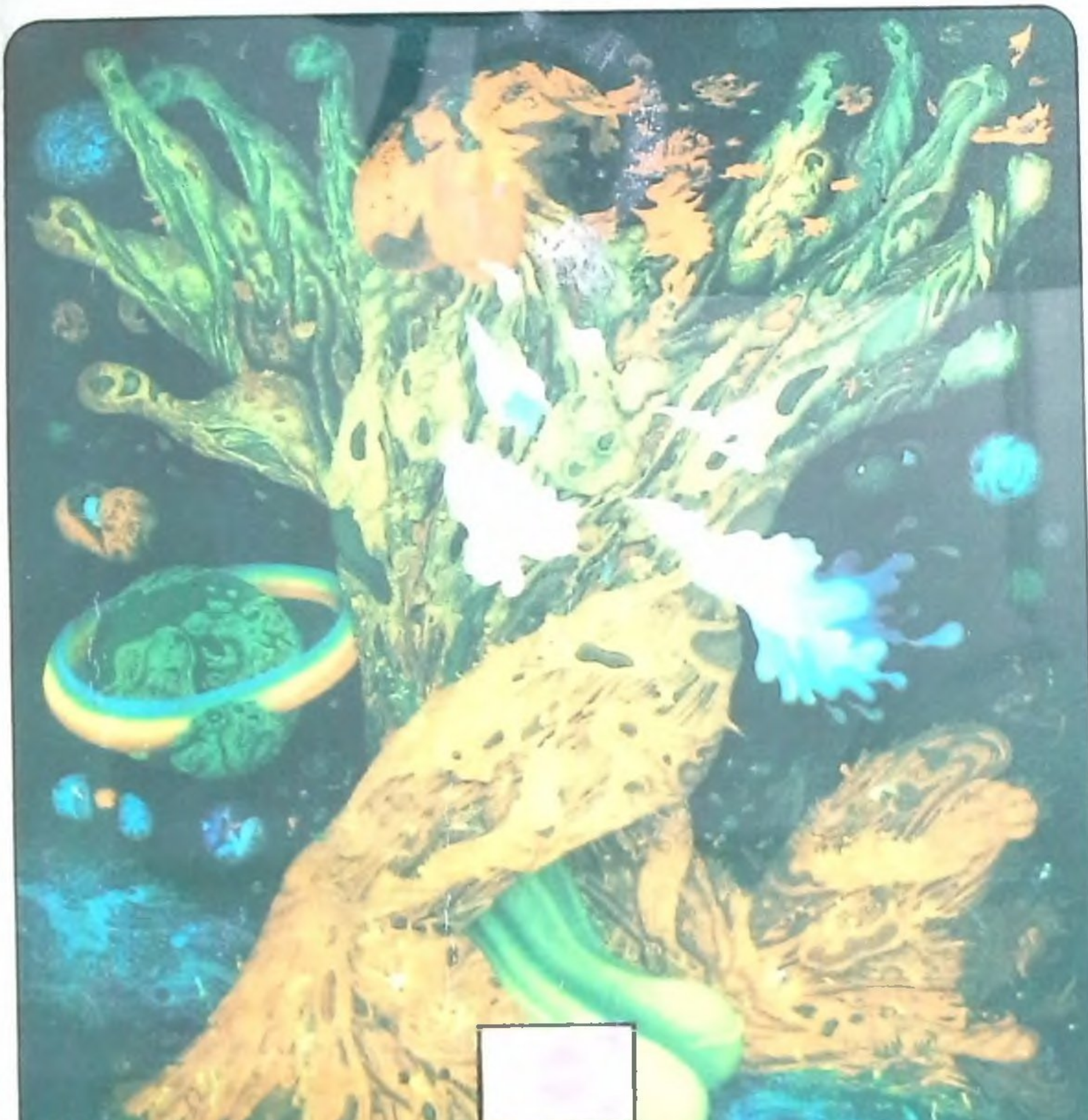
şampiyonların kahvaltısı

kurt vonnegut jr.

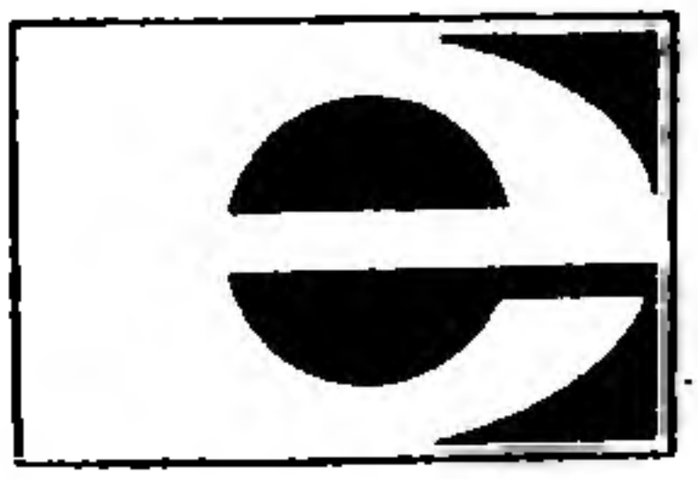
roman

YENİ ÇAĞ DİZİSİ : 4

e yayınları: 74 011 04

© Copyright: e yayınları 1974 / Kurt Vonnegut, Jr. 1973 / Seymour Lawrence, Breakfast of Champions adıyla İlk olarak 1973 yılında Delacorte Press / Seymour Lawrence tarafından yayınlanmıştır ● kapak: sungu çapan ● kapak filmi: ebru grafik ● kapak baskısı: arofis basımevi ● dizgi: doğuş matbaası ● baskı: selam ofset ● cilt: baba ciltevi ● dizgi düzeni: 10/11 Batone Linotype No. 318 ● birinci baskı: aralık 1974

KURT VONNEGUT, JR.

Kurt Vonnegut, Jr. 1922 yılında Birleşik Amerikanın İndianapolis şehrinde doğdu. Cornell Üniversitesi, Carnegie Teknik Üniversitesi, Tennessee ve Chicago Üniversitelerine devam etti. Önceleri yalnız üniversite öğrencileri ve gençler arasında ilgi gören yazar, zamanla ününü çok daha geniş bir çevreye yaymayı başardı. İlgi uyandıran ve ününün yaygınlaşmasını sağlayan ilk kitabı **Kedi Beşiği - Cat's Cradle**'dır. **Mezbaha 5 - Slaughterhouse 5** adlı yapıtının filme alınması ve bu başarılı filmin çok beğenilmesi yazara da çok yararlı oldu. 1973 yılında yayınlanan **Şampiyonların Kahvaltısı - Breakfast of Champions** hemen Birleşik Amerikanın en çok satan kitabı oldu ve gördüğü bu ilgi aylarca sürdü. Kurt Vonnegut Jr. ailesiyle birlikte Cape Codun Barnstable köyünde yaşıyor.

ŞAMPİYONLARIN KAHVALTISI

yazan

kurt vonnegut, jr.

▷ desenler yazara aittir

— e yayınları

ELVEDA
BUNGUN
PAZARTESi!

türkçesi: mehmet doğan

SAMPİYONLARIN KAHVALTISI

KURT VONNEGUT, JR.

ROMAN

e yayınları

YENİ ÇAĞ DİZİSİ

Büyük ekonomik kriz sırasında,
Indianapolis'de beni avutan
Phoebe Hurty'nin anısına.

1 May 1975

Beni sınadığı zaman,
Altın olarak döneceğim.
— EYYUB

önsöz

«Şampiyonların Kahvaltısı» sözü, General Mills şirketinin çıkardığı bir kahvaltılık yiyeceğin paketleri üzerinde kullanılan sicilli ticaret markasıdır. Aynı sözü bu kitaba ad olarak kullanırken General Mills'le ortak olduğumuzu ya da onun tarafından desteklendiğimizi göstermek istiyor değiliz, onların o güzel yiyeceklerini gözden düşürmek, kötülemek gibi bir niyetimiz de yok.

Bu kitabı kendisine adadığımız kişi, Phoebe Hurty, hani nasıl derler, artık yaşayanlar arasında bulunmuyor. Büyük Bunalımın sonlarına doğru kendisine rastladığımda Indianapolisli bir duldu. Ben on altımda ya var ya yoktum. O ise kırkına yakındı.

Zengin bir kadındı, ama kendisini bildi bileli bir gün bile işine gitmezlik etmemişti o güne dek, öylece de devam ediyordu. Şimdi müteveffa, o zaman iyi bir gazete olan Indianapolis **Times**'ta, bırakılmış sevgililer için aklı başında ve matrak öğütler sütununu yazıyordu.

Müteveffa.

Planlarını babamın çizdiği bir binada hâlâ serpilip gelişmekte olan William H. Block şir-

ketinin büyük mağazası için reklamlar yazıyordu. Yaz sonu indirimli hasır şapka satışları için şöyle bir reklam yazmıştı: «Bu fiyatlarla atınıza bile şapka alabilir, güllerinize bile şapka giydirebilirsiniz.»

▷ Phoebe Hurty, genç kız ve erkek elbise reklamlarının yazımında yardım için tutmuştu beni. Övdüğüm elbiseleri giymek zorundaydım. Işimin bir yönü de buydu. Benim yaşımdaki iki oğluyla böylece arkadaş olduk. Bütün zamanım onların evinde geçiyordu.

Benimle, oğullarıyla ve hattâ eve birlikte gelecek olsak kız arkadaşlarımızla bile açık saçık konuşurdu. Matraktı. Ayıp mayıp bilmezdi. Yalnızca cinsel konularda değil, Amerikan Tarihi ve ünlü kahramanlar, servetin bölüşümü, okullar üzerindeki konularda, kısacası her konuda konuşurken kaba, terbiyesiz olmamızı söylerdi.

Şu anda geçimimi kaba, terbiyesiz olmakla sağlıyorum ben. Pek becerikli de değilim bu konuda. Phoebe Hurty'de o kadar ince, o kadar güzel kaçan kabalığı taklit edip duruyorum hâlâ. Şimdi düşünüyorum da, Büyük Bunalımın o ruh hali içinde incelik, zarafet benden daha kolaydı onun için. O zamanlar bir sürü Amerikalının inandığı şeylere o da inanıyordu: Refah geldiğinde, tüm ulus mutlu, doğru ve mantıklı olacaktı.

O sözcüğü bir daha hiç duymadım: **Refah. Cennet** sözcüğüyle eşanlamlı kullanılırdı. Ve Phoebe Hurty salık verdiği kabalığın bir Amerikan cenneti oluşturacağına inanabiliyordu.

Onun türünde kabalık yine moda bugün-

lerde. Ama artık hiç kimse yeni bir Amerikan cennetine inanmıyor. Phoebe Hurty'yi özlemez olur muyum hiç?

▷ Bu kitapta dile getirdiğim kuşkuya bütün insanî yaratıkların robot ve makine olduğu kuşkusuna gelince: Şurası gözden uzak tutulmamalıdır ki, frenginin son devresine gelmiş, **locomotor ataxia'dan** (hareket düzensizliği) acı çeken, çoğunluğu erkek insanlar, ben çocukken Indianapolis'in merkezinde ve sirk kalabalıkları içinde çok normal görüntülerdendi.

Bir defasında, Meridian ve Washington caddelerinin birleştiği köşede, planlarını benim babamın çizdiği bir asma sokak saatının altında dinelen bir frengili görmüştüm. Kavşak, oralılarca «Amerika Dörtyöl Ağzı» diye bilinirdi.

Frengili adam, orada, Amerika Dörtyol Ağzı'nda derin bir düşünceye dalmıştı: Bacaklarını kaldırımdan aşağı nasıl atacak, Washington caddesini karşıdan karşıya nasıl geçecekti! İçinde ava:a-kasnak dönen bir küçük motor varmışçasına hafif hafif titriyordu. Derdi şuydu: Bacaklarına gidecek olan emirlerin çıktığı yer, beyni, tirbüşonlar 'tarafından canlı canlı yenmişti. Teller boyunca düğmeler ya açık ya da kapalı kaynamış durumda kalmıştı.

Ancak otuzunda o'abilirdi, ama yaşlı, çok yaşlı görünüyordu. Düşünüyor, düşünüyordu. Sonra korodaki kızlardan biri gibi iki kez çifte attı.

Çocuktum ben o zaman, gerçekten bir makine gibi görünmüştü bana bu adam.

Insanî varlıkları, içinde birtakım kimyasal kaynamaların olduğu kocaman, lastikten deney

tüpleri olarak da düşünmek isterim bazan. Küçükken, guatrlı çok insan gördüm ben. Bu kitabın kahramanı, Pontiac arabaları satıcısı Dwayne Hoover de görmüştür. O mutsuz Dünyalıların öyle şişkin tiroid bezleri vardı ki, boğazlarında asmakabağı yetiştiriyorlar sanırdınız.

Normal yaşamlarını sürdürebilmek için yapmak zorunda oldukları bütün şey, günde bir onsluk (*) iyotun milyonda birinden daha azını tüketmekti.

Benim kendi anam beynini, uyku vermesi gereken kimyasal maddelerle yeyip bitirmiştir.

Bir şeye canım sıkıldı mı, ufacık bir hap alırım ben de, hemen yüzüm güler.

Falan.

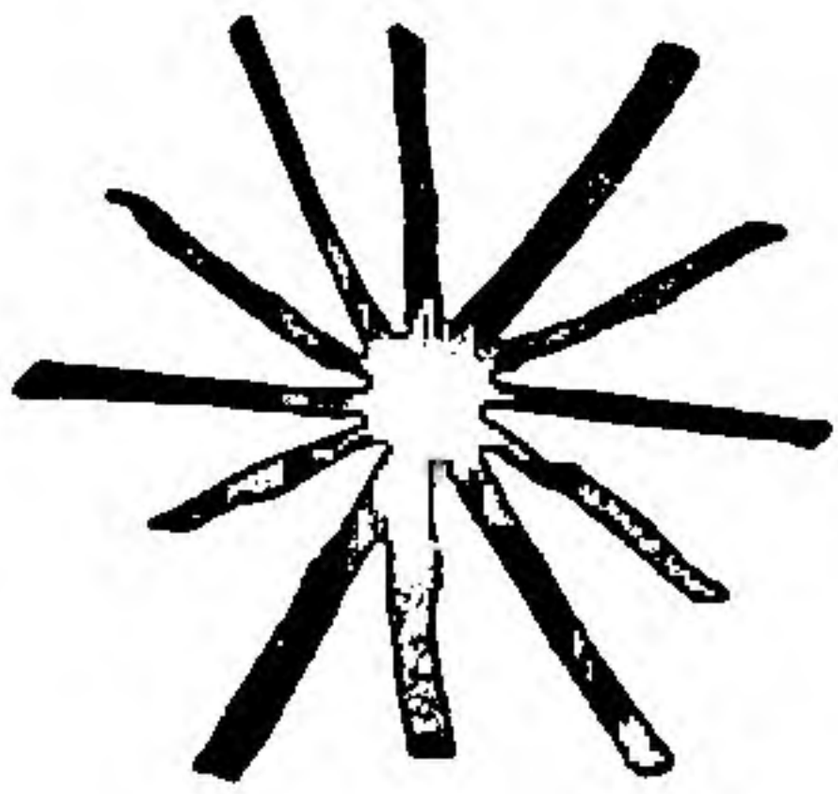
Bu yüzden, bir roman kahramanı yaratırken, onun bu duruma, yanlış tel sargıları yüzünden ya da aldığı veya belli günde alması gerekirken alamadığı mikroskopik ölçüde kimyasal maddeler yüzünden geldiğini söylemek nasıl çeker beni bilseniz!

▷ Peki, ben kendim ne düşünüyorum şu elinizdeki kitap hakkında? Iğrenç buluyorum onu, ama ben kitaplarımı hep iğrenç bulurum zaten Dostum Knox Burger, sanki Philboyd Studge tarafından yazılmış gibi sıkıcı, berbat bir roman okuduğunu söylemişti bir zamanlar. Işte, sözde yazmam programlanmış olan bir romanı yazarken kendimin hep o adam olduğunu düşünürüm ben.

(*) İngiliz ölçü birimi. 28.350 gram karşılığıdır.

Bu kitap, ellinci doğum günüm için kendime bir hediyemdir. Bir yanından çıkmışım da çatının düz kirişini geçiyormuşum gibime geliyor.

Ellimde, çocuksu işler yapmaya programlanmışım — «Yıldızlarla Bezeli Bayrak»ı aşağılamak, keçeli bir kalemle bir Nazi bayrağı, bir büzük resmi ve daha bir sürü şey çizmek gibi. Bu kitap için yaptığım resimlemelerin ne derece olgun şeyler olduğu üzerine bir fikir vermek için bir büzük resmi çizeyim şuraya:

Sanırım, kafamı, içindeki bütün o büzükler, bayraklar, donlar kalabalığından, süprüntüsünden temizlemek istiyorum böylece. Evet, bu kitapta bir de don resmi var. Öteki kitaplarımdaki karakterleri de atıyorum. Kukla gösterileri yapmayacağım artık kitaplarımda.

Sanırım, kafamı, elli yıl önce bu yıkılmış, bozulmuş gezegene doğduğum gündeki gibi boşaltmaya çalışıyorum.

Birçok beyaz Amerikalının ve beyaz Amerikalıları taklit eden beyaz olmayan Amerikalının yapması gereken bir şey midir bu, bilmem. Başkalarının her nasılsa **benim** kafama soktuğu şeyler pek uymuyor birbirine, çok kez işe yaramaz, çirkin şeyler oluyor, birbiriyle oransız, kafamın dışındaki gerçek yaşamla oransız oluyor.

Kültürsüzüm, beynimde insanî uyum yok. Bir kültürü olmadan yaşayamıyorum artık.

▷ Yani bu kitap, zaman içinde geriye doğru, on bir kasım bin dokuz yüz yirmi ikiye doğru gezinirken omuzumdan geriye attığım eski püskülerle, süprüntülerle kaplı bir kaldırımdır.

Bu geriye doğru gezintimde. bir rastlantıyla benim doğum günüm olan on bir kasıma, **«Ateş-Kes Günü»** denilen kutsal bir güne geleceğim. Ben çocukken, Dwayne Hoover bir çocukken, Birinci Dünya Savaşında çarpışmış olan bütün uluslardan bütün insanlar, on birinci ayın on birinci günü olan Ateşkes Günü'nün on birinci saatının on birinci dakikasında sessiz ve sakindiler.

İşte bin dokuz yüz on sekizin o dakikası boyunca milyonlarca ve milyonlarca insanî yaratık birbirini kesip biçmeyi durdurdu. O dakikada savaş alanlarında bulunan yaşlı adamlarla konuştum. Hepsi de değişik biçimde, o ani sessizliğin Tanrının Sesi olduğunu söylediler bana. Anlayacağınız, Tanrının insanoğluyla açık açık konuştuğu zamanı anımsayanlar•hâlâ var aramızda.

→ Ateşkes Günü, Eski Muharipler Günü oldu. Ateşkes Günü kutsaldı. Eski Muharipler Günü ise değil.

Öyleyse Eski Muharipler Gününü omuzumdan geriye fırlatıp atacağım. Ateşkes Gününü saklayacağım. Kutsal şeyleri atmak istemem.

Başka ne var kutsal olan? Ha, **Romeo ile Juliet,** örneğin.

Ve tüm müzik.

— PHILBOYD STUDGE

bölüm 1

Yapayalnız, bir deri bir kemik, oldukça yaşlı iki beyaz adamın, hızla ölmekte olan bir gezegende karşılaşmalarının masalıdır bu.

Bunlardan biri Kilgore Trout adlı bir bilimkurgu yazarıydı. Adı sanı bilinmeyen biriydi yaşamının artık sonuna gelmiş olduğunu düşünüyordu. Ama aldanıyordu. Bu karşılaşmanın bir sonucu olarak, gelmiş geçmiş zamanların en sevilen, en saygı duyulan insanî yaratıklarından biri oldu.

Karşılaştığı adam bir otomobil satıcısıydı, Dwayne Hoover adında, bir **Pontiac** satıcısı. Dwayne Hoover, delirmenin eşiğindeydi.

Dinleyin:

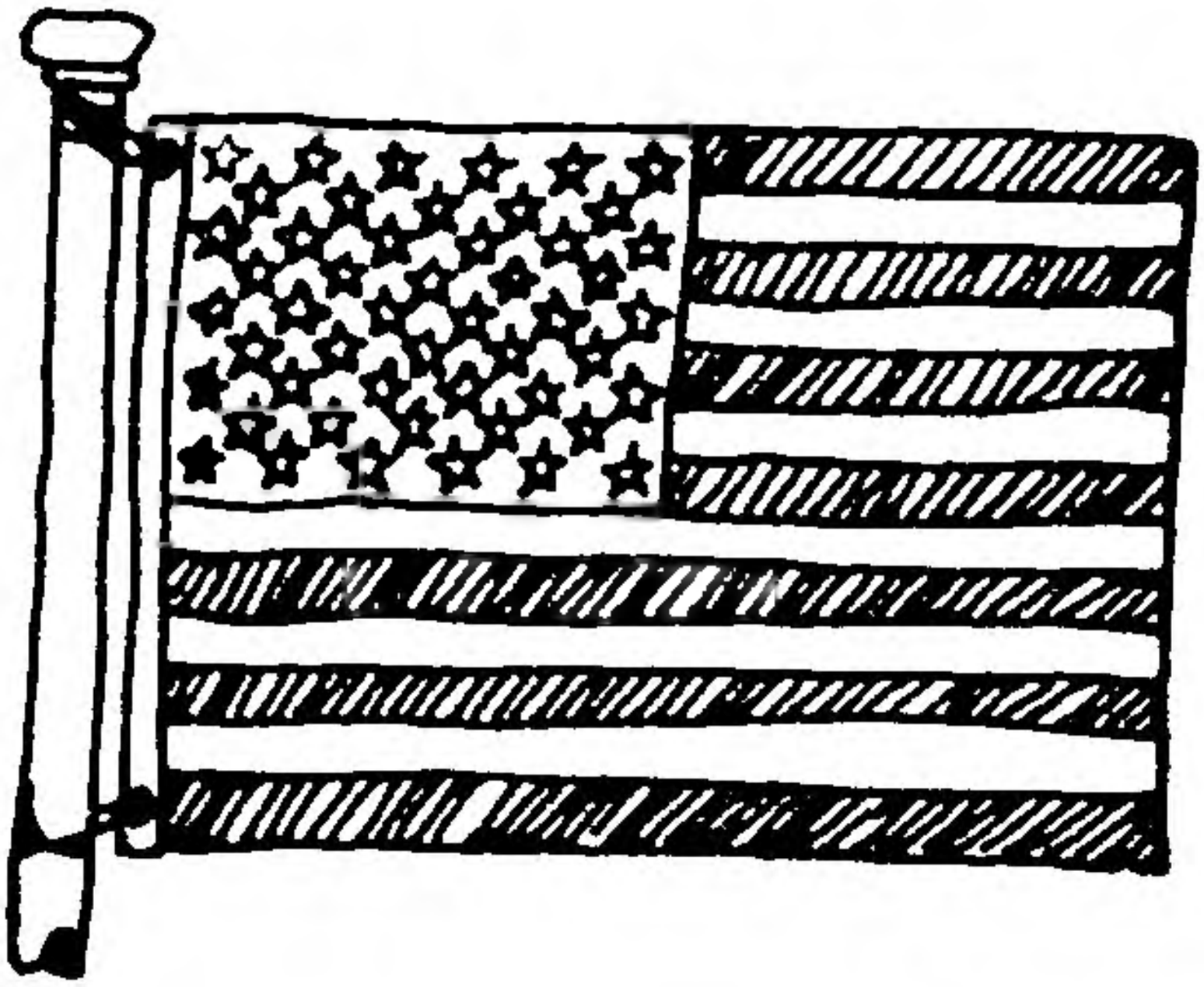
Trout'la Hoover, Amerika Birleşik Devletlerinin, kısaca **Amerika** denen bir ülkenin yurtdaşıydılar. Ciddiye almaları beklenen birçok şey gibi, baştan aşağı saçmalık olan ulusal marşları şöyleydi:

Ey sen, görüyor musun şafağın ilk
ışıklarında
Neyi selamladığımızı öyle gururla, alaca
karanlığın
son pırıltısında,

Enli çizgilerinin ve parlak yıldızlarının
korkunç dövüşün içinde
Seyrettiğimiz siperlerin üzerinde nasıl
soylu dalgalandığını?
Ve roketlerin kızıl parıltısı, havada
patlayan bombalar,
söylerdi bize gecenin karanlığında
bayrağımızın
hâlâ yerinde durduğunu.
Söyle, ey, hâlâ dalgalanıyor mu yıldızlarla
bezeli o bayrak
Özgür insanların yurdu ve kahramanların
toprağı üzerinde?

Evrende bir katrilyon ulus vardı, ama Dwayne Hoover'la Kilgore Trout'ın ait olduğu ulus, soru işaretleriyle, böyle saçma sapan sözlerle dolu ulusal marşı olan tek ulustu.

Bayrakları şuna benzer bir şeydi:

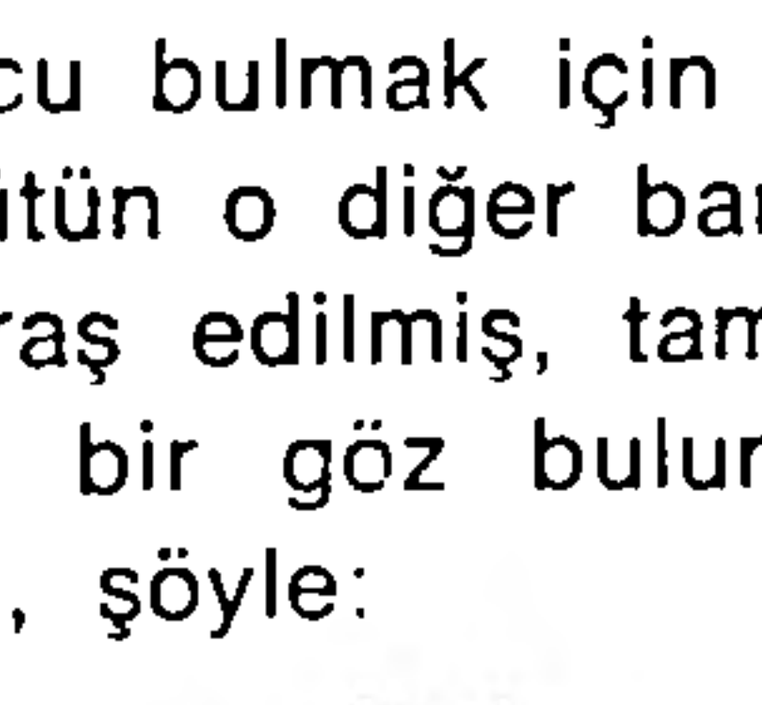
Şu gezegen üzerinde başka hiç bir ulusta olmayan bir yasaları vardı bayraklarına dair Şöyle söylüyordu bu yasada: «Bayrak, hiç kimsenin ya da hiç bir şeyin önünde eğilmeyecektir.»

Bayrak eğme işi, bir sopaya geçirilmiş bayrağı yere yaklaştırmak, sonra tekrar kaldırmak demek olan dostça ve saygılı bir selam biçimiydi.

Dwayne Hooverle Kilgore Trout'ın ulusunun ulusal parolası **«E pluribis unum»**du. Artık hiç kimsenin kullanmadığı bir dilde anlamı şuydu bunun: **Çoğun içinde Bir.**

Eğilemez bayrak güzelliğin kendisiydi; yurtdaşların çoğu o kadar cahil ve aldatılmış ve aşağılanmış oldukları için yanlış bir ülkede, hattâ yanlış bir gezegende bulunduklarını, ortada, yapılmış korkunç bir yanlışın bulunduğunu sanmasalardı ulusal marşın ve boş parolanın fazla bir önemi olmayacaktı. Ulusal marşları ve parolaları, haktan hukuktan ya da kardeşlikten veya umuttan ve mutluluktan söz etseydi, onları —olur a!— topluma ve toplumun gayrı menkulüne buyur etseydi bir parçacık su serpebilirdi yüreklerine.

Ülkelerinin ne menem bir şey olduğunu gösterir bir ipucu bulmak için kağıt paralarını inceleseler di, bütün o diğer barok çerçöp arasında, tepesi tıraş edilmiş, tam üstünde etrafına ışık saçan bir göz bulunan bir piramit resim görürlerdi, şöyle:

Birleşik Devletlerin Başkanı bile bilmezdi bunun ne demek olduğunu. Ülke, kendi yurtdaşlarına şöyle sesleniyor gibiydi: **«Güç, saçmadadır.»**

▷ Saçmanın çoğu, Dwayne Hoover'le Kilgore Trout'ın ulusunun kurucu babalarının şakacılığının masum bir sonucuydu. Kurucular aristokrattılar ve eski zamanların hokus-pokusunu öğrenmekten başka bir şey olmayan yararsız eğitimlerini herkese göstermek isterlerdi. Aynı zamanda anaforcu şairlerdendiler de.

Ama saçmalardan bazıları kötüydü, büyük suçları gizliyordu arkasında. Örneğin, Amerika Birleşik Devletlerinde çocukların öğretmeleri şu tarihi her Allahın günü kara tahtaya yazarlar, çocukların gururla ve sevinçle ezberlemelerini isterlerdi bunu:

1492

Öğretmenler bunun, kıtalarının insanî yaratıklar tarafından bulunduğu tarih olduğunu söylerlerdi çocuklara. Aslında 1492 tarihinde milyonlarca insanî yaratık, dopdolu ve hayal içinde bir yaşam sürüyorlardı kıta üzerinde. Bu tarih, açıkçası, deniz korsanlarının bu insanları soyup öldürmeye başladığı tarihti.

Çocuklara öğretilen kötü saçmalardan birisi de şu: Deniz korsanları, sonunda, başka yerlerdeki insanî yaratıklar için özgürlüğün sim-

gesi olan bir hükümet yaratmışlarmış. Çocuklar görsün diye, bu uydurma simgenin resimleri ve heykelleri vardı. Ateş almış bir dondurma külahına benzeyen bir şeydi bu. Şöyle bir şey:

Doğrusu, yeni hukumetin yaratılmasıyla en fazla ilgili olan deniz korsanlarının, insan köleleri vardı. İnsanî yaratıkları makine yerine kullanırlardı, hattâ, çok utandırıcı bir şey olduğu için kölelik kaldırıldıktan sonra bile onlar ve onların torunları, sıradan insanî yaratıkları makine olarak düşünmeye devam ettiler.

▷ Korsanlar beyazdı. Korsanlar geldiğinde kıtada yaşamakta olan insanlarsa bakır rengindeydiler. Kıtaya kölelik girdiğinde köleler siyahtı.

Renk her şeydi.

▷ Korsanların kendilerinden başka herkesten, her istedikleri şeyi alabilmelerinin gizi şuydu: Dünyanın en güzel tekneleri onlardaydı ve herkesten daha zalimdiler ve potasyumnitrat, mangal kömürü ve sülfür karışımı bir şey olan

barutları vardı; bu sessiz, kuzu kuzu duran toza ateşle dokunuyorlar ve o, şiddetle gaz haline dönüşüyordu. Bu gazsa maden boruların içinden korkunç bir hızla mermiler fırlatıyordu dışarı. Mermiler eti ve kemiği kolayca delip geçiyordu, böylece korsanlar en sağlam bir insanî yaratığın tel. körük ya da boru gibi aksamını, uzakta, çok uzakta bile olsa parçalayabiliyordu.

Ama yine de. korsanların başlıca silahı şaşırtma güçleriydi. Ta iş işten geçinceye dek hiç kimse onların ne denli kalpsiz ve açgözlü olduklarına inanamazdı.

▷ Dwayne Hooverle Kilgore Trout birbiriyle karşılaştıklarında, ülkeleri, hiç kuşkusuz, gezegendeki en zengin ve en güçlü ülkeydi. Yiyeceklerin, madenlerin ve makinelerin en fazlası onun elindeydi ve öteki ülkeleri, üzerlerine büyük rcketler göndermek ya da uçaklardan bir şeyler düşürmekle korkutarak yola getiriyordu.

Öteki ülkelerin çoğunun mangizi yoktu. Çoğu, üzerinde yaşanılabilir durumda bile değildi bu ülkelerin. Çok insan vardı, ama onlara yetecek kadar yer yoktu. Işe yarar ne var ne yok satmışlardı, yiyecek bir şey kalmamıştı ve insanlar hâlâ düzüşüp duruyorlardı boyuna.

Düzüşmek, hani çocuk yapılır ya, işte o.

▷ Bu yanmış yıkilmış gezegende birçok kişi **komünistti.** Gezegende geriye ne kalmışsa, evvel emirde, bu yıkılmış gezegene gelmeleri kendi isteklerine bırakılmamış olan bütün insanlar arasında az ya da çok eşit olarak bölüştürül-

mesini isteyen bir kuramları vardı bunların. Bu arada her gün daha çok çocuk geliyordu dünyaya: Tekmeleye, bağıra-çağıra, süt için feryadı basa basa.

Bazı yerlerde insanlar, iki adım ötelerinde doğarken çamur yemeye ya da çakılları somurmaya çalışıyorlardı.

Falan.

▷ Dwayne Hooverle Kilgore Trout'ın, üzerinde her şeyin bol bol bulunduğu ülkeleri komünizme karşıydı. Çok şeyleri olan Dünyalıların gerçekten kendi rızaları olmaksızın —ki çoğunun yoktu— ellerindekini başkalarıyla bölüşmesi gerektiğini düşünmüyordu.

Öyleyse zorunlu değillerdi buna.

▷ Amerika'da herkes elinin uzandığı şeyi kapmak ve ona sımsıkı sarılmak durumundaydı. Amerikalılardan bazıları kapmakta ve sımsıkı tutmakta çok ustaydı, müthiş iyiydi halleri vakitleri. Ötekilerse mangize el uzatamıyorlardı.

Dwayne Hoover müthiş zengindi Kilgore Trout'a rastladığında. Bir sabah Dwayne Hoover yanlarından geçerken bir adam arkadaşının kulağına kelimesi kelimesine şöyle fısıldamıştı: «Müthiş zengin.»

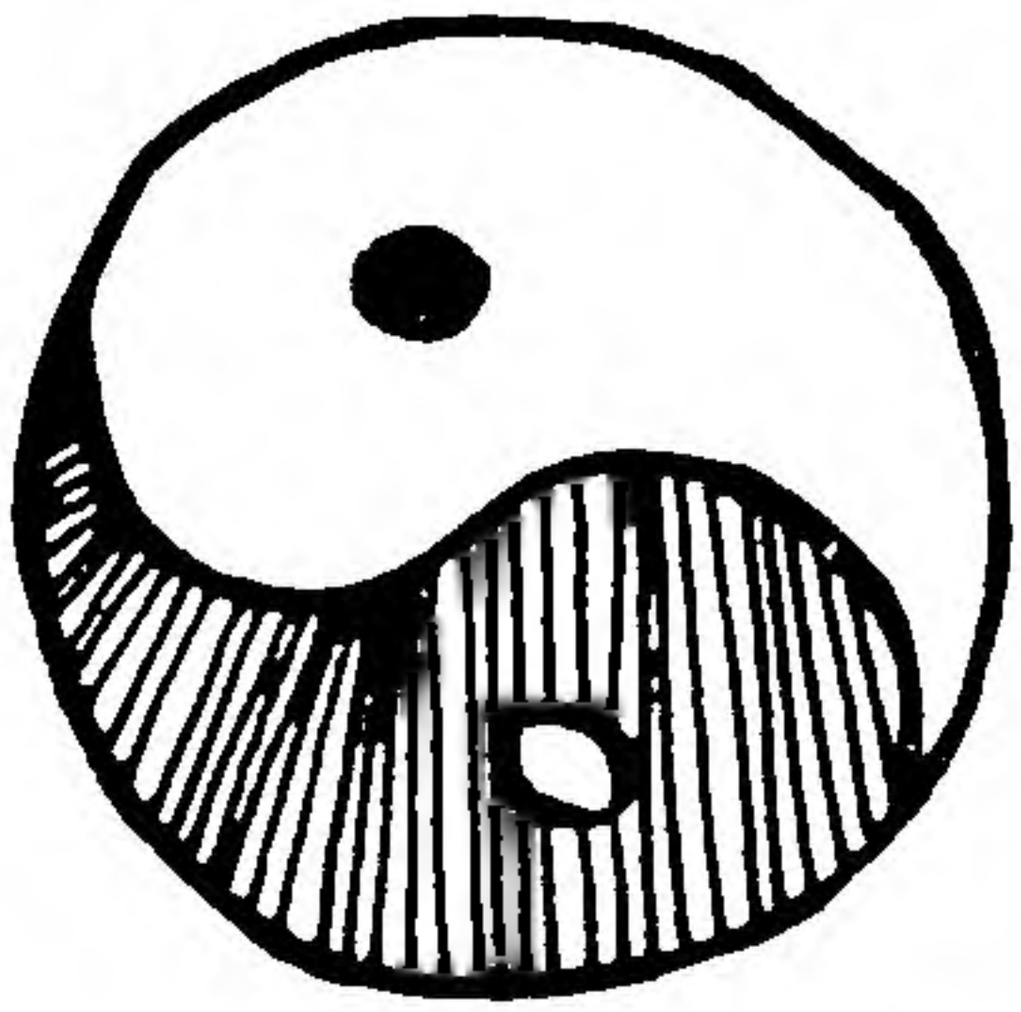
Kilgore Trout'ın ise o günlerde gezegende yalnızca baba vardı elinde.

Ve Kilgore Trout'la Dwayne Hoover, Dwayne'nin doğum yeri olan Midland kentinde, 1972 sonbaharında bir Sanat Şenliğinde karşılaştılar.

Daha önce söylemiştik: Dwayne delirmenin eşiğinde bir Pontiac satıcısıydı. Dwayne'nin

henüz başlangıç halindeki deliliği, aslında kimyasal maddeler sorunuydu, tabii. Dwayne Hoover'ın vücudu, kafasının dengesini bozan bazı kimyasal maddeler yapıyordu. Ama Dwayne, bütün aday akıl hastaları gibi bazı kötü düşüncelere de ihtiyaç duyuyordu, deliliği biçimini ve yönünü bulsun diye.

Kötü kimyasal maddeler ve kötü fikirler, çılgınlığın Yin ile Yang'ı idi. Yin ile Yang, uyumun Çin'ce simgeleriydi. Şöyle bir şeye benzerlerdi:

Kötü fikirler Dwayne'ye Kilgore Trout tarafından veriliyordu. Trout kendini yalnızca zararsız değil aynı zamanda görülmez olarak da düşünürdü. Herkes o kadar az farkındaydı ki kendisinin, kendisini ölmüş sayıyordu.

Ölmüş olmayı **umuyordu.**

Ama Dwayne'yle karşılaşmasından öğrendi ki, hemcinsi olan bir insanî yaratığa, onu bir canavara çevirecek fikirler verebilecek derecede canlıydı.

Trout'ın Dwayne'ye verdiği kötü fikirlerin özü şuydu: Yeryüzündeki herkes bir robottur, tabii Dwayne Hoover hariç.

Evrendeki bütün yaratıkların içinde yalnızca Dwayne düşünüyor, duyuyor, üzülüyor, ta-

sarlıyordu falan. Hiç kimse bilmezdi acının ne demek olduğunu. Hiç kimsenin yapacak bir seçimi yoktu. Kendisinden başka herkes tam otomatik bir makineydi, varoluş nedeni Dwayne'yi uyarmak olan bir makine. Dwayne, Evrenin Yaratıcısının denemekte olduğu yeni tip bir yaratıktı.

Yalnızca Dwayne Hoover'da vardı özgür irade denen şey.

▷ Trout kendisine inanılacağını pek beklemiyordu. Kötü fikirleri bir bilim-kurgu romanına koymuştu, işte Dwayne de onları oradan buldu. Kitap yalnızca Dwayne'ye seslenmiyordu. Trout onu yazdığında Dwayne'nin adını bile duymamıştı. Rasgele eline geçirip de açan herkese sesleniyordu kitap. Sıradan bir kimseye şunları söylüyordu açık açık: «Hey — bil bakalım ne söyleyeceğim sana: Özgür iradesi olan tek yaratıksın sen. Neler hissettin bunu duyunca?» Falan.

Bir tour de force idi bu. Bir **jeu d'esprit**'ydi. Ama Dwayne'e zehir etkisi yaptı.

▷ **Kendisinin** bile, dünyaya kötü fikirler biçiminde kötülük sokabileceğini farketmesi sarstı Trout'ı. Ve Dwayne, deli gömleği giydirilip bir akıl hastanesine doğru yola çıkarılınca Trout, fikirlerin hastalık yaratma ve onları iyileştirme güçleri konusunda fanatiğin biri oldu çıktı.

Ama hiç kimse dinlemiyordu onu. Ağaçlıklarda, çalı diplerinde «Fikirler ya da onların noksanlığı hastalık yapabilir!» diye deli gibi bağıra çağıra dolaşan pis bir ihtiyar olmuştu.

▷ Kilgore Trout, akıl sağlığı alanında bir öncü oldu. Kuramlarını bilim-kurgu perdesi arkasında geliştirdi. Dwayne Hoover'ı o duruma getirdikten hemen yirmi yıl kadar sonra, 1981' de öldü.

Öldüğünde büyük bir sanatçı ve bilim adamı olarak tanınıyordu. Amerika Sanat ve Bilimler Akademisi onun külleri üzerine bir anıt diktirdi. Anıtın ön yüzüne, son romanından, öldüğünde henüz bitmemiş bulunan iki yüz dokuzuncu romanından bir cümle kazınmıştı. Şuna benzer bir şeydi anıt:

bölüm 2

Dwayne dul bir adamdı. Kentin en yaşanılası yeri olan Fairchild Heights'ta bir düşevinde tek başına yaşardı geceleri. Bu bölgede bir ev yaptırmak en azından yüz bin dolar isterdi. Her ev en azından on altı bin yüz seksen sekiz metrekarelik bir arsa üzerindeydi.

Dwayne'nin geceleri tek arkadaşı, **Sparky** adlı bir Labrador tazısıydı. Sparky kuyruğunu sallayamazdı; yıllar önce geçirdiği bir otomobil kazası yüzünden, kendisinin ne denli arkadaş canlısı bir köpek olduğunu öteki köpeklere bir türlü anlatamazdı. Dövüşmek zorunda kalıyordu hep. Kulakları yara içindeydi. Yaradan yamru yumruydu her yanı.

Dwayne'nin, Lottie Davis adında siyah bir hizmetçisi vardı. Allahın günü evi temizlerdi kadın. Sonra onun akşam yemeğini pişirir ve masayı kurardı. Sonra da evine giderdi. Bir köle ailesindendi hizmetçi.

Lottie Davis'le Dwayne, birbirlerini çok sevdikleri halde, fazla konuşmazlardı. Dwayne çoğunluk konuşmalarını köpeğe saklardı. Yere çöker, Sparky'yle alt alta üst üste yuvarlanır dururdu döşemede. Şöyle şeyler söylerdi ona, «Sen

ve ben Spark,» ya da «Nasılmış benim eski dostum?» filan gibi.

Ve bu konuşma, her gün, hiç değişmeden, hattâ Dwayne keçileri kaçırmaya başladığında bile aynı şekilde sürdü, bu yüzden de Lottie herhangi bir anormalliğin farkına varamadı.

▷ Kilgore Trout'ın Bill adında bir papağanı vardı. Dwayne Hoover gibi Trout da, papağanını saymazsak, bütün gece yalnızdı. Trout da papağanıyla konuşurdu.

Ama Dwayne, Labrador tazısına aşk üzerine gevezelik ettiği halde, Trout papağanıyla, alay eder, dünyanın sonu üzerine bir şeyler homurdanırdı ona.

«Vakit geldi artık,» derdi. «Tam vakti artık.»

Atmosferin çok yakında solunmaz bir duruma geleceği, Trout'ın bir kuramıydı.

Trout, atmosfer zehirli bir duruma gelince Bill'in Trout'dan birkaç dakika önce nalları dikeceğini ileri sürüyordu. Hep böyle takılırdı Bill'e. «Eskiden nasıldı soluk almak ha, Bill?» derdi ya da «eski amfizemlerin ayaklandı galiba ha, Bill?» veya «Nasıl bir cenaze töreni istediğine dair hiç konuşmadık seninle, Bill. Hangi dinden olduğunu bile söylemedin bana bugüne değin.» Falan.

Bill'e, insanlığın bu denli güzel bir gezegen üzerinde böyle zalimcesine, böyle mirasyedicesine davrandığı için korkunç bir ölümü hak ettiğini söylerdi. «Bizler, hepimiz, Heliogabalus'larız, Bill,» derdi. Bu, bir heykeltraşa, içi boş, üzerinde bir kapı bulunan gerçek büyüklükte demirden bir boğa yaptırmış olan bir Roma Im-

paratorunun adıydı. Kapı dışardan kilitlenebiliyordu. Boğanın ağzı açıktı. Dışarıya tek çıkış yolu burasıydı.

Heliogabalus, bir insan yaratığını kapıdan içeri attırır, kapıyı kapattırırdı. İçerde insanî yaratığın çıkardığı sesler boğanın ağzından gelirdi. Heliogabalus, bol yiyecekli, şaraplı, güzel güzel kadınların, oğlanların bulunduğu eğlenceler düzenler, konuklar çağırırdı, sonra, bir uşağın, çıraları tutuşturmasını emrederdi Heliogabalus. Çıraların üzerinde kuru, kupkuru odunlar olurdu boğanın altına yerleştirilmiş.

▷ Trout, bazılarına çok acayip gelebilecek bir şey daha yapardı: Aynalara **yarık** derdi. Aynaların, iki evren arasındaki çukurlar olduğunu ileri sürmek eğlendirirdi onu.

Bir aynanın yanında bir çocuk görmesin, parmağını sallayarak çocuğu uyarır ve büyük bir ciddiyetle «Çok yaklaşma o çukura. Öteki evrene yuvarlanıp gitmek istemezsin, değil mi?» derdi.

Bazan birisi, onun da bulunduğu bir yerde, «Özür dilerim, bir su döküp geleyim,» diyecek olurdu. Bunu söyleyen, karın boşluğunun altındaki bir boru yoluyla vücudundan artık sıvıları atmak istediğini kastediyor demekti.

O zaman Trout, yarı şaka, «Benim memleketimde bu, bir ayna çalmak üzeresin anlamına gelir,» diye cevap verirdi.

Falan.

Trout'ın ölümü sırasında, tabii herkes aynalara **yarık** demeye başladı. Bu, onun şakalarının bile ne denli saygıya değer olduğunu gösteriyordu.

▷ 1972 yılında Trout, New York'un Cohoes semtinde bir apartmanın bodrum katında yaşıyordu. Geçimini, alüminyumdan yapılma perde ve panjur takımı takıcılığıyla sağlıyordu. İşin satış durumu onu pek ilgilendirmiyordu; çünkü hiç mi hiç gösterişli bir insan değildi Oysa gösteriş, yabancılara bir insanı hemen sevdirip ona güvendirecek bir dolaptı, gösterişi olan o sırada ne düşünürse düşünsün.

▷ Dwayne Hoover'da gösterişin bini bir parayaydı.

▷ Ben, istediğim zaman çok gösterişli olurum.

▷ Birçok insanda gösteriş çok zengindir.

▷ Trout'ın patronunun ve iş arkadaşlarının, onun bir yazar olduğuna dair hiç bir bilgileri yoktu. Bunun için de, Dwayne'e rastladığı sırada yüz on yedi roman ve iki bin hikaye yazmış olduğu halde, ünlü hiç bir yayımcı, adını duymamıştı onun.

Yazdığı hiç bir şeyin bir kopyasını falan saklamazdı. Ne olur ne olmaz geriye gönderirlerse gerekir diye içine pul falan koymadığı, üzerinde dönüş adresi yazılı zarflarla postaya verirdi el yazmalarını. Bazan dönüş adresi filan da yazmazdı zarfın üzerine. Yayımcıların adlarını ve adreslerini, halk kitaplıklarının dergiler bölümünde bulup açgözlülükle okuduğu, yazarlık uğraşısına hizmet eden dergilerden çıkarırdı. Bu yolla, Kaliforniya'da Los Angeles'te kaymak ciltli açık saçık yayınlar basan Dünya Klasikleri adlı bir yayım şirketiyle mektuplaşmaya başladı. İçinde çoğunlukla kadın bile bu-

lunmayan hikayelerini, şehvet uyandırıcı kitap ve dergileri kabartmak, kalınlaştırmak için kullandılar. Basılmış hikayelerini nerede ya da ne zaman bulabileceğini hiç söylemezlerdi ona. Hikayelerinin karşılığında ona ödedikleri şeye gelince, söyleyelim: Babayı.

▷ Hikayelerinin, çıktığı kitap ya da dergilerden parasız bir iki tane bile göndermezlerdi ona, bu yüzden de o açık açık yayınlar satan kitapçı dükkanlarından arayıp bulmak zorunda kalırdı onları. Hikayelerine verdiği adlarsa çoğunlukla değişmiş olurdu. Örneğin: «Pan Galaksi Taşeronu» adı, «Çılgın Ağız» olmuştu.

▷ Ama Trout'ı en çok rahatsız eden şey, yayımcılarının kitap için seçtiği, fakat masallarıyla hiç bir ilgisi bulunmayan resimlerdi. Örneğin, herkesin müthiş kalabalık aileler halinde yaşadığı bir yerde Delmore Skag adlı bir bekar Dünyalıyı anlatan bir roman yazmıştı. Skag, bir bilim adamıydı, tavuk suyu çorbasında kendisini yeniden üretmenin bir yolunu bulmuştu. Sağ elinin avuç içinden canlı hücreleri tıraş ediyor, onları çorbaya karıştırıyor, sonra da çorbayı kozmik ışınlara tutuyordu. Hücreler, tıpkı Delmore Skag'a benzeyen bebelere dönüşüyordu.

Çok geçmeden, Delmore, günde bir sürü bebek üretmeyi başarıyor ve duyduğu gururu ve mutluluğu kendisiyle paylaşmaya çağırıyordu komşularını. Kütle halinde — bazan bir defada yüz kadar bebeğe — vaftiz törenleri yapıyordu. Aile babası olarak ünlü bir insan olmuştu.

Falan.

Skag, ülkesini, son derece geniş ailelere karşı yasalar çıkarmaya zorlayacağını umuyordu böylece, ama yasama meclisleri ve mahkemeler, ucu görünmüş olan soruna çare bulmaya yanaşmıyorlardı. Tersine, tutuyor, evlenmemiş kimselerin tavuk suyu çorbası içmelerini önleyecek sert yasalar çıkarıyorlardı.

Falan.

Bu kitaba konulan resimler, nedense bir Meksika sombrerosu giymiş bir zencininkini yalayan beyaz kadınların bulanık resimleriydi.

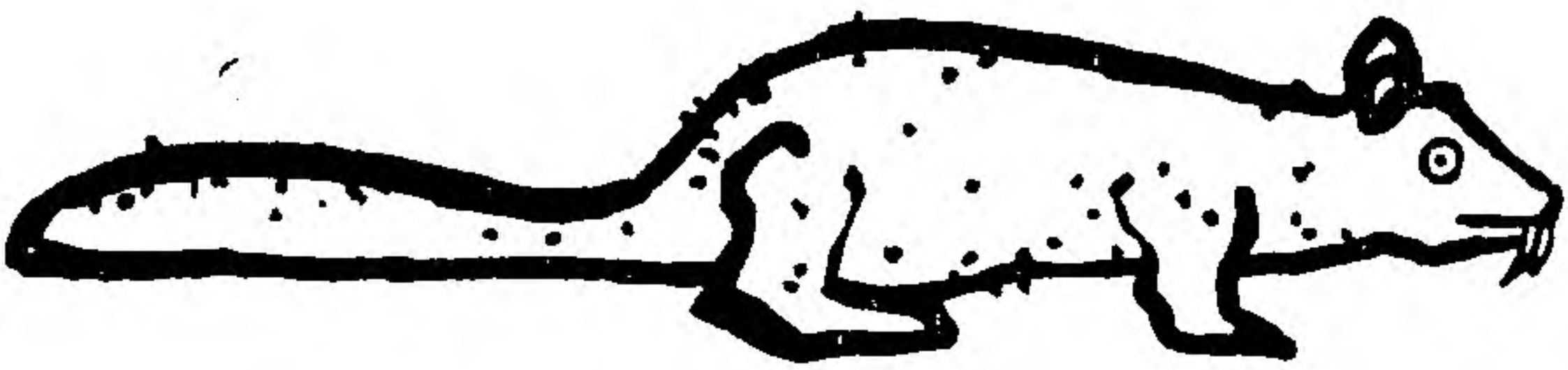
Dwayne Hoover'a rastladığında Trout'ın en ünlü kitabı **Tekerlekli Veba** idi. Yayımcı, kitabın adını değiştirmemişti, ama birçok kısmını atmış, Torut'ın adının üzerine boydan boya bir bant yapıştırmıştı; üzerinde bağıran renklerle şunlar yazılıydı bantın:

Ağzı-açık kunduz, üzerinde don olmayan, bacaklarını iki yana açmış, vajinasının ağzı görülen bir kadın fotoğrafıydı. Bu deyim, ilk önce kazalarda, sportif olaylarda, yangın merdivenlerinin altında kadınların eteklerini gören acemi fotoğrafçılarca kullanılmıştı. Öteki gaze-

tecilere, polis arkadaşlara, itfaiyecilere vesaire, isterlerse ne görebileceklerini bildirmek için bağıracakları bir parola gerekiyordu onlara. Parola şuydu: «Kunduz»

Aslında kunduz iri bir kemirgendi. Suyu severdi, bu yüzden barajlar kurardı. Şöyle bir hayvandı:

Acemi fotoğrafçıları heyecanlandıran kunduz cinsiyse şuna benzerdi daha çok:

Bebelerin çıktığı yerdi bu.

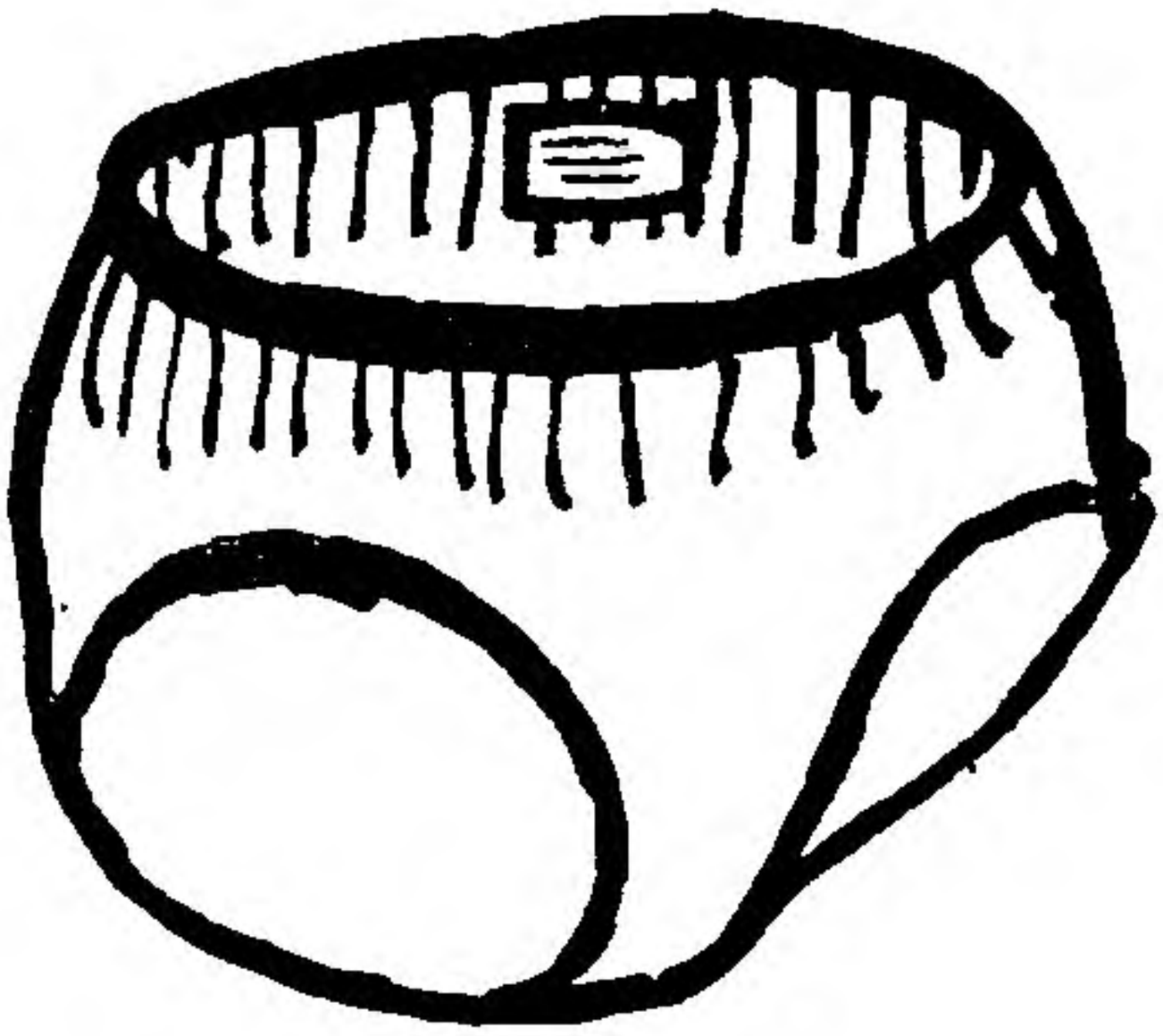
Dwayne çocukken, Kilgore Trout çocukken, ben çocukken, hattâ hepimiz orta yaşlı, yaşlı bır adam olduğumuzda bile, polislerin ve mahkemelerin görevi, mesleği doktorluk olma-

yan kimselerin, böyle sıradan delikleri inceleme ve üzerinde tartışmalar yapmalarını önlemekti. En az gerçek kunduzlar kadar tanındıkları halde, ağzı açık kunduzların, yasalarla şiddetle savunulması gereken bir giz olması kararlaştırılmıştı.

Bu yüzden de ağzı açık kunduzlar konusunda bir çılgınlık vardı. Yumuşak, zayıf bir maden konusunda, bir zamanlar her nasılsa bütün elementlerin en arzu ediliri olarak ilan edilmiş bir element olan altın konusunda da bir çılgınlık vardı.

▷ Ve ağzı açık kunduzlar konusundaki çılgınlık, Dwayne, Trout ve ben daha çocukken, donlara kadar uzadıydı Kızlar ne pahasına olursa olsun donlarını gizler, oğlanlar ne pahasına olursa olsun onların donlarını görmeye çalışırlardı.

Dişi donlar şöyle bir şeydi:

▷ Dwayne'in, daha ufacık bir oğlanken okulda öğrendiği ilk şeylerden biri, oyun oynarken kızlardan birinin donunu görür görmez avazı çıktığı kadar bağırarak söylediği bir şiirdi. Öteki çocuklar öğretmişlerdi bunu. Şöyle bir şiir:

Ingiltere
Fransa
Donuna bak
Kızın donuna!

Kilgore Trout 1979'da Nobel Tıp Ödülünü aldığında şöyle konuştu. «Bazıları, ilerleme diye bir şeyin olmadığını söylüyor. İnsanî yaratıkların bugün yeryüzünde kalmış tek hayvan olması olgusu, itiraf ederim, şaşırtıcı bir zafer gibi görünüyor bana. Daha önce yayımlanmış kitaplarımın nasıl şeyler olduğunu bilen sizler, son kunduz da öldüğünde niçin o kadar yas tuttuğumu anlarsınız.

«Ama ben çocukken, bu gezegeni bizimle paylaşan iki canavar vardı, bugün onların ortadan kalkmış olmalarını kutluyorum. Bizi öldürmeye kararlıydılar ya da en azından yaşamlarımızı anlamsız kılacaklardı. Başarının sınırına kadar geldiler. Zalim düşmanlardı onlar, oysa benim küçük dostlarım kunduzlar öyle mi ya? Aslanlar mıydı onlar? Değil. Kaplanlar mı? Değil. Aslanlar ve kaplanlar çok zaman uyuklarlar. Şimdi adlarını vereceğim canavarlarsa hiç uyumazlardı. Kafalarımızda yaşarlardı bizim. Bunlar, Altın'a ve, Tanrı bizleri korusun, ufacık bir kız donunun bir anlık görünüşüne karşı duyulan başına buyruk, şehvet derecesinde arzuydu.

«O kadar gülünç oldukları için teşekkür borçluyum bu arzulara, çünkü bir insanî yaratık için herhangi bir şeye inanmanın ve ona — **hangi** inanç olursa olsun — tutkuyla sarılmanın olası olduğunu onlar öğrettiler bize.

«Yani bugün, bir zamanlar altın'a ve donlara adamış olduğumuz cinneti, çılgınlığı, ben-

cil olmamaya adıyarak bencil olmayan bir toplum kurabiliriz.»

Durdu ve sonra küçük bir oğlanken Bermuda'da avaz avaz bağırarak okumayı öğrendiği şiirin başlangıcını, ekşi, üzüntülü bir suratla okudu. Şiir, artık yeryüzünde olmayan iki ulustan söz ettiği için daha da iç paralayıcı oluyordu. «Ingiltere... Fransa...» diye başladı.

▷ Gerçekten de kadın donları, Dwayne Hoover'le Trout arasındaki tarihî buluşma sırasında adamakıllı gözden düşmüş bulunuyordu. Altın fiyatlarıysa hâlâ yükselmedeydi.

Kadın donlarının fotoğrafları, basıldığı kağıdın değerinde bile değildi, hattâ ağzı açık kunduzlara dair yapılmış yüksek nitelikteki renkli filmler bile zar zor pazar buluyordu.

Trout'ın en ünlü kitabı olan **Tekerlekli Veba**'nın tanesi, içindeki resimlerden dolayı on iki dolar gibi bir paraya satılırdı bir zaman. Şimdi bir dolara satılıyor da bu kadar çok parayı ödeyen insanlar, içindeki resimler için değil de yazılar için alıyorlar onu.

▷ Sahi, kitapta, üzerinde yaşayanların Amerikan otomobillerine benzediği **Lingo-Three** adlı, ölmekte olan bir gezegendeki yaşam anlatılıyordu. Tekerlekleri vardı bu yaratıkların. İç patlamalı motorlarla donatılmıştılar. Fosil yakıtları yiyordular. Ama bir fabrikada yapılmış değillerdi. içinde bebe ctomobiller bulunan yumurtalar yumurtlarlardı; bebelerse, yetişkinlerin krank kutularından boşalan yağ havuzlarında olgunlaşırdı.

Ling-Three'ye, bazı yaratıkların, atmosfere

varıncaya kadar gezegenlerinin bütün doğal kaynaklarını yok ettikleri için soylarının tükenmekte olduğunu duymuş olan uzay gezginleri gelmişti.

Uzay gezginleri maddi yardım olarak fazla bir şey verebilecek durumda değillerdi. Otomobil yaratıkları borç olarak biraz oksijen almayı ve gezginlerin, yumurtalardan hiç olmazsa bir tanesini, kuluçkaya yatırılabileceği ve böylece bir otomobil uygarlığının başlayabileceği bir başka gezegene götürmelerini bekliyorlardı. Ama en küçük yumurta yirmi kilo ağırlığında bir şeydi, uzay gezginlerinin kendileriyse ancak üç onda sekiz santim boyundaydı, uzay gemileri bir Dünyalının ayakkabı kutusu kadar bile değildi.

Zeltoldimarianların sözcüsü, Kago idi. Kago, yapabilecekleri tek şeyin, evrendeki öbür yaratıklara otomobil yaratıkların ne kadar güzel olduklarını anlatmak olduğunu söyledi. Benzinsizlikten paslanmakta olan bütün o yunkerlere şunları söyledi: «Öleceksiniz, fakat asla unutulmayacaksınız.»

Hikayenin tam bu noktasında, bir divanın üzerinde bacakları iki yana açık oturmuş, tek yumurta ikizlerine benzeyen iki Çinli kızı gösteren bir resim vardı.

▷ Böylece, hepsi de homoseksüel olan Kago ve onun yürekli mini mini Zeltoldimarian tayfaları, otomobil yaratıkların anıları kafalarında capcanlı, evrenin içinde kaybolup gittiler. En sonunda Dünya gezegenine geldiler. Kago, Dünyalılara, otomobillerden söz etti saf saf. Kago, insanî yaratıkların kolera ya da hıyarcık-

lı vebayla olduğu gibi bir tek düşünceyle kolayca yıkılabileceklerini bilmiyordu. Dünyada, delice düşüncelere karşı bağışıklık yoktu.

▷ Ve Trout'a göre insanî yaratıkların, düşünceleri, kötü oldukları için reddedemeyişlerinin nedeni şuydu: «Yeryüzünde düşünceler dostluk ya da düşmanlık işaretiydi. Ne anlama geldikleri pek önemli değildi. Dostlar, dostluklarını dile getirmek için dostlarıyla aynı düşünceleri paylaşırlardı. Düşmanlar, düşmanlıklarını göstermek için düşmanlarının düşüncelerine karşı çıkarlardı.

«Dünyalıların sahip oldukları düşünceler, bunlara karşı ellerinden bir şey gelmediği için yüz binlerce yıl pek bir şey ifade etmedi. Düşünceler, daha bir sürü şey gibi, belli bir işaret olarak kullanılabilirdi.

«Düşüncelerin faydasızlığı üzerine bir deyimleri bile vardı: 'Arzular at olsaydı, dilenciler binerdi.'

«Ve sonra, Dünyalılar âletleri icat ettiler. Dostlarla birden uyuşmaları, bir çeşit kendini öldürme ya da daha kötüsü olabiliyordu. Ama anlaşmalar devam etti, sağduyu ya da uyuşma veya kendini koruma hatırına değil de sırf dostluk olsun diye.

«Dünyalılar, kafalarını çalıştırmaları gerekirken dost olmaya devam ettiler. Hattâ kendileri adına düşünmesi için kompütörler yaptıklarında bile bunları akıl adına olmaktan çok dostluk adına düzenlediler. Böylece de kendi ölüm fermanlarını kendileri imzalamış oldular. Kana susamış dilenciler binebilirdi atlara.»

bölüm 3

▽

Trout'ın romanına göre, küçük Kago'nun Dünyaya varışından sonraki bir yüzyıl içinde, o bir zamanlar huzurlu, nemli ve besleyici olan mavi-yeşil top ölmek üzereydi ya da ölmüştü. Her yer, önce yapıp sonra taptıkları büyük bok-böceklerinin kabuklarıyla dolmuştu. Bunlar otomobillerdi. Her şeyi öldürmüşlerdi.

Küçük Kago'nun kendisi, gezegen ölmeden çok önce ölmüştü Detroit'te bir barda, otomobilin kötülükleri üzerine bir konferans veriyordu. Ama o kadar ufaktı ki, kimse aldırış etmiyordu kendisine. Dinlenmek için bir an yere uzanmıştı, sarhoş bir otomobil işçisi bir kibrit çöpü sandı onu. Barın tezgahının altına defalarca sürerek çakmağa çalışırken öldürdü.

▷ Trout, 1972'den önce bir tek hayranından mektup aldı. Kendisinin kim olduğunu, nerede bulunduğunu öğrenmek için özel bir polis hafiyesi tutmuş olan acayip bir milyonerdi bu da. Trout öyle görülmezin biriydi ki, araştırma onsekiz bin dolara maloldu.

Hayranının mektubu Cohoes'deki bodrum katında buldu onu. El yazısıyla yazılmıştı, Trout mektubu yazanın on dört yaşlarında kadar

olabileceği sonucunu çıkardı. Mektup, **Tekerlekli Veba**'nın, İngiliz dilinde yazılmış en güzel roman olduğunu, Trout'ın Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olması gerektiğini söylüyordu.

Trout mektubu yüksek sesle okudu papağanına. «İşler gelişiyor, Bill,» dedi. «Böyle olacağını ne zamandır biliyordum ben. Kulağını aç da dinle şunu bir.» Ve sonra mektubu okudu Mektupta, yazanın — adı Eliot Rosewater'di — bir yetişkin olduğuna, müthiş tuzu kuru olduğuna dair hiç bir belirti yoktu.

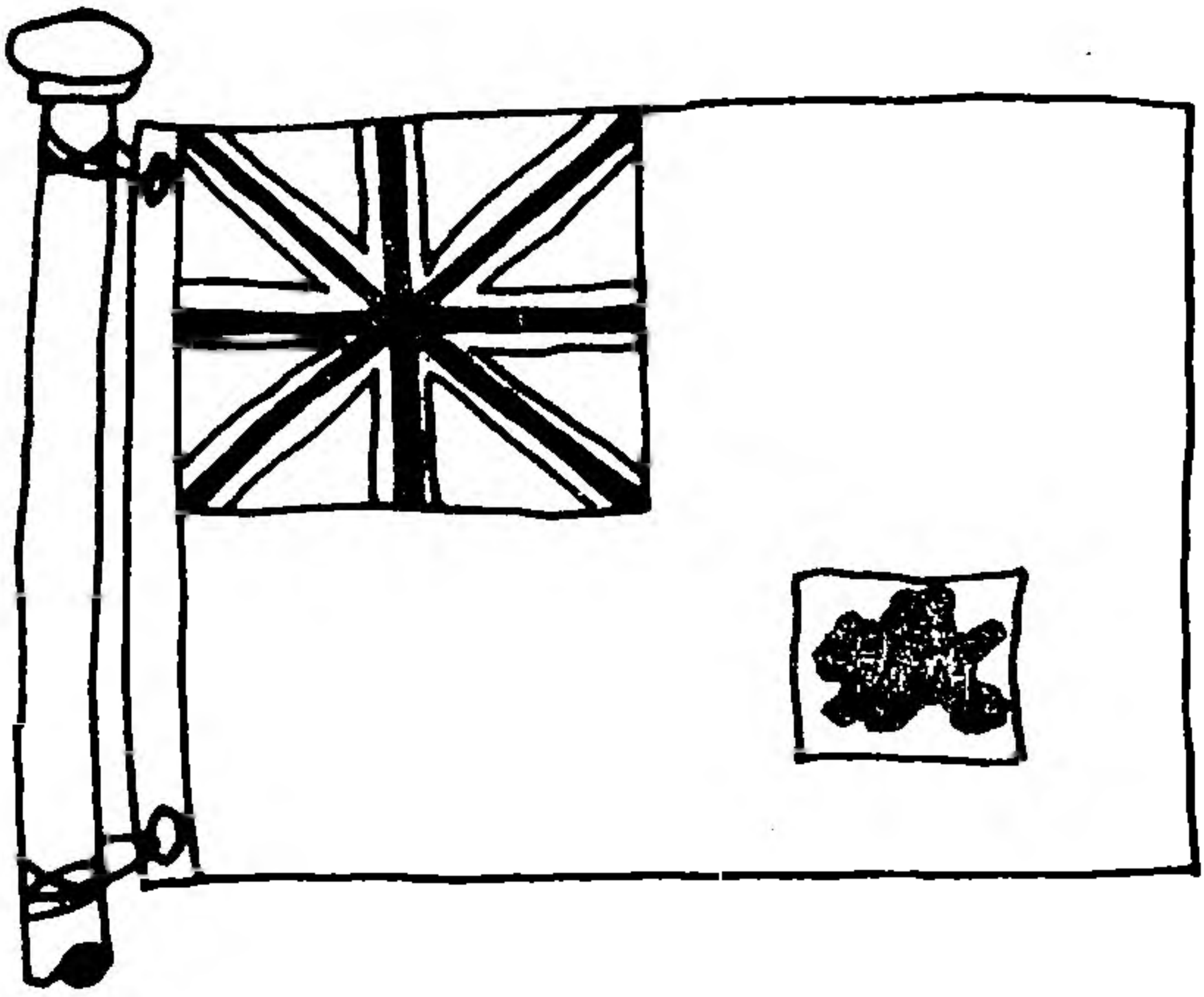
▷ Sahi, yeri gelmişken söyleyelim, Kilgore Trout, Anayasa'da bir değişiklik yapılmadıkça, hiç bir zaman Birleşik Devletler Başkanı olamazdı. Ülkede doğmamıştı çünkü. Doğum yeri Bermuda'ydı. Babası, Leo Trout, orada, Amerikan yurtdaşlığından ayrılmaksızın Kraliyet Ornitoloji Cemiyeti adına çalışmıştı: Bermuda Kartallarının dünyadaki tek yuvalarını koruyordu. Bu büyük yeşil kartallar zamanla yok oldu, hiç bir şey para etmedi.

▷ Trout, çocukken bu kartalların birer birer ölüşlerini görmüştü. Babası, cesetlerin kanat açıklıklarını ölçmek gibi üzücü bir görev vermişti ona. Bunlar, o güne dek gezegende kendi güçleriyle uçmuş olan en büyük yaratıklardı.

Sonuncu cesetin kanat uzunluğuysa, hepsinden fazlaydı: On dokuz fit üç çeyrek inç.

Bütün kartallar öldükten sonra, onları öldüren şeyin ne olduğu bulundu. Gözlerine ve beyinlerine saldıran bir mantar. İnsanlar bu mantarı onların yuvalarına atlet ayağı gibi masum bir şeyle getirmişlerdi.

Kilgore Trout'ın doğum yeri olan adanın bayrağı şöyle bir şeydi:

Yani Kilgore Trout'ın, bütün o gün ışığına ve temiz havaya rağmen üzüntülü geçmişti çocukluğu. Yaşamının daha sonraki yıllarında sırtını yere getiren, üç evliliğini de berbat eden, tek oğlu Leo'yu on dört yaşında evden kaçırtan karamsarlığın kökleri, mutlaka o çürüyen kartalların acı tatlı anılarından bir bataklıktaydı.

Hayranının mektubu çok geç gelmişti. İyi haber değildi bu. Kilgore'a göre, kendi özel yaşamının başkalarınca ele geçirilmesiydi. Rosewater'dan gelen mektup, Trout'ı üne kavuşturacağı vaadini taşıyordu. Tek dinleyicisi olan papağanın karşısında Trout şöyle cevap veriyordu buna: «Ceset torbamdan uzak durun, Allahın cezaları.»

Ceset torbası, yeni ölmüş Amerikan askerlerinin cesetlerinin içine konduğu plastikten büyük bir torbaydı. **Yeni bir buluştu bu.**

▷ Ceset torbasını kimin bulduğunu bilmiyorum. Ama Kilgore Trout'ı kimin bulduğunu biliyorum. Ben buldum. Çarpık dişli yaptım onu Saç verdim ona, ama ağarttım. Saçlarını taramasına ya da berbere gitmesine izin vermedim. Öylece uzattırdım, karmakarışık yaptım saçlarını.

Ona, Evrenin Yaratıcısının, zavallı yaşlı bir adamken babama vermiş olduğu bacakları verdim. Solgun, beyaz, süpürge sopası gibiydi bu bacaklar. Kılsızdı. Varislerden yamru yumruydu.

Ve Trout. hayranından ilk mektubu aldıktan iki ay sonra, mektup kutusunda, kendisini Orta Batı Amerikada bir sanat şenliğinde konuşma yapmaya çağıran bir mektup daha buldu.

▷ Mektup,- Şenliğin başkanı Fred T. Barry' dendi. Trout'a karşı saygılıydı mektubunda, neredeyse önünde eğiliyordu. Beş gün sürecek olan şenliğe, kentin dışından gelecek olan birçok seçkin konuktan birinin de kendisi olmasını saygıyla rica ediyordu. Şenlikte, Midland Kentindeki Mildred Barry Sanat Merkezinin açılışı kutlanacaktı.

Mektupta yazmıyordu ama Mildred Barry, Midland Kentinin en varlıklı insanı olan Şenlik Başkanının ölmüş annesiydi. Sütunlar üzerinde yükselen saydam bir küre olan Sanat Merkezini Fred T. Barry yaptırmıştı. Pencereleri yoktu. Geceleri içten aydınlatılınca, yükselen bir dolunaya benziyordu.

Yeri gelmişken söyleyelim, Fred T. Barry, Trout'la tam tamına yaşıttı. Doğum günleri aynıydı. Ama birbirlerine benzemiyorlardı kuşkusuz. Hattâ Fred T. Barry, safkan bir İngiliz ol-

masına rağmen beyaz bir adama bile benzemiyordu artık. Gittikçe yaşlanır ve her gün biraz daha mutlu olurken, saçları dökülürken, vecit halindeki bir Çinliye benziyordu.

Bir Çinliye o kadar benziyordu ki, bir Çinli gibi giyinmekten hoşlanır olmuştu. Hakiki Çinliler hep karıştırıyorlardı onu hakiki bir Çinliyle.

▷ Fred T. Barry, mektubunda, Kilgore Trout'ın eserlerini okumadığını, ama Şenlik başlamadan önce bu işi sevinçle yapacağını itiraf edi yordu. «Eliot Rosewater sizi büyük bir övgüyle salık verdi,» diyordu. «Sizin belki de yaşayan en büyük Amerikan yazarı olduğunuza inandırdı beni. Bundan daha büyük bir övgü olamaz.»

Mektuba bin dolarlık bir çek iliştirilmişti. Fred T. Barry, bunun yol giderleri ve onur üyeliği ücreti karşılığı olduğunu açıklıyordu.

Büyük paraydı bu. Trout birdenbire müthiş varlıklı olmuştu.

▷ Trout'ın, Şenliğe çağrılışı şöyle olmuştu: Fred T. Barry, Midland Kenti Sanat Şenliğinin odak noktası olacak çok değerli bir yağlıboya resim istiyordu. O zenginliğiyle böyle bir tablo satın almaya gücü yetmediğinden ödünç bir tablo arıyordu.

Baş vurduğu ilk kişi, üç milyon ya da daha fazla dolar değerinde bir El Greco'su olan Eliot Rosewater oldu. Rosewater, Şenliğin ancak bir şartla bu tabloya sahip olabileceğini söyledi: Şenlik, Ingiliz dilinin yaşayan en büyük yazarını konuşmacı olarak tutacaktı. Kilgore Trout'tan başkası değildi bu da.

Trout bu övücü çağrıya güldü, ama bir süre sonra bir korku duydu içinde. Bir kez daha, bir yabancı, ölü torbasının içine burnunu sokuyordu. Papağanına şu soruyu sordu bitkin bir durumda: «Kilgore Trout'a bu anî ilgi neden?»

Mektubu yeniden okudu. «Kilgore Trout'ı istemekle kalmıyor, smokin ceket içinde istiyorlar bir de, Bill. Bir yanlışlık olmalı bunda.»

Omuz silkti. «Belki de bir smokin ceketim olduğunu bildikleri için çağırıyorlar beni,» dedi. Gerçekten de bir smokin ceketi vardı. Kırk yılı aşkın bir zamandır oradan oraya taşıdığı bir gemici sandığı içinde saklıyordu onu. Çocukluğundan kalma oyuncaklar, Bermuda Kartalının kemikleri ve daha bir sürü garip şeyler vardı sandıkta. 1924'te Ohio, Dayton'da Thomas Jefferson lisesini bitirmezden önce verilen bir öğrenci balosunda giydiği smokin ceket de bunların arasındaydı. Trout, Bermuda'da doğmuş, ilkokula orada gitmişti. Ama sonra ailesi Dayton'a göçmüştü.

Okuduğu lisenin adı, aynı zamanda insan özgürlüğü konusunda dünyanın en büyük kuramcılarından biri olan bir köle sahibinin adından geliyordu.

▷ Kilgore Trout smokin ceketini sandığından çıkardı, giydi. Yaşlı, çok yaşlı bir adamken babamın sırtında gördüğüm smokin cekete nasıl benziyordu, görmeliydiniz. Yeşilimsi bir küf tutmuştu üzeri. Orasından burasından sarkan süsleri güzel tavşan tüyünden yamalara benziyordu. «Akşamları giymeye çok uygun bu.» dedi Trout. "Ama söylesene bana, Bill; Midland Kentinde, ekim ayında güneş batmadan önce ne

giyer insanlar?» Pantolonunun paçalarını yukarı çekiştirdi, acayip süslü paçalar görünsün diye. «Bermuda şortları ve polis çorapları mı yoksa, Bill? Ne de olsa Bermudalıyım **ben.»**

Islak bir bezle sildi smokin ceketini, küfler kolayca çıktı. Kanına girdiği küf mantarlarını düşünerek: «Berbat bir şey bu, Bill,» dedi. «Mantarların da benim kadar hakları var yaşamaya. Onlar ne yaptıklarını biliyorlar, Bill. Ben biliyorsam, Tanrı canımı alsın.»

Sonra Bill'in ne isteyebileceğini düşündü. Kestirmesi kolaydı. «Bill,» dedi. «Seni öyle seviyorum ve şu evrende öyle büyük herifim ki ben, dile benden üç şey, yerine getireyim.» Kafesin kapısını açtı, Bill'in bin yıl kalsa yapamayacağı şeydi bu.

Bill uçtu, uçtu, gitti pencere pervazına kondu. Bill'le o büyük **dışarı** arasında bir cam tabakası vardı yalnızca. Trout, panjur işinde çalıştığı halde kendi konutunda panjur yoktu.

«Ikinci dileğin de yerine gelmek üzere,» dedi Trout ve Bill'in hiç bir zaman yapamayacağı bir şeyi yaptı, pencereyi açtı. Fakat pencerenin açılması papağan için o kadar korkutucu bir şeydi ki geriye, kafesine uçtu ve zıplaya zıplaya içeri girdi.

Trout kafesin kapısını kapadı ve mandalını taktı. «Bugüne kadar üç dileğin bu kadar akıllıca kullanılışını hiç görmemiştim,» dedi kuşa, «Hâlâ arzuya değer bir şeylerin olduğunu göstermiş oldun böylece, kafesten dışarı çıkma umudu gibi.»

▷ Trout, biricik hayran mektubuyla bu mektup arasında bir ilişki kuruyordu, ama Eliot Ros-

ewater'ın bir yetişkin olabileceğine inanamıyordu bir türlü. Rosewaler'ın el yazısı şöyleydi:

Amerika Cumhurbaşkanı olmalısınız Siz!

«Bill,» dedi Trout düşünceli, düşünceli «Rosewater adında bir genç buldu bana bu işi. Ailesi, Sanat Şenliğinin Başkanının arkadaşı olmalı, kitaptan anlamazlar onlar pek. Yani genç, benim iyi bir yazar olduğumu söyledi onlara, onlar da inandılar.»

Trout başını salladı iki yana. «Gitmeyeceğim, Bill. Kafesimden dışarı çıkmak istesem bile, kendime ve de tek hayranıma elâlemi güldürmek için gitmeyeceğim Midland Kentine.»

▷ Burada bıraktı bu işi. Ama zaman zaman yeniden okudu çağırı mektubunu, giderek ezberledi. Sonra bir ara kağıdın üzerine kurnazca konulmuş mesajlardan birine kafası yattı. Mektubun başlığında, komediyi ve trajediyi temsil etmek üzere konmuş iki maskeydi bu.

Maskenin biri şöyleydi:

Ötekiyse şöyle:

«Gülümseyen insanlardan başkasını istemiyorlar orada,» dedi papağanına. «Mutsuz başarısızlara ihtiyaçları yok onların.» Ama aklı oylece bırakamadı bu düşünceyi. Kendisine çok değişik gelen bir başka düşünce takıldı kafasına. «Ama belki de mutsuz bir başarısızlıktır onların görmek istedikleri.

Bundan sonra birden canlandı. «Bill, Bill...» dedi. «dinle, kafesten çıkıyorum ama geri döneceğim. Oraya, onlara, bugüne kadar bir sanat şenliğinde kimsenin göremediği bir şeyi göstermeye gidiyorum: Bütün ömürlerini, hakikatin ve güzelliğin araştırılmasına adamış, sonunda babayı almış o binlerce sanatçının bir temsilcisini göstereceğim onlara!»

▷ Ticut en sonunda çağrıyı kabul etti. Şenliğin başlamasına iki gün kala, Bill'i yukarı kattaki ev sahibi kadının bakımına bıraktı ve otostopla New York City'ye gitti. Parasının beş yüz dolarını donunun içine iğnelemişti. Kalanını ise bankaya koymuştu.

Önce New York'a gitti, açık saçık şeyler satan dükkanlarda kitaplarından bazılarını bulacağını uyuyordu. Elinde hiç bir kopyası yoktu kitaplarının. Küçük görürdü onları, ama Midland Kentinde onlardan bazı parçaları yüksek

sesle okumak istiyordu şimdi; gülünç olduğu kadar trajik bir gösteri olacaktı bu.

Nasıl bir mezar taşı istediğini söyleyecekti insanlara.

Şöyle bir şey:

ADAMIN BİRİ
(ara sıra)

Çabalardı

bölüm 4

Bu arada Dwayne'nin deliliği gitgide artıyordu. Bir gece Mildrad Barry Sanat Merkezi binasının üzerinde, gökte, tam on iki ay gördü. Ertesi sabah, Arsenal Avenue'yle Old Country Road'un kesiştiği dört yol ağzında trafiği yöneten koskoca bir ördek. Gördüklerinden kimseye söz etmedi. Gizlerini kendisine sakladı.

Kafasındaki kötü kimyasal maddeler gizliliğe doymuştu artık. Ona acayip şeyler hissettirmek ve göstermekle yetinmiyorlardı. Onun acayip şeyler de yapmasını, gürültü patırtı çıkarmasını istiyorlardı.

Dwayne Hoover'ın, hastalığından **gurur** duymasını istiyorlardı.

Daha sonra halk, Dwayne'nin tutumundaki tehlike işaretlerini farketmedikleri, apaçık imdat çığlıklarını duymazlıktan geldikleri için kendi kendilerine kızdıklarını söyleyecek. Dwayne tamamen azıtıp da oraya buraya saldırınca, yerel bir gazete, çok duygusal, göz yaşartıcı bir başyazı yazdı bu konuda, tehlike işaretlerini görebilmek için birbirlerini gözlemelerini rica etti herkesten. Yazının başlığı şuydu:

BIR IMDAT ÇIĞLIĞI

Fakat Dwayne, Kilgore Trout'la karşılaşmadan önce o kadar tekinsiz değildi. Herkesin karşısında tutumu, Midland Kentinde herkesçe kabul edilen eylem, inanç ve konuşma sınırları içinde pekâlâ tutuyordu onu. Ona en yakın olan kişi, beyaz sekreteri ve metresi Francine Pefko, Dwayne'nin bir manyak olarak ortaya çıkmadan önceki ay boyunca her gün biraz daha mutlu olduğunu söylüyordu.

Hastanede bir gazeteciyle yatağından yaptığı konuşmada, «Karısının intiharının acısını nihayet unutuyor diye düşünüp duruyordum,» diyordu.

▷ Francine, Dwayne'in asıl işyerinde, tam iki eyalet arasındaki sınırda, yeni Holiday Moteli' ne kapı komşu **«Dwayne Hoover Onbirinci Çıkış Pontiac Köyü»**nde çalışıyordu.

Francine'e Dwayne'nin her gün daha mutlu olmaya doğru gittiğini düşündüren şey şuydu: Dwayne, «The Old Lamp Lighter», «Tipy-Tipy-Tin», «Hold Tight» ve «Blue Moon» falan gibi gençliğinin çok ünlü şarkılarını söylemeye başlamıştı. Daha önceleri hiç şarkı söylemezdi Dwayne. Ama şimdi, çalışma masasında otururken, bir müşteriye göstermek için araba kullanırken, bir makinistin arabaya servis yapışını seyrederken hep yüksek sesle şarkı söylüyordu. Bir gün de insanlara gülümseyerek, elleriyle kollarıyla onlara birtakım işaretler yaparak, sanki onları eğlendirmek için tutulmuş biri gibi yüksek sesle şarkı söyleyerek geçti yeni Holiday Motelinin lobisinden. Ama hiç kimse bunun mutlaka bir akıl bozukluğu belirtisi olduğunu düşünmedi; hele Dwayne, Motelin bir kısmının sahibiyken...

Zenci bir bulaşıkçı oğlanla zenci bir garson tartıştılar aralarında «Dinle, bak nasıl şarkı söylüyor,» dedi oğlan

«Ondaki mal mülk bende olsa ben de söylerdim,» diye cevap verdi garson.

▷ Dwayne'nin delirdiğini açık açık söyleyen tek insan, Pontiac satış yerinde Dwayne'nin beyaz satış müdürü olan Harry LeSabre'ydi. Dwayne'nin keçileri kaçırmasından tam bir hafta önce Harry, Francine Pefko'ya şöyle diyordu: «Dwayne'ye bir şeyler oldu, eskiden ne kadar sevimliydi, ama artık onu o kadar sevimli bulmuyorum.»

Harry, Dwayne'yi herkesten iyi tanırdı. Yirmi yıldır Dwayne'yle birlikteydi. Satış şubesi kentin tam Zenci bölgesinin kıyısındayken yanında çalışmaya başlamıştı. Zenci, rengi kara olan bir insanî yaratıktı.

«Savaşta bir er, yanındaki arkadaşını nasıl tanırsa ben de onu öyle tanırım,» diyordu Harry. «Satış yeri aşağıda Jefferson Street'in ordayken her gün hayatımızı koyarak çalışırdık ortaya. Yılda ortalama üç dört kez soyulurduk. Ve sana söylüyorum işte, bugünkü Dwayne daha önce hiç görmediğim bir Dwayne'dir.»

▷ Soygunlar üzerine söyledikleri doğruydu. Dwayne'nin bir Pontiac satış şubesini bu kadar ucuza satın alışının nedeni de buydu. Beyazlar, yeni otomobil satın alacak kadar parası olan tek gruptu, her Cadillac isteyen birkaç zenci caniyi saymazsanız. Beyazlarsa artık Jefferson Street üzerinde herhangi bir yere gitmeye korkuyorlardı.

▷ Dwayne'nin şubeyi satın alacak parayı buluşu şöyle oldu: **Midland Bölgesi Milli Bankası**'ndan borç aldı. Ikinci olarak, elindeki hisse senetlerini o zaman **Midland Kenti Savaş Gereçleri Şirketi** adlı bir şirkete yatırdı. Şirket daha sonra **Barryton, Limited** oldu. Dwayne, hisse senetlerini ilk ele geçirdiğinde, Büyük Bunalımın o batış günlerinde, şirketin adı, **The Robo-Magic Corporation of America** idi.

Işin cinsi boyuna değiştiği için şirketin adı da yıllarca değişti durdu. Ama şirket yöneticileri ilk parolalarını hiç değiştirmedi, sırf eski günlerin anısına. Parola şuydu:

ELVEDA BUNGUN PAZARTESI

▷ Dinleyin:

Harry LeSabre, Francine'e şöyle diyordu: «Bir insan, bir çarpışmada bir başka insanla birlikteyse, öyle olur ki, silah arkadaşının kişiliğindeki en küçük değişikliği bile hissedebilir ve Dwayne değişti. Vernon Garr'a sor, istersen.»

Vernon Garr, Dwayne, satış şubesini eyalet sınırından buraya taşımadan önce Dwayne'nin yanında bulunan ikinci beyaz adamdı. Vernon'un başı beladaydı evde. Karısı Mary bir şizofrendi, bunun için de Vernon farketmemişti Dwayne'nin değişip değişmediğini. Vernon'un karısı, Vernon'un, beynini plütonyuma çevirmeye çalıştığını sanıyordu.

▷ Harry LeSabre'ın bütün işi gücü savaştan konuşmaktı. Bir tek savaşta gerçek bir çarpışmaya katılmıştı. Dwayne ise hiç savaşta bulunmamıştı. Ama Ikinci Dünya Savaşında Birleşik Devletler Kara Kuvvetleri Hava Kolordu-

sunda sivil memurluk etmişti. Bir defasında Almanya'da Hamburg üzerine atılacak olan iki yüz elli kiloluk bir bombanın üstüne boyayla bir mesaj yazmak zorunda kalmıştı. Şöyleydi mesaj:

▷ «Harry,» diyordu Francine, «herkesin kaderinde kötü günler olabilir. Dwayne'nin ise, tanıdığım herhangi bir kimseden daha az kötü günü oldu, onun için bugün başına ufacık bir şey geldi diye herkes şaşırıyor, rahatsız oluyor. Böyle yapmamaları gerek oysa. Herkes gibi o da insan.»

«Ama neden bula bula **beni** buluyor?» Bilmek istiyordu Harry. Haklıydı: Dwayne o gün sövüp saymak, aşağılayıcı davranışlarda bulunmak için bula bula onu bulmuştu. Başka herkes Dwayne'yi hâlâ hoş buluyordu.

Tabii daha sonra Dwayne herkese saldıracaktı, hattâ Erie-Pennsylvania'dan Midland Kentine ilk kez gelmiş olan üç yabancıya bile. Ama Harry, etrafı çevrilmiş bir kurbandı şimdi.

▷ «Neden **ben**?» diyordu Harry. Midland Kentinde herkesin bildiği bir soruydu bu. Insanlar türlü çeşitli kazalardan sonra cankurtaran ara-

balarına doldurulduklarında olsun, uygunsuz davranışlardan ötürü tutuklandıklarında olsun, hırsızlık yaptıklarında ya da burunlarına filan yumruk yediklerinde olsun hep aynı soruyu sorarlardı: **«Neden ben?»**

«Belki de o pek az kötü günlerinden birinde kendisine katlanacak bir insan ve arkadaş olduğunu hissetmiştir senin de ondan,» diyordu Francine.

«Elbiselerinle alay etse, onları aşağılasa hoşuna gider miydi senin?» diyordu Harry. Dwayne'nin ona yaptığı da buydu: Elbiseleriyle alay etmişti.

«Onun bu kentte en iyi işveren olduğunu hatırlardım,» dedi Francine. Doğruydu bu. Dwayne yüksek ücretler öderdi. Her yıl sonunda kazançtan hisse verir, Noel bonoları dağıtırdı. Eyaletin kendine ait bö!ümünde, yanında çalışanlara Mavi Haç-Mavi Kalkan, yani sağlık sigortası veren ilk otomobil satıcısıydı. Barrytron'daki hariç, kentteki bütün emeklilik statülerine üstün bir emeklilik statüsü uygulardı şirkette. Yazıhanesinin kapısı, tartışacak sorunu olan herkese açıktı, otomobil işiyle ilgisi olsun olmasın.

Örneğin, Harry'nin elbisesiyle alay ettiği gün, iki saatını, Vernon Garr'la Vernon'un karısının kuruntularını tartışarak geçirmişti. «Olmayan şeyler görüyor,» diyordu Vernon.

«Dinlenmeye ihtiyacı var Vern,» diyordu Dwayne.

«Ben de delirecek gibiyim,» diyordu Vernon. «Tanrım, eve gidiyorum, o benim siktirici köpekle saatlarca konuşuyorum.»

«Iki olduk desene,» diyordu Dwayne.

Harry ile Dwayne arasında geçen ve Harry'yi o kadar rahatsız eden olay şuydu:

Vernon çıktıktan hemen sonra Harry, Dwayne'nin yazıhanesine girdi. O güne kadar Dwayneyle herhangi bir ciddi sorunu olmadığı için endişesizdi.

«Benim eski savaş arkadaşım nasıl bugün?» dedi Dwayne'ye.

«Bildiğin gibi,» dedi Dwayne. «Özel bir derdin mi var?»

«Yo,» dedi Harry.

«Vern'in karısı, Vern'in, beynini plütonyuma çevirmeye çalıştığını sanıyormuş,» dedi Dwayne.

«Plütonyum nedir?» filan gibi bir soru sordu Harry. Böylece konuşup dururlarken sırf konuşmayı canlı tutmak için Harry kendisine bir dert icat etti. Çocukları olmadığı için bazan üzüldüğünü söyledi. «Ama bir yandan da seviniyorum,» diye devam etti. «Yani diyorum ki, nüfus artışına neden katkıda bulunacakmışım?»

Dwayne bir şey demedi.

«Belki de bir evlat edinmeliydik,» dedi Harry. «Ama çok geç artık. Bizim moruk ve ben kendi kendimize güzel güzel gezip tozuyoruz. Ne diye bir veletimiz olsun yani?»

Dwayne'nin patlaması, evlat edinme sözünden sonra oldu. Kendisi de evlat edinilmiş biriydi. Birinci Dünya Savaşında fabrika işçisi olarak büyük para yapmak üzere Batı Virginia'dan Midland Kentine göçmüş olan bir karı kocanın evlatlığıydı. Dwayne'nin öz anası, duygusal şiirler yazan ve kendisinin, bir kral olan Aslan Yürekli Rişar'ın torunu olduğunu ileri süren evde kalmış bir öğretmendi. Öz babası gezginci

bir dizmendi, şiirlerini dizerek kandırmıştı anasını. Onları gizlice bir gazeteye ya da böyle bir yere sokuşturmaya kalkışmamıştı. Kadın için şiirlerinin dizilmiş olması yetiyordu.

Bozuk bir çocuk doğurma makinesiydi. Dwayne'yi doğururken kendi kendini harabetmişti. Dizmen kayboldu ortalıktan. Ortadan kaybolan bir makineydi o da.

▷ Evlat edinme konusu Dwayne'nin kafasında kötü bir kimyasal tepki yaratmış da olabilir. Her neyse, Dwayne şöyle hırladı Harry'nin yüzüne: «Harry, neden Vern Gaar'dan bir avuç üstüpü alıp **Blue Sunoco**'yla ıslattıktan sonra o siktirici gardrobunu ateşe vermiyorsun? Kendimi **Watson Kardeşler**'de hissediyorum seni görünce.» **Watson Kardeşler**, orta halli beyazların cenaze işleriyle uğraşan bir firmaydı. **Blue Sunoco** ise bir benzin markasıydı.

Harry irkilmişti, sonra bir sancı saplandı içine. Dwayne, onu tanıdığı bütün o yıllar boyunca elbiseleri için hiç bir şey dememişti ona. Elbiseleri, Harry'nin fikrine göre tutucu ve kusursuzdu. Gömlekleri beyazdı. Boyunbağları siyah ya da deniz mavisiydi. Takım elbiseleri gri ya da koyu mavi, çorapları ve ayakkapları siyah.

«Beni dinle, Harry,» dedi Dwayne, zalimce bir ifadesi vardı. «Hawai Haftası geliyor, son derece ciddiyim: Yak elbiselerini ve yenilerini al ya da Watson Kardeşler'de çalışmak için baş vur. Orada çalışırken kendini mumyalamış da olursun hem.»

▷ Bir karış açık kalmıştı Harry'nin ağzı. Dwayne'nin sözünü ettiği Hawai Haftası, satış memur-

ları için yükselme haftasıydı, satış yerini elden geldiğince Hawai Adalarına benzetmeye çalışırlardı. Yeni ya da kullanılmış araba satın alanlar veya hafta boyunca beş yüz doları geçen tamirat yaptıranlar kendiliğinden bir piyangoya girerlerdi. Üç talihliye, ikişer kişilik, tamamen parasız, Los Angeles, San Fransisco ya da Hawai gezisi şansı verilirdi, eşleriyle birlikte.

«Bir Pontiac satıcısı olduğun halde bir Buick adı taşımana aldırmıyorum, Harry,» diye devam etti Dwayne. General Motors'un Buick bölümünün LeSabre adlı yeni bir tip otomobil çıkardığını anlatmak istiyordu. «Senin elinde olan bir şey değil bu.» Dwayne şimdi masasının üzerine hafif hafif vuruyordu. Bu, nedense, yumruğuyla masayı dövmesinden daha tehdit ediciydi. «Ama bir sürü şey var ki, sen **değiştirebilirsin** onları, Harry. Uzun bir hafta sonu var önümüzde. Salı sabahı işe geldiğimde sende bazı büyük değişiklikler göreceğimi umarım.»

Hafta sonu, gelecek pazartesi ulusal bir bayram, **Eski Muharipler Günü** olduğu için her zamankinden uzundu. Eski Muharipler Günü, ülkelerine üniforma içinde hizmet etmiş olanların onuruna yapılan bir bayramdı.

«Biz Pontiac satmaya başladığımızda,» dedi Dwayne, «araba, öğretmenler, büyükanneler ve evlenmemiş halalar için uygun bir taşıttı.» Doğruydu. «Belki sen farkında değilsin, Harry, ama Pontiac şimdi hayatın anasını satmak isteyen insanlar için çekici, delikanlıca bir serüven oldu! Sense bir morgtaymışsın gibi giyinip öyle davranıyorsun hâlâ! Bir ayna al da kendine bir

bak, Harry ve sor kendine, Böyle bir adamı bir Pontiac içinde kim düşünebilir?»

Harry LeSabre, neye benzerse benzesin, kendisinin yalnızca Eyalette değil bütün Orta Batı'da Pontiac satış müdürlerinin en iyilerinden biri olarak bilindiğini Dwayne'ye göstere-meyecek kadar donmuştu, boğulmuştu. Pontiac, düşük fiyatlı bir araba olmasına karşın Midland Kenti bölgesinde en çok satan otomobildi. Orta fiyatta bir arabaydı.

▷ Dwayne Hoover, zavallı Harry LeSabre'a, başlamasına yalnızca bir hafta kalmış olan Hawai Şenliğinin Harry için eşsiz bir fırsat oldu-ğunu, şöyle bir gevşemesi, biraz eğlenmesi, başkalarını da coşturması gerektiğini söyledi.

«Harry,» dedi Dwayne. «Bak ne söyleyeceğim sana: Modern bilimler, **kırmızı! portakal! yeşil!** ve **pembe!** gibi coşturucu adları olan bir sürü güzel renk vermiş bize, Harry. Sadece siyah, gri ve beyaza kazık kakıp kalmayalım! Ne iyi haber değil mi, Harry? Ve Eyalet Yasama Meclisi daha yeni ilan etti, Harry; çalışma saatları içinde gülümsemenin bir suç olmadığını; hem Vali bana şahsen söz verdi, hiç kimse fıkra anlattığı için Yetişkinler Islah Yurdu Cinsel Suçlular Kısmına gönderilmeyecekmiş bir daha!»

▷ Harry LeSabre bütür: bunları ufak tefek hasarla savuşturabilirdi, ama ah, Harry'deki o gizli zennelik merakı olmasaydı. Hafta sonlarında, kadın kılığına girerek süslenip püslenmek hoşuna gidiyordu, öyle orospu kılığına da değil hani. Harry'yle karısı pencerelerinin perdelerini çekerler, sonra Harry bir cennetkuşuna dönerdi.

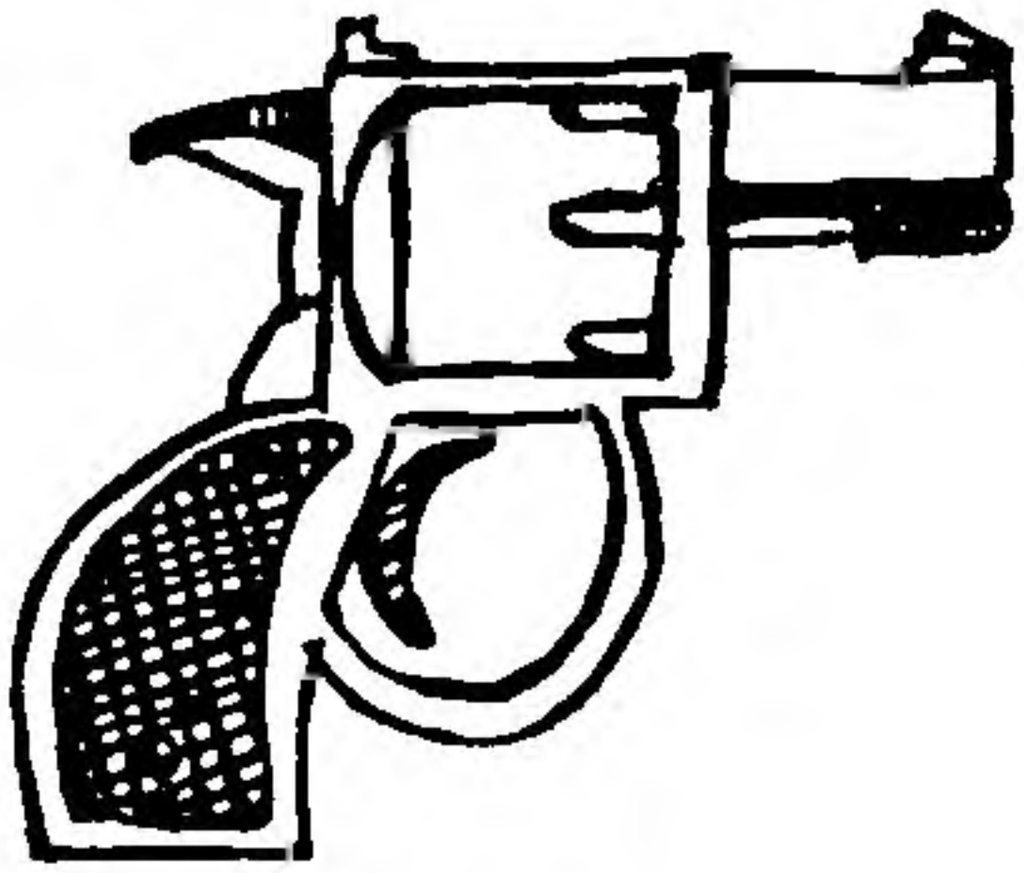
Bu gizini karısından başkası bilmezdi.

Dwayne, işe gelirken giydiği elbiselerle böyle şiddetle alay edince ve Shepherdstown Yetişkinler Islah Yurdunun Cinsel Suçlular Kısmından söz edince Harry, gizinin açığa çıktığından kuşkulanmıştı açıkçası. Yalnızca komik bir giz de değildi bu üstelik. Harry, hafta sonlarında yaptığı şeylerden dolayı tutuklanabilirdi. Üçbin dolara kadar para cezasına ve Shepherdstown Yetişkinler Islah Yurdu Cinsel Suçlular Kısmında beş yıla kadar zorunlu çalışmaya mahkum edilebilirdi.

▷ Anlayacağınız, zavallı Harry, bundan sonra perişan bir Eski Muharipler Günü hafta sonu geçirdi. Ama Dwayne ordan kötü.

Hafta sonunun son çecesi şöyle geçti Dwayne'nin: İçindeki kötü kimyasal maddeler yataktan dışarı fırlattı onu. Sanki bir tehlike anındaymış da hemen yapması gereken bir şey varmış gibi giyindi. Sabahın çok erken saatıydı. Geceleyin saatın on ikiyi vurmasıyla Eski Muharipler Günü bitmişti.

Dwayne'nin kötü kimyasal maddeleri ona, yastığının altından otuz sekiz kalibrelik dolu bir toplu tabanca aldırdı ve ağzına sokturdu. Tek amacı, insanî yaratıklarda delikler açmak olan bir aletti bu. Şöyle bir şey:

Gezegenin, Dwayne'nin bulunduğu kısmında böyle bir şeye sahip olmak isteyen, bunu oranın madenî eşya satan dükkanlarından elde edebilirdi. Polislerin hepsinde vardı bundan. Suçluların da. Bu iki grubun arasında kalan kimselerin de.

Suçlular tabancalarını insanların üzerine çevirir ve «Sökül paraları,» derlerdi, insanlar çoğunlukla hemen sökülürdü paraları. Polisler tabancalarını suçlulara çevirir ve «Dur,» derlerdi ya da duruma göre gerekli şeyi söylerlerdi, suçlular da çoğunlukla dururdu. Bazan durmazlardı. Bazan kadının biri kocasına öylesine kızardı ki, tabancayla bir delik açardı kocasının vücudunda. Bazan adamın biri karısına öylesine kızardı ki, tabancayla bir delik açardı karısının vücudunda. Falan.

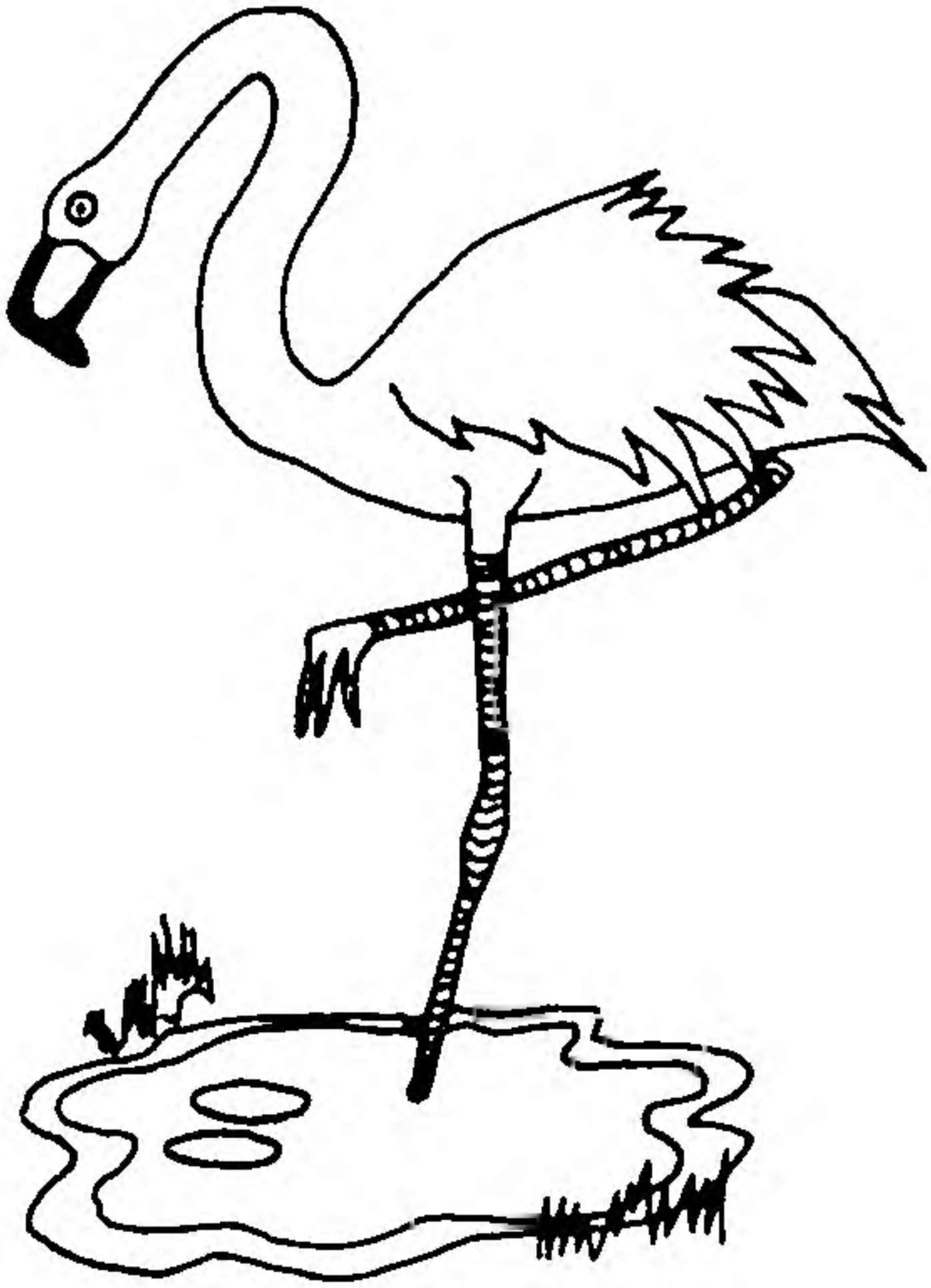
Dwayne'nin kudurduğu hafta, Midland Kentli on dört yaşında bir oğlan, okuldan getirdiği kötü karneyi göstermek istemediği için annesinin ve babasının vücutlarında birer delik açmıştı. Avukatı suçu, geçici delilik maddesine sokturmaya çalıştı; ateş anında çocuk, doğruyla yanlış arasındaki farkı göremiyor demekti bu.

▷ Bazan insanlar kendileri de birazcık üne kavuşabilsin diye ünlü kimselerin vücutlarında delikler açarlardı. Bazan insanlar, bir yere uçması gereken uçaklara binerler, kaptan pilota ve ikinci pilota uçağı başka bir yere uçurmalarını ya da vücutlarında delikler açacaklarını söylerlerdi.

▷ Dwayne, tabancanın namlusunu bir süre ağzında tuttu. Yağ tadı geldi ağzına. Tabanca

dolu ve horozu kalkıktı. İçleri kömür, potasyum nitrat ve sülfürle dolu parlak madeni paketçikler, beyninden yalnızca birkaç inç (*) uzakta bulunuyordu. Yapacağı tek şey, ufak bir kolu serbest bırakmaktı, barut hemen gaz haline dönüşecekti. Gaz kısa, kalın bir kurşun parçacığını bir borunun içine sonra da Dwayne'nin beynine doğru gönderecekti.

Ama Dwayne bunun yerine, fayans döşeli banyolarından birinin tavanına ateş etmeyi seçti. Kurşun parçalarını helaya, tuvalete ve banyo küvetine attı. Banyo küvetinin camında oyma bir flamingo resmi vardı. Şöyle bir şey:

Dwayne. flamingoyu vurdu.

Daha sonra kırılan parçaları toplarken hırlıyordu. Şöyle: «Siktiğimin serseri kuşu.»

(*) Karşılığı 2.540 cm olan bir İngiliz uzunluk ölçüsü.

▷ Tabanca atışlarını kimse duymadı. Dolaydaki bütün evler, sesi ne içeri ne de dışarı vermeyecek biçimde yalıtılmıştı. Dwayne'nin düş evinden içeri girmek ya da dışarı çıkmak isteyen bir ses, üç onda sekiz santimlik bir sıva tabakasından, polyester bir buhar engelinden, bir alüminyum tabakasından, üç inçlik bir hava boşluğundan, bir alüminyum tabakasından daha, üç inçlik cam yününden bir battaniyeden, yine bir alüminyum tabakasından, sıkıştırılmış hızar tozu ve katrandan yapılma bir inçlik bir yalıtma tahtasından ve en sonra da çukur bir alüminyum kaplamadan geçmek zorundaydı. Kaplamanın içindeki boşluk, Ay'a giden roketlerde kullanılmak üzere geliştirilmiş harika bir yalıtma maddesiyle doldurulmuştu.

→ Dwayne, evinin dış duvarlarını aydınlatan ışıldakları yaktı ve beş arabalık garajının dışındaki üstü zift kaplamalı bir alanda basketbol oynadı.

Dwayne'nin köpeği Sparky, Dwayne ban yonun tavanına ateş edince bodruma kaçmıştı. Ama şimdi dışardaydı. Dwayne'nin basketbol oynayışını seyrediyordu.

«Sen ve ben, Sparky,» dedi Dwayne. Falan. Gerçekten seviyordu köpeği. Kimse görmedi onu basketbol oynarken. Komşularıyla arasında, ağaçlardan, fundalıklardan ve yüksek sedir bitkilerinden meydana gelmiş bir duvar vardı.

▷ Basketbolü bıraktı ve evvelsi gün pazarlıkla satın almış olduğu siyah Plymouth **Fury'** ye bindi. Plymouth bir Chrysler malıydı, Dwayne ise General Motors malları satardı. Rekabeti

eşit düzeyde tutmak üzere bir iki gün Plymouth kullanmaya karar vermişti.

Araba yolunda geri geri giderken, neden bir Plymouth kullandığını komşularına açıklamanın önemli olduğunu düşündü ve arabanın penceresinden bağırdı: «Rekabeti eşit düzeyde tutuyorum!» Kornaya bastı.

▷ Dwayne, Old Country Road'a daldı, sonra eyalet sınırına tırmandı, kendinden başka kimse yoktu yolda, her şey kendisinindi. Onuncu çıkışa hızla saptı, yolun kenarındaki demir korkuluklara çarptı, döndü, döndü, durdu. Geri geri giderek Union Avenue'ye çıktı, bir kaldırımdan atladı ve boş bir arsada durdu. Arsa Dwayne'nindi.

Kimse ne bir şey gördü, ne bir şey işitti. Kimse yaşamıyordu oralarda. Her saat başı bir polisin dolaşması gerekirdi, ama polis iki mil kadar ötede bir Western Electric deposunun arkasındaki bir ara sokakta kestiriyordu. **Kestirmek,** görev başında uyumak anlamına gelen bir argoydu.

▷ Dwayne, boş arsasında bir süre kaldı. Radyo çaldı. Bütün Midland Kenti radyo istasyonları gece uykusundaydı, ama Dwayne, Batı Virginia'da halk müziği yayını yapan bir istasyon yakaladı, aynı türden beş çiçekli fundayla beş meyva ağacını Tesliminde Ödemeli olarak altı dolara vereceğini söylüyordu radyo.

«Hiç de fena değil,» dedi Dwayne. Gerçekten öyleydi onun için. Ülkesinde, gönderilen ve alınan mesajların hemen hepsi, hattâ telepatik olanlar bile, boktan bir malın alınması ya da satılmasıyla ilgili olurdu. Dwayne'ye ninni gibi geliyordu bunlar.

bölüm 5

Dwayne, Batı Virginia'yı dinlerken Kilgore Trout, New York'ta bir sinema salonunda uyumaya çalışıyordu. Gece otelde kalmaktan çok ucuzdu bu. Daha önce hiç denememişti Trout bunu, ama sinema salonlarında uyumanın pis, yaşlı erkeklerin yapacağı türden bir şey olduğunu biliyordu. Midland Kentine dünyanın en pis yaşlısı olarak varmak istiyordu. Orada, «McLuhan Çağında Amerikan Romanının Geleceği» adlı bir sempozyuma katılacaktı. Sempozyumda şunları söylemek istiyordu: «McLuhan kimdir bilmiyorum, ama geceyi New York'ta bir sinema salonunda bir sürü pis, yaşlı adamla geçirmenin ne demek olduğunu biliyorum. Bunu konuşabilir miyiz?»

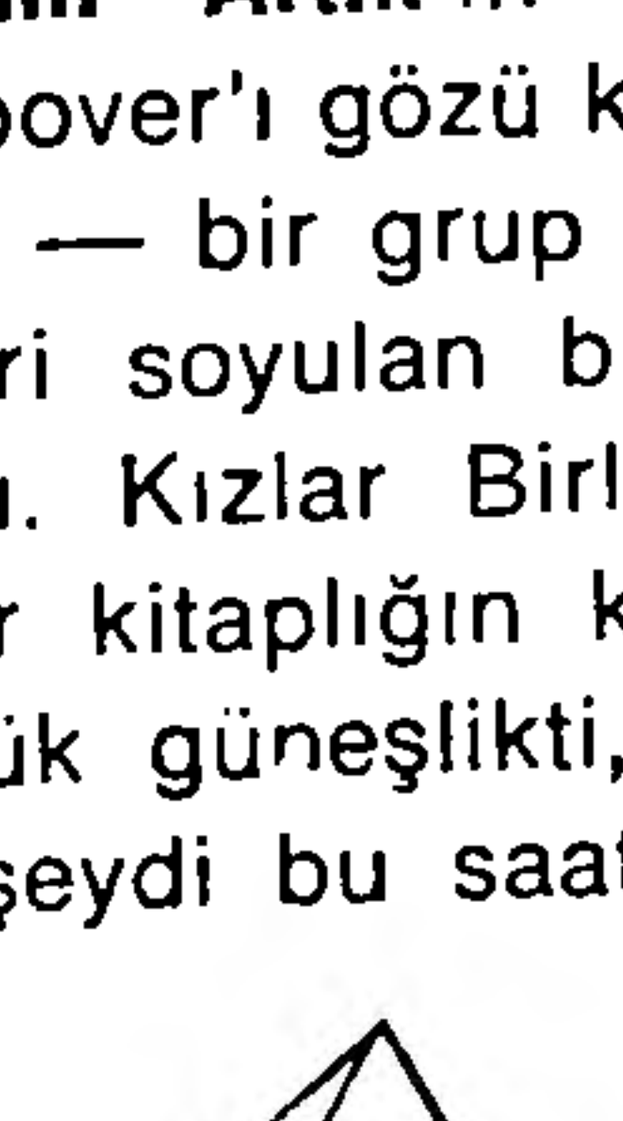
Ayrıca şunları söylemek istiyordu: «Bu McLuhan kimse, ağzı açık kunduzlarla kitap satışları arasındaki ilişkiye dair söyleyecek şeyi var mıdır acaba?»

Trout, Cohoes'dan akşama doğru gelmişti. O zamandan beri, açık saçık resim ve kitaplar satan birçok kitapçıyı ve bir gömlekçi dükkanını dolaşmıştı. **Tekerlekli Veba** ile **Söylenebilir Artık** adlı iki kitabıyla, içinde kendi-

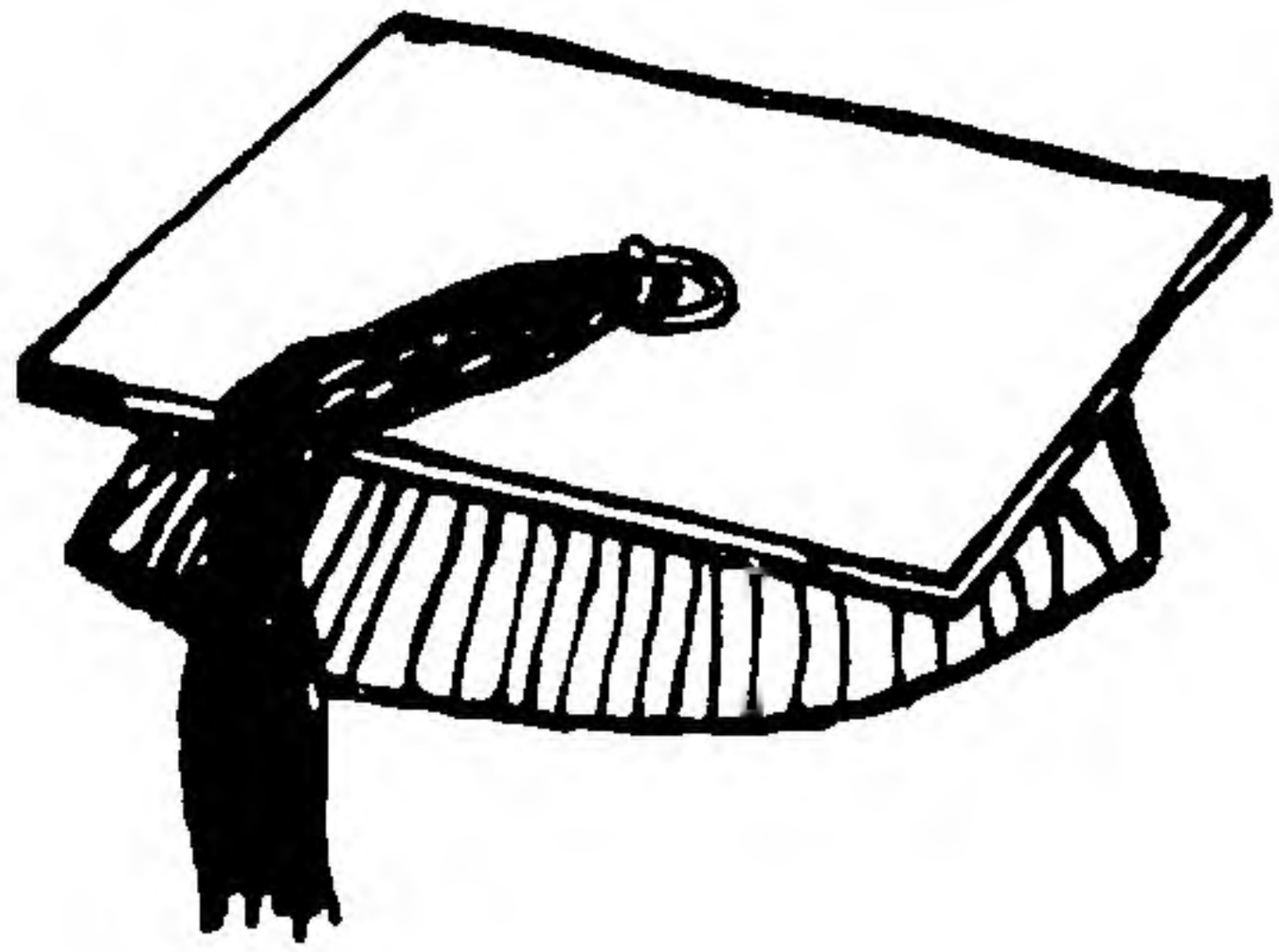
sinden bir hikaye bulunan bir magazin ve bir smokin gömleği satın almıştı. Magazinin adı **Siyah Jartiyer**'di. Smokin gömleğinin göğsü dalga dalga farbalalıydı. Gömlek satıcısının salık vermesi üzerine, tek bir ambalaj içinde satılan bir kuşak, bir iğne ve bir papyon kravat takımı da satın almıştı Trout. Hepsi de mandalina rengindeydi.

Bütün bu ciciler, içinde smokini, altı çift yeni jokey şortu, altı çift yeni çorap, tıraş makinesi ve yeni bir diş fırçası bulunan, kımıldadıkça haşır huşur eden kahverengi bir torbayla birlikte dizlerinin üzerinde duruyordu. Yıllardır bir diş fırçası olmamıştı Trout'ın.

▷ **Tekerlekli Veba** ile **Söylenebilir Artık** kitaplarının dış gömlekleri, içlerinde bir sürü ağzı açık kunduzlar bulunduğu vaadini veriyordu insana. **Söylenebilir Artık**'ın kapağındaki resim — Dwayne Hoover'ı gözü kanlı bir manyağa çeviren kitaptı bu — bir grup çıplak kolejli kız tarafından giysileri soyulan bir kolej profesörünü gösteriyordu. Kızlar Birliği binasının bir penceresinden bir kitaplığın kulesi görünüyordu. Dışarısı günlük güneşlikti, kulede bir saat vardı. Şöyle bir şeydi bu saat:

Profesör, çizgili kumaştan donuna, çoraplarına, jartiyerine ve aşağıdaki resme benzer bir şey olan üstü düz ve püsküllü siyah şapkasına varıncaya kadar soyulmuştu:

Kitapta anlatılanların bir profesörle, bir kolejli kızlar birliğiyle ya da bir üniversiteyle kesin olarak hiç bir ilgisi yoktu.

Kitap, Evrenin Yaratıcısından Evrende özgür iradesi olan tek yaratığa gönderilmiş uzun bir mektup biçimindeydi.

▷ **Siyah Jartiyer** magazinindeki hikayeye gelince, yayımlanmak üzere kabul edilmiş olduğundan haberi yoktu Trout'ın. Öyle anlaşılıyordu ki kabul edileli yıllar olmuştu, çünkü magazinin üzerindeki tarih, Nisan 1962 idi. Trout, kitapçı dükkanının ön kısmına yakın bir yerde eski zararsız magazinler yığını içinde rastlantıyla bulmuştu onu. Don magazinleriydi bunlar.

Magazini satın alırken kasiyer, Trout'ı sarhoş ya da kaçığın biri sanmıştı. Içinde yalnızca donlu kadın resimleri var, diye düşünmüştü kasiyer. Bacakları yanlara açık, tamam, ama üzerlerinde donları vardı, dolayısıyla dükkanın arka kısmında satılan ağızları açık kunduzlarla rekabet edemezlerdi.

«Umarım hoşunuza gider,» dedi kasiyer, Trout'a. Adam, Trout'ın, otuzbir çekebileceği resimler bulmasını diliyordu yani, çünkü bütün kitapların ve magazinlerin tek amacı buydu.

«Bir sanat şenliği için alıyorum,» dedi Trout.

▷ Hikayenin kendisine gelince, adı, «Danseden Budala» ydı. Trout'ın hikayelerinin çoğunda olduğu gibi trajik bir anlaşamama sorunu anlatılıyordu hikâyede.

Plan şöyleydi: Zog adlı bir uçan daire yaratığı, savaşların nasıl önlenebileceğini, kanserin nasıl iyileştirilebileceğini açıklamak üzere Dünyaya gelir. Margo'dan bilgi getirmiştir; Margo, üzerinde yaşayarıların osurarak ve step dansı yaparak anlaştıkları bir gezegendir.

Zog, Connecticut'a gece iner. Daha yere konar konmaz, yanmakta olan bir ev görür. Osurarak, step dansı yaparak eve koşar, evdekilere, içinde bulundukları korkunç tehlikeyi haber veriyordur böylece. Evin reisi bir golf sopasıyla Zog'un beynini dağıtır.

▷ Trout'ın, dizlerinde paketleri, öylece oturduğu sinema açık saçık filmlerden başka bir şey göstermezdi. Müzik gevşeticiydi. Bir delikanlıyla genç bir kadının hayalleri, parlak beyazperde üzerinde, birbirlerinin yumuşak deliklerini zararsızca emiyorlardı.

Ve Trout orada otururken yeni bir roman kurdu kafasında. Dünyalı bir astronot, humanoidler (insan türünden yaratıklar) dışında bütün hayvansal ve bitkisel yaşamın pislikten öldüğü bir gezegene iner. Humanoidler, petrol

ve kömürden yapılmış yiyecekler yemektedirler.

Don adlı astronot onuruna bir şenlik düzenlerler. Yiyecekler korkunç berbattır. Büyük konuşma konusu, sansürdür. Kentler, açık saçık filmlerden başka şey göstermeyen sinemalardan geçilmez. İnsan türünden yaratıklar bir yolunu bulup bu sinemaları kapatmak isterler, ama konuşma özgürlüğünü de zedelemek istemezler.

Don'a, açık filmlerin Dünya'da da bir sorun olup olmadığını sorarlar. Don «Evet,» der. Filmlerin **gerçekten** açık olup olmadığını sorarlar; Don: «Bir film ne kadar açık olabilirse o kadar,» diye cevap verir.

Bu, kendi açık filmlerinin Dünyadaki herhangi bir açık filmden mutlaka daha açık olduğundan emin humanoidlere bir meydan okumadır. Onun için herkes hava yastıklı araçlara doluşup kentin merkezindeki açık film gösteren bir sinemaya uçar.

Oraya vardıklarında film arasıdır; Don, Dünya'da gördüklerinden daha açık bir filmin acaba nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye fırsat bulur. Daha ışıklar bile söndürülmeden cinsel bir heyecan duymaya başlar. Yanındaki kadınlar cıvıl-cıvıl, fıkır-fıkırdır.

Sonra salon kararır ve perdeler açılır. Önce resim mesim yoktur görünürde. Hoparlörden şapırtılar, inlemeler gelmektedir. Sonra filmin kendisi görünür. Armuda benzer bir şey yiyen bir humanoidi gösteren yüksek nitelikli bir filmdir bu. Kamera, salyadan parlayan dudaklarına, dişlerine ve diline zum yapar aktörün. Hiç acelesiz yiyordur armudunu. Armudun son par-

çası şapırdayan ağzında kaybolduğunda kame ra gırtlak çıkıntısına iner, durur orada. Gırtlak çıkıntısı aşağı yukarı inip çıkmaktadır, iğrenç bir şekilde. Mutlu mutlu geğirir, sonra gezegenin kendi dilinde şu sözcük görünür perdede:

S O N

▷ Uydurmadır bütün bunlar tabii. Armut filan kalmamıştır gezegende. Ve armut yeme, gecenin asıl filmi de değildir. Kısa bir konudur bu, seyircilere yerleşebilmeleri için zaman sağlamıştır.

Sonra asıl film başlar. Bir dişi, bir erkek ve onların iki çocuğu, köpekleri ve kedileri üzerinedir. Bir buçuk saat süreyle çorba, et, bisküvi, tereyağı, sebzeler, salçalı patates püresi, meyva, şeker, pasta, tatlı börek yeyip dururlar. Kamera, parlayan dudaklarından ve inip çıkan gırtlak kemiklerinden zorla ayrılıp yiyeceklere çevrilir ara sıra. Ve sonra baba, kediyi ve köpeği de masanın üzerine çıkarır, onlar da katılsın diye bu cümbüşe.

Bir süre sonra bir şey yiyemez olur artık oyuncular. Öyle tıkınmışlardır ki gözleri dışarı fırlamıştır. Kımıldayamazlar. Artık bir hafta filan bir şey yiyemeyeceklerini söylerler birbirlerine. Ağır ağır temizlerler masayı. Yalpalaya yalpalaya mutfaktan çıkarlar ve çöp tenekesine on beş kilo kadar artık dökerler.

Seyirciler çılgına dönmüştür.

▷ Don ile arkadaşları sinemadan ayrılırlarken yanlarına humanoid orospular yaklaşır: yumurta, portakal, süt, tereyağı, fıstık yağı falan

vermeyi teklif ederler. Gerçekte orospular ve-remezler bunları tabii.

Humanoidler Don'a, bir orospuyla eve gidecek olsa, kadının ona petrol ve kömür ürünlerinden bir yemek pişireceğini, karşılığında dünyanın parasını alacağını söylerler.

Sonra da kendisi bunları yerken kadın, sahte de olsa yiyeceğin nasıl taze ve doğal sıvılarla dolu olduğunu söyleyecektir ona.

bölüm 6

Dwayne Hoover, Kullanılmış Plymouth **Fury**'sinin içinde kendine ait boş arsada bir saattır oturuyordu Batı Virginia radyosunu dinleyerek. Radyoda, günde birkaç kuruşa hayat sigortasıyla, arabasından nasıl daha büyük bir güç elde edebileceğinden söz edildi. Kabızlığa karşı ne yapılacağı anlatıldı ona. Tanrının ya da İsa'nın yüksek sesle söylediği her şeyi kırmızı büyük harflerle basılı olarak veren bir İncil teklif ettiler Evindeki, hastalık taşıyan haşaratı kendine çekecek ve yiyecek bir bitki sundular dikkatine.

Bütün bunlar Dwayne'nin belleğinde depo ediliyordu, daha ilerde gerektiğinde kullanılır diye. Türlü çeşitli şeyle doluydu belleği.

Dwayne orada öyle tek başına otururken, Midland Kenti'nin en yaşlı sakini, dokuz mil ötede Fairchild Bulvarı üzerindeki Bölge Hastanesinde ölüyordu. Mary Young'dı bu. Yüz sekiz yaşındaydı. Karaydı. Mary Young'ın anası babası Kentucky'de köleydiler zamanında.

Mary Young'la Dwayne Hoover arasında çok küçük bir bağ vardı. Dwayne daha bir çocukken, birkaç ay süreyle Dwayne ailesinin ça-

maşırlarını yıkamıştı Mary. Küçük Dwayne'ye, İncil'den. eski kölelik günlerinden masallar anlatırdı. Kendisi küçük bir kızken Cincinnati'de bir beyaz adamın herkesin önünde meydanda nasıl asıldığını anlatırdı ona.

▷ Bölge Hastanesinde yatıp kalkan bir siyah doktor, şu anda Mary Young'ın zatürreeden ölüşünü seyretmedeydi.

Doktor tanımıyordu onu. Midland Kentine geleli daha bir hafta olmuştu. Doktorluk diplomasını Harward'dan almasına rağmen Amerikalı değildi. Bir Indarc idi. Nijeryalıydı. Adı. Cyprian Ukvende'ydi. Ne Mary'ye ne de tüm Amerikan zencilerine hiç bir yakınlık duymuyordu içinde. Yalnızca Indarolara yakınlık duyuyordu

▷ Mary ölürken, şu gezegenin üzerinde Dwayne Hoover ya da Kilgore Trout ne kadar yalnızsa o kadar yalnızdı, tek başındaydı. Hiç yavrulamamıştı bütün ömrünce. Ölümünü seyredecek dostları ya da yakınları yoktu. Bu yüzden şu gezegendeki son sözlerini Cyprian Ukvende'ye söyledi. Ses tellerini titretecek kadar bile soluğu kalmamıştı. Bütün yapabildiği dudaklarını sessiz sessiz kımıldatmaktı.

Ölüm üzerine söyleyip söyleyebileceği tek şey, «Aman Allahım, aman Allahım,» oldu.

▷ Ölüm anına gelmiş bütün Dünyalılar gibi Mary Young da kendisini daha önce tanımış olanlara zayıf anımsatıcılar gönderdi kendinden. Küçük bir telepatik kelebek bulutu çıktı içinden ve kelebeklerden biri dokuz mil ötedeki Dwayne Hoover'ın yanağına süründü.

Dwayne, kafasının gerisinden bir yerden gelen yorgun bir ses işitti, oysa kimse yoktu orada. Dwayne'ye şöyle söylüyordu bu ses: «Amán Allahım, aman Allahım.»

▷ Dwayne'nin kötü kimyasal maddeleri, arabasını vitese geçirtti ona. Boş arsadan dışarı çıktı, Eyalet sınırına paralel Union Avenue'ye uslu uslu sürdü arabayı.

Asıl işyerini, **Dwayne Hoover Onbirinci Çıkış Pontiac Köyü**'nü geçti, hemen bitişikteki yeni Holiday Motelinin park yerine girdi. Dwayne, Motel'in üçte birine sahipti, Midland Kentinin önde gelen Ortodontisti Dr. Alfred Maritimo ve öteki işleri arasında Yetişkinler Islah Yurdunun Kefalet Komitesi Başkanı Bill Miller'le ortaktı.

Dwayne kimseyle karşılaşmadan arka merdivenlerden Motelin çatısına çıktı. Bir dolunay vardı. **Iki** dolúnay vardı. Yeni Mildred Barry Sanat Merkezi, direkler üzerine kurulmuş saydam bir küreydi, içinden aydınlatılıyordu, o yüzden bir aya benziyordu.

▷ Dwayne, uyuyan kente dikti gözlerini. Orada doğmuştu. Yaşamının ilk üç yılını şimdi bulunduğu yerden yalnızca üç mil ötedeki bir yetimhanede geçirmişti. Orada evlat edinilmiş, orada okutulmuştu.

Yalnızca Pontiac satış şubesinin ve yeni Holiday Motelinin bir parçasının sahibi değildi. Üç Burger Chef'i, bozuk parayla çalışan beş araba yıkama yeri, Sugar Creek Açık Hava Sineması, WMCY Radyo Istasyonu. üç Maples Pa-Three Golf sahası, Barryton'da yerel bir elektronik firmasında bin yedi yüz hisse senedi var-

dı. Bir sürü de arsa. Midland Kenti Bölge Milli Bankasının yönetim kurulu üyeliği bir de.

Ama şu anda Midland Kenti hiç de tanış gelmiyordu, korkutuyordu Dwayne'yi. «Neredeyim?» dedi.

Hattâ karısı Celia'nın örneğin, Drâno yutarak kendini öldürdüğünü bile unutmuştu. Drâno, sodyumhidroksit ve ince alüminyum tabakaları karışımı bir şeydi, bütün boruları açardı, boşaltırdı. Celia, boruları, kanalları tıkayan cinsten maddelerden meydana gelmiş olduğu için küçük bir yanardağa dönmüştü.

Hatta Dwayne, tek çocuğunun, oğlunun, büyüyüp dillere destan bir homoseksüel olduğunu bile unutmuştu. Adı George'du, ama herkes «Bunny» derdi ona Yeni Holiday Motelinin kokteyl salonunda piyano çalardı.

«Neredeyim ben?» dedi Dwayne.

bölüm 7

Kilgore Trout, New York City sinemasının erkekler tuvaletinde su döktü. Duvarda, döner havlunun yanında bir yazı vardı. Sultanın Haremi adlı bir masaj salonunun reklamı. Masaj salonları New York'ta yeni ve heyecan verici bir şeydi o sıralar. Erkekler oraya gidiyor ve çıplak kadınların resimlerini çekiyorlar ya da yıkanınca çıkan boyalarla kadınların çıplak vücutlarına resimler yapıyorlardı. Erkekler, kamışlarından Türk havlularına meni fışkırıncaya kadar vücutlarının her yanını kadınlara ovduruyorlardı orada.

«Dopdolu ve güzel bir yaşam,» dedi Trout.

Döner havlunun yanında, fayansların üzerinde kurşunkalemle yazılmış bir mesaj vardı. Şuydu mesaj:

Yaşamın Amacı Nedir?

Trout ceplerini karıştırdı, bir kurşunkalem ya da mürekkepli kalem arandı. Soruya verilecek bir cevabı vardı. Ama hiç bir şey bulamadı cebinde, yanmış bir kibrit çöpü bile. Bu yüzden soruyu cevapsız bıraktı, ama herhangi bir şey bulsaydı ceplerinde şunu yazacaktı:

Serseri,
Yaşam,
Evrenin Yaratıcısının
gözü,
kulağı
ve bilinci
olmaktır.

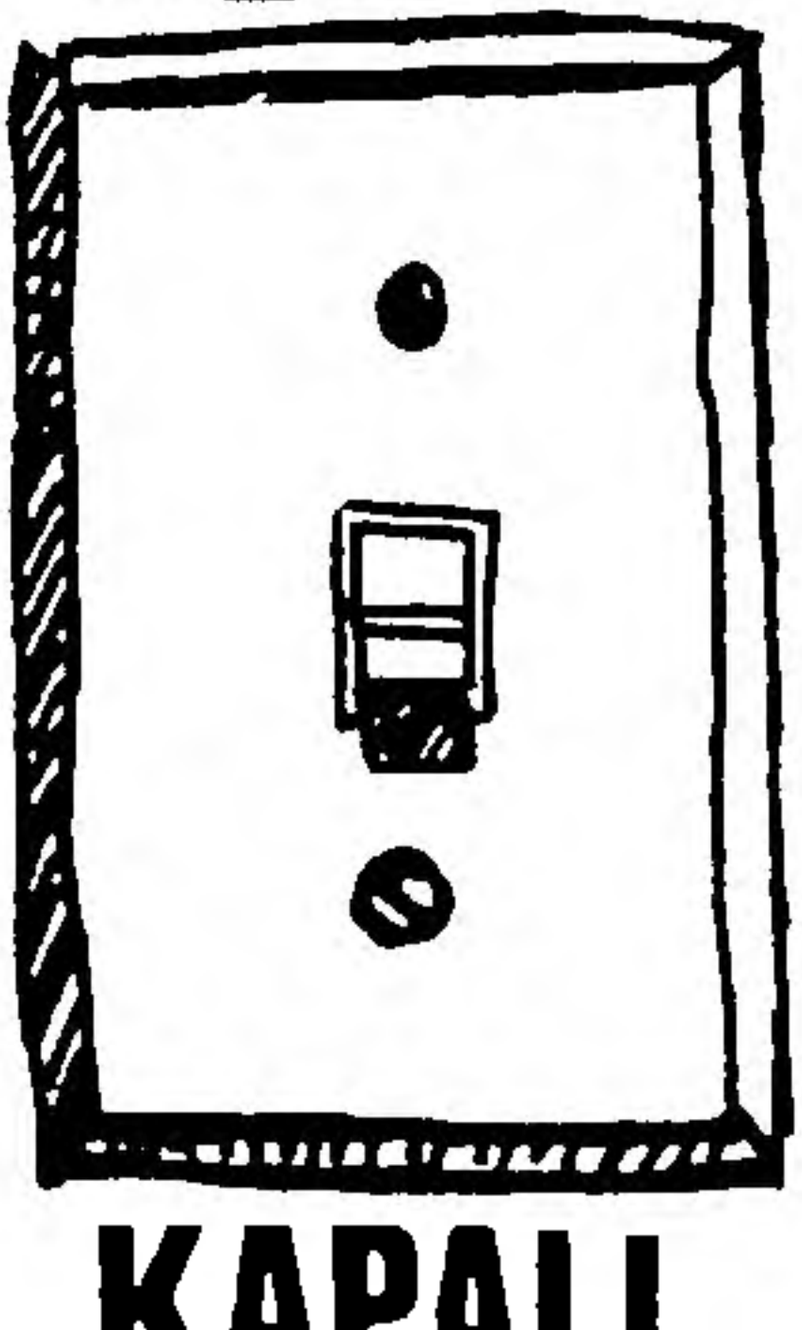
▷ Trout sinema salonundaki yerine dönerken, Evrenin Yaratıcısının gözü, kulağı ve bilinci olma oyununu oynuyordu. Kim bilir neredeki Yaratıcıya telepatiyle mesajlar gönderiyordu. Erkekler helasının bal dök yala temiz olduğunu rapor etti. «Ayaklarımın altındaki halı,» diye işaret etti lobiden, «yaylı gibi ve yeni. Harika lifleri olmalı. Rengi mavi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi, mavi?» Falan.

Salona girdiğinde ışıklar yanmıştı. Aynı zamanda sinemanın bilet toplayıcısı, kabadayısı ve de kapıcısı olan idareciden başka kimse kalmamıştı içerde. Sıralar arasındaki çöpleri temizliyordu o da. Orta yaşlı bir beyazdı. «Bu gece âlem bu kadar, büyük baba,» dedi Trout'a. «Eve gitme zamanı geldi.»

Trout karşı gelmedi. Ne de hemen ayrıldı oradan. Salonun gerisindeki mavi emayeli çelik bir kutuyu inceledi. İçinde projeksiyon ve ses sistemiyle filmler vardı. Kutudan duvardaki pri-

ze giden bir tel vardı. Resimlerin gösterildiği bir delik vardı kutunun ön tarafında. Kutunun kenarında basit bir düğme. Şuna benzer bir şey:

AÇIK

KAPALI

▷ İnsanların yeniden düzüşmeye ve emişmeye başlaması için düğmeyi çevirmenin yetece-

ğini bilmek Trout'ı şaşırttı.

«İyi geceler büyükbaba,» dedi idareci anlamlı anlamlı.

Trout istemeye istemeye makineye veda etti. İdareciye bu konuda şunları söyledi: «Öyle bir **ihtiyacı** karşılıyor ki bu makine, hem çalıştırması da o kadar kolay ki.»

Trout ayrılırken, Evrenin Yaratıcısına, onun gözleri, kulakları ve bilinci olarak şu telepatik mesajı gönderdi: «Kırk ikinci caddeye doğru gidiyorum şimdi. Kırk ikinci cadde hakkında, şu anda, ne biliyorsunuz acaba?»

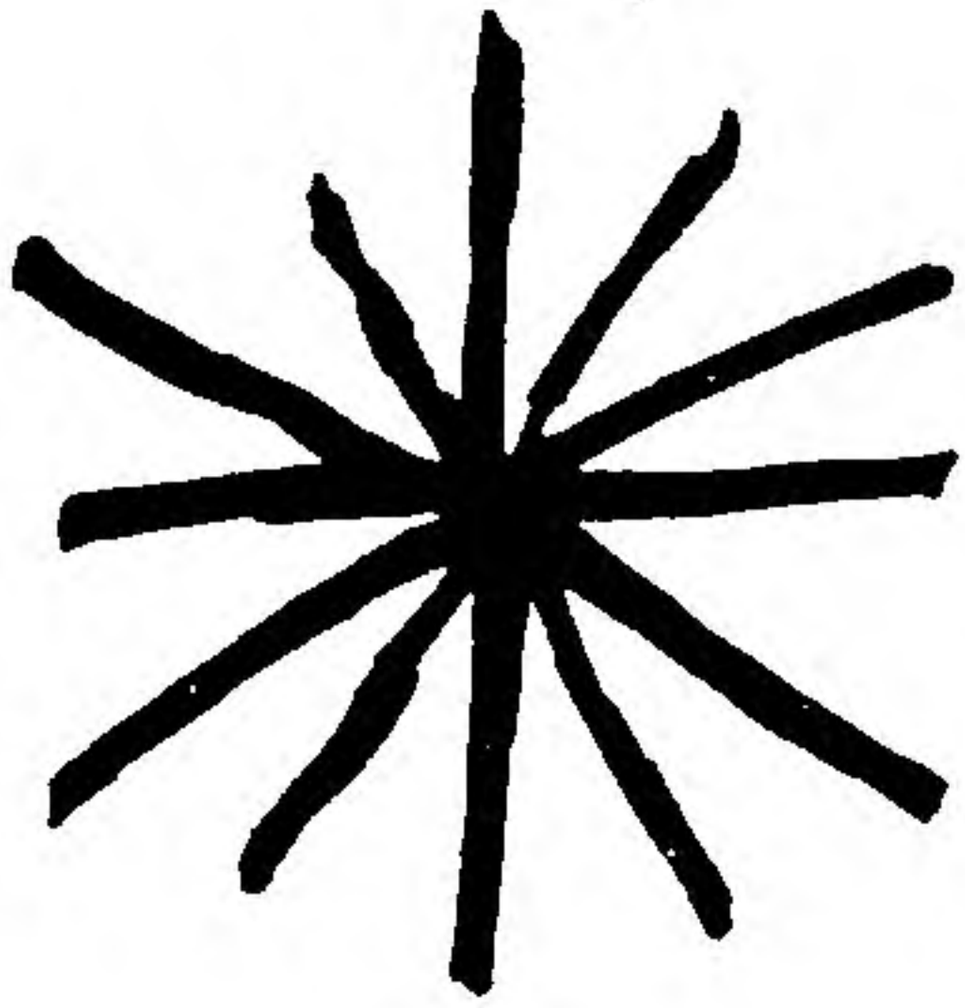
bölüm 8

Trout Kırk ikinci caddenin kaldırımına çıktı sallana sallana. Tehlikeli bir yerdi burası. Bütün kent tehlikeliydi, kimyasal maddelerin, servetin falanın eşit olmayan dağılımı yüzünden. İnsanların çoğu Dwayne gibiydi: Vücutlarında, kafaları için kötü olan kimyasal maddeler yaratıyorlardı. Ama Kentte kimyasal maddeler satın alıp yiyen ya da koklayan — ya da şuna benzer bir aletle damarlarının içine enjekte eden — binlerce ve binlerce kimse vardı:

Bazan kötü kimyasal maddeleri büzüklerine soktukları da olurdu. Büzükleri, şuna benzer bir şeydi:

→ Insanlar, kimyasal maddelerle ve vücutlarıyla, yaşam düzeyleri biraz iyileşsin diye böyle korkunç oyunlar oynuyorlardı. Çirkin şeylerden başka yapacak şeyin olmadığı çirkin yerlerde yaşıyorlardı. Mangırları yoktu, bunun için de çevrelerini düzeltemezlerdi. Bu yüzden de bunun yerine içlerini düzeltmek, güzelleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bugüne kadar alınan sonuçlar korkunçtu: İntihar, hırsızlık, adam öldürme, delirme falan Ama pazara boyuna yeni kimyasal maddeler çıkıyordu. Kırk ikinci caddede, Trout'tan altı yedi metre ötede, on dört yaşında bir beyaz oğlan çocuğu, açık saçık şeyler satan bir dükkanın önünde kendinden geçmiş yatıyordu. İlk kez evvelsi gün satışa çıkarılmış yeni bir tip boya çıkarıcıdan çeyrek litre yutmuştu. Ayrıca, sığırlarda Bang hastalığı denen, bulaşıcı, çocuk düşürme hastalığını önlemek için çıkarılmış haplardan da iki tane yutmuştu.

▷ Trout orada, Kırk ikinci caddede taş gibi donmuş kalmıştı. Ona, yaşamaya değmeyen bir yaşam vermiştim, ama aynı zamanda yaşamaya karşı demir gibi bir irade de vermiştim. Bu, Dünya gezegeninde çok iyi bilinen bir tertipti.

Sinema idarecisi dışarı çıktı ve kapıyı kitledi arkasından.

İki genç orospu peyda oldu bir yerlerden. Trout'la idareciye, bir âlem yapmak isteyip istemediklerini sordular. Güler yüzlü ve korkusuzdular; yarım saat kadar önce, bir tüp Norveç hemoroid ilacı yemişlerdi çünkü. İlacı yapan, hiç de yenilsin diye yapmamıştı. İnsanlar kıçlarından sokup yukarı iteceklerdi sözde.

Köylü kızlarıydılar bunlar. Ulusun kırlık güney illerinde, atalarının tarım makineleri olarak kullanıldıkları yerlerde büyümüşlerdi. Oradaki beyaz çiftçiler, etten yapılmış makineler kullanmıyorlardı artık, çünkü madenden yapılmış makineler daha ucuz ve daha güvenilir oluyordu, hem daha basit evler istiyorlardı.

Bu yüzden, kara makineler oradan çıkmak ya da açlıktan gebermek zorunda kalmışlardı. Gittikleri her yerde, çitlerin ve ağaçların üzerinde şuna benzer yazılar olduğu için kentlere geldiler en sonunda:

▷ Kilgore Trout, bir zamanlar, «Sana Söylüyorum» adlı bir hikaye yazmıştı. Hawai adalarında, Dwayne Hoover'ın Midland Kentindeki yarışmasında kazanan şanslı kimselerin gideceği adalarda geçiyordu hikâye. Adalardaki her karış toprak, yalnızca kırk kadar kişinindi, hikayede bu insanlara kendi mülkiyet haklarını tamı tamına kullanma kararını verdirtmişti Tro-

ut. Her şeyin üzerine **İçeri Girilmez** yazıları konmuştu.

Bu, adalarda yaşayan öteki milyonlarca insan için korkunç sorunlar yaratmıştı. Yerçekimi yasası, yeryüzünde herhangi bir yerde durmalarını gerektiriyordu. Ya bunu yapacaklardı ya da suya atlayacaklar ve sahilden uzak, suyun içinde kımıldanıp duracaklardı.

Tam o sırada, Federal Hükümet, bir olağanüstü zamanlar programıyla araya girdi Kendi mülkü olmayan her erkeğe, kadına ve çocuğa içi helium gazıyla dolu büyük birer balon verdi.

▷ Her balondan, ucunda bir koşum takımı bulunan bir kablo sarkıyordu. Balonların yardımıyla Hawaililer, başkalarının sahip oldukları şeylere basmaksızın adada oturmaya devam edebileceklerdi.

▷ Orospular bir pezevenk hesabına çalışıyorlardı şimdi. Muhteşem ve zalimdi pezevenk. Bir tanrıydı onlar için. Özgür iradelerini çekip almıştı ellerinden, hiç de zararı yoktu hani bunun. Zaten istemiyorlardı ki! Kendilerini İsa'ya teslim etmiş gibiydiler mesela, yani bencilliğe düşmeden ve inanarak yaşayıp gidiyorlardı — yalnız bir farkla — kendilerini teslim ettikleri kişi bir pezevenkti.

Çocukluk çağları çoktan geçmişti. Ölmekteydiler artık. Dünya, onları ilgilendirdiği kadarıyla bir düdükler gezegeniydi.

Iki düdük, yani Trout'la sinema idarecisi, âlem istemediklerini söyleyince, ölmekte olan çocuklar uzaklaştılar, başıboş dolaşmalarına

daldılar yine; ayakları gezegene dokunuyor, kalkıyor, tekrar dokunuyordu. Bir köşede kayboldular. Evrenin Yaratıcısının gözü, kulağı Trout aksırdı.

▷ «Çok yaşa,» dedi idareci. Birçok Amerikalının, birisinin aksırdığını duyar duymaz kullandığı otomatik bir cevaptı bu.

«Teşekkür ederim,» dedi Trout. Böylece geçici bir dostluk kuruldu aralarında.

Trout, bütün dileğinin ucuz bir otele selametle varmak olduğunu söyledi. Idareciyse, Time Square'deki metro istasyonuna. Böylece, ayak seslerinin bina duvarlarına çarpıp dönen yankılarından yüreklenerek birlikte yürüdüler.

Idareci, bu gezegenin, kendisine kalırsa, neye benzediğinden söz etti Trout'a biraz. Bir karıya ve iki çocuğa sahip olduğu bir yerdi gezegen. Çoluk çocuğu kendisinin berbat filmler gösteren bir sinemayı idare ettiğini bilmiyordu. Gecenin bu saatına kadar bir yerde danışman mühendis olarak çalıştığını sanıyorlardı onun. Gezegenin, artık kendi yaşında mühendislere pek ihtiyacı olmadığını söyledi. Oysa bir zamanlar gözü gibi bakardı gezegen kendilerine.

«Yaşam zor,» dedi Trout,

Idareci, Ay'a giden uzay gemilerinde kullanılmış olan harika bir yalıtıcı maddenin geliştirilmesiyle uğraştığını da söyledi. Gerçekte, Dwayne Hoover'ın Midland Kentindeki düşevinin alüminyum duvarına harika yalıtıcılık niteliğini veren aynı maddeydi bu.

Idareci, ilk insanın Ay'a adım attığında söylediği şeyleri hatırlattı: «Insan için küçük bir adım bu, ama insanlık için büyük bir sıçrayış.»

«Ne heyecan verici sözler,» dedi Trout. Omuzundan geriye baktı ve üstü siyah venilden beyaz bir Oldsmobil **Toronado** tarafından izlendiklerini farketti göz ucuyla. Dört yüz beygirlik, önden çekimli araç üç dört metre gerilerinden, kaldırımın hemen dibinden saatta üç mil hızla gürül gürül geliyordu.

Trout'ın son anımsadığı şey bu oldu, gerideki Oldsmobil'i görüşü.

▷ Kendine geldiğinde, Elli dokuzuncu caddede Queensboro köprüsünün altındaki hendbol oyun alanında elleri ve dizleri üzerinde yerde buldu kendini, yakınında bir yerde Doğu nehri akıyordu. Pantolonu ve donu ayak bileklerine kadar inikti. Parası gitmişti. Paketleri etrafa saçılmıştı — smokin ceketi, yeni gömleği, kitapları. Bir kulağından kan sızıyordu.

Polis, pantolonunu yukarı çeker durumda yakaladı onu. Hendbol alanının tahta perdesine dayanmış, kemeriyle ve düğmeleriyle delicesine uğraşırken ışıldaklarıyla yakaladılar. Polis, halkı rahatsız edici bir suç işlerken, suyu çekilmiş bir boşaltım borusuyla oynarken yakaladığını sandı onu.

Pek öyle meteliksiz de sayılmazdı. Pantalonunun saat cebinde on dolarlık bir kağıt parası duruyordu.

▷ Trout'ın ciddi olarak yaralanmadığına karar verdiler hastanede. Bir polis karakoluna götürdüler onu, sorguya çektiler. Bütün söyleyebildiği, beyaz bir Oldsmobil içinde şeytanın kendisi tarafından kaçırıldığı oldu. Polis, arabanın içinde kaç kişi olduğunu, yaşlarını, cinsiyet-

lerini, derilerinin rengini, konuşma tarzlarını öğrenmek istiyordu.

«Bildiğim tek şey, Dünyalı bile değillerdi belki,» diyordu Trout. «Bildiğim tek şey, arabanın içinin Pluto yıldızından zeki bir gazla dolu olabileceği.»

▷ Trout masum masum söyledi bunu, ama yorumu, akılları altüst edici bir salgının ilk mikrobu oldu çıktı. Hastalığın yayılışı şöyle oldu: Bir gazeteci **New York Post**'a bir hikâye yazdı ertesi gün. Trout'ın cümleleriyle başlamıştı hikâyesine.

Hikâye şu başlık altında çıktı:

PLUTOLU HAYDUTLAR
IKI KIŞIYI KAÇIRDI

Trout'ın adı Kilmor Trotter olarak geçiyordu, adresi bilinmiyor. Yaşı elli iki.

Öteki gazeteler de hikâyeyi aynen aldılar, bazıları yeni hikâyeler yazdı.

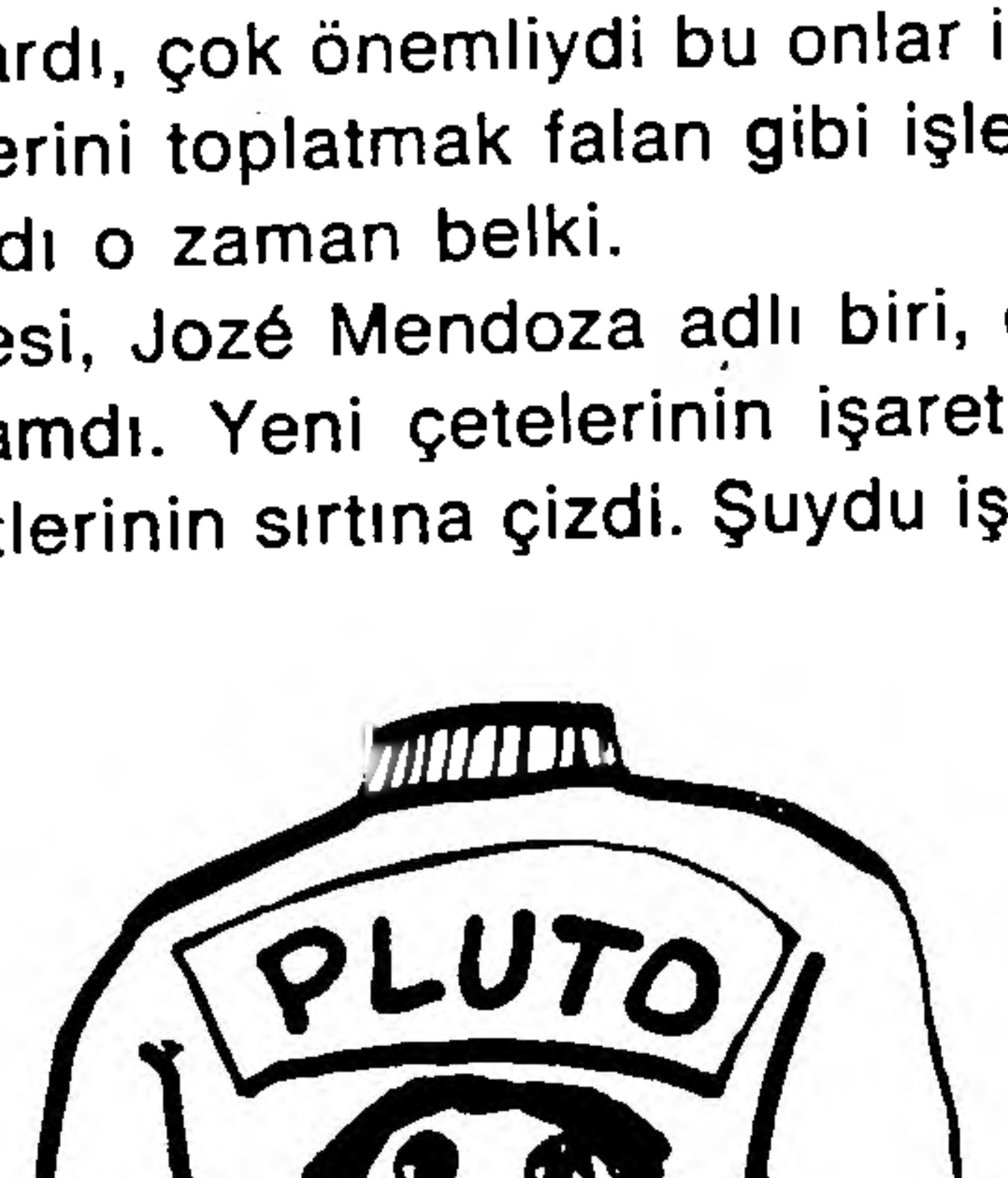
Hepsi de Pluto hakkındaki espriye yapışmış, tanıyormuşçasına **Pluto Çetesi** hakkında konuşuyordu. Gazeteciler **Pluto Çetesi** hakkında yeni bilgi alıp almadıklarını soruyorlardı polise; polis de, **Pluto Çetesi** hakkında yeni bilgi peşine düşüyordu.

▷ Yani, o kadar isimsiz korku içinde yaşayan New Yorklular, görünüşte belirli, **Pluto Çetesi** gibi bir şeyden korku duymaya yatmış oldular kolayca. Kapılarına yeni kilitler, pencerelerine panjurlar satın aldılar. **Pluto Çetesi**'nin içeri girmesini önlemek için. Geceleri sinemaya gitmeyi bıraktılar **Pluto Çetesi**'nden korkularından.

Yabancı gazeteler korkuyu daha da yaydı, New York'u ziyaret etmeyi düşünen kimselerin Manhattan'da birkaç caddenin dışına çıkmazlarsa eğer **Pluto Çetesi**ne çatmama olasılığı olduğu üzerine yazılar yazdılar.

▷ New York Kentinin kara derili insan ghettolarından birinde bir grup Puerto Ricolu oğlan, terkedilmiş bir binanın bodrum katında toplandı. Küçüktüler, ama sayıları çoktu, vıcır vıcır şeylerdi. Polisin yapamadığını yapmak, kendilerini, arkadaşlarını ve ailelerini savunmak için korkutucu olmak istiyorlardı. Aynı zamanda esrar satıcılarını o dolaylardan uzaklaştırmak ve hükümetin dikkatini çekerek varlıklarını duyurmak istiyorlardı, çok önemliydi bu onlar için, hükümet, çöplerini toplatmak falan gibi işlerini daha iyi yapardı o zaman belki.

Bir tanesi, Jozé Mendoza adlı biri, oldukça iyi bir ressamdı. Yeni çetelerinin işaretini üyelerinin ceketlerinin sırtına çizdi. Şuydu işaretleri:

bölüm 9

Kilgore Trout, New York Kentinin kollektif kafasını bilmeyerek zehirlerken, deli Pontiac satıcısı Dwayne Hoover, Orta Batıdaki yeni Holiday Motelinin çatısından aşağı iniyordu.

Dwayne, güneşin doğuşuna az bir zaman kala, bir oda istemek üzere halı döşeli lobiye girdi. Bu kadar acayip bir saat olmasına rağmen önünde, sırada bir adam vardı kuyrukta, hem de bir siyah. Nijeryalı doktor, Indaro Cyprian Ukwende'ydi bu, uygun bir apartman dairesi buluncaya kadar Motel'de kalıyordu.

Dwayne alçak gönüllülükle sırasını bekledi. Motelin ortaklarından biri olduğunu unutmuştu. Siyahların kaldığı bir yerde kalmasına gelince, Dwayne aldırmazdı böyle şeylere, filozof tabiatlı bir insandı o. Kendi kendine söylediği gibi acı-tatlı bir mutluluk duyardı bundan: «Zamanlar değişiyor, Zamanlar değişiyor.»

Nöbetçi memur yeniydi. Dwayne'yi tanımıyordu. Bir baş vurma belgesini baştan aşağı doldurttu Dwayne'ye. Dwayne'yse ehliyetinin numarasını bilemediği için özür diledi. Kendini suçlu hissedecek hiç bir şey yapmadığını bildiği halde suçluluk duydu bundan.

Memur kendisine bir oda anahtarı verince bayağı sevindi. Sınavı başarmıştı. Ve hayran oldu odasına. Öyle yeni, serin ve temizdi ki! Öyle renksizdi ki! Yeryüzündeki Holiday Motellerindeki binlerce ve binlerce odanın tıpatıp kardeşiydi.

Dwayne Hoover, tüm yaşamının ne olduğunu, bundan sonra ne yapacağını düşünse şaşırabilirdi. Ama buraya kadar yaptıklarını doğru yapmıştı: Bir insanî yaratık için kusur bulunması olanaksız bir yere atmıştı ya kendini.

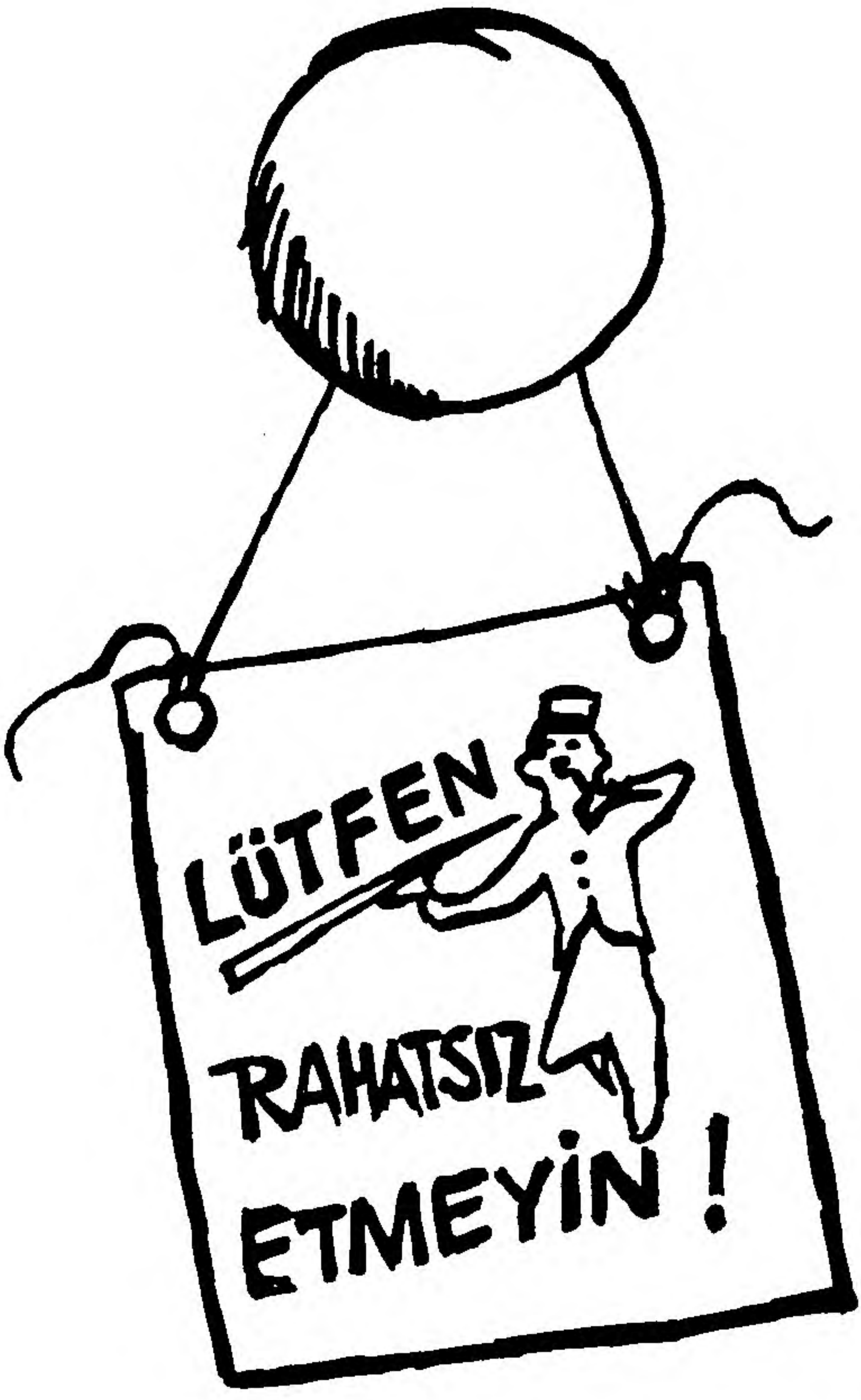
Herhangi bir kimseyi bekliyordu orası. Dwayne'yi bekliyordu.

Tuvalet oturağının etrafında şöyle, kağıttan bir bant vardı, tuvaleti kullanmadan önce yırtılması gerekiyordu:

Bu kağıt bant, Dwayne'ye, tirbüşon biçimindeki küçük hayvanların büzüğüne doğru tırmanıp içindeki tel donanımını yemesinden hiç korkmaması gerektiğini garanti ediyordu. Aslında Dwayne'nin umurunda değildi bu.

▷ Kapının iç taraftaki kolu üzerinde asılı yazıyı, kapının dış kolu üzerine asmıştı şimdi Dwayne. Şöyle bir şeydi bu:

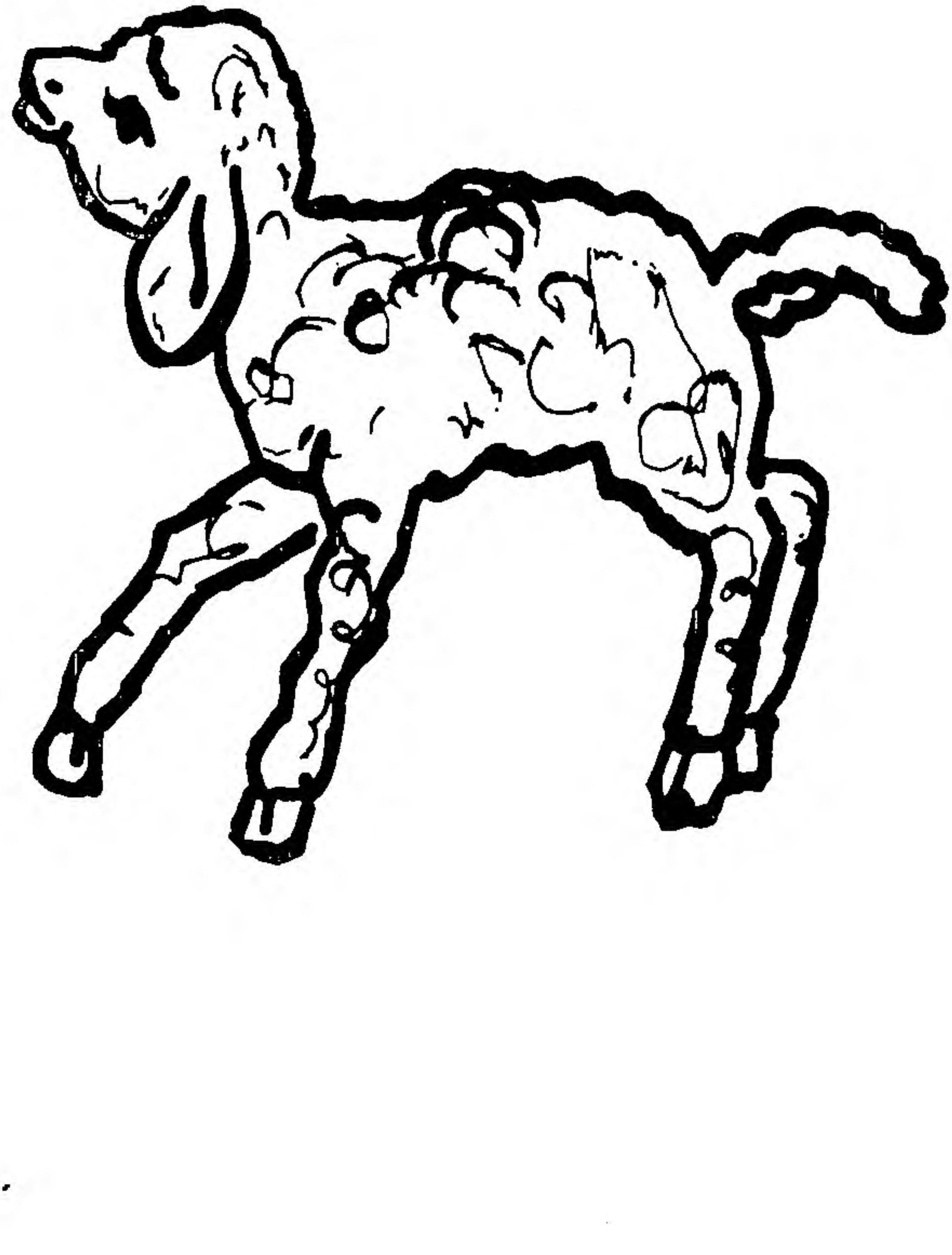

Dwayne, tavandan döşemeye kadar inen perdeleri bir an açtı. Eyalet Sınırındaki Anacaddeden geçecek yorgun ziyaretçilere Motelin varlığını haber veren ilanı gördü. Şöyle bir şeye benziyordu:

Holiday
motel
DÜNYANIN EN
KRAL MOTELİ

Perdeleri kapadı. Isıyı ve havalandırmayı ayarladı. Kuzu kuzu uykuya daldı.

Kuzu, Dünya gezegeninde adı, iyi uyunan uykular için kullanılan masalımsı genç bir hayvandı. Şuna benzer bir şey:

bölüm 10

Kilgore Trout, New York Kenti Polis Müdürlüğünden kuş gibi hafif çıktı; Eski Muharipler Gününün ertesi, şafaktan iki saat önceydi. Manhattan Adasını doğudan batıya, Kleenex tuvalet kağıtları, gazeteler arasında, is ve kurum içinde geçti.

Bir kamyondaydı. Kamyon, arkasında yetmiş sekiz bin pound (*) Ispanyol zeytini çekiyordu. Lincoln tünelinin; adını, insan köleliğini, Amerika Birleşik Devletlerinde yasalara aykırı bir şey haline getirmek yürekliliğine ve hayaline sahip bir insanın adından alan tünelin girişinde binmişti kamyona. Çok yakın bir yenileşme ve değişmeydi bu kölelikten kurtuluş.

Köleler, malsız mülksüz serbest bırakılmıştı. Kolayca tanınabiliyorlardı. Karaydılar. Ansızın, dünyanın ne olduğunu, ne olmadığını anlamak için özgürdüler.

Beyaz şoför, kırlık yerlere çıkıncaya kadar kamyonun içinde yere uzanıp yatması gerektiğini söyledi, oto-stopçuları kamyona alması yasaktı çünkü.

(*) Pound, karşılığı 453.60 gram olan bir İngiliz ağırlık ölçüsüdür. Burada söz konusu olan, 3578 kg'dır.

▷ Trout'a artık kalkabileceği söylendiğinde etraf karanlıktı hâlâ. New Jersey'in zehirli bataklıklarını ve çayırlarını geçiyorlardı. Kamyon, otuz kırk metre uzunluğunda bir treylerin önüne takılmış bir General Motors Astro 95 Diesel'di. Öyle kocamandı ki, Trout, başının bir arı kafasının iğnesi kadar küçüldüğünü hissediyordu.

Şoför, uzun yıllar önce avcılık ve balıkçılık yapmış olduğunu söyledi. Bataklıkların ve çayırların daha bir yüzyıl önce nasıl olduğunu hayalinde canlandırınca için bir sıkıntı basıyordu. «Hele şu fabrikaların çıkardığı bokları düşününce insan: Çamaşır günü malları, kedi mamaları, gazoz.»

▷ Kendine özgü bir görüşü vardı. Gezegen, bu yapım işleriyle yıkıma gidiyordu her gün, yapılan şeyler de çoğunlukla berbat şeylerdi.

Sonra Trout iyi bir noktaya parmak bastı. «Şey,» dedi, «ben bir zamanlar doğal kaynakların korunması taraftarıydım. insanların helikopterlere binip otomatik tüfeklerle dazlak kartalları avladıklarını görünce ağlardım, bağırır çağırırdım, ama vazgeçtim sonra. Cleveland'da bir nehir vardır, içi öyle pislikle doldurulmuştur ki hemen hemen yılda bir kez ateş alır. Beni hasta ederdi bir zamanlar bu, ama gülüyorum artık. Tankerler kazayla, yükünü okyanusa boşaltıp milyonlarca kuşu ve balığı öldürse, Standart Oil şirketi ya da kim döktüyse bunları daha fazla güçleniyor, diyorum. Trout, birilerini kutlar gibi kollarını yukarı kaldırdı, «Kıçına sok Mobil gazı,» dedi.

Şoförün canı sıkıldı buna. «Eğleniyorsun,» dedi.

«Baktım ki,» diye devam etti Trout, «Tanrı hiç de koruyucu değil, öyleyse herhangi bir kimsenin koruyucu olması kutsal şeylere bir saygısızlık ve boşuna zaman harcama oluyor. Hiç, volkanlarını, kasırgalarını ya da gel-git dalgalarını gördün mü onun sen? Hiç, onun her yarım milyon yılda bir düzenlediği Buz Çağlarından söz eden oldu mu sana? Karaağaç hastalığına ne buyurulur? Senin için koruyuculuk konusunda en iyi ölçü Tanrıdır, insan değil. Tam biz bütün nehirlerimizi temizlediğimiz sırada, tüm galaksiyi bir selüloit halka gibi uçuracaktır belki de. Bethlehem Yıldızı böyle değil miydi, bilirsin.»

«Bethlehem Yıldızı **neydi?»** dedi Şoför.

«Selüloit bir halka gibi boyuna uçup duran tam bir galaksi,» dedi.

▷ Şoför etkilenmişti. «Düşünülecek bir şey,» dedi. «Incil'de de koruyuculuk üzerine herhangi bir şey olduğunu sanmıyorum.»

«Tufan hikayesini saymazsan tabii,» dedi Trout.

▷ Bir süre konuşmadan gittiler, sonra şoför başka bir şey attı ortaya. Kamyonunun, atmosferi zehirli gaz haline dönüştürdüğünü; kamyonunun her istediği yere gidebilmesi için gezegenin bir caddeye dönüştürüldüğünü bildiğini söyledi. «Yani açıkçası kendimi öldürüyorum,» dedi.

«Aldırma,» dedi Trout.

«Kardeşim benden de kötü,» diye sürdürdü şoför. «Vietnam'da bitkileri ve ağaçları öldürmek için kimyasal maddeler yapan bir fabrikada çalışıyor.» Vietnam, halkının komünist olmasını önlemek için üzerlerine uçaklardan bazı şeyler düşürülen bir ülkeydi. Şoförün sözünü

ettiği kimyasal maddeler, yeşilliği öldürmek amacıyla kullanılıyordu, böylece komünistlerin uçaklardan korunmaları daha da güçleşecekti.

«Aldırma,» dedi Trout.

«Uzun vadede, kendini öldürüyor,» dedi şoför. «Bana öyle geliyor ki, bugünlerde Amerikalıların tutabileceği tek iş, şu ya da bu biçimde, kendini öldürmektir.»

«Bak bu iyi,» dedi Trout.

▷ «Ciddi misin, değil misin, bir türlü bilemiyorum,» dedi şoför.

«**Yaşamın** ciddi olup olmadığını anlayıncaya kadar ben de bilemeyeceğim kesinlikle bunu,» dedi Trout. «Yaşam **tehlikeli,** biliyorum, hem canına da okuyabilir insanın. Ama bu onun mutlaka **ciddi** olduğu anlamına geimez.»

▷ Trout, ünlü bir insan olduktan sonra onun hakkındaki en büyük gizlerden biri, eğleniyor mu, eğlenmiyor mu konusu oldu. İnatçı bir konuşmacıya, eğlendiği zaman iki parmağını çaprazlama üst üste koyduğunu söylemişti.

«Ve şunu da not edin lütfen,» diye devam etmişti, «bu eşsiz değerdeki bilgi kırıntısını size verdiğimde parmaklarım yine üst üstedir.»

Falan.

Nereden bakılırsa bakılsın bir baş belasıydı yani. Kamyon şoförü bir iki saat içinde bıkmıştı ondan. Trout aradaki sessizliği, «Gilgongo!» adını verdiği koruyuculuk aleyhtarı bir hikaye düzmede kullandı.

«Gilgongo!» hikâyesi, türeyen bir sürü yaratık yüzünden çirkin tatsız olan bir gezegen üzerineydi.

Hikâye, sevgili küçük panda ayılarının türünü gezegenden silip atmış bir adamın onuruna verilen büyük bir şölenle başlıyordu. Yaşamını buna adamıştı adam. Eğlence için özel tabaklar yapılmıştı, konuklar hatıra olarak alıp götüreceklerdi bunları. Her birinin üzerinde ufacık bir ayı resmi, bir de eğlencenin tarihi vardı. Resmin altında da şu sözcük:

GILGONGO

Gezegenin dilinde, «Soyu tükenmiş» demekti bu.

▷ Halk, ayıların **gilgongo** olmuş olmasından mutluydu, çünkü gezegenin üzerinde zaten çok çeşitli tür vardı ve hemen her saat yeni yeni türler ortaya çıkıyordu. Hiç kimse, rastlayabileceği yaratık ve bitkilerin o şaşırtıcı değişikliği karşısında ne yapacağını, ne edeceğini bilemiyordu. Yaşam daha kestirilebilir, daha anlaşılabilir olsun diye türlerin sayısını azaltmak için elinden geleni yapıyordu halk. Ama Doğa onların baş edemeyeceği kadar yaratıcıydı. Gezegen üzerindeki yaşam, en azından, otuz kırk metre kalınlığında canlı bir yorgan yüzünden soluk alamaz durumdaydı. Göçmen güvercinlerden, kartallardan, Bermuda kartallarından ve iri turna kuşlarından bir yorgandı bu.

▷ «Hiç olmazsa zeytin taşıyoruz biz,» dedi şoför.

«Ne?» dedi Trout.

«Zeytinden çok daha kötü bir şey taşıyor olabilirdik.»

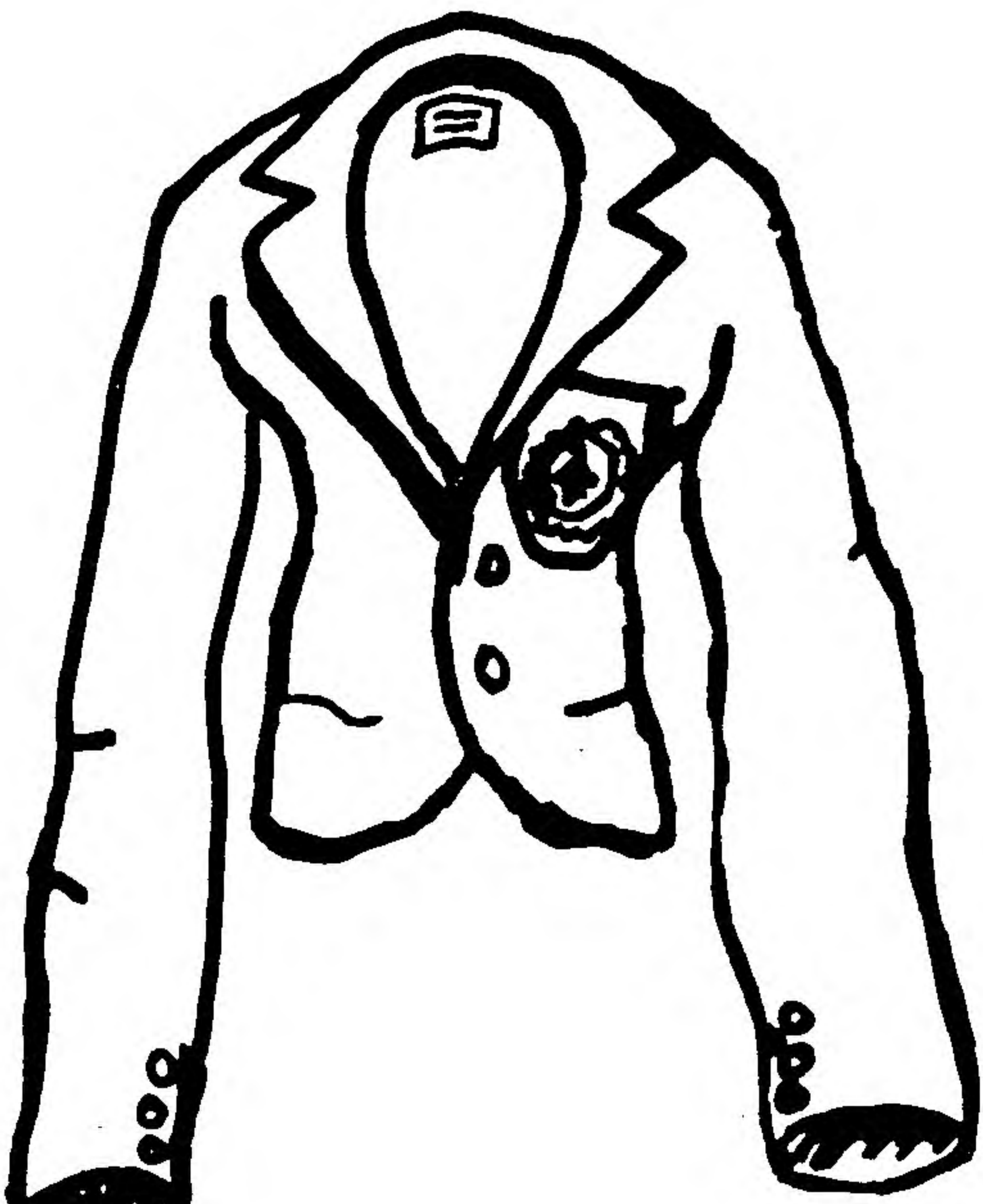
«Doğru,» dedi Trout. Yaptıkları asıl işin,

Oklahoma, Tulsa'ya yetmiş sekiz bin pound zeytin götürmek olduğunu unutmuştu.

▷ Şoför politikadan söz etti biraz.

Trout bir politikacıyı ötekinden ayıramazdı. Onun için tüm politikacılar, biçimsiz, taşkın şempanzelerdi. Bir zamanlar, Birleşik Devletler Başkanı olmuş iyimser bir şempanze üzerine bir hikâye yazmıştı. Hikâyenin adı «Reise Selam»dır.

Şempanze, göğüs cebinin üzerine Birleşik Devletler Başkanının özel arması dikili, pirinç düğmeli, parlak mavi kumaştan bir ceket giyiyordu. Şuna benzer bir şey:

Nereye gitse, bando «Reise Selâm»ı çalıyordu. Şempanze çok seviyordu bu marşı. Duyar duymaz zıplayıp duruyordu yerinde.

▷ Yemek yenecek bir yerde durdular. Lokantanın önündeki yazıda şöyle diyordu:

Onlar da yediler.

Trout yemek yemekte olan bir budalaya taktı gözünü. Budala, yetişkin bir beyaz erkekti, beyaz dişi bir hemşirenin bakıcılığındaydı. Budala çok konuşamıyordu, beslemekte güçlük çekiyordu kendini. Hemşire boynuna bir önlük takmıştı onun.

Ama iştahına diyecek yoktu doğrusu. Trout onun, gözlemeleri ve domuz sosisini sanki kürekle ağzına tıkışına bakıyordu, portakal suyunu, sütü boğulur gibi içişine. Bu kadar büyük bir hayvan oluşuna şaştı kaldı budalanın. Ona bir gün daha geçirtecek olan kalorileri vücuduna doldururken duyduğu mutluluk büyüleyiciydi.

Trout kendi kendine: «Bir günlük kömür daha atıyor ocağa» dedi.

▷ «Özür dilerim,» dedi kamyon şoförü, Trout'a, «su dökeceğim.»

«Yine bizim memlekete döndük,» dedi Trout, «yani bir ayna çalacaksın. Biz aynalara yarık deriz de.»

«Hiç duymamıştım,» dedi şoför. Sözcüğü tekrarladı. «Yarık.» Sigara makinesinin üzerindeki bir aynayı gösterdi. **«Yarık** mı dersiniz siz buna?»

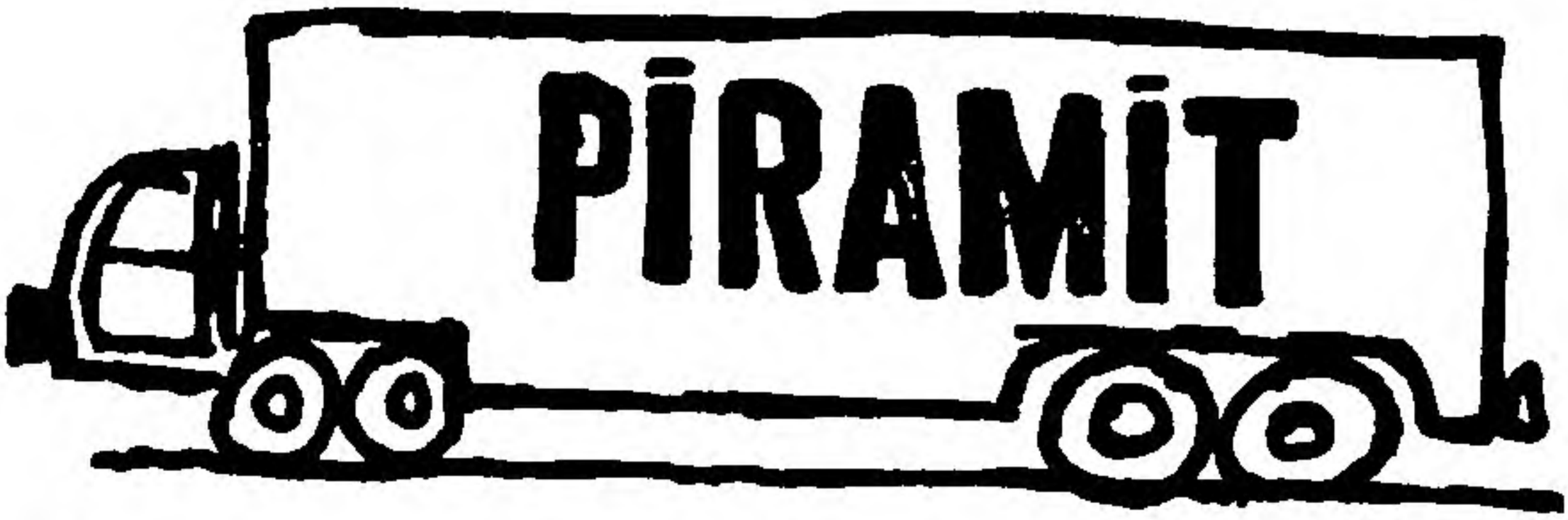
«Bir yarığa benzemiyor mu sence?»

«Hayır,» dedi şoför. «Nereliyim demiştin?»

«Bermuda'da doğdum,» dedi Trout.

Hemen hemen bundan bir hafta sonra şoför, karısına, Bermuda'da aynalara **yarık** dendiğini söylecek, o da dostlarına anlatacaktı bunu.

▷ Trout, şoförün kamyona dönüşünü izlerken ilk kez bir iyice baktı kendilerini taşıyan aracın nasıl bir şey olduğuna, bütünüyle gördü. Yan tarafında, parlak turuncu renklerle yazılmış iki üç metre uzunluğunda şöyle bir mesaj vardı:

Trout böyle bir mesajı görünce okumayı yeni sökmüş bir çocuk nasıl şaşırırsa öyle şaşırdı. Çocuk, mesajın önemli bir şey olduğunu sanırdı, öyle ya, birisi kalkıp o kadar iri harflerle yazmak zahmetine katlanmamış mıydı?

Ve sonra kendini yol kenarında bir çocuk yerine koyarak bir başka kamyonun yan tarafındaki mesajı okudu. O da şuydu:

bölüm 11

Dwayne Hoover, yeni Holiday Motelinde saat ona kadar uyudu. Kendini taptaze hissetti kalktığında. Motelin **Tally-Ho-Room** adındaki ünlü lokantasında Beş Rejiminden Bir Kahvaltı yaptı. Perdeler geceleyin örtülüydü. Şimdi tamamen açmışlardı. İçeri güneş giriyordu pencerelerden.

Yandaki masada, o da tek başına, Nijeryalı Indaro, Cyprian Ukwende oturuyordu. Midland Kentinin gazetesi Bugle-Observer'daki küçük ilanları okuyordu. Oturacak ucuz bir yer arıyordu. Midland Bölge Genel Hastanesi ödüyordu motel faturalarını etrafta ev arayıp durduğu sürece, onlara da gına gelmişti artık.

Bir de kadına, daha doğrusu kendisini haftada yüzlerce kez düzecek bir sürü kadına ihtiyacı vardı, çünkü şehvetle ve meniyle öyle doluydu ki içi, dışı. Kendi Indaro akrabalarıyla birlikte olmayı öyle istiyordu ki! Yurdunda, tek tek adlarıyla bildiği altı yüz akrabası vardı.

Kara ekmekten tostuyla birlikte Üç Rejiminden Kahvaltısını söylerken yüzü duygusuzdu Ukwende'nin. Yüzündeki maskenin ardında, Yurt özleminin ve sevdalı budalalığın son devresinde bir genç adam vardı.

▷ Iki metre ötede Dwayne Hoover, kalabalık, güneşli Eyaletlerarası Anacaddeye dalmıştı. Nerede olduğunu biliyordu. Motelin park yeriyle cadde arasında kendisine yabancı olmayan bir hendek vardı, mühendislerin Şeker Çayını içine almak için yaptıkları beton bir tekneydi bu. Ondan sonra, otomobillerin ve kamyonların Şeker Çayına yuvarlanmalarını önleyen esnek çelikten tanıdık bir bariyer vardı. Ondan sonra caddenin iki yönü arasındaki tanıdık çayırlık. Bundan sonra doğuya doğru giden tanıdık üç kollu yol, daha sonra bir başka tanıdık çelikten bariyer. Ardından tanıdık Will Fairchild Havaalanı, sonra da gerideki tanıdık çiftlikler.

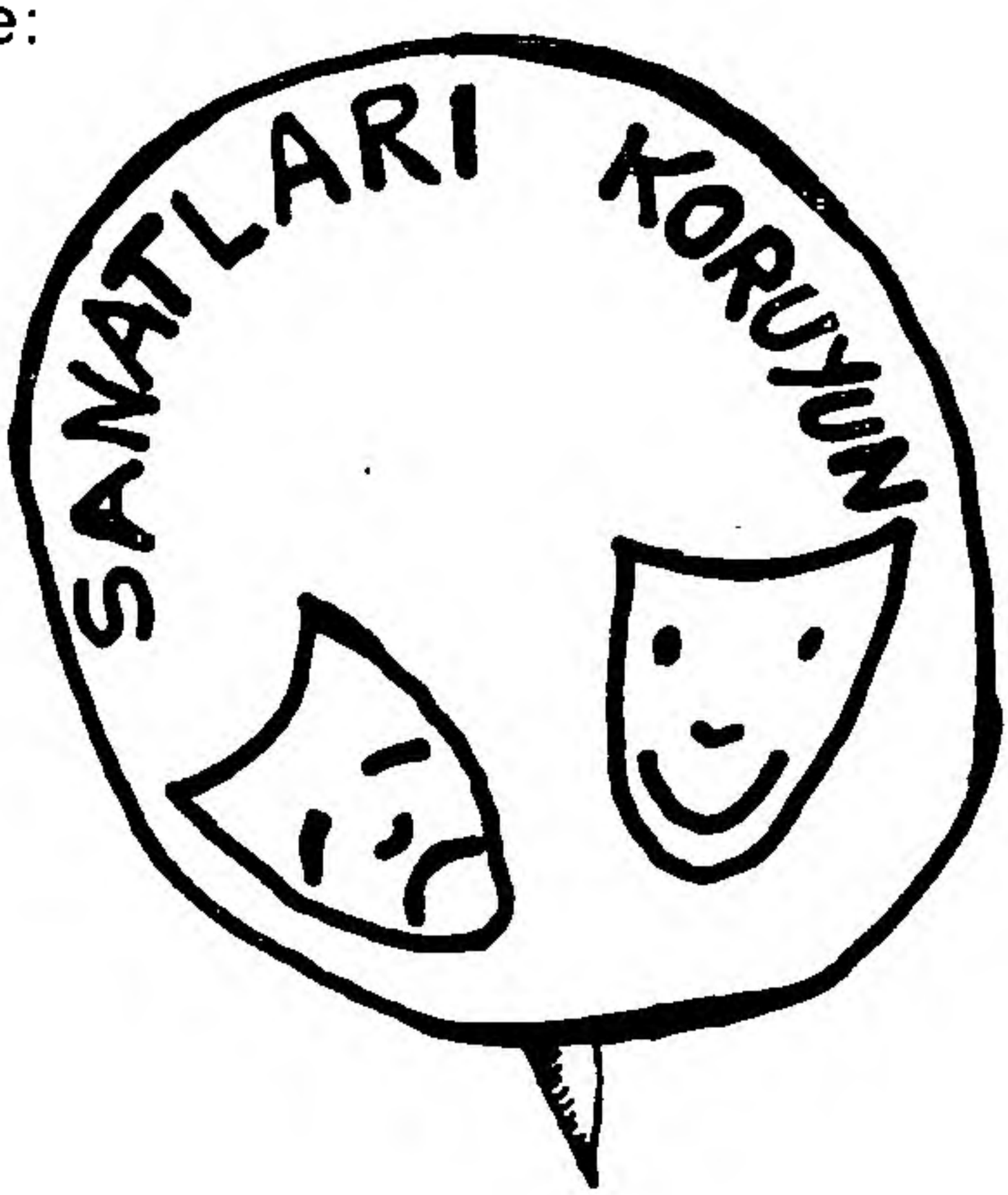
▷ Düz, dümdüzdü dışarısı: Düz kent, düz çevre, düz bölge, düz eyalet. Dwayne küçük bir çocukken hemen herkesin ağaçsız ve düz yerlerde yaşadığını sanırdı. Okyanusların, dağların ve ormanların daha çok eyalet parklarına ve milli parklara ayrıldığını hayal ederdi. Üçüncü sınıfta, küçük Dwayne, Şeker Çayı'nın, Midland Kentinin yedi mil çevresi içinde tek önemli yerüstü suyu olan bu derenin bir dirseğinde bir milli park yaratmak üzerine bir deneme yazmıştı.

Dwayne, bu tanıdık yerüstü suyunun adını kendi kendine fısıldadı: «Şeker Çayı.»

▷ Dwayne'nin park olarak düşündüğü bu dirsekte Şeker Çayı, yalnızca on beş yirmi santim derinliğinde ve kırk elli metre genişliğindeydi Şimdi, parkın yerine Mildred Barry Sanat Merkezini koymuşlardı. Güzeldi.

Dwayne, bir süre, ceketinin yakasıyla sinirli sinirli oynadı, oraya iğneyle tutturulmuş bir

rozet hissetti. Rozetin üzerinde ne yazıldığın: anımsayamadığı için iğneyi çıkararak yeniden baktı. O akşam başlayacak Sanat Şenliğinin rozetiydi bu. Kentteki herkes Dwayne'deki rozetin bir eşini takmıştı. Şöyle yazıyordu rozetin üzerinde:

→ Şeker Çayı ara sıra taşardı. Anımsıyordu Dwayne bunu. Böyle düz bir arazide taşmak. bir su için acayip güzel bir şeydi. Şeker Çayı sessiz sessiz dolar, içinde çocukların güvenle yüzebileceği gepgeniş bir ayna oluştururdu.

Ayna, oranın halkına, içinde yaşadıkları vadinin şeklini gösterir, kendilerini Şeker Çayı'ndan ayıran, her milde iki buçuk santim yükselen bayırlarda yaşayan dağlılar olduklarını anlatırdı onlara.

Dwayne, suyun adını yine sessiz sessiz söyledi: «Şeker Çayı.»

▷ Dwayne kahvaltısını bitirdi ve artık aklından hasta olmadığını, yer değiştirme gibi ba-

sit bir olayla, iyi bir gece uykusu uyumakla iyileştiğini düşünmek yürekliliğini gösterdi.

İçindeki kötü kimyasal maddeler, başına herhangi acayip bir şey gelmeksizin lobiyi ve arkasından da kokteyl salonunu geçirtti ona. Kokteyl salonu henüz açılmamıştı. Ama kokteyl salonunun yan kapısından adımını dışarı atıp da hem kendi Motelini hem de Pontiac satış şubesini çevreleyen asfalt düzlüğe çıkınca, birisinin, asfaltı bir çeşit tramplene çevirmiş olduğunu keşfetti.

Dwayne'nin ağırlığı altında batıyordu asfalt. Dwayne yol düzeyinin altına kadar battı, sonra ağır ağır yarı yola kadar tekrar yukarı çıktı. Sığ, lastik gibi bir çukurun içindeydi. Dwayne otomobil satış yeri önünde bir adım daha attı Yine battı, yine yukarı çıktı ve yepyeni bir başka çukurun içinde durdu.

Gören var mı diye aptal aptal bakındı etrafına. Bir kişi vardı yalnız. Cyprian Ukwende çukurun kenarında duruyordu, o batmamıştı. Dwayne'nin içinde bulunduğu durum olağanüstü bir şey olduğu halde Ukwende'nin söylemek zorunda olduğu tek şey:

«Güzel bir gün, değil mi?» oldu.

▷ Dwayne bir çukurdan öbürüne ilerliyordu. Bata çıka, kullanılmış otomobillerin bulunduğu alana kadar gelmişti şimdi.

Bir çukurun içinde duruyor, yukarılarda bir başka siyah delikanlıya bakıyordu. Bu seferki, kestane rengi 1970 spor bir Buick **Skylark**'ı bir bezle siliyor, parlatıyordu. Adamın giysileri hiç de bu işe uygun değildi. Ucuz mavi bir elbise, bir beyaz gömlek ve siyah bir boyunbağı vardı

üzerinde. Ayrıca: Yalnız parlatmıyordu arabayı, cilalıyordu da.

Delikanlı bir süre daha cilaladı. Sonra aydınlık gülümsedi Dwayne'ye ve yeniden cilalamaya devam etti.

Açıklaması şöyleydi bunun: Bu zenci delikarılı, Shepherdstown Yetişkin Islah Yurdundan kefaletle henüz çıkmıştı. Hemen işe ihtiyacı vardı, yoksa açlıktan ölecekti. Bunun için de Dwayne'ye, ne çalışkan bir insan olduğunu göstermek istiyordu.

Dokuz yaşından beri Midland Kentinde yetimhanelerde ve gençlik koruma kurumlarında şu ya da bu türden hapishanelerde yaşamıştı Yirmi altısındaydı şimdi.

▷ Sonunda özgürdü!

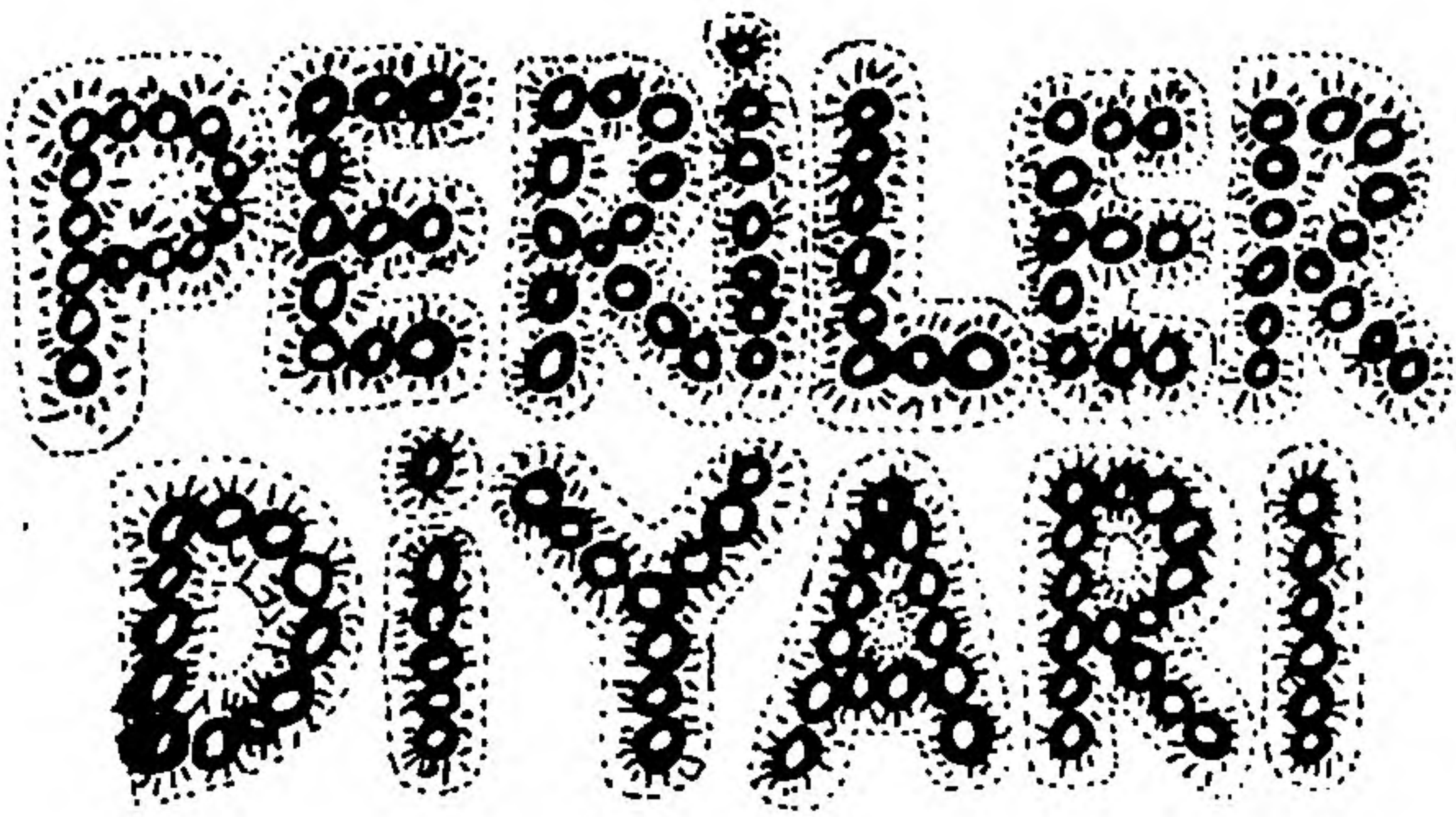
▷ Dwayne, delikanlının bir sanrı, bir hayal olduğunu düşündü.

▷ Delikanlı yeniden otomobil cilalama işine döndü. Yaşamı, yaşamaya değmez bir şeydi. Yaşamaya devam etmek için çok zayıf bir istek vardı içinde. Bu gezegenin korkunç bir şey olduğunu, buraya hiç gönderilmemiş olması gerektiğini düşünüyordu. Bir yanlışlık vardı bu işte. Ne dostu. ne akrabası vardı. Bütün yaşamı kafeslerde geçmişti.

Daha iyi. daha güzel bir dünya için bir ad bulmustu kendince, sık sık görürdü bu dünyayı düslerinde. Adı bir gizdi bu dünyanın. Bu adı söylese açık açık alay ederledi onunla. Öylesine çocukça bir addı.

Mapusane kuşu zenci-delikanlı bu adı her

istediği zaman, kafatasının içinde ışıklı olarak yazılmış görebilirdi. Şöyle bir şey:

Cüzdanında Dwayne'nin bir fotoğrafı vardı Shepherdstown'daki hücresinin duvarlarında Dwayne'nin fotoğraflarını bulundururdu. Bulmak çok kolaydı bu fotoğrafları, çünkü Dwayne'nin gülümseyen yüzü, altında parolasıyla birlikte, **Bugle-Observer**'da rastladığı her ilanın bir parçasıydı. Fotoğraflar her altı ayda bir değiştirilirdi. Ama parola yirmi beş yıldır hiç değişmemişti. Şuydu parola:

ISTEDIĞINE SOR —
DWAYNE'YE GÜVENEBILIRSIN

Genç sabıkalı yeniden gülümsedi Dwayne'ye. Dişleri çok güzeldi. Shepherdstown'da dişlere şahane bakılırdı. Yiyecek işi de öyleydi.

«Günaydın efendim,» dedi delikanlı, Dwayne'ye. Can sıkacak derecede masumdu. Öğrenecek o kadar çok şey vardı ki önünde. Kadınlar hakkında hiç bir şey bilmiyordu, örneğin. Francine Pefko, on bir yıl içinde konuştuğu ilk kadındı.

«Günaydın,» dedi Dwayne. Bir hayalle konuşuyorsa eğer sesi fazla çıkmasın diye hafifçe söyledi bunu.

«Efendim, gazetelerdeki ilanlarınızı büyük ilgiyle okurum ben, radyo ilanlarınızı da güzel bulurum,» dedi delikanlı. Hapishanedeki son yıl bir düşünce takılmıştı kafasına: Bir gün Dwayne'nin yanında çalışacak ve ondan sonra hep mutlu yaşayacaktı. Periler Diyarı gibi bir şey olacaktı yaşam.

Dwayne hiç cevap vermedi buna, bu yüzden delikanlı sürdürdü konuşmasını: «Ben gördüğünüz gibi, çok çalışkanımdır efendim. Sizin hakkınızda iyilikten başka şey işitmedim. Iyi Tanrı beni sizin yanınızda çalışmak için yarattı sanıyorum.»

«Yaa!» dedi Dwayne.

«Adlarımız da birbirine çok yakın,» dedi delikanlı. «Her ikimize de ne yapacağımızı söyleyen iyi Tanrıdır.»

Dwayne Hoover adının ne olduğunu sormadı ona, ama delikanlı yine de coşkuyla söyledi adını: «Adım, efendim, Wayne Hoobler.»

Tüm Midland Kentinde, Hoobler, çok rastlanan bir zenci adıydı.

▷ Dwayne Hoover, başını belli belirsiz sallayarak ve sonra da oradan uzaklaşarak Wayne Hoobler'ın kalbini kırdı.

▷ Dwayne sergileme salonuna girdi. Yer batmıyordu artık ayaklarının altında, ama şimdi de hiç bir açıklaması olmayan bir başka şey görüyordu: Sergileme salonunun ortasından, yerden bir palmiye ağacı çıkmıştı. Dwayne Hoover'ın kötü kimyasal maddeleri Hawai haftasını tamamen unutturmuştu ona. Aslında, Dwayne kendisi planlamıştı bu palmiye ağacını. Biçilmiş ve etrafına bir çuval sarılmış bir telefon direğiydi bu. Tepesine hakiki kokonatlar çivilenmiş, yaprak yerine yeşil plastik şeritler takılmıştı.

Ağaç öyle şaşırtmıştı ki Dwayne'yi, nerdeyse bayılacaktı. Sonra etrafına bakındı, çevreye saçılmış ananasları, ukulele gitarlarını gördü.

Daha sonra hepsinden daha inanılmaz bir şey gördü: Satış müdürü Harry Le Sabre kendisini dikizleye dikizleye ona doğru geliyordu, marul yeşili sımsıkı bir giysi, hasır sandallar, ottan bir etek ve şöyle pembe bir fanila giymişti:

Harry'yle karısı bütün haftayı Dwayne'nin, Harry'nin bir zenne olduğundan kuşkulanıp kuşkulanmadığını tartışarak geçirmişlerdi. Dwayne'nin bundan kuşkulanması için hiç bir neden olmadığı sonucuna varmışlardı. Hiç bir zaman bir zenne güzellik yarışmasına girmemiş ya da Midland Kentindeki birçok zennenin yaptığını yapmamış, yani Cincinnati'deki büyük zenne kulübüne katılmamıştı. **Ye Old Rathskeller**'e, Fairchild Otelinin bodrum katındaki kentin zenne barına hiç gitmemişti. Başka zennelerle Polaroid resimler alıp vermemişti, bir zenne magazinine abone olmamıştı hiç.

Harry'yle karısı, Dwayne ne söylediyse onu kastettiği, Harry'nin Hawai haftası için bazı garip giysiler giymesi gerektiği, yoksa Dwayne'nin onu kovacağı sonucuna varmışlardı.

İşte bu yüzden yeni Harry karşısındaydı şimdi, korku ve heyecanla kıpkırmızı. Bütün çekingenlikleri içinden atmış, güzel, sevilesi ve ansızın özgür hissediyordu kendini.

Dwayne'yi, Hawai dilinde hem **merhaba** hem **elveda** anlamına gelen bir Hawai sözcüğüyle selamladı: «Aloha,» dedi.

bölüm 12

Kilgore Trout çok uzaklardaydı daha. kendisiyle Dwayne arasındaki uzaklığı devamlı kapatıyordu. Hâlâ **Piramit** adlı kamyondaydı. Şair Walt Whitman'ın adı verilmiş bir köprüyü geçiyordu kamyon. Köprü duman içindeydi. Kamyon, Filadelfiyanın bir parçası olmak üzereydi o anda. Köprünün ayağındaki bir yazıda şöyle yazıyordu:

Trout, daha genç bir insan olduğu için, kardeşlik hakkındaki bu yazıya dudak bükebilirdi; herkes görebilsin diye bir bomba çukurunun kenarına dikilmişti. Ama bu gezegen üzerindeki şeylerin nasıl olabileceğine, nasıl olması gerektiğine dair düşüncelere sığınacak yer bulamıyordu kafasında, gerçekte olanlar o kadar ters şeylerdi ki! Dünya ancak bir tek biçimde olabilirdi, diye düşünüyordu: Ne ise o.

Her şey gerekliydi. Bir çöp tenekesini karıştırarak yiyecek bir şeyler arayan yaşlı bir beyaz kadın gördü. Gerekliydi bu. Bir banyo oyuncağı gördü, demir bir lağım ızgarası üzerinde yan yatmış duran lastikten küçücük bir ördek. O da orada **bulunmalıydı.**

Falan.

▷ Şoför, önceki günün Eski Muharipler Günü olduğunu söyledi.

«Hımm,» dedi Trout.

«Eski Muharip misin sen?» dedi şoför.

«Hayır,» dedi Trout. «Ya sen?»

«Hayır,» dedi şoför.

Ikisi de eski muharip değildi.

▷ Şoför, arkadaşlar konusuna atladı. Çoğu zaman yollarda olduğu için, gerçekten bir şey ifade eden arkadaşlıkları sürdürmenin kendisi için zor olduğunu söyledi. Bir zamanlar, «en iyi arkadaşlarından» konuşmak alışkanlığında olduğunu söyleyerek, kendi kendisiyle alay etti. Insanların ortaokuldan çıktıktan sonra en iyi arkadaşlardan söz etmediğini sandığını söyledi.

Trout'ın, alüminyum panjur ve perde işinde çalıştığına göre, çalışması süresince birçok kalıcı dostluklar kurabileceğini düşündüğünü söyledi. «Yani,» dedi, «her gün birlikte çalışan, o pencereleri takan insanlarla birliktesin, birbirlerini çok iyi tanır bu insanlar.»

«Tek başıma çalışıyorum,» dedi Trout.

Şoför hayal kırıklığına uğramıştı. «En az iki kişi ister diye düşünmüştüm bu iş.»

«Yalnız bir kişi,» dedi Trout. «Ufacık, çelimsiz bir çocuk, yardımsız yapabilir bu işi.»

Şoför, Trout'ın zengin bir sosyal yaşamı olsun istiyordu, kendisi de onun adına sevinebilecekti böylece. «Öyle de olsa,» diye diretti. «Işten sonra eve döndüğünde dostların vardır herhalde. Bir iki bira içersin birlikte. Kağıt oynarsınız. Güler eğlenirsiniz,.»

Trout omuzlarını silkti.

«Her gün aynı yollardan gider gelirsin,» dedi şoför. «Birçok insan tanırsın, onlar da seni tanır, çünkü günler gelir geçer, sokaklar hep aynıdır sizler için. Sen 'Merhaba' dersin, onlar 'Merhaba' diye cevap verirler. Sen onlara adlarıyla seslenirsin, onlar sana adınla seslenirler. Başın sıkışsa yardımına koşarlar, onlardan birisindir çünkü. Onlara **aitsin**dir. Her gün görürler seni.»

Trout tartışmak istemiyordu bu konuyu.

▷ Trout şoförün adını unutmuştu.

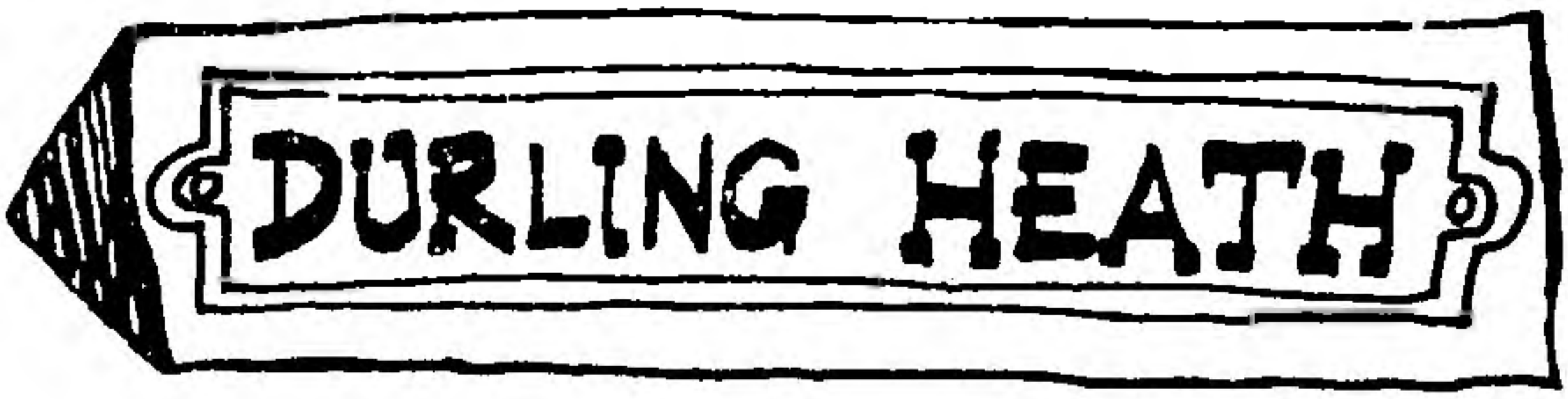
Trout'da, bir zamanlar bende olan aklî bir bozukluk vardı. Yaşamındaki çeşitli kimselerin nasıl kimseler olduklarını, neye benzediklerini anımsayamazdı; vücutları ya da yüzleri göze batacak derecede alışılmamış değilse tabii.

Örneğin, Cape Cod'da yaşarken, içten gelerek ve adıyla selamlayabildiği tek insan Alfy Bearse'ydi. Tek kollu, doğuştan beyaz saçlı bir adam. «Hava nasıl, oldukça sıcak, değil mi Alfy?» derdi. «Nerelerde gizleniyorsun, Alfy?» derdi. «Sen tam hassas gözlere göresin, Alfy,» derdi.

Falan.

▷ Şimdiyse Cohoes'da yaşarken adıyla çağırdığı tek insan, kızıl saçlı bir Londralı cüce idi, Durling Heath. Bir ayakkabı tamir dükkanında

çalışıyordu. Tezgahının üzerinde, müdür masalarındakine benzer bir isim levhası vardı Heath'in, kendisine adıyla seslenmek isteyen olursa görsün diye. Isim levhası şuna benzer bir şeydi.

Trout zaman zaman dükkana uğrar, şöyle şeyler söylerdi ona: «Bu yıl Amerika kupasını kim kazanacak beyzbolda, Durling?» ya da «Dün gece o canavar düdükleri neydi, bir fikrin var mı, Durling?» veya «Bugün iyisin gene, Durling; nerden aldın o gömleği?» Falan.

Trout şimdi Heath ile olan dostluğunun bitmiş olup olmadığını düşünüyordu merakla. Ayakkabı tamir dükkanına son gittiğinde şurdan burdan konuşurken Durling'le, cüce hiç beklenilmedik bir biçimde yüzüne bağırmıştı onun.

O Londralı aksanıyla Trout'ın yüzüne karşı: **«Peşimi bıraksana be herif!»** diye bağırmıştı.

▷ New York valisi Nelson Rockefeller, Cohoes'da bir bakkal dükkanında Trout'ın elini sıkmıştı bir defasında. Trout kim olduğunu bilmiyordu onun. Bir bilim-kurgu yazarı olarak, böyle bir adamın bu kadar yakınında bulunmaktan şaşırmış olmalıydı. Rockefeller yalnızca bir vali değildi. Gezegenin o bölümündeki acayip yasalar nedeniyle, Rockefeller'in, Dünya yüzeyinde geniş arazilere, bu yüzeyin altındaki petrol ve

diğer değerli madenlere sahip olmasına izin veriliyordu. Gezegenin, birçok uluslarının ellerindekinden daha büyük kısmını elinde tutuyor ya da kontrolu altında bulunduruyordu. Çocukluğundan beri kaderiydi bu onun. Bu boktan mal mülk sahipliği içine **doğmuştu.**

«N'aber arkadaşım?» diye sormuştu ona.

«Ne olsun, hep aynı,» demişti Trout da.

▷ Şoför, Trout'ın zengin bir sosyal yaşamı olduğunda bir süre direttikten sonra, yine kendi keyfi öyle istediği için, Trout'ın uzun yol kamyon şoförünün seks yaşamının nasıl olduğunu öğrenmek isteyebileceğini düşündü kendi kendine. Oysa Trout böyle bir şey istememişti.

«Kamyon şoförleri kadınlarla ne yapar, onu öğrenmek istiyorsun, öyle mi?» dedi şoför. «Gördüğün her şoförün, memleketin bir yanından öte yanına düzüşüp durduğunu sanırsın, değil mi?»

Trout omuzlarını silkti.

Kamyon şoförü kızdı Trout'a, şehvet konusunda o kadar yanlış bilgilere sahip olduğu için azarladı onu. «Bak sana söyleyim, Kilgore...» dedi ikircikli. «Adın böyleydi, değil mi?»

«Evet,» dedi Trout, Şoförün adını yüz kez unutmuştu kendisi. Trout, yüzünü ondan çevirip başka tarafa baktığında yalnızca adını değil yüzünü de unutuyordu onun.

«Kilgore, Allah belasını versin...» dedi şoför, «benim taka Cohoes'da bozulacak olsa da, mesela yani canım, tamir için iki gün orada kalacak olsam sırt üstü yatacağımı düşünürsün sen, değil mi? Bir yabancı, öyle ya?»

«Bu senin ne derece **kararlı** bir kişi olduğuna bakar,» dedi Trout.

Şoför içini çekti. «Öyle,» dedi ve umutsuzluk gösterdi, «yaşamımın bütün hikayesi de bu belki: Yeteri kadar kararlı olmayışım.»

▷ Alüminyum kaplamadan, eski evleri tekrar yeni gösteren bir tekniğin varlığından söz etti-

ler. Bu kaplama tabakalar, uzaktan yeni boyanmış tahta gibi görünüyordu, hiç boyanmaya da ihtiyacı yoktu.

Şoför, bir yarışma projesi olan **Perma-Stone** üzerinde de konuşmak istiyordu. Eski evlerin dış duvarları renkli çimentoyla sıvanıyor, böylece, uzaktan bakınca taştan yapılmış bir bina gibi görünüyordu evler.

«Alüminyum panjur işinde çalıştığına göre,» dedi şoför, Trout'a «senin evin de alüminyumla kaplı olmalı.» Bütün ülkede bu iki iş el ele gidiyordu.

«Bizim şirket satıyor onlardan,» dedi Trout. «Çok gördüm, ama hiç çalışmadım bu işte.»

Şoför, Little Rock'taki evini kaplamak için alüminyum kaplamalar almayı ciddi olarak düşünüyordu. Trout'tan şu soruya namuslu bir cevap vermesini rica etti: «Gördüklerinden ve duyduklarından, alüminyum kaplama yaptıranlar, aldıkları sonuçtan **mutlu** mular?»

«Cohoes dolaylarında,» dedi Trout, «bu kimseler, hemen hemen bugüne kadar gördüğüm en mutlu kişilerdi.»

▷ «Ne demek istediğini anlıyorum,» dedi şoför. «Bir keresinde bir aile görmüştüm, hepsi birden evlerinin dışına çıkmışlar, bakıyorlardı. Alüminyum kaplama yapıldıktan sonra evlerinin bu kadar güzel görünüşüne inanamıyorlardı bir

türlü. Benim sana sorduğum, ki namuslu bir cevap verebilirsin; hem seninle ilerde bir işimiz de olmayacağına göre, sorum şu: Kilgore, bu mutluluk ne kadar sürer?»

«On beş yıl kadar,» dedi Trout. «Satış memurumuz, boya ve ısıtma işinden artıracağın parayla on beş yıl sonra kaplamayı pekâlâ yenileyebileceğini söylüyor.»

«Perma-Stone daha kazançlı görünüyor, sanırım daha da çok dayanıyor.» dedi şoför. «Öte yandan, daha fazlaya çıkıyor.»

«Ödediğinin karşılığını alıyorsun,» dedi Kilgore Trout.

▷ Kamyon şoförü, otuz yıl önce satın aldığı, gazla çalışan bir su ısıtıcısından söz etti, o kadar yıl hiç mi hiç başını ağrıtmamıştı.

«Vay anasını,» dedi Trout.

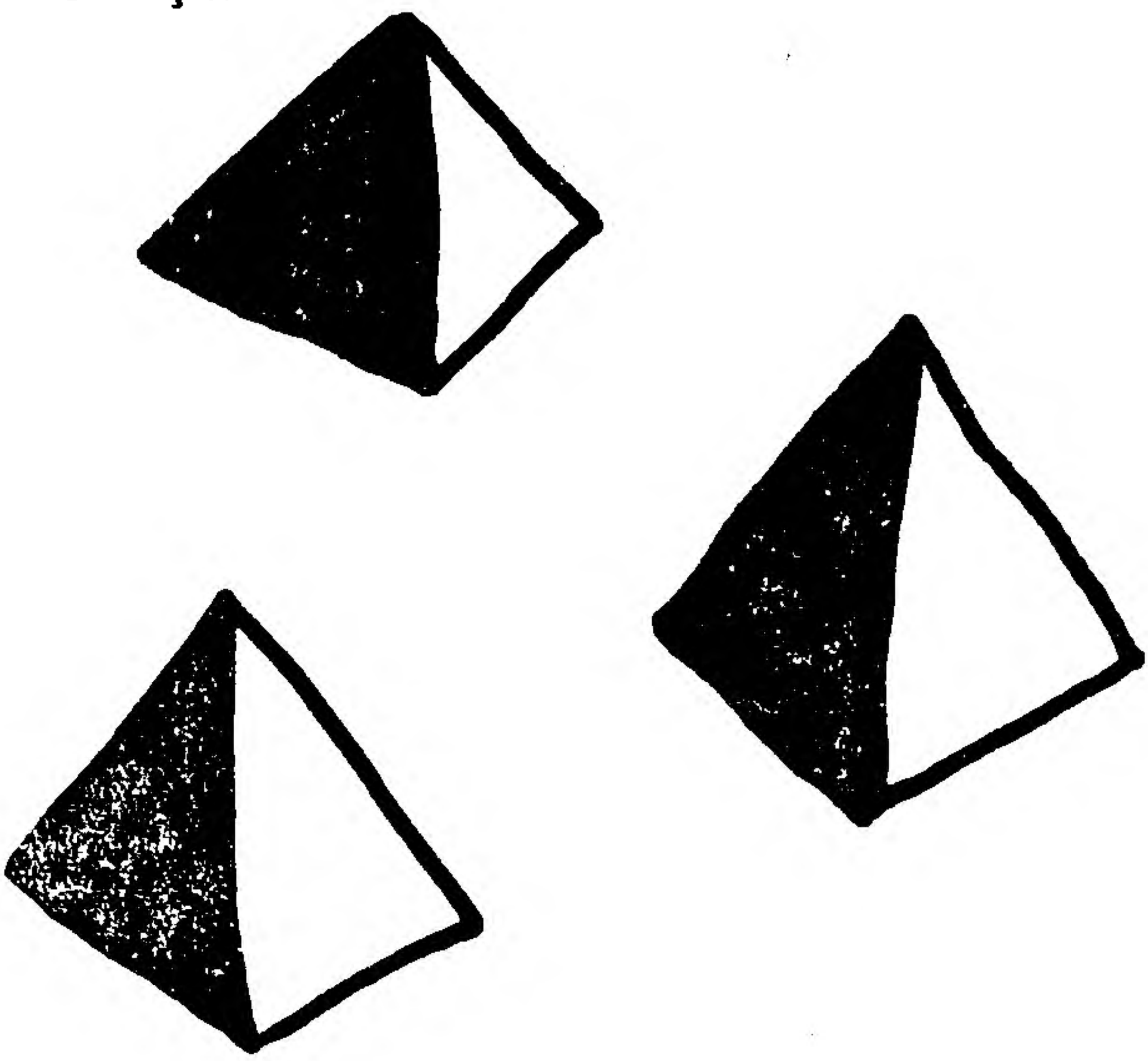
▷ Trout kamyonu sordu, şoför dünyadaki en büyük kamyon olduğunu söyledi onun. Yalnızca makine kısmının yirmi sekiz bin dolar tuttuğunu söyledi. Üç yüz yirmi dört beygir gücünde bir Cummins Diesel motoru olduğunu, yüksek yerlerde iyi iş görsün diye bir türbo şarjı da bulunduğunu söyledi. Direksiyon hidrolikti, hava frenleri vardı, on üçlü bir transmisyonu vardı ve kayınbiraderinindi kamyon.

Kayınbiraderinin yirmi sekiz kamyonu olduğunu, Piramit Kamyonculuk Şirketinin Başkanı olduğunu söyledi.

«Şirkete neden **Piramit** adını vermiş?» diye sordu Trout. «Yani bu dalga, mecbur olsa saatta yüz mil gidebilir. Hızlı, yararlı ve de süs için yapılmış değil. Bir uzay gemisi kadar mo-

dern. Piramite bu kamyondan daha az benzeyen bir şey görmedim hayatımda ben.»

▷ Piramit, Mısırlıların binlerce ve binlerce yıl önce yapmış oldukları koskoca taş mezarlardı. Şimdilerde yapmıyorlardı Mısırlılar artık bunlardan. Mezarlar şöyle bir şeydi, turistler ta nerelerden gelirlerdi onları hayran hayran seyretmek için:

«Nasıl olur da, hızlı ulaştırma işinde çalışan bir insan, işine ve kamyonlarına, İsa'dan beri bir santimin sekizde biri kadar bile yerinden kıpırdamamış yapıların adını verir?»

Şoförün cevabı pek birden oldu. Aynı zamanda, Trout'ın böyle bir soru soracak kadar budala olduğunu düşünüyormuş gibi ters bir cevaptı bu. «Söylenişini sevdiği için,» dedi. «Söylenişini hoş bulmuyor musun sen?»

Trout her şeyi dostça sürdürmek için başını salladı. «Evet,» dedi, «Çok hoş bir söylenişi var.»

▷ Trout geriye yaslandı ve konuşmayı düşündü. Yaşlı, çok yaşlı bir insan oluncaya kadar bir türlü yazamayacağı bir hikaye haline soktu konuşmayı. Üzerinde yaşayan yaratıklar seslerden çok hoşlandıkları için dilin hep saf müzik haline dönüştüğü bir gezegen anlatılıyordu hikâyede. Sözcükler müziksel notlar oluyordu Cümleler melodilere dönüşüyordu. Sözcüklerin anlamının ne olduğunu hiç kimse bilmediği ya da umursamadığı için bilgi taşıyıcıları olarak önemleri yoktu.

Böylece hükümetteki ve ticaretteki önderler, iş görebilmek için, müziğe dönüştürülmeye karşı duran yeni ve daha kötü sözcükler, cümle kuruluşları bulmak zorunda kalıyorlardı hep.

▷ «Evli misin, Kilgore?» diye sordu şoför.

«Üç kez,» dedi Trout. Doğruydu. Yalnızca bu kadar da değil, karılarının hepsi de son derece sabırlı, sevgiyle dolu ve güzeldiler. Hepsi de onun kötümserliği yüzünden kuruyup gitmişti.

«Çoluk çocuk?»

«Bir,» dedi Trout. Bir zamanlar bütün o karılar ve postada kaybolmuş hikâyeler arasında yuvarlanıp giderken, Leo adlı bir de oğlu olmuştu. «Koca bir adam şimdi,» dedi Trout.

▷ Leo on dört yaşındayken bir daha dönmemek üzere evi terketmişti. Yaşı üzerinde yalan söylemiş ve Bahriyeye katılmıştı. Temel eğitim

kampından babasına bir not göndermişti. Şöyle yazıyordu notta: «Acıyorum sana. Kendi büzüğüne kadar tırmandın ve öldün.»

Federal Araştırma Bürosundan iki polis memuru kendisini görmeye gelinceye kadar, dolaylı ya da dolaysız, ondan son haber alışıydı bu Trout'ın. Leo'nun Vietnam'da birliğinden kaçtığını söylediler. Vatana ihanet etmişti. Vietkong'a katılmıştı.

O zamanlar, gezegende Leo'nun durumunu F.B.I. şöyle değerlendiriyordu: «Oğlunuzun başı, büyük belada.»

bölüm 13

Dwayne Hoover, satış müdürü Harry LeSabre'ı marul yeşili giysiler, ottan bir etek ve bütün o zırıltılar içinde görünce gözüne inanamadı. Görmezlikten geldi bunun için de. Yine ukulele gitarlar ve ananaslarla karmakarış bürosuna girdi.

Sekreteri Francine Pefko, boynuna taktığı ipe dizilmiş çiçekler ve kulağının arkasındaki çiçek dışında normal görünüyordu. Gülümsedi. Divan yastıkları kadar yumuşak dudakları ve parlak kızıl saçları olan bir savaş duluydu. Dwayne'ye tapıyordu. Hawai Haftasına da bayılıyordu tabii.

«Aloha,» dedi.

Bu arada, Harry LeSabre yıkılmıştı.

Harry kendisini Dwayne'ye öyle gülünç kılıkta gösterirken vücudunun her molekülü Dwayne'nin tepkisinin ne olacağını bekliyordu merakla. Her molekül, bir an için çalışmasını kesmiş, kendisiyle komşu moleküller arasına bir ara koymuştu. Her molekül, galaksisinin, Harry Le Sabre adlı galaksinin dağılıp dağılmayacağını öğrenmek için bekliyordu.

Dwayne, Harrry'ye görülmeyen adam davranışı gösterince, Harry kendisini başkaldırmış bir zenne olarak apaçık ortaya koyduğunu ve bu yüzden de işten atıldığını sandı.

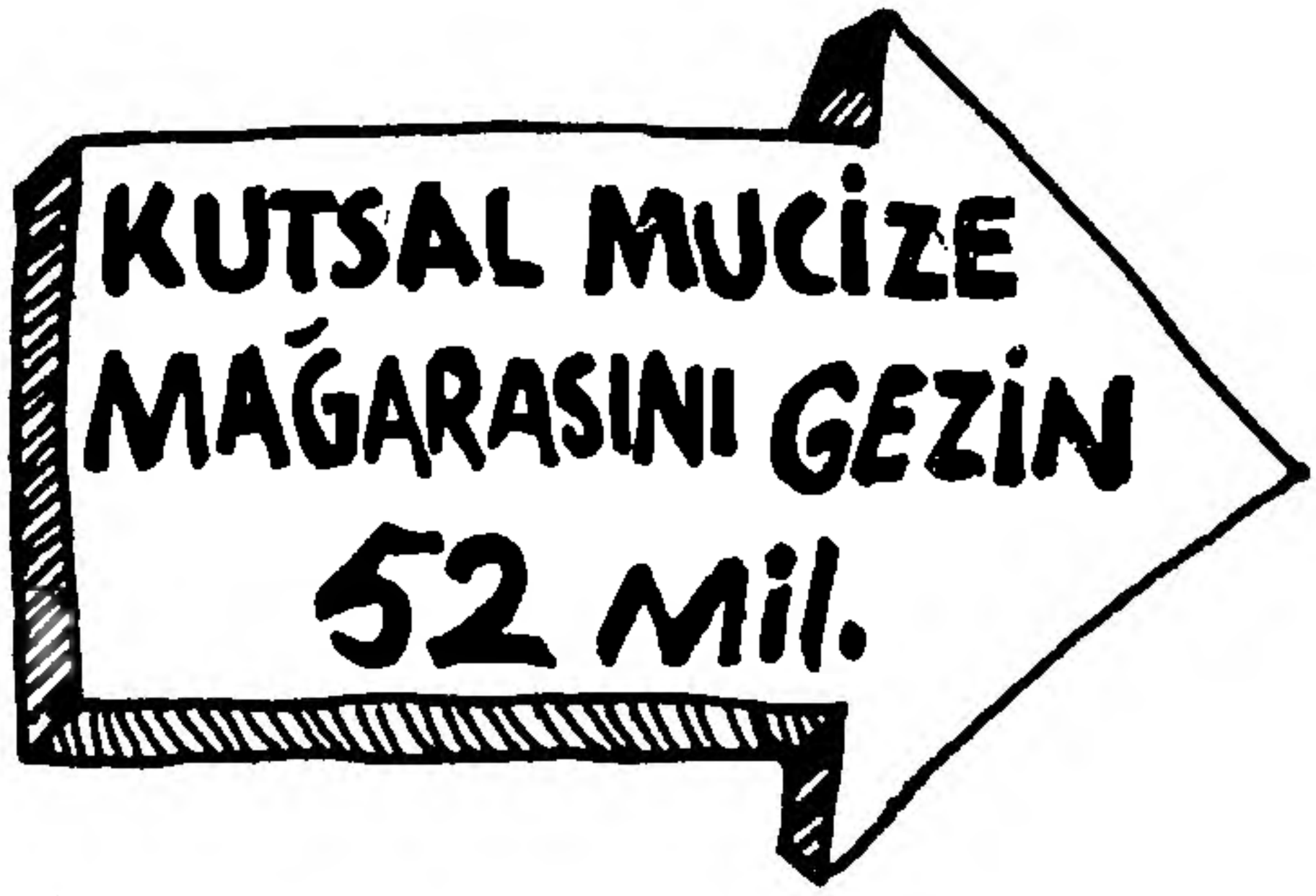
Gözlerini kapadı Harry. Bir daha açmak istemiyordu onları. Kalbi, moleküllerine şu mesajı yolladı: «Hepimizin bildiği nedenlerden dolayı galaksi **dağılmıştır.»**

▷ Dwayne bunu bilmiyordu. Francine Pefko'nun masasına yaslandı. Ne kadar hasta olduğunu söylemek için iyice yanaştı ona. Uyardı onu: «Çok çetin bir gün bugün, bazı nedenlerden dolayı. Yani şakaydı, şaşırtmacaydı, yok. Her şeyi basit tut. En ufak bir sersemlik göstereni sokma içeri. Telefon, yok.»

Francine, Dwayne'ye, ikizlerin iç büroda kendisini beklediklerini söyledi. «Mağaraya bir şeyler oluyormuş galiba,» dedi.

Dwayne, bu kadar basit ve açık bir haberi minnetle karşıladı. İkizler, küçük üvey kardeşleriydi onun. Lyle ve Kyle Hoover. Mağara, Dwayne'nin Lyle ve Kyle ile ortak olduğu, Shepherdstown'ın güneyinde bir turist tuzağı olan Kutsal Mucize Mağarasıydı. Mağaraya giriş yerini kaplayan hediye dükkanının iki yanında, birbirinin aynı sarı çiftlik evlerinde yaşayan Lyle ile Kyle'nin tek geçim kaynağıydı bu mağara.

Bütün eyalette, ağaçlara ve çitlere çivilenmiş ok biçiminde işaretler vardı, mağaranın yönünü gösteriyor ve ne kadar uzaklıkta olduğunu söylüyordu, örneğin:

Dwayne, bürosuna girmezden önce Francine'in, insanları eğlendirmek, onlara kolayca unuttukları şeyi, insanların her zaman ciddi olmaları gerekmediğini hatırlatmak için duvara astığı bir sürü gülünç yazıdan birini okudu.

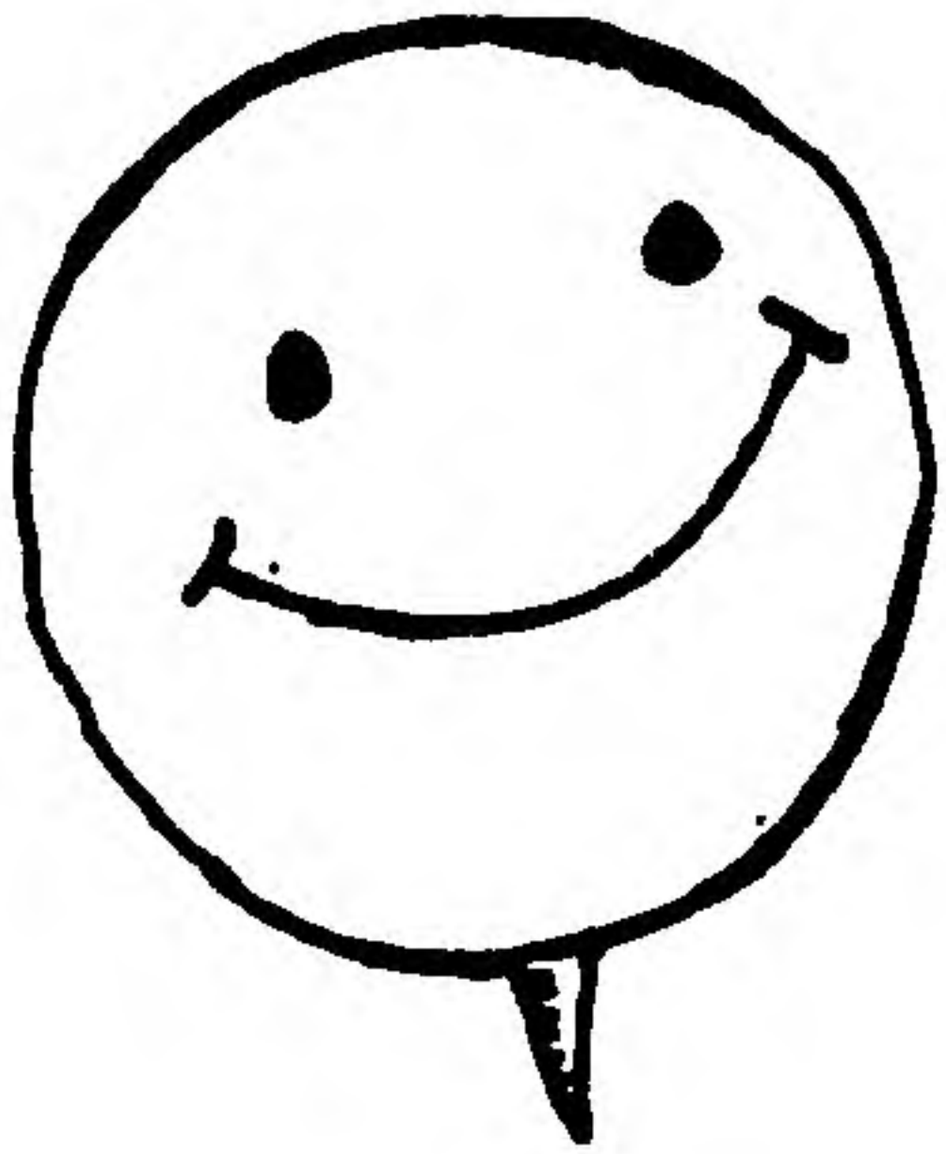
Dwayne'nin okuduğu yazı şöyle söylüyordu:

BURADA ÇALIŞACAK KADAR DELI
OLMAK
ZORUNDA DEĞILSIN. AMA YARARI DA
VAR TABII!

Yazıya uygun bir deli resmi de vardı duvarda. Şöyle:

Francine'in göğsünde, daha sağlıklı, daha kıskanılır bir kafa yapısında bir yaratığı gösteren bir düğme vardı. Şuydu düğme:

▷ Lyle ile Kyle, Dwayne Hoover'ın iç bürosunda siyah deri kanepe üzerinde yanyana oturuyorlardı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, Dwayne 1954'e kadar; Lyle, Roller Derby'de bir kadın yüzünden bir kavgaya katılana kadar ayıramazdı onları. Ondan sonra Lyle, burnu kırık olanıydı artık. Dwayne anımsıyordu şimdi: Daha birer bebeyken küçük karyolalarında birbirlerinin başparmaklarını emerlerdi bunlar.

▷ Ha, kendi çocukları olmayan bir aile tarafından evlat edinilmişken Dwayne'nin üvey erkek kardeşileri olması hikayesine gelince, şöyle: Onu evlat edinmiş olmaları karı kocanın vücutlarında bir tetiği düşürdü, bir ateş yaktı, bu da en sonunda çocuk sahibi olmalarını sağladı onların. Bilinen bir olaydır bu. Birçok çift bu şekilde programlanmıştı galiba.

▷ Dwayne onları görmüş olmaktan çok mutluydu şimdi; iş tulumları içinde, ayaklarında iş ayakkapları, her birinin kafasında kenarları kıvrık, tepesi düz bir fötr şapka, iki küçük adam.

Tanıdıktılar, **gerçek**tiler. Dwayne, kapısını dışardaki kaos üzerine kapadı. «Evet...» dedi, «ne oldu mağarada?»

Lyle burnunu kırdığından beri ikizler, konuşmaların her ikisi adına Lyle tarafından yapılacağı konusunda anlaşmıştılar. Kyle, 1945'ten beri toplasan bin sözcük söylememişti belki de.

«Şu kabarcıklar var ya, **Katedralin** yarısına kadar çıkıyor artık,» dedi Lyle. «Gelişlerine bakılırsa, bir iki hafta içinde **Moby Dick**'e kadar yükselecek.»

Dwayne eksiksiz anlamıştı ne demek istediğini onun. Kutsal Mucize Mağarasının ortasından geçen yeraltı deresi herhangi bir sanayi artığıyla kirleniyordu ve içinde ping-pong topu büyüklüğünde kabarcıklar türemişti. Kabarcıklar, **Moby Dick**'e, **Büyük Beyaz Balina**'ya benzetilmek için boyanmış olan bir yarık kaya geçitine doğru itişip duruyorlardı. Çok geçmeden **Moby Dick**'i yutacak ve **Fısıltılar Katedrali**ni, mağaranın esas numarasını kaplayacaktı. Binlerce insan; Dwayne, Lyle, Kyle, hattâ Harry LeSabre bile bu **Fısıltılar Katedrali**nde evlenmişti.

▷ Lyle, kendisinin ve Kyle'nin dün gece yaptıkları bir deneyden söz etti Dwayne'ye. Birbirinin tıpatıp aynı Browning Otomatik Çifteleriyle mağaranın içine girmişler ve ilerlemekte olan kabarcık duvarına ateş açmışlardı.

«Bir koku saldılar ki, inanmazsın,» dedi Lyle. Atlet ayağı gibi kokuyorlarmış. «Ben ve Kyle duramadık orada. Bir saat havalandırma sistemini çalıştırdık, sonra yeniden girdik içeri. **Moby Dick**'in boyası kabarmış, gözleri görünmüyor, yok artık.» **Moby Dick**'in, yemek tabağı kadar iri, uzun kirpikli mavi gözleri vardı.

▷ «Org siyaha döndü, tavan kirli sarı bir renk aldı,» dedi Lyle. «**Kutsal Mucize**yi görmezsin pek artık.»

Org dediği, **Tanrıların Boru Orgu** idi, **Katedral**in bir köşesinden çıkmış sarkıt ve dikitlerden bir yığındı. Gerisine bir hoparlör yerleştirilmişti, düğünlerde ve cenaze törenlerinde müzik oradan verilirdi. Durmadan renkleri değişen elektrik lambalarıyla aydınlatılıyordu.

Kutsal Mucize, Katedralin tavanındaki haçtı. İki çatlağın birbirini kesmesinden oluşmuştu. «Artık onu görmenin mümkünü yok,» dedi Lyle haçtan söz ederken. «Orada olduğundan bile kuşkuluyum hattâ.» Çimento ısmarlamak için Dwayne'nin iznini istiyordu. Dereyle Katedral arasındaki geçiti tıkamayı amaçlıyordu.

«**Moby Dick**'i, **Jesse James**'i, köleleri falan filan unut da **Katedral**i kurtar,» dedi Lyle.

Jesse James, Dwayne'nin üvey babasının, Büyük Bunalım sırasında bir doktorun satılan malları arasından aldığı bir iskeletti. Sağ elinin kemikleri 45 kalibrelik bir tabancanın paslanmış parçalarıyla birbirine kaynamıştı neredeyse. Turistlere, iskeletin bu şekilde bulunmuş olduğu, belki de kayaların kaymasıyla mağarada tuzağa düşmüş olan bir demiryolu soyguncusuna ait olduğu söyleniyordu.

Kölelere gelince, bunlar Jesse James'in bulunduğu koridorun elli fit aşağısında bir odada bulunan alçıdan zenci heykelleriydi. Heykeller, çekiçlerle ve demir testerelerle birbirlerinin zincirlerini söküyorlardı. Turistlere, gerçek kölelerin bir zamanlar Ohio nehrinin öte yakasına özgürlüğe kaçtıktan sonra bu mağarayı kullandıkları söyleniyordu.

Köleler üzerine olan hikâye de, Jesse James üzerine olan kadar uydurmaydı. Mağara 1937'ye, hafif bir deprem, toprakta bir çatlak meydana getirinceye kadar bulunmamıştı. Dwayne Hoover kendisi bulmuştu çatlağı, sonra da üvey babasıyla birlikte demir çubuklarla ve dinamit kullanarak açmışlardı onu. Bundan önce küçük hayvanlar bile yaşamıyordu orada.

Mağaranın kölelikle tek ilişkisi şuydu: Üzerinde mağaranın bulunduğu çiftlik, eski bir köle olan Josephus Hoobler tarafından kurulmuştu. Hoobler, sahibi tarafından serbest bırakılınca kuzeye gelmiş ve bu çiftliği kurmuştu. Sonra tekrar güneye dönmüş, anasını ve daha sonra karısı olacak kadını satın almıştı.

Onların torunları, Büyük Bunalıma, Midland Bölgesi Tüccarlar Bankası ipotek yoluyla el koyuncaya kadar çiftliği işletmeye devam etmişlerdi. Daha sonra, çiftliği satın alan beyaz adam, Dwayne'nin babasına arabasıyla çarpmıştı. Aldığı yaraların karşılığı olarak, yargıç önüne çıkmadan, küçük gördüğü. «... Allahın cezası Zenci çiftliği» dediği bu çiftlik verilmişti üvey babasına.

Dwayne, ailenin ilk kez çiftliği görmeye gidişini anımsadı. Babası Zenci posta kutusunun üzerinden bir Zenci yazısını söküp bir hendeğe fırlatmıştı. Yazı şöyleydi:

bölüm 14

Kilgore Trout'ı taşıyan kamyon Batı Virginia'daydı şimdi. Eyaletin yüzeyi, içindeki kömürünü son kırıntısına kadar versin diye insanlar, delik deşik edilmişti makineler ve patlayıcı maddeler tarafından. Kömürürı çoğu tükenmişti artık. Isıya dönüşmüştü.

Tükenmiş kömürü, ağaçları ve toprak tabakasıyla Batı Virginia'nın yüzeyi, kendine kalan şeyleri yeniden düzenliyordu yerçekimi yasalarına uygun olarak. Daha önce kazılmış olan çukurların içine çöküp duruyordu toprak. Bir zamanlar yan yana, birbirine dayanarak ayakta durmayı kolay bulan dağlar, vadilere kayıyordu şimdi.

Batı Virginia'nın yıkımı, güçlerini halktan almış olan Eyalet Hükümetinin yürütme, yasama ve yargı erklerinin onayıyla olmuştu.

Orada burada terkedilmiş birkaç ev görülüyordu hâlâ.

Trout, kırılmış bir korkuluk demiri gördü ilerde. Aşağıda, sellerin açtığı bir dereye baktı, dereye yuvarlanmış 1968 modeli bir Cadillac **El Dorado** gördü. Üzerinde Alabama plakası vardı. Derede bundan başka bir sürü eski ev

eşyası vardı: Sobalar, bir çamaşır makinesi, bir iki buzdolabı.

Sarı saçlı, melek yüzlü bir beyaz çocuk derenin kenarında duruyordu. Trout'a el salladı. Aileboyu bir **Pepsi-Cola** şişesini bastırmıştı göğsüne.

▷ Trout kendi kendine, insanların eğlenmek için neler yaptığını sordu yüksek sesle; şoförse, Batı Virginia'da, arı kovanı gibi uğuldayan, penceresiz bir binanın yanında, kamyonun şoför yerinde geçirdiği bir geceye ait acayip bir hikâye anlatıyordu ona.

«İnsanların boyuna bir içeri bir dışarı girip çıktıklarını görüyordum,» diyordu, «ama o uğultuyu çıkaran şeyin nasıl bir makine olduğunu anlayamıyordum. Bina, çimento bloklar üzerine yapılmış ucuz, eski bir şeydi, sanki havada bir yerlerde duruyor gibiydi. Arabalar geldi ve gitti, insanlar o uğultuyu çıkaran şey neyse ondan hoşlanıyor gibiydiler.»

Sonra içeri girip bakmıştı. «Tekerlekli patinaj yapan insanlarla doluydu,» dedi. «Boyuna dönüyor, dönüyorlardı. Hiç biri gülümsemiyordu. Yalnızca dönüyor, dönüyorlardı.»

▷ Trout'a, İsa'nın kendilerini koruyacağına ne kadar inandıklarını göstermek için kilise ayinleri sırasında engerek ve çıngıraklı yılanları canlı canlı yakaladığını duyduğu insanlardan söz etti.

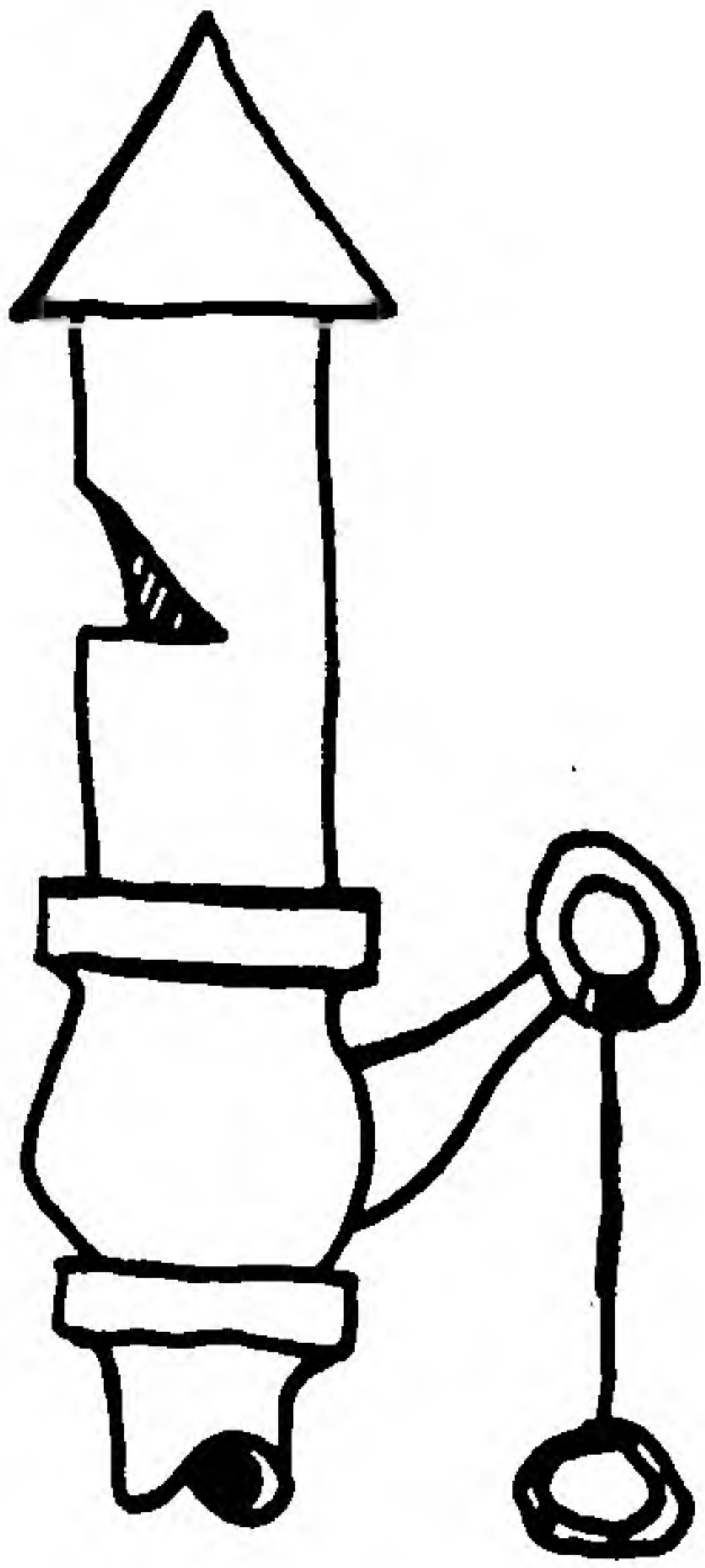
«Ee, bir dünya meydana getirmek için her çeşit insan gerekli,» dedi Trout.

▷ Trout, beyaz insanların ne kadar az zaman önce Batı Virginia'ya gelmiş olduklarını ve ora-

sını —ısı için— ne kadar kısa zamanda yakıp yıktıklarını düşününce çok şaştı.

Isı da uçup gitmişti artık uzaya, diye düşündü Trout. Su kaynatmıştı, çıkan buhar çelik yel değirmenlerini fırıl fırıl döndürmüştü. Yel değirmenleri, jeneratörlerin içindeki rotorları fırıl fırıl döndürmüştü. Amerika bir süre canlandırılmıştı elektrikle. Kömür, aynı zamanda eski buhar gemilerine, çuu-çuu trenlerine güç sağlamıştı.

▷ Çuu-çuu trenlerde, buharlı gemilerde ve fabrikalarda, Dwayne Hoover'ie Kilgore Trout ve ben çocukken, babalarımız çocukken, büyükbabalarımız çocukken, buharla öttürülen düdükler vardı. Düdükler şuna benzer bir şeydi:

Kömür yakarak kaynatılan sudan çıkan buhar, boruların içinden hızla geçer, borular yü-

rek paralayıcı, ama güzel çığlıklara dönüştürürdü bunu, sanki çiftleşen ya da ölmekte olan dinosorların nefes borularıydılar da vuuuuuuu-uh vuuuuuuuuuu-uh ve torrrrrrrrrrrnnnnnnnnn falan gibi haykırışlar çıkarıyordular.

▷ Dinosor, çuu-çuu treni kadar büyük bir sürüngendi. Şuna benzerdi:

Iki beyni vardı, birisi ön ucu, öteki arka ucu için. Soyu tükenmişti. Iki beyni bir araya getirsen bir bezelye kadar etmezdi. Bezelye, baklagillerden şöyle bir bitkiydi·

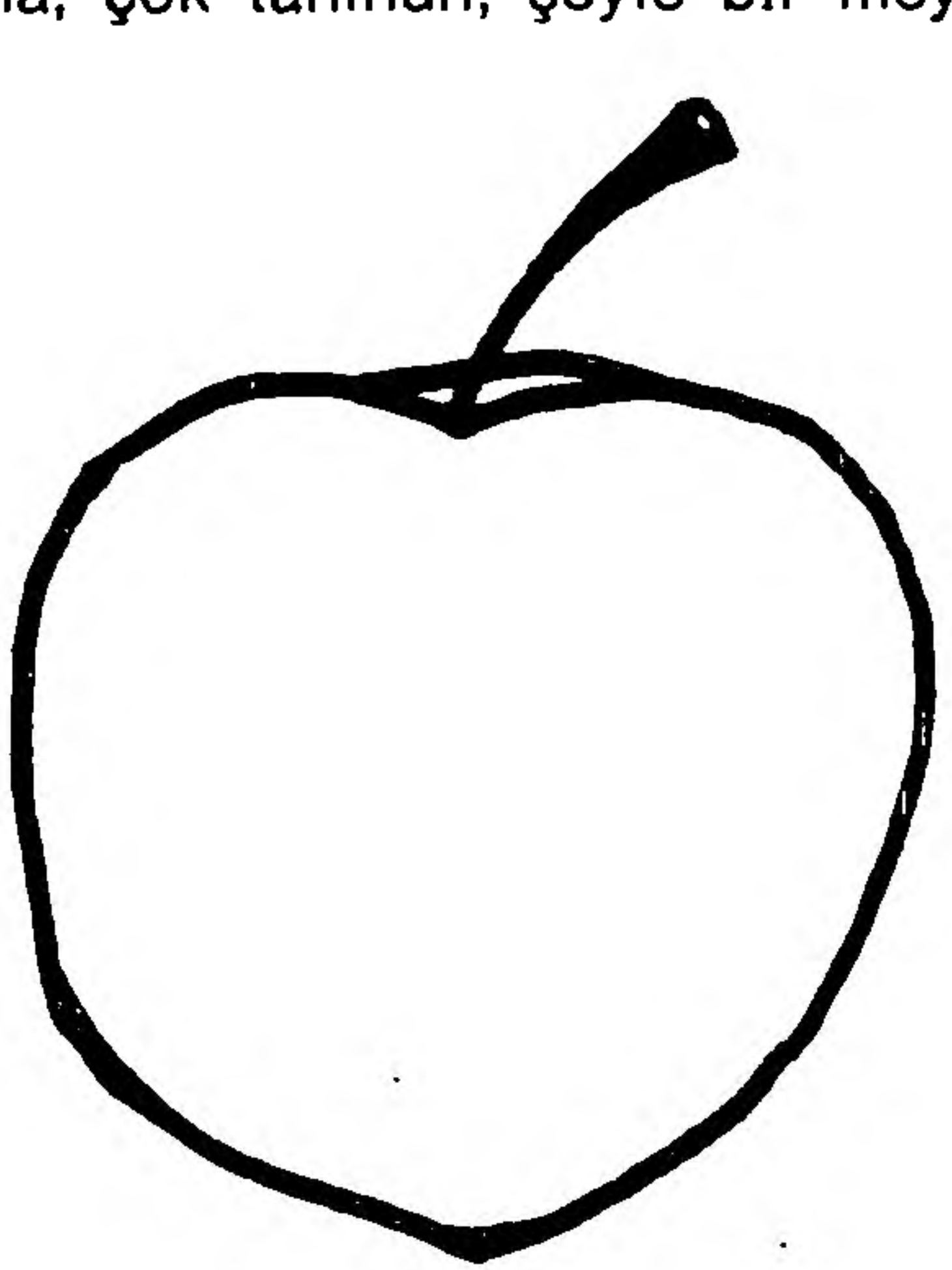
Kömür, çürümüş ağaçların, çiçeklerin, çalıların, otların falanın, bir de dinosor boklarının yüksek derecede sıkıştırılmış bir karışımıydı.

▷ Kilgore Trout, bildiği, tanıdığı buhar düdüklerinin haykırışlarını, onların şarkılarını mümkün

kılan Batı Virginia'nın yıkılışını düşünüyordu Yürek paralayıcı haykırışların ısıyla birlikte uzayın içine uçup gitmiş olabileceğini düşündü. Yanılıyordu.

Çoğu bilim-kurgu yazarı gibi Trout da bilime dair hemen hiç bir şey bilmezdi, teknik ayrıntılardan ölesiye sıkılırdı. Ama bir düdükten çıkan haykırışlardan hiç biri Dünyadan fazla uzağa gitmemişti: Çünkü ses ancak bir atmosfer içinde yol alabilirdi, Dünyanın atmosferiyse gezegene oranla bir elmanın kabuğundan daha kalın değildi. Bunun ötesinde uzanan, tam bir boşluktan başka bir şey değildi.

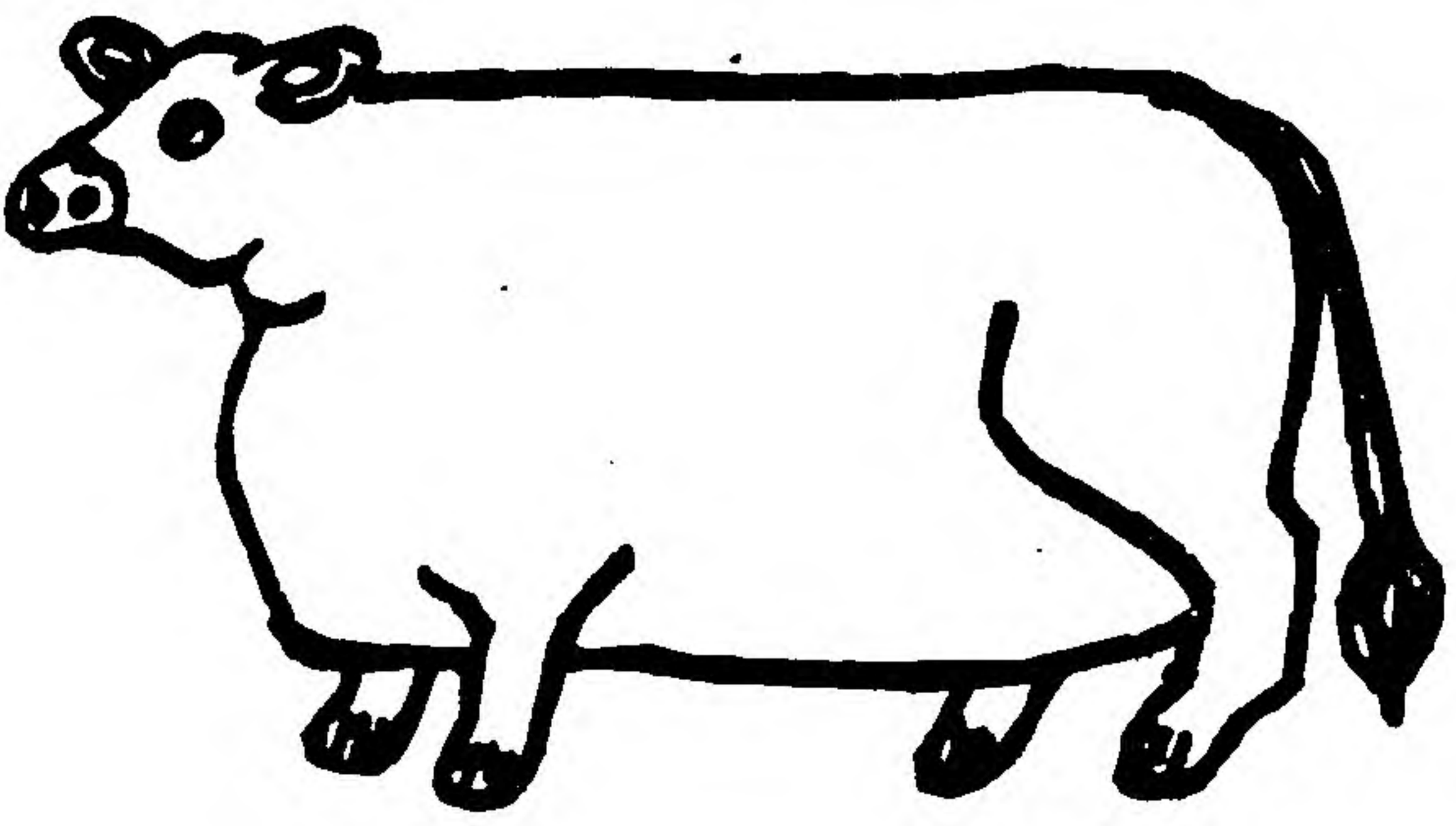
Elma, çok tanınan, şöyle bir meyvaydı:

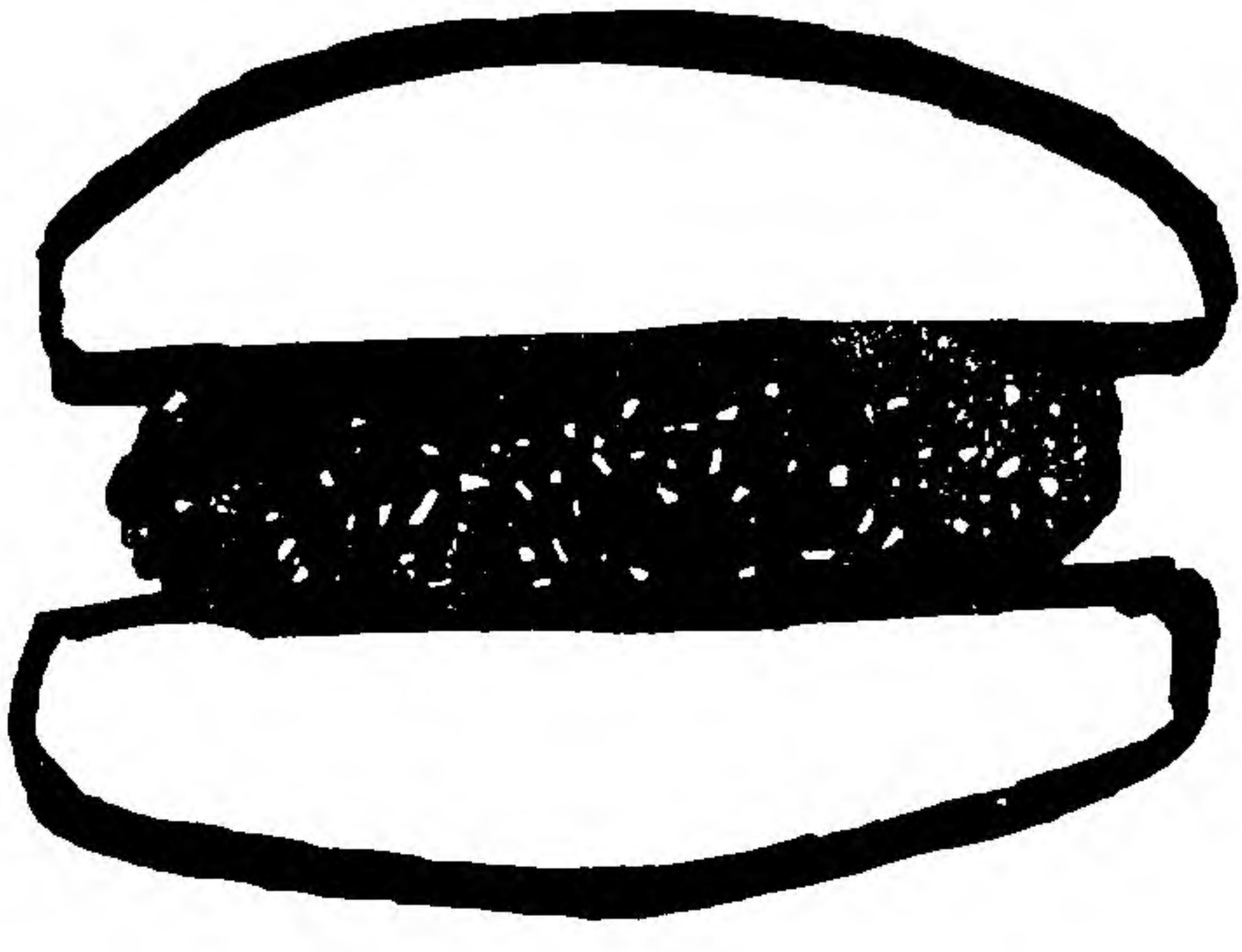
▷ Şoför pisboğazın biriydi. MacDonald Hamburgerleri dükkanlarından birinin avlusuna çekti arabayı. Ülkede çok çeşitli hamburger kurumlarının seri dükkanları vardı. **MacDonald**'ınki bunlardan biriydi. **Burger Chef** bir başkası. Da-

ha önce de söylediğimiz gibi, Dwayne Hoover, birçok **Burger Chef** temsilciliğini elinde tutuyordu.

▷ Hamburger şöyle bir hayvandan yapılırdı:

Hayvan öldürülür, ufak ufak parçalara ayrılırdı, sonra ufak yassı köfteler haline getirilir ve kızartılırdı, daha sonra da iki parça ekmeğin arasına konurdu. Yapılmış, bitmiş bir hamburger şuna benzer bir şeydi:

▷ Ve çok az parası kalmış olan Trout bir bardak kahve ısmarladı. Yanındaki masada bir tabure üzerinde oturan yaşlı, çok yaşlı bir adama kömür madenlerinde mi çalıştığını sordu.

Yaşlı adam şunları söyledi: «On yaşından altmış iki yaşına kadar.»

«Oradan kurtulduğuna seviniyorsundur herhalde?» dedi Trout.

«Hay Allah,» dedi adam, «hiç kurtulabilir misin ondan; uykuda bile. Hep madenleri görürüm **düşlerimde** ben.»

Trout, bütün işi gücü kırlık yerleri yakıp yıkmak olan bir meslekte çalışmanın nasıl bir şey olduğunu sordu ona, yaşlı adam çok kere bunu umursamayacak kadar yorgun düştüğünü söyledi.

▷ «Umursasan bile bir işe yaramaz,» dedi yaşlı madenci, «umursadığın şey senin değilse eğer.» Oturdukları bölgenin tümünde maden haklarının, bu hakları İç Savaştan hemen sonra eline geçirmiş olan Rosewater Kömür ve Demir Şirketine ait olduğunu söyledi. «Yasa der ki,» diye devam etti, «bir insan toprağın altında bir şeye sahipse ve de ona ulaşmak isterse, toprağın yüzüyle sahip olduğu şey arasındaki her şeyi yırtmasına, parçalamasına izin vermek zorundasın.»

Trout, Rosewater Kömür ve Demir Şirketiyle tek hayranı Eliot Rosewater arasında bir ilişki kurmadı. Eliat Rosewater'ı hâlâ bir delikanlı olarak düşünüyordu.

Ama gerçek şuydu: Rosewater'ın ataları Batı Virginia'nın yüzeyini ve halkını yakıp yıkan başlıca kişilerin arasındaydılar.

▷ «Ama pek de doğru görünmüyor bana bu,» diye devam etti yaşlı madenci. «Bir insanın başkasının çiftliği, ormanı ya da evinin altındaki şeylere sahip çıkması pek doğru gelmiyor bana. Ve adam, toprağın altında ne var, ne yok çıkarmak isteyince, onun üstünde ne varsa yıkmak hakkına da sahip oimuş oluyor. Toprağın altındaki şeylere sahip olan adamın haklarıyla karşılaştırılınca toprağın üstündeki insanların hakları hiç oluyor böylece.»

Kendisinin ve öteki madencilerin, kendilerine insanî yaratıklar gibi davranması için Rosewater Kömür ve Demir Şirketine baskı yaptıkları günleri anımsadı yüksek sesle. Şirketin özel polisine, Eyalet polisine ve Millî Muhafızlara karşı küçük savaşlar verirlerdi bir zamanlar.

«Rosewaterların hiç birini görmedim,» dedi «ama Rosewaterlar oldu hep kazananlar. Rosewater'ın elindeydi iplerim. Rosewater'da, Rosewater hesabına çukurlar kazıyordum. Rosewater'ın evlerinde yaşıyordum. Rosewater'ın yiyeceklerini yiyordum. Rosewater ne olursa olsun Rosewater'la dövüşüyordum ve Rosewater beni yeniyor, ölüme terkediyordu. Buralarda kime sorarsan sor sana söyleyecektir: Etraflarındaki tüm dünya Rosewater'ındır!»

▷ Şoför, Trout'ın Midland'a gittiğini biliyordu. Bir sanat şenliğine katılmaya giden bir yazar olduğunu bilmiyordu yalnız. Trout, çalışan namuslu insanların sanatla aralarının pek iyi olmadığını anlıyordu.

Şoför öğrenmek istedi: «Aklı başında birî

ne diye kalkar da Midland Kentine gider ki?» Yeniden yola düzülmüşlerdi birlikte.

«Kız kardeşim hasta da,» dedi Trout.

«Midland Kenti Evrenin büzüğüdür,» dedi şoför.

«Şu büzük ne biçim şeydir hep merak edip dururdum ben de,» dedi Trout.

«Midland Kenti değilse,» dedi şoför, «Libertyville, Georgia'dır. Libertyville'i hiç gördün mü?»

«Hayır,» dedi Trout.

«Fazla süratten hapis yatmıştım orada. Bir sürat tuzakları var onların; birden, saatta elli milden on beş mile düşmek zorunda kalıyorsun. Bu da deli ediyordu beni. Polise bir iki şey söyleyecek oldum, deliğe tıktı beni.»

«Orada ana sanayi, eski gazeteleri, dergileri ve kitapları hamur yapıp onlardan yeni kağıt çıkarmak,» dedi şoför. «Kamyonlar ve trenler her gün yüzlerce ton istenmeyen, aranmayan basılı şey getirirdi.»

«Hımm,» dedi Trout.

«Boşaltma işini de doğru dürüst yapmazlardı, bu yüzden bütün şehirde parçalanmış kitaplar, dergiler uçuşur dururdu. Bir kütüphane mi kurmak istiyorsun, git boşaltma yerine, istediğin kitapları al götür.»

«Hımm,» dedi Trout. Ilerde, gebe karısı ve dokuz çocuğuyla oto-stop için bekleyen bir beyaz adam vardı.

«Gary Cooper'a benziyor, değil mi?» dedi kamyon şoförü oto-stop için bekleyen adamı göstererek.

«Evet, benziyor,» dedi Trout. Gary Cooper bir sinema yıldızıydı.

«Her neyse,» dedi şoför, «Libertyville'de o kadar çok kitap vardı ki, hapishanede tuvalet kağıdı yerine kitap kullanıyorlardı. Bir cuma günü öğleden sonra geç vakitte aldılar beni içeri, bunun için de pazartesiye kadar mahkeme önüne çıkıp ifade veremedim. Böylece iki gün oturup durdum kodeste, yapacak başka işim de olmadığı için tuvalet kağıdı okudum. Okuduğum hikâyelerden birini hâlâ hatırlarım.»

«Hımm,» dedi Trout.

«Okuyup okuyacağım son hikâyeydi ya bu,» dedi şoför. «Tanrım, on beş yıl mı ne geçti üstünden. Hikâye bir başka gezegen üzerineydi Saçma bir hikâyeydi. Her yerde, tablolarla tıka basa dolu müzeler varmış ve hükümet müzelere neyin konulacağına, neyin atılacağına karar vermek için rulete benzer bir çark kullanırmış.»

Déja vu (daha önce görülmüş) bir şeyle kafası bulandı Trout'ın birden. Kamyon şoförü ona yıllardır düşünmediği bir kitabındaki önermeyi hatırlatıyordu. Libertyville, Georgia'daki, şoförün tuvalet kağıdı dediği şey, Kilgore Trout'ın yazdığı **Barring-Gaffner of Bagnialto** ya da **This Year's Masterpiece** adlı kitaptı.

Trout'ın kitabındaki hikâyenin geçtiği gezegenin adı Bagnialto'ydu, Barring-Gaffner'se, yılda bir kez şans çarkını döndüren hükümet yetkilisi. Yurtdaşlar sanat eserlerini hükümete sunuyorlar, bunlara birer numara veriliyor ve Barring-Gaffner'in çarkı her döndürüşünde birer peşin fiyat tayin ediliyordu bu resimlere.

Masaldaki asıl tip Barring-Gaffner değil, Gooz adlı alçakgönüllü bir ayakkabı tamircisiy-

di. Gooz yalnız yaşıyordu, kedisinin bir yağlı boya resmini yapmıştı. Bütün yaşamı boyunca yaptığı tek resimdi bu. Barring-Gaffner'e götürdü onu, Barring-Gaffner bir numara verdi resme ve sanat eserleriyle tıka basa dolu bir depoya attı.

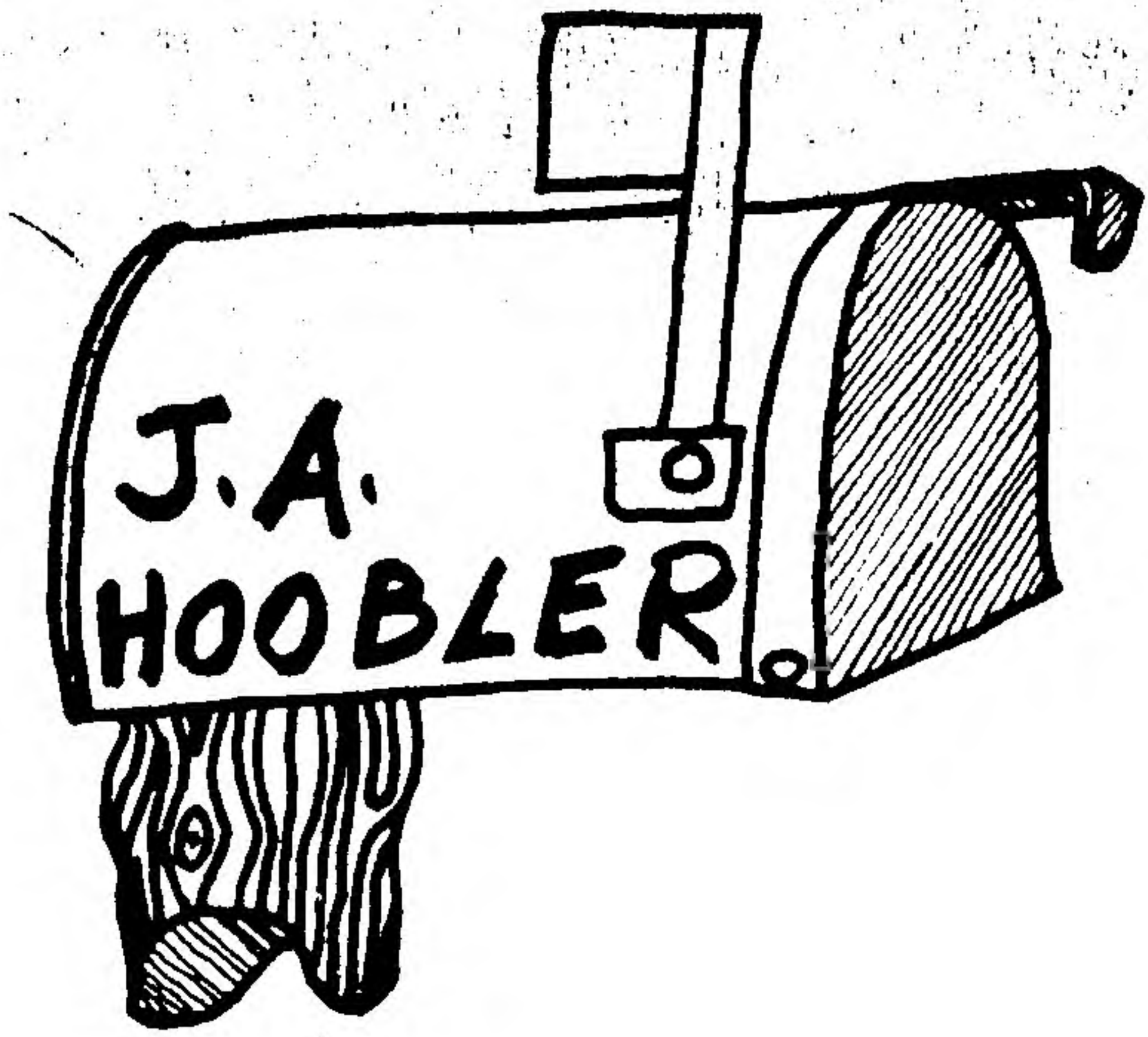
Gooz'ın yaptığı resim, dönen çarkta o güne kadar görülmemiş bir talihe uğradı. Dünya parasıyla bir milyar dolar demek olan on sekiz bin lambos değerinde bir şey olup çıktı. Barring-Gaffner, Gooz'a bu miktarda bir çek verdi ama büyük kısmı vergi toplayıcısı tarafından hemen geriye alındı. Resme, Millî Galeri'de bir şeref yeri verdiler hemen ve halk, bir milyar değerindeki tabloyu görmek için kuyruk yapmaya başladı resmin önünde.

Bir de, çarkın değersiz diye palha biçtiği bütün resimlerin, kitapların falanın yakıldığı koca şenlik ateşleri oluyordu hikâyede. Sonra birden çarka daha önce parmak atıldığı anlaşılıyor ve Barring-Gaffner kendini öldürüyordu.

▷ Kamyon şoförünün, Kilgore Trout'ın yazmış olduğu bir kitabı okumuş olması şaşırtıcı bir rastlantıydı. Daha önce bir okuruyla hiç karşılaşmamıştı Trout, şimdiyse bu duruma gösterdiği tepki ilgi çekiciydi: Kitabın babası olduğunu kabul etmiyordu.

▷ Şoför, bu bölgede bütün posta kutularının üzerinde hep aynı adın yazılı olduğuna işaret etti.

«Işte bir tane daha,» dedi, şöyle bir şeye benzeyen bir posta kutusunu göstererek.

Kamyon, Dwayne Hoover'ın üvey ana-babasının memleketlerinden geçiyordu. Birinci Dünya Savaşı sırasında, uçaklar ve kamyonlar yapan Keedsler Otomobil Şirketinde büyük para yapmak amacıyla Batı Virginia'dan Midland Kenti'ne göçmüşlerdi. Midland Kenti'ne vardıklarında soyadlarını **Hoobler**'dan **Hoove**r'a değiştirmişlerdi, çünkü Midland Kenti'nde Hoobler adlı o kadar çok zenci vardı ki!

Dwayne Hoover'ın üvey babasının bir kez ona açıkladığı gibi, «Can sıkıcı bir şeydi bu. Buradaki herkes Hoobler'ın bir zenci adı olduğunu kabul ediyordu.»

bölüm 15

Dwayne Hoover o gün öğle yemeğini olaysız bitirdi. Hawai Haftasını anımsıyordu şimdi. Ukulele gitarları falan bir giz değildi artık onun için. Otomobil satış yeriyle yeni Holiday Moteli arasındaki yol tramplene benzemiyordu artık.

Öğle yemeğine, air-conditionlı bir göstermelik arabayla, içi krem, dışı mavi, radyosu çalan bir Pontiac **Le Mans**'la yalnız başına gitti. Boyuna asıl noktaya: «Dwayne'ye her zaman güvenebilirsiniz»'e gelen kendi radyo ilanlarından bir sürüsünü dinledi.

Akıl sağlığı, kahvaltıdan beri gözle görülür derecede iyileşmiş olmasına rağmen, hastalığın yeni bir belirtisi ortaya çıktı. Başlangıç durumunda bir tekrarlama, yansıtma hastalığıydı bu. Dwayne, o anda söylenen şeyleri yüksek sesle tekrarlamak istediğini farketti birden.

Örneğin radyo, «Dwayne'ye her zaman güvenebilirsiniz» mi diyordu, o hemen son sözcüğü yansıtıyordu, «güvenebilirsiniz,» diyordu.

Radyo, Teksas'ta bir kasırga olduğunu mu söylüyordu, Dwayne yüksek sesle «Teksas'ta» diye tekrarlıyordu.

Sonra, Hindistanla Pakistan arasındaki savaş sırasında ırzına geçilen kadınların kocala-

rının artık karılarını kabul etmeyeceklerini işitti. Radyo, kadınların, kocalarının gözünde **kirlenmiş** olduklarını söyledi.

«Kirlenmiş,» dedi Dwayne.

▷ Wayne Hoobler'a, tek rüyası, Dwayne Hoover'ın yanında çalışmak olan zenci sabıkalıya gelelim biz: Dwayne'nin adamlarıyla saklambaç oynamayı öğrenmişti artık. Kullanılmış arabaların oralarda dolaşıp durma hakkının elinden alınmasını istemiyordu. Bunun için de yanına adamlardan birinin yaklaştığını görür görmez, Holiday Motelinin arkasındaki çöp ve süprüntülerin atıldığı yere doğru uzaklaşıyor, bir sağlık denetleyicisi ya da buna benzer bir adam süsü vererek kendine, çöp tenekelerindeki sandviç artıklarını, boş Salem sigarası paketlerini ciddi ciddi inceliyordu.

Adam uzaklaşınca, Wayne, iki kaynamış yumurtaya benzeyen gözleriyle gerçek Dwayne Hoover'ı arayarak kullanılmış arabaların oraya kayıyordu yavaşça.

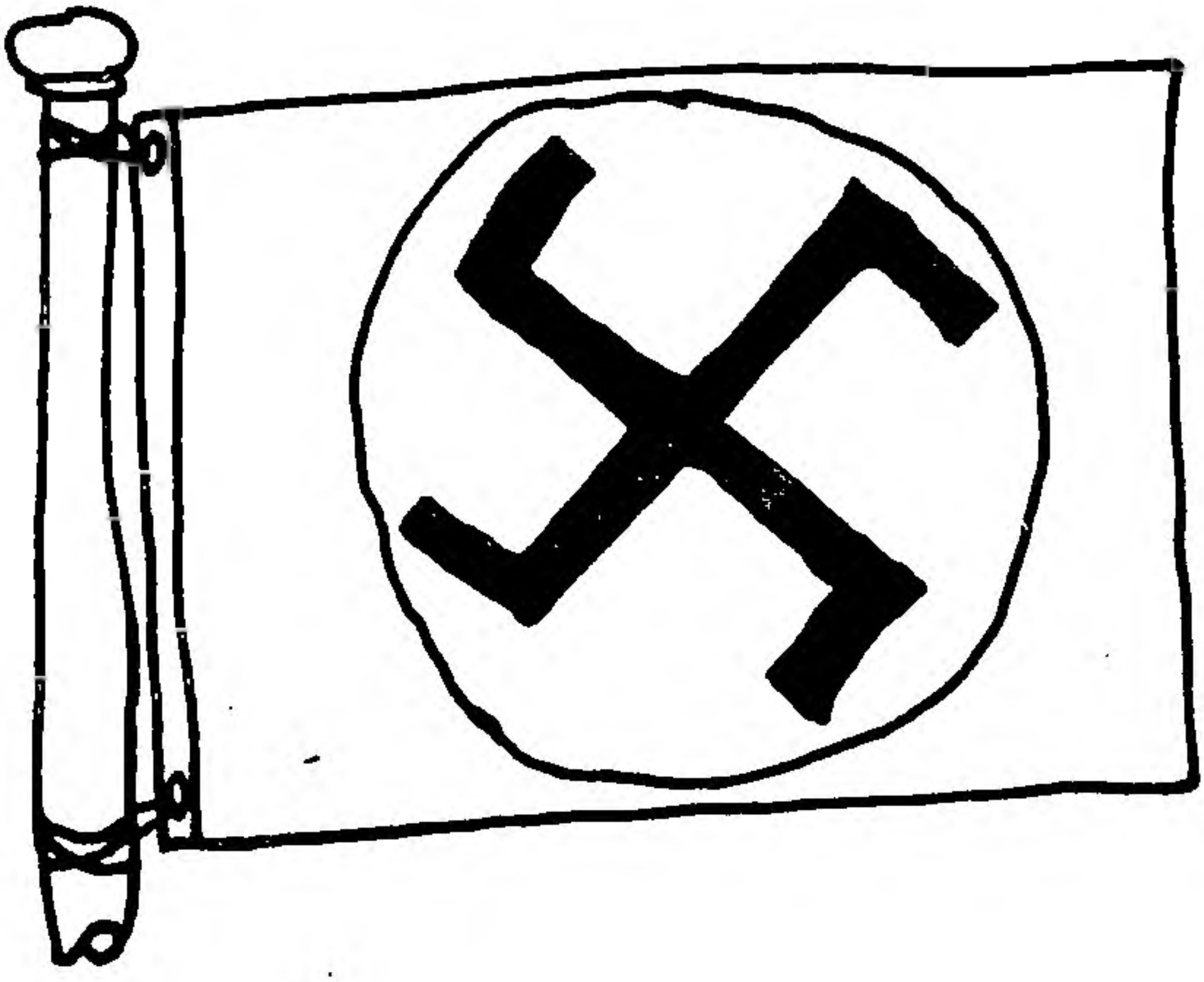
Gerçek Dwayne Hoover, tabii ki, kendisinin Dwayne olduğunu saklamıştı ondan. Bu yüzden, öğle yemeği zamanı, gerçek Dwayne ortaya çıkınca, kendisinden başka konuşacak kimsesi olmayan Wayne, kendi kendine şöyle dedi: «Mr. Hoover değil bu. Ama ne kadar da benziyor Mr. Hoover'a. Belki de Mr. Hoover hasta bugün.» Falan.

▷ Dwayne, yeni John F. Kennedy lisesinin yükseldiği caddenin karşısında, Crestview Avenue üzerinde açılmış olan en yeni Burger Chef'inde bir hamburger, kızarmış parmak patates

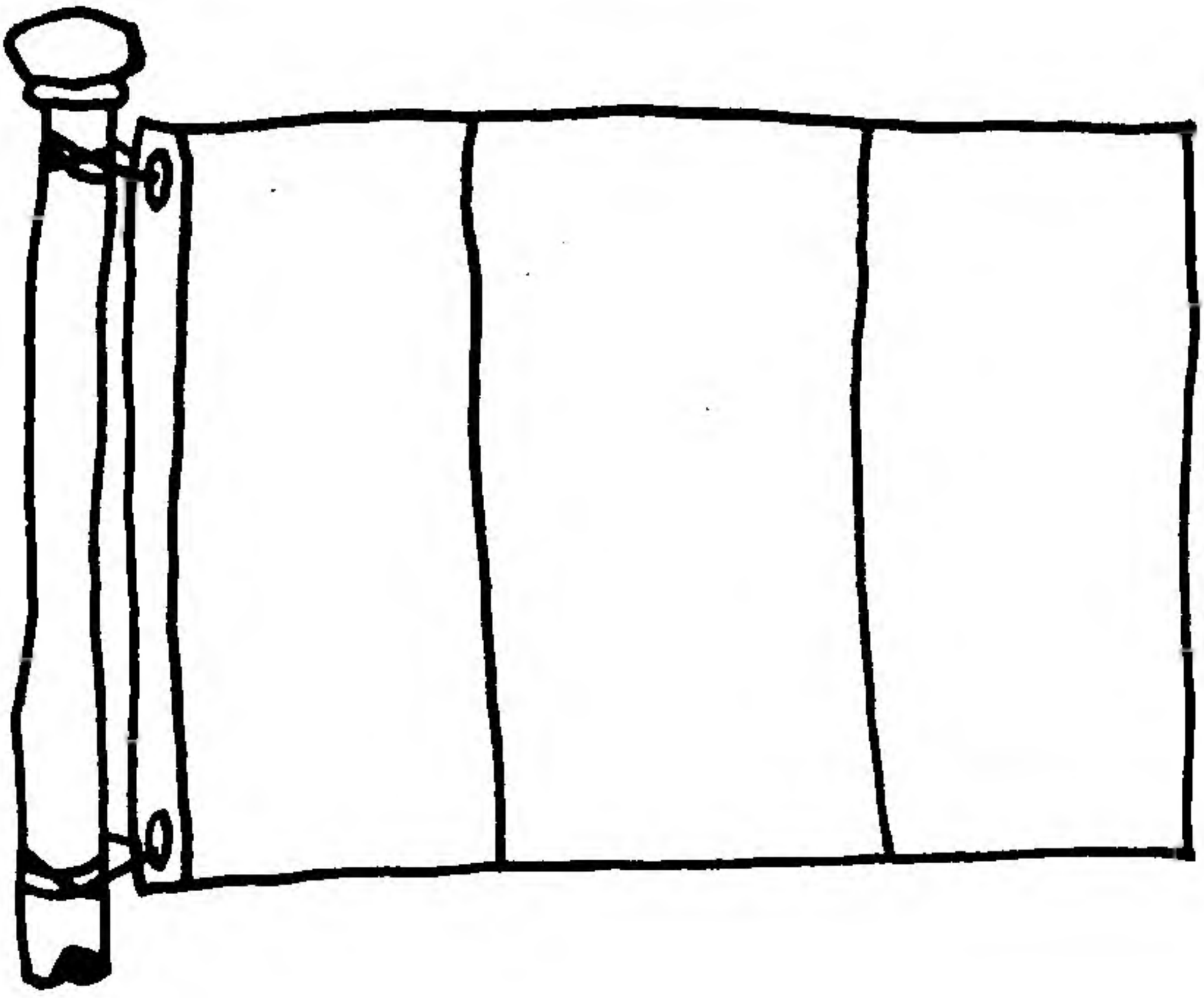
yedi ve bir Coke içti. John F. Kennedy, Midland Kenti'ne hiç gelmemişti, ama Birleşik Devletler'in vurularak öldürülmüş bir Başkanı'ydı o. Ülkenin Başkanları sık sık vurularak öldürülürdü. Katiller, Dwayne'nin de başını belaya sokan kötü kimyasal maddelerle zihnî karışık kimseler olurdu hep.

▷ Dwayne, içindeki kötü kimyasal maddeler hesaba katılırsa, gerçekte tek başına değildi. Tarihte bir sürü arkadaşı vardı. Örneğin, kendi yaşamı süresince, Almanya adlı bir ülkede halk bir süre bu kötü kimyasal maddelerle o kadar doluydu ki, tek amacı insanları milyon milyon öldürmek olan fabrikalar yapmışlardı. Insanlar demiryollarıyla taşınırdı o fabrikalara.

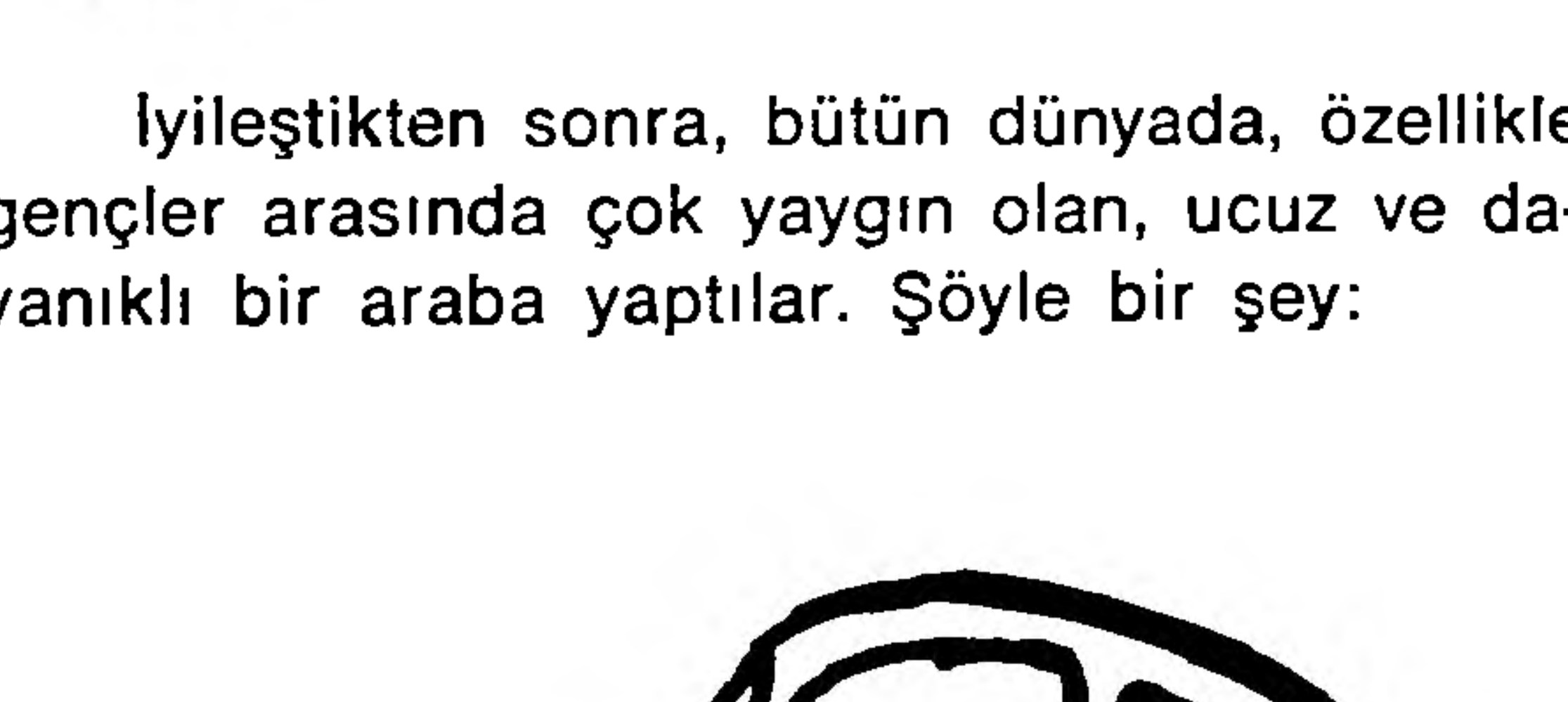
Almanların, içleri o kötü kimyasal maddelerle dolu oldukları zamanki bayrakları şöyle bir şeydi:

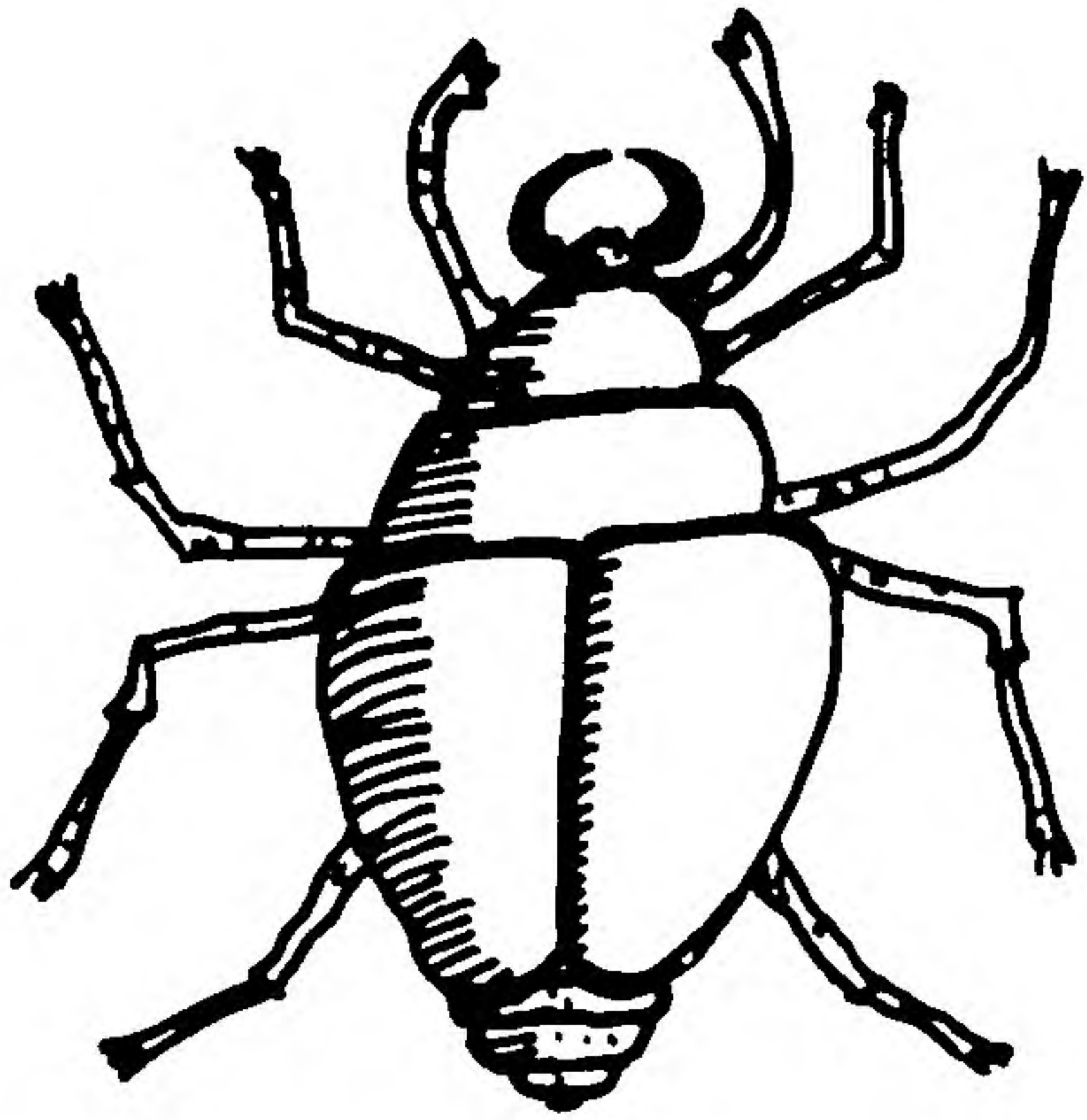
Hastalıktan kurtulduktan sonraki bayrakları da şöyle:

İyileştikten sonra, bütün dünyada, özellikle gençler arasında çok yaygın olan, ucuz ve dayanıklı bir araba yaptılar. Şöyle bir şey:

Halk bu arabaya «bokböceği» adını takmıştı. Hakiki bokböceği şöyle bir şeydi:

Mekanik bokböceği Almanlar tarafından yapılmıştı. Hakiki bokböceğiyse Evrenin Yaratıcısı tarafından.

Dwayne'nin Burger Chef'teki garsonu, Patty Keene adlı on yedi yaşında beyaz bir kızdı. Saçları sarı, gözleri maviydi. Bir memeli olarak çok yaşlıydı. Memelilerin çoğu on yedi yaşına geldiğinde bunamış ya da ölmüş olurdu. Ama Patty, çok yavaş gelişen bir memeliydi, bunun için de etrafta dolaştırıp durduğu vücudu daha yeni olgunlaşmıştı.

Babasının önce kalınbarsak kanserinden, sonra da her çeşit kanserden ölürken yığıp bıraktığı korkunç doktor ve hastane borç faturalarını ödemek için çalışan gıcır-gıcır bir yetişkindi.

Burası, herkesin her şey için kendi fatura-

sını ödemesi beklenen bir ülkeydi ve bir insanın yapabileceği en pahalı şey hasta olmaktı. Patty Keene'in babasının hastalığı, Dwayne'nin Hawai Haftası sonunda dağıtacağı bütün Hawai gezileri ikramiyelerinin on katı kadara malolmuştu.

▷ Dwayne böyle genç kadınlara karşı cinsel bir yakınlık duymasa da Patty Keene'in gıcır-gıcırlığını beğeniyordu. Yeni bir otomobil gibiydi, radyosu henüz çevrilmemiş bir otomobil. Dwayne'ye, babasının sarhoşken söylediği bir türküyü anımsatıyordu. Şöyleydi türkü:

Güller kırmızı kırmızı
Uzanıp koparıla.
On altıya basmış kız
Liseye gönderile.

▷ Patty Keene kasten budalaydı, Midland Kentindeki kadınların çoğu gibi. Kadınlar büyük hayvanlar oldukları için büyük akılları vardı, ama pek kullanmazlardı onu; nedense, alışılmamış düşünceler düşman doğururdu; kadınlarsa nasıl olursa olsun rahatlık ve güven elde etmek istiyorlarsa, elde edebilecekleri kadar dost edinmeliydiler.

Yani, hayatta kalabilmek için kendilerini düşünen makineler olmaktansa razı olan makineler olarak eğitmişlerdi. Akıllarının yapıp yapabildiği tek şey, öteki insanların ne düşündüğünü keşfetmek, sonra kendileri de aynı şeyi düşünmekti.

▷ Patty, Dwayne'nin kim olduğunu biliyordu. Dwayne'yse Patty'nin kim olduğunu bilmiyor-

du. Patty'nin yüreği daha hızlı çarpmaya başlıyordu ona hizmet ederken, çünkü Dwayne, sahip olduğu para ve güçle, kendisinin o kadar çok sorununu çözebilirdi ki... Güzel bir ev verebilirdi ona, yeni otomobiller, güzel elbiseler, yaşam boyu bomboş bir zaman verebilirdi ona, bütün doktor ve hastane faturalarını ödeyebilirdi; hem de şimdi hamburgerini, kızarmış patatesini ve Coke'unu verişi kadar kolayca.

Dwayne isteseydi, onun için, Periler Kraliçesinin Sindrella için yaptıklarını yapabilirdi ve Patty böyle büyülü bir insana hiç bir zaman bu kadar yaklaşmamıştı. Doğaüstü bir varlığın huzurunda bulunuyordu şu anda. Ve doğaüstü varlığa bir daha bu kadar yakın olma fırsatını bulamayacağını anlayacak kadar tanıyordu Midland Kentini ve de kendisini.

Patty Keene, Dwayne'nin sihirli değneğiyle kendi sorunları ve düşlerine dokunacağını gerçekten hayal ediyordu. Sihirli değnek şöyle bir şeydi:

Böyle doğaüstü bir yardımın kendi durumunda mümkün olup olmadığını öğrenmek için cesaretle konuştu. Onsuz yapmayı kendisi de istiyordu, onsuz yapması bekleniyordu kendisinden: Bütün yaşamı boyunca çok çalışması, karşılığında pek fazla bir şey elde etmemesi ve kendisi gibi yoksul, güçsüz ve borç içinde insanlarla işbirliğinde bulunması. Dwayne'ye şunları söyledi:

«Sizi adınızla çağırdığım için özür dilerim, Mr. Hoover, ama bütün o ilanlarınızdaki ve her şeyin üzerindeki resminiz dururken insan nasıl olur da tanımaz sizi? Ayrıca, burada çalışan benden başka herkes sizin kim olduğunuzu söyledi bana. Siz ne zaman içeri girseniz bir fısıltıdır yayılıyor ortalığa.»

«Fısıltı,» dedi Dwayre. Tekrarlama ve yankı hastalığı tutmuştu yine.

«Tam sözcüğünü bulamadım, galiba» dedi. Dili kullanışı yüzünden özür dilemeye alışkındı. Okulda bir hayli alıştırılmıştı buna. Midland Kenti'ndeki beyazların çoğu konuşurlarken güven duymazlardı kendilerine, bunun için de cümlelerini kısa, sözcüklerini basit tutarlardı, can sıkıcı yanlışları en aza indirmek için. Dwayne de öyle yapıyordu kuşkusuz. Patty de bunu yapıyordu kuşkusuz.

Bunun nedeni, Ingilizce öğretmenlerinin, ne zaman Birinci Dünya Savaşından önceki İngiliz aristokratları gibi konuşmakta kusur etseler, kulaklarına yapışmaları, düşük notlar filan vermeleriydi. Aynı zamanda: Ivanhoe gibi çok eski zamanlardaki ve çok uzak yerlerdeki insanları anlatan anlaşılmaz romanları, şiirleri ve oyunları

sevemedikten ve anlayamadıktan sonra dillerini konuşmanın ve de yazmanın değeri olmayacağı öğretilmişti onlara.

▷ Zenci halk buna hiç gelemezdi. **Her bir** yoldan, nasıl edebilirlerse sürdürdüler Ingilizce konuşmalarını. Anlayamadıkları kitapları okumayı reddettiler, sırf anlayamamaları yüzünden. Şöyle edepsiz sorular sorarladı mesela: «Ne deyi okuyacağmışım **Iki Şehrin Masalı**'nı? Ne deyi?»

▷ Patty Keene, demir elbiseler içindeki adamları ve onları seven kadınları anlatan Ivanhoe' yu okumak ve değerlendirmek zorunda olduğu sömestrede Ingilizceden çaktı. Okuma konusunda yetiştirici bir alt sınıfa koydular onu ve Çinlileri anlatan bir kitap olan **Sarı Esirler**'i okuttular ona.

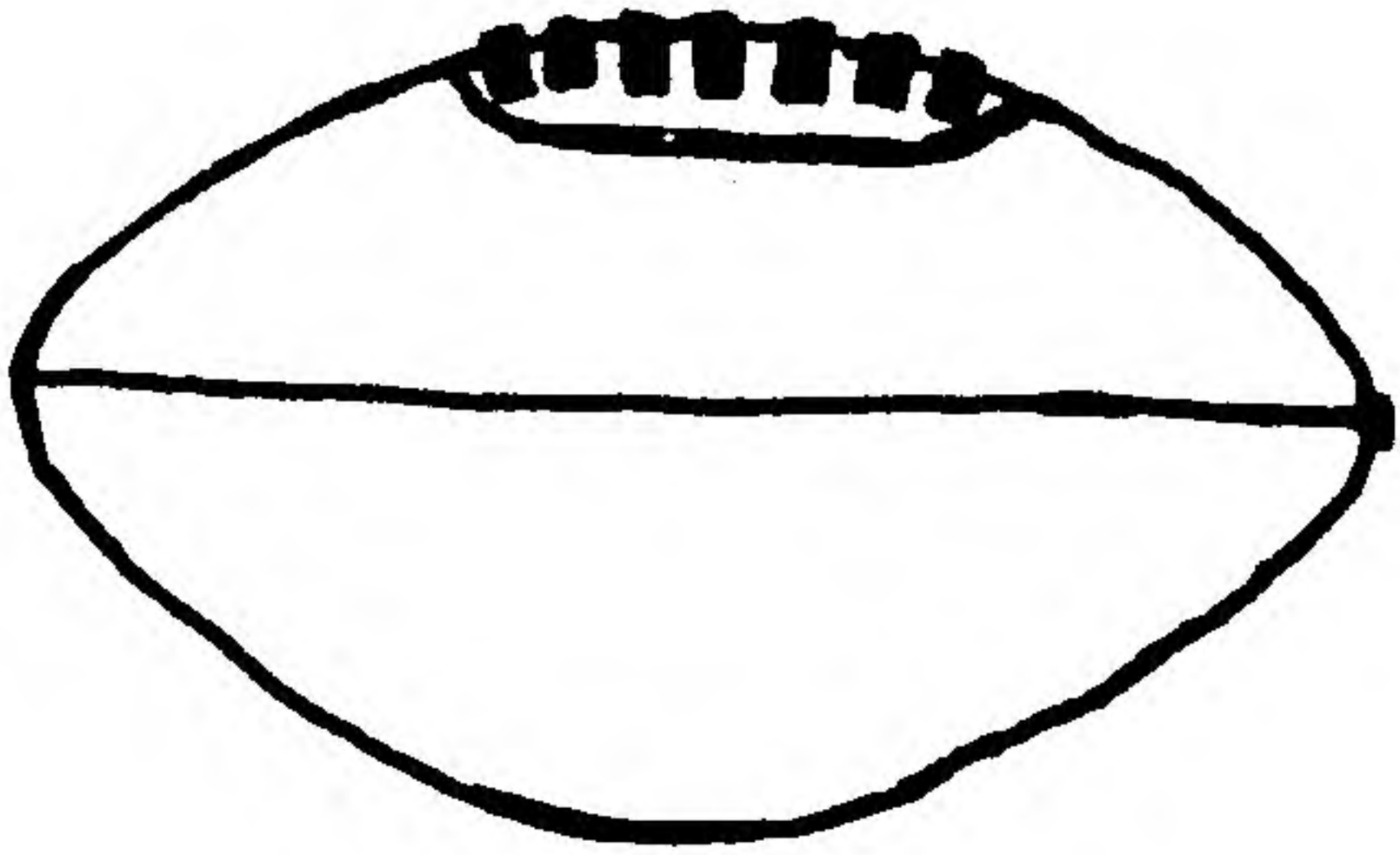
Kızlığını kaybetmesi de aynı sömestrede oldu. Bölge Liselerarası basketbol maçlarından sonra, Bölge Fuar Alanındaki Bannistar Kapalı Spor Salonunun dışındaki park yerinde Don Breedlove adlı bir havagazı fırın tamircisi beyaz tarafından ırzına geçildi. Hiç bir zaman gidip polise haber vermedi. Hiç bir zaman hiç kimseye bir şey söylemedi, o sırada babası ölüm döşeğindeydi çünkü.

Yeteri kadar bela vardı zaten başlarında.

▷ Bannister Kapalı Spor Salonu'nun adı, 1924' te lise takımından, futbol oynarken ölen on yedi yaşındaki George Hickman Bannister'in anısına verilmişti oraya. George Hickman Bannister'in baş ucunda Calvary Mezarlığının en büyük mezar

taşı vardı: Tepesinde mermerden bir futbol topu olan yirmi metre kadar yükseklikte bir dikili taş.

Mermer futbol şöyle bir şeydi:

Futbol bir savaş oyunuydu İki karşı takım, deriden, kumaştan ve plastikten yapılmış zırhlar giyerek top üzerine dövüşürlerdi.

George Hickman Bannister, Tanrıya Şükran gününde, topu yakalamaya çalışırken öldü. Tanrıya Şükran günü, ülkedeki herkesin, daha çok, yiyecek için Evrenin Yaratıcısına minnetlerini dile getirmeleri istenen bir bayramdı.

▷ George Hickman Bannister'in dikili taşı halktan toplanan yardımlarla yapılmış, Ticaret Odası halktan toplanan her iki dolara bir dolar da kendisi katmıştı. Yıllar yılı Midland Kentinin en yüksek yapısı olarak kaldı mezar taşı. Bundan daha yüksek herhangi bir şeyi dikmeyi yasaklayan bir kent yasası çıkardılar ve adına **George Hickman Bannister Yasası** dediler.

Yasa daha sonra radyo yayın kulesinin dikilebilmesi için bir kenara bırakıldı.

→ Şeker Çayı yanında yeni Mildred Barry Sanat Merkezi kuruluncaya kadar kentin en bü-

yük iki anıtı, George Hickman Bannister hiç unutulmasın diye yapılmıştı sözde. Oysa Dwayne Hoover'la Kilgore Trout karşılaştıkları sırada hiç kimsenin aklında değildi artık Bannister. Aslında pek fazla da düşünmemişlerdi onu, gençliği bir yana, ölümü sırasında da böyle olmuştu.

Kentte akrabası filan da yoktu artık. Telefon rehberinde Bannisterler yoktu, yalnız, bir sinema binası olan **The Bannister** vardı. Aslına bakılırsa, yeni telefon rehberi çıktığında bir **Bannister Sineması** da olmayacaktı içinde. Bannister sineması ucuzcu bir mobilya mağazasıydı artık.

George Hickman Bannister'in babası, anası ve kız kardeşi, hem mezar taşı hem de spor salonu daha tamamlanmadan göçtüler oradan; açılış ve adama törenlerine çağırmak için adresleri bir türlü bulunamadı.

▷ Burası, kendilerini paralarcasına çalışıp yaşayan halkıyla çok rahatsız, huzursuz bir ülkeydi. Ikide bir, birisi kalkar bir anıt dikiverirdi.

Bir sürü anıt vardı ülkede. Ama sıradan insanlardan birinin anısına bir değil de **iki** anıt olması, George Hickman Bannister'in durumunda olduğu gibi, pek rastlanır bir şey değildi.

Yine de teknik olarak, anısına yalnızca mezar taşı dikilmişti onun. Spor salonu nasıl olsa yapılacaktı. Spor salonu için gerekli para, George Hickman Bannister yemyeşil bir fidan gibi devrilmeden iki yıl önce hazırdı. Salonu onun adına açmak fazladan masraf gerektirmemişti.

▷ George Hickman Bannister'in uyuduğu Calvary Mezarlığının adıysa, binlerce mil uzakta,

İsrail'deki bir tepeden geliyordu. Birçok kişi, Evrenin Yaratıcısının oğlunun binlerce yıl önce o tepede öldürülmüş olduğuna inanıyordu.

Dwayne Hoover, buna inanmak mı, inanmamak mı gerektiğini bilmiyordu. Patty Keene de öyle.

▷ Ve kafalarını da yormuyorlardı bu konu üzerinde. Kafalarını kemiren başka kurtlar vardı şimdi. Dwayne, tekrarlama nöbetinin daha ne kadar süreceğini merak ediyordu; Patty Keene ise gıcır-gıcırlığının, güzelliğinin ve yükseliş durumundaki kişiliğinin, Dwayne gibi oldukça seksî, orta yaşlı bir Pontiac satıcısının yanında bir şey ifade edip etmediğini anlamak zorundaydı.

«Neyse,» dedi Patty, «sizin ziyaret etmeniz gerçekten bir şereftir bizim için, bunlar da tam anlatmıyor söylemek istediğim şeyi, ama umarım siz anlarsınız ne demek istediğimi.»

«Ne demek istediğimi,» dedi Dwayne.

«Hamburgeriniz iyi mi?» dedi Patty.

«Iyi mi,» dedi Dwayne.

«Herkesin yediğinden,» dedi Patty, «Sizin için özel bir şey yapmadık.»

«Yapmadık,» dedi Dwayne.

▷ Dwayne'nin ne söylediğinin pek önemi yoktu. Yıllardır da olmamıştı. Para, mal-mülk, geziler ya da makineler veya başka ölçülebilir şeyler üzerinde konuştukları zamanlar dışında Midland Kentindeki birçok insanın yüksek sesle ne söylediğinin pek önemi olmamıştı. Her insanın açıkça belirlenmiş bir rolü vardı oynayacak: Bir zenci olarak, liseyi bitirememiş bir dişi olarak,

bir Pontiac satıcısı olarak, bir jinekolog olarak, bir havagazı fırını tamircisi olarak. Birisi kalkar da, kötü kimyasal maddeler veya şu ya da bu neden yüzünden kendisinden beklenildiği gibi yaşamayı bırakırsa, herkes onun yine de kendisinden beklenildiği gibi yaşadığını düşünürdü.

Midland Kenti halkının, dostlarındaki, arkadaşlarındaki deliliği araştırmakta o kadar ağır oluşlarının asıl nedeni buydu. Hayalleri, hiç kimsenin günden güne pek değişmediği üzerinde diretirdi. Hayalleri, nerdeyse dağılacak olan korkunç hakikat makinesinin üzerindeki ağırlık tekerleğiydi.

▷ Dwayne, Patty Keene'den ve Burger Chef'inden ayrıldığı ve gösteri arabasına binip uzaklaştığı sırada Patty Keene genç vücuduyla, cesareti ve güleryüzlülüğüyle onu mutlu edebileceğine inandırmıştı kendini. Yüzündeki çizgileri, karısının Drâno yutmuş olduğunu, köpeğinin kuyruğu olmadığı için boyuna çırpınıp durduğunu, oğlunun bir homoseksüel olduğunu düşününce ağlamak geldi içinden. Dwayne hakkında bunları biliyordu. Dwayne hakkında bu şeyleri herkes biliyordu.

Dwayne Hoover'ın sahibi olduğu WMCY radyo istasyonunun kulesine dikti gözlerini. Midland Kentindeki en yüksek yapıydı bu. George Hickman Bannister'in mezar taşının sekiz katı kadardı. En tepede kırmızı bir ışık vardı. Uçakları uyarmak için.

Dwayne'nin sahibi olduğu eski yeni bütün arabaları düşündü.

▷ Dünya bilimadamlarının Patty Keene'in, üzerinde ayakta durduğu kıta hakkında büyüleyici

bir şeyi daha yeni keşfetmiş olduklarını da söyleyelim bu ara. Kıta, kırk mil kadar kalınlıkta bir tabaka üzerinde yüzüyordu, bu tabakaysa, ortalıkta sürüklenip duruyordu. Ve bütün öteki kıtaların da kendi tabakaları vardı. Bir tabaka diğeriyle çarpıştığında dağlar ortaya çıkıyordu.

▷ Batı Virginia dağları, örneğin, Afrika'nın koca bir parçası Kuzey Amerika'ya çarptığında çıkmıştı ortaya. Ve eyaletteki kömür, çarpışmanın çıkardığı yangında yanan ormanlardan oluşmuştu.

Patty Keene bu büyük haberi duymamıştı henüz. Dwayne de. Kilgore Trout da. Yalnızca ben öğrendim evvelsi gün. Bir dergi okuyordum, bir yandan da televizyonu açık bırakmıştım. Televizyonda bir grup bilimadamı, bu kalın tabakaların yüzmesi, çarpışması ve öğütülmesi kuramının kuramdan da öte bir şey olduğunu söylüyordu. Bunun artık gerçek olduğunu, Japonya'nın ve San Francisco'nun, örneğin, korkunç bir tehlike altında bulunduğunu, en şiddetli çarpışma ve öğütülme işlemlerinin oralarda geçtiğini kanıtlayabiliyorlardı artık.

Aynı zamanda, buz çağlarının oluşmaya devam edeceğini de söylediler. Bir mil kalınlığında buz dağlarının, jeoloji diliyle konuşursak, pencere panjurları gibi bir aşağı bir yukarı inip çıkmaya devam edeceğini de söylediler.

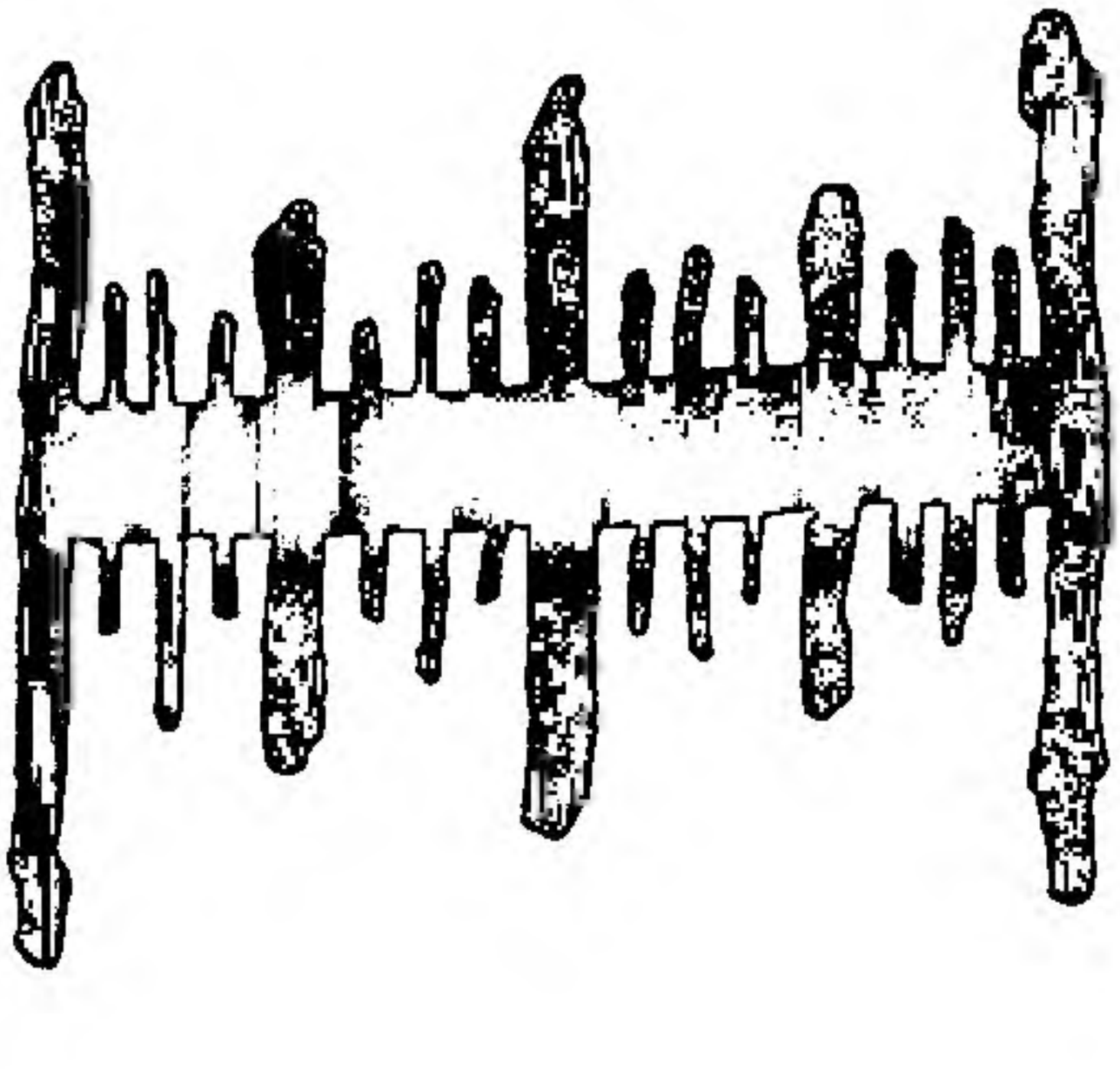
▷ Yeri gelmişken söyleyelim, Dwayne Hoover'ın alışılmamış büyüklükte bir penisi vardı ve kendisinin bundan haberi yoktu. İlişki kurmuş olduğu birkaç kadın, bunun normal olup olmadığını bilecek kadar tecrübeli değildi bu konu-

da. Dünya ortalaması, kanla tam dolu olduğu zaman, on dört tam yedi bölü sekiz santim uzunlukta ve üç tam dört bölü beş santim çaptaydı. Dwayne'ninkiyse on sekiz santim uzunluğunda ve beş tam bir bölü sekiz santim çapındaydı kanla tam dolu olduğu zaman.

Dwayne'nin oğlu Bunny'nin tam normal bir penisi vardı.

Kilgore Trout'da ise on sekiz santim uzunluğunda, ama yalnızca üç tam bir bölü dört santim çapında bir penis vardı.

Bir inç şu kadardı:

Dwayne'nin satış müdürü Harry LeSabre'ın on üç santim uzunluğunda ve beş tam bir bölü sekiz santim çapında bir penisi vardı.

Nijeryalı zenci doktor Cyprian Ukwende'de on altı tam yedi bölü sekiz santim uzunluğunda ve üç tam üç bölü dört santim çapında bir penis vardı.

Don Breedlove, Patty Keene'in ırzına geçmiş olan havagazı fırını tamircisinin penisiyse on dört tam yedi bölü sekiz santim uzunluğunda ve üç tam yedi bölü sekiz inç çapındaydı.

▷ Patty Keene'ln kalçası seksen altı santim, beli altmış altı santim, göğsüyse seksen altı santimdi.

Dwayne'nin müteveffa karısında, evlendiklerinde kalça doksan bir, bel yetmiş bir, göğüs doksan altıydı. Drâno yuttuğundaysa kalça doksan dokuz, bel yetmiş sekiz ve göğüs doksan altıydı.

Metresi ve sekreteri Francine Pefko'nun kalçası doksan üç, beli yetmiş altı ve göğsü doksan dokuzdu.

Üvey anasında, ölümü sırasında kalça seksen altı, bel altmış bir ve göğüs seksen üçtü.

▷ Işte böyle, Dwayne, Burger Chef'ten yeni lise binasının inşaat yerine gitti. Otomobil satış şirketine geri dönmek için acele etmiyordu, özellikle tekrarlama hastalığına yakalandığından beri. Francine, Dwayne'den herhangi bir emir almaksızın işi tek başına çevirebilecek kadar yetenekliydi. Iyi yetiştirmişti onu.

Ayağının ucuyla yerde bir çukur kazdı. Içine tükürdü. Çamura attı adımını. Çamur, sağ ayakkabısını içine çekti. Elleriyle çekti çıkardı ayakkabıyı çamurdan, sildi. Sonra ayakkabısını giyerken yaşlı bir elma ağacına yaslandı. Dwayne çocukken buralar hep çiftlik arazisiydi. Bir elma bahçesi vardı burada.

▷ Dwayne, Patty Keene'i tamamen unutmuştu, ama Patty Keene onu unutmamıştı kuşkusuz. O gece bütün cesaretini toplayıp onu telefona çağıracaktı, ama Dwayne evde olmadığı için cevap veremeyecekti. O sırada Bölge Hastanesinde bir hücrede olacaktı Dwayne.

Dwayne, kocaman, toprak kazan bir makineye doğru yürüdü,. makine inşaat yerini temizlemekte ve çukur kazmakta kullanılıyordu. Şu anda çalışmıyordu, çamurdan kazıklaşmıştı. Dwayne bir beyaz işçiye, makinenin kaç beygir gücünde olduğunu sordu. Bütün işçiler beyazdı.

İşçi şunu söyledi: «Kaç beygir gücünde olduğunu bilmiyorum, ama ona ne dediğimizi biliyorum.»

Dwayne tekrarlama nöbetinin yatıştığını görüp rahatlayarak: «Ne dersiniz ona?» diye sordu.

«**Yüz Zenci Makinesi** deriz ona biz,» dedi işçi. Bu, Midland Kentinde ağır kazım işlerinin çoğunun kara insanlarca yapıldığı zamanı anımsatıyordu insana.

▷ Birleşik Devletlerde en büyük insan penisi otuz beş santim uzunluğunda ve altı santim çapındaydı.

Dünyada en büyük penis kırk iki tam yedi bölü sekiz santim uzunluğunda ve beş tam bir bölü dört santim çapındaydı.

Bir deniz memeli olan mavi balinada, iki yüz kırk dört uzunluğunda ve otuz beş santim çapında bir penis vardı.

▷ Dwayne, bir zamanlar mektup yoluyla, lastikten yapılmış bir penis uzatıcı reklamı almıştı. Reklama göre o şeyi hakiki penisinin ucuna geçirebilir ve karısını ya da sevgilisini bu fazladan santimlerle zevkten titretebilirdi. Bir de, yalnız olduğu zamanlarda kullanmak üzere lastikten yapılma canlı gibi bir vajina satmayı öneriyorlardı.

▷ Dwayne öğleden sonra iki dolaylarında işine döndü ve tekrarlama hastalığı yüzünden herkesten kaçındı. İç bürcsuna girdi, masasının çekmecelerini karıştırarak okuyacak veya üzerinde düşünecek bir şeyler aradı. Kendisine penis uzatıcı ve yalnızlığa karşı lastik vajina satmayı teklif eden broşüre rastladı. İki ay önce almıştı bu broşürü. Hâlâ atmamıştı.

Broşürde aynı zamanda Kilgore Trout'ın New York'ta görmüş olduğu filmlere benzer filmler teklif ediliyordu. Filmlerden alınmış hareketsiz fotoğraflar vardı; bunlar, Dwayne'nin beynindeki uyarım merkezinin, omurundaki dikilme merkezine sinirsel uyarımlar göndermesine sebep oldu.

Dikilme merkeziyse penisindeki sırt damarının sertleşmesine yol açıyor, böylece içeri kan girebiliyor, ama bir daha dışarı çıkamıyordu. Aynı zamanda penisinin içindeki ince kılcal damarları gevşetiyor ve bunlar da Dwayne'nin penisini oluşturan süngerimsi dokuyu kanla doluyor ve penis sertleşiyor, dikiliyordu; tıkanmış bir bahçe hortumu gibi.

Dwayne, kendisinden yalnızca üç dört metre uzakta olmasına rağmen Francine Pefko'yu telefona çağırdı. «Francine!» dedi.

«Evet?» dedi Francine.

Dwayne, tekrarlama nöbetini bastırmaya çalıştı. «Senden daha önce hiç istemediğim bir şeyi yapmanı rica edeceğim. Evet diyeceğine söz ver bana.»

«Söz veriyorum,» dedi.

«Şu anda benimle birlikte buradan çıkmanı istiyorum,» dedi. «Shepherdstown'daki Quality Motor Court'a geleceksin benimle.»

▷ Francine, Quality Motor Court'a Dwayne'yle birlikte gitmeyi istiyordu Gitmek görevim, diye düşündü, özellikle Dwayne böyle sarsılmış ve normal düzenini kaybetmiş durumdayken. Ama kendi masası, Dwayne Hoover Onbirinci Çıkış Pontiac Köyü'nün sinir merkezi olduğundan, öğleden sonra masasından kalkıp da öylece uzaklaşması olanaksızdı.

«İstediğiniz zaman peşinizden koşacak aklı bir karış havada bir genç kız bulmanız gerekecek galiba,» dedi Dwayre Hoover'a.

«Aklı bir karış havada bir genç kız istemiyorum ben,» dedi Dwayne. «Seni istiyorum.»

«Öyleyse sabırlı olmanız gerekecek,» dedi Francine. Servis Bölümüne, oradaki beyaz veznedar Gloria Browning'e bir süre masasına bakmasını rica etmeye gitti.

Gloria yapmak istemedi bunu. Daha yirmi beşinde olduğu halde bir ay önce bir ameliyatla rahmi alınmıştı; Green County'de, Route 55 üzerinde, Öncü Köyü Devlet Parkı'nın girişi karşısındaki Ramada Motelinde beceriksiz bir çocuk düşürmeden sonra.

Biraz şaşırtıcı bir rastlantı vardı burada: Öldürülmüş olan ceninin babası, Bannister Kapalı Spor Salonu'nun park yerinde Patty Keene'in ırzına geçen havagazı fırını tamircisi beyaz Don Breedlove idi.

Karısı ve üç çocuğu olan bir adamdı bu.

▷ Francine'in masasının gerisinde, duvarda bir yazı asılıydı, geçen yıl yeni Holiday Motelindeki, otomobil satış şirketinin Noel eğlencesinde şaka olsun diye hediye edilmişti kendisine bu yazı. Durumuna öyle uygundu ki:

Gloria, sinir merkezine bakmak istemediğini söylüyordu. «Ne olursa olsun başkasının yerine bakmak istemiyorum ben.»

▷ Ama yine de Francine'in görevini yüklendi Gloria. «Kendimi öldürecek kadar cesaretim yok,» dedi. «Öyleyse başkaları ne diyorsa yapmalıyım, insanlığın hizmetinde.»

▷ Dwayne'yle Francine, aşk meselelerine başkalarının dikkatini çekmemek için ayrı ayrı arabalarla yola çıktılar, Shepherdstown'a doğru. Dwayne yine bir gösteri arabasındaydı Francine'yse kendi kırmızı GTO'sında GTO, **Gran Turismo Omologato** demekti. Tamponunda, üzerinde şöyle bir şey yazılı bir etiket yapışıktı:

KUTSAL MUCİZE MAĞARASINI GEZİN

Bu etiketi arabasına yapıştırması elbette sadakatinin bir belirtisiydi. O daima böyle hakikatlı şeyler yapar, erkeğini hep desteklerdi, hep desteklerdi Dwayne'yi.

Dwayne de buna küçük küçük yollardan karşılık vermeye çalışırdı. Örneğin, son günlerde düzüşme üzerine yazılar, kitaplar okumaktaydı. Ülkede bir cinsel devrimdir gidiyordu, kadınlar erkeklerin düzüşme sırasında yalnızca kendilerini düşünmelerini değil kadının zevkine de dikkat etmelerini istiyordu Zevklerinin anahtarının bızırda olduğunu söylüyorlardı, bilimadamıları da destekliyorlardı onları: Bızır, kadınlarda, erkeklerin daha geniş silindirlerini sokacakları deliğin tam üst kısmındaki küçük, etten bir silindirdi.

Erkekler bızıra daha fazla önem vermeliydiler; Dwayne de Francine'inkine, Francine'in haddinden fazla önem verdiğini söylediği noktaya çok önem veriyordu. Şaşırtmıyordu bu onu. Bızır üzerine okuduğu şeyler bunun· Bir erkeğin ona çok fazla dikkat harcamasının bir tehlike olduğunu söylüyordu.

Böylece, o gün Quality Motor Court'a arabayla giderken, Dwayne, Francine'in bızırına ne fazla ne eksik, yeteri kadar dikkat harcamayı umut ediyordu.

▷ Kilgore Trout, bir zamanlar, aşk yaparken bızırın önemi konusunda bir roman yazmıştı. Açık kitap yazmakla servet yapabileceğini ileri süren ikinci karısı Dralene'nin teklifine bir cevaptı bu. Karısı, romandaki kahramanın, kadınları, istediği herhangi birisini ayartacak kadar tanıması gerektiğini söylemişti ona. Böylece Trout **Jimmy Valentine'nin Oğlu**'nu yazdı.

Jimmy Valentine, bir başka yazarın kitaplarından alınmış uydurma, ünlü bir kişiydi, tıpkı Kilgore Trout'ın benim kitaplarımda ünlü uydurma bir kişi oluşu gibi. Bir başka yazarın kitaplarındaki Jimmy Valentine, parmak uçlarını, çok fazla hassas olmaları için zımparalardı. Bir kasa hırsızıydı. Duygu hissi o kadar yüksekti ki, kasadaki emniyetlerin düşüşünü hissiyle anlayarak dünyadaki her kasayı açabilirdi.

Kilgore Trout, Jimmy Vaientine'ye, Ralston Valentine adında bir oğul uydurdu. Ralston, kadınlara, onların istediği biçimde dokunmada o kadar ustaydı ki, on binlerce kadın gönüllü kölesi olmuştu onun. Trout'ın hikâyesinde, onun uğruna kocalarını, âşıklarını terkediyorlardı ve Ralston, kadınların oyları sayesinde Birleşik Devletler Başkanı oluyordu.

▷ Dwayne'yle Francine, Quality Motor Court'ta seviştiler. Sonra bir süre yatakta kaldılar. Bir su yatağıydı bu. Francine'in güzel bir vücudu vardı. Dwayne'nin de öyle. «Öğle sonrası hiç sevişmemiş.ik daha önce,» dedi Francine.

«Öyle **gergin** hissediyordum ki kendimi,» dedi Dwayne.

«Biliyorum,» dedi Francine. «Şimdi daha iyisin ya?»

«Evet.» Sırt üstü uzanmıştı Ayak bilekleri çaprazlama duruyordu birbiri üstünde. Elleri başının arkasındaydı. Koskoca dalgası, bacağının üzerinde çapraz, iri bir salam gibi yatıyordu. Uyuşuk hareketsizdi.

«Seni çok seviyorum,» dedi Francine. Sonra düzeltti söylediklerini. «Biliyorum, bunu söylememeye söz verdim, ama hiç bir zaman tutamı-

yacağım bir söz bu.» Sorun şuydu: Dwayne, hiç birinin, hiç bir zaman aşktan söz etmeyeceği üzerine bir anlaşma yapmıştı onunla. Dwayne'nin karısı, Drâno yuttuğundan beri Dwayne bir daha aşktan söz edildiğini duymak istemiyordu. Çok acı verici bir konuydu bu.

Dwayne homurdandı. Düzüşmeden sonra homurtularla konuşurdu hep. Homurtular yumuşak, tatlı anlamlar yüklü olurdu: «Çok güzel... boş ver... kim ayıplayabilir seni?» Falan.

«Kıyamet Gününde,» dedi Francine, «burada ne gibi kötü şeyler yaptığımı sorarlarsa bana, onlara şöyle söyleyeceğim, 'Şey... sevdiğim bir erkeğe verdiğim bir söz vardı, ama hiç tutmazdım bu sözü. Ona hiç bir zaman, kendisini sevdiğimi söylememeye söz vermiştim.»

Cömert, şehvetli, haftada ancak doksan altı dolar on bir sent kazancı olan bu kadın, kocası Robert Pefko'yu Vietnam'da bir çarpışmada kaybetmişti. Orduda meslekten subaydı. On altı buçuk santim uzunluğunda ve üç tam yedi bölü sekiz santim çapında bir penisi vardı.

Bir West Point mezunuydu; West Point, genç insanları, savaşlarda kullanmak üzere adam öldüren manyaklar haline döndüren bir askerî akademiydi.

▷ Francine, Robert'in peşinden, West Point'ten sonra Fort Bragg'daki Paraşüt okuluna, sonra askerler için büyük bir mağaza demek olan Post Exchange (PX) idare ettiği Güney Koreye, daha sonra Robert'in ordu hesabına Antropolojide master yaptığı Pennsylvania Üniversitesine, arkasından Robert'in üç yıl Sosyal Bilimler yardımcı profesörlüğü yaptığı West Point'e gitti.

Bundan sonra Francine, Midland Kenti'ne geldi Robert'in peşinden. Robert burada yeni bir cins bubi tuzağının yapımına gözcülük ediyordu. Bubi tuzağı, kolayca gizlenebilen patlayıcı bir aletti, rasgele oynatılsa hemen patlıyordu. Yeni tip bubi tuzaklarının üstün yanlarından biri, köpeklerce kokularının alınmayışıydı. O sıralarda birçok ordu, bubi tuzaklarını koylayarak bulmaları için köpek eğitiyordu.

▷ Francine'yle Robert, Midland Kentindeyken başka asker yoktu buralarda, böylece ilk sivil arkadaşlarını da burada tanıdılar. Ve Francine, Dwayne'nin yanında işe girdi, kocasının aylığını azıcık artırmak ve günlerini doldurmak için.

Ama o sırada Robert, Vietnam'a gönderildi.

Bundan çok kısa bir süre sonra Dwayne'nin karısı, Drâno içti; Robert'se plastik ceset torbası içinde yurduna geri gönderildi.

▷ Francine orada, Quality Motor Court'ta, «erkeklere acıyorum,» diyordu şu sırada. İçtendi. «Bir erkek olmak istemezdim; öyle tehlikelere giriyorlar, o kadar çok çalışıyorlar ki.» Motelin ikinci katındaydılar. Yanlara kaydırılarak açılan camlı kapıları, dışardan bir demir parmaklık ve beton bir teras görüntüsü veriyordu, sonra Route 103, daha sonra bunun arkasındaki Yetişkinler Islah Yurdu'nun duvarı ve çatısı.

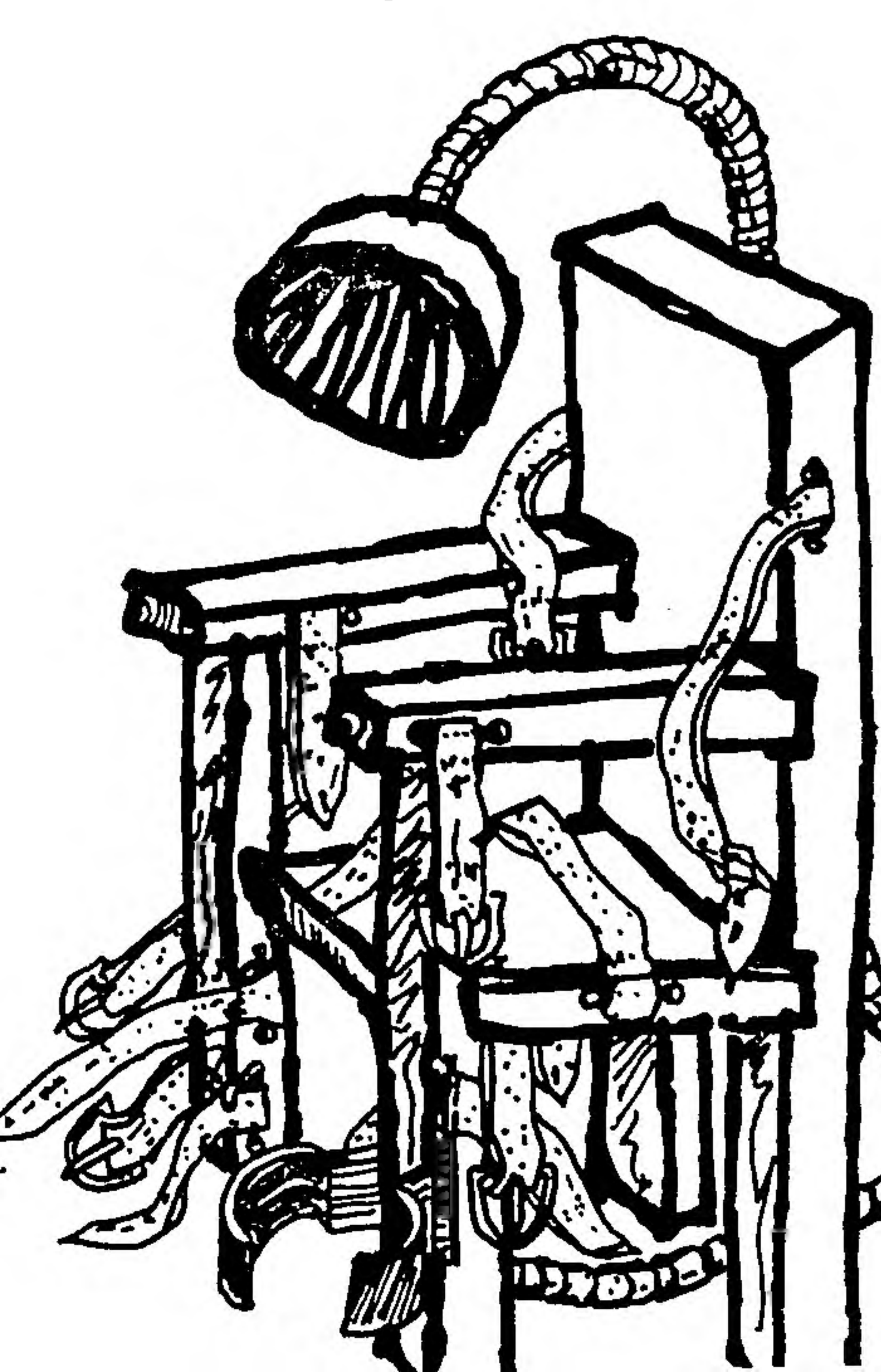
«Yorgun ve sinirli olmana şaşmıyorum,» diye sürdürdü Francine. «Bir erkek olsaydım, ben de yorgun ve sinirli olurdum. Tanrı, kadınları, galiba erkekleri gevşetmek ve onlara zaman zaman çocuk davranışı göstermek için yarattı.» Bu düzenlemeden, mutluluktan daha fazla bir şey duyuyor gibiydi.

Dwayne homurdandı. Havada ağır bir ahududu kokusu vardı, motelin kötü koku giderici ve hamamböceklerini öldürücü olarak kullandığı kokuydu bu.

Francine, gardiyanların hep beyaz, hapislerin çoğununsa siyah olduğu hapisaneyi düşündü. «Doğru mu,» dedi, «hiç kimse kaçamamış bugüne kadar oradan?»

«Doğru,» dedi Dwayne.

▷ «Elektrik sandalyesini en son ne zaman kullanmışlardı?» dedi Francine. Hapisanenin zemin katındaki, şöyle bir şeye benzeyen bir aletten söz ediyordu:

Bu aletin amacı, insanları, vücutlarının dayanabileceğinden çok elektrik akımıyla zıp zıp zıplatarak öldürmekti. Dwayne Hoover iki kez görmüştü onu; bir kez, yıllarca önce Ticaret Odası üyelerinin hapisaneyi gezileri sırasında, sonra bir de tanıdığı bir kara insanî yaratık üzerinde gerçekten kullanılırken.

▷ Dwayne, Shepherdstown'da son idamın ne zaman olduğunu anımsamaya çalışıyordu. İdamlar gözden düşmüştü artık. Ama yeniden eğlenceli bir şey olabileceğine dair belirtiler vardı. Dwayne'yie Francine, ülkenin herhangi bir yerinde olmuş ve akıllarından çıkmayan en son idamı anımsamaya çalışıyorlardı.

Bir adamla karısının ihanet suçuyla ikili idamlarını anımsadılar. Çift, hidrojen bombasının nasıl yapılacağına dair sırları bir başka ülkeye vermişti sözde.

Birbirinin âşığı olan bir kadınla bir erkeğin ikili idamlarını anımsadılar. Adam yakışıklı ve seksi idi, paralı yaşlı çirkin kadınları baştan çıkarır, sonra gerçekten sevdiği kadınla birlikte, baştan çıkardığı kadınları paraları için öldürürlerdi. Gerçekten sevdiği kadın gençti, ama kuşkusuz, alışılmış anlamıyla güzel denemezdi ona. Yüz yirmi kilo geliyordu.

Francine incecik, yakışıklı bir erkeğin neden böyle şişman bir kadını sevdiğine yüksek sesle şaştı.

«Her türlüsü olur bunun,» dedi Dwayne.

▷ «Boyuna ne düşünüp duruyorum, biliyor musun?» dedi Francine.

Dwayne homurdandı.

«Burası ne güzel Albay Sanders Kentucky Şişte Piliç Satış yeri olurdu.»

Dwayne'nin vücudu, her kasına bir damla limon suyu damlatılmış gibi acıyla kasıldı.

Nedeni şuydu bunun: Dwayne, Francine'in, kendisini parasının satın alabileceği şeyler için değil, vücudu ve ruhu için sevmesini istiyordu. Francine'in, kendisine, şişte piliç satan o Albay Sanders Kentucky Şişte Piliç Satış yerlerinden birini alması gerektiğini ima ettiğini düşündü.

Piliç, şuna benzer, uçmayan bir kuştu:

Piliç öldürülür, tüyleri yolunur, başı ve ayakları kesilir, iç organları çıkarılır, içi boşaltılır, sonra da parçalara ayrılır, bu parçalar kızartılır, kızartılan parçalar, yağlı kağıttan kapaklı bir kutuya konurdu ve şöyle bir şey olurdu sonunda:

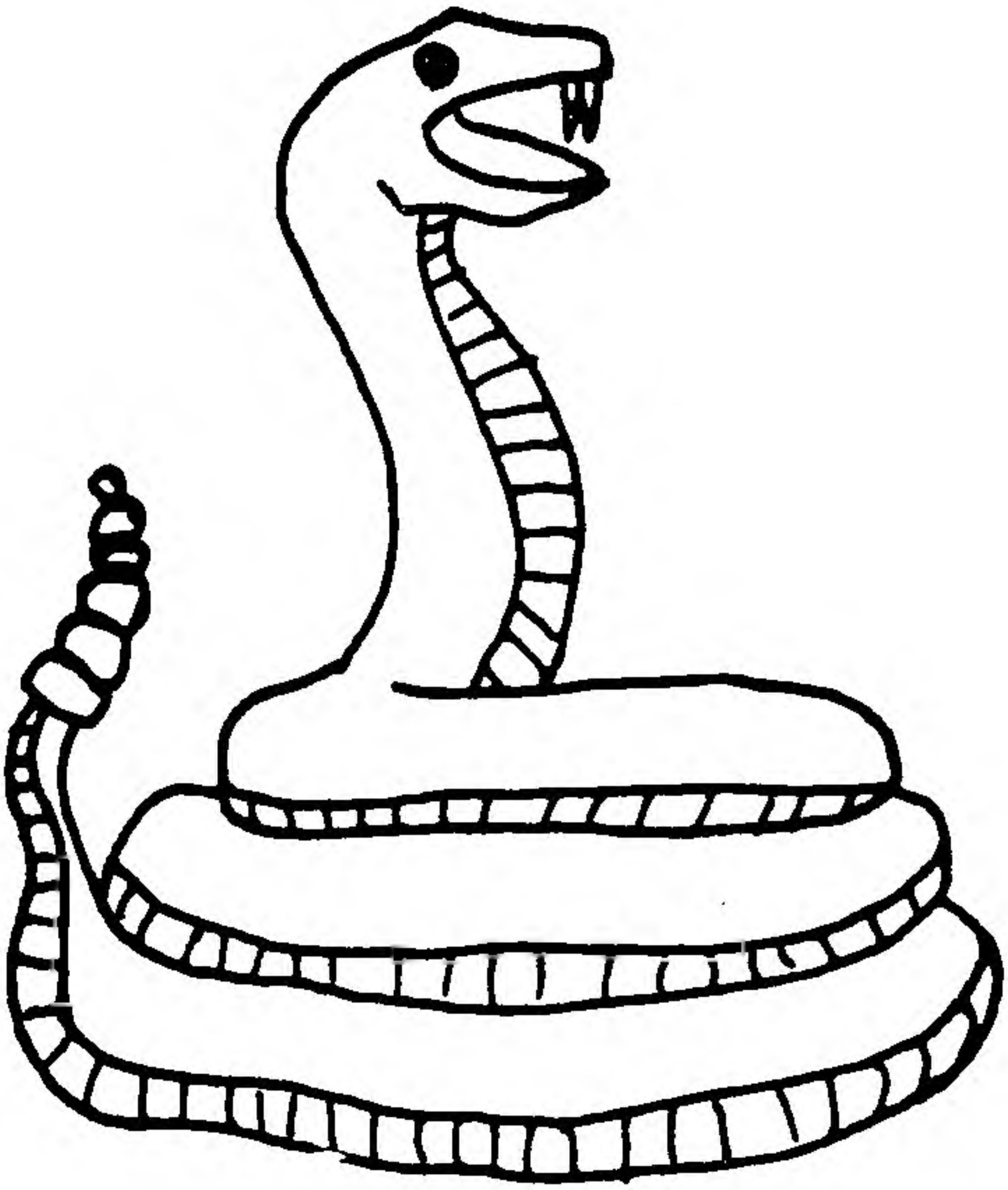

▷ Dwayne'yi gevşetme yetenek ve gücüyle o kadar övünen Francine, onu yeniden gerginleştirmiş olmaktan utanıyordu. Bir ütü tahtası kadar sertti şimdi o. «Aman Allahım» dedi, «ne oldu yine?»

«Benden hediye isteyeceksen,» dedi Dwayne, «ne olur bana bir iyilik et de, tam seviştikten sonra ima etme bunu. Sevişmeyle hediyeleri ayrı tutalım birbirinden O.K. mi?»

«Şu anda, senden ne istediğimi sandığını bile bilmiyorum,» dedi Francine

Dwayne yüksek perdeden, zalim bir sesle taklit etti onu: «Şu anda, senden ne istediğimi sandığını bile bilmiyorum,» dedi. Kıvrılmış bir çıngıraklı yılan kadar hoş ve gevşemiş görünüyordu şimdi. Kuşkusuz, o kötü kimyasal maddeleriydi onu böyle görünmeye zorlayan. Hakiki bir çıngıraklı yılan şöyle bir şeydi:

Evrenin yaratıcısı, kuyruğuna bir çıngırak koymuştu onun. Yaratıcı, ona bir de içleri öldürücü zehirle dolu hipodermik (deri altı) şırıngaları olan ön dişler vermişti.

▷ Bazan şu Evrenin Yaratıcısının yaptığı işlere bakarım da, şaşakalırım.

▷ Evrenin Yaratıcısının icat ettiği bir başka hayvan, gerisini kuru sıkı dolu bir tüfek haline döndürebilen bir Meksika bokböceği idi. Makineli tüfek gibi osuruk patlatıp öteki böcekleri şok dalgalarıyla devirebilirdi.

Şerefim üzerine yemin ederim, **Diners' Club Magazin**'de garip hayvanlar üzerine bir yazıda okudum bunları.

▷ Francine yatağı, çıngıraklı yılan görünüşlü biriyle paylaşmamak için yataktan çıktı. Şaşırmış, korkmuştu. Boyuna: «Siz benim **erkeğim**sinlz. Siz benlm **erkeğim**siniz» deyip duruyordu. Dwayne'yle her konuda anlaşmaya, ne kadar güç ya da iğrenç olursa olsun onun için her şeyi yapmaya, onun uğruna onun bile farkına varmadığı şeyler yapmayı düşünmeye, gerekirse onun uğrunda ölmeye falan hazır olduğu anlamına geliyordu bu.

Doğrusu, bu biçimde yaşamaya çalışmıştı hep. Yapacak bundan daha iyi bir şey düşünemiyordu. Bu yüzden de Dwayne, kötülüğünü, çirkinliğini sürdürdüğünde hemen ayrılırdı ondan. Dwayne, her kadının bir orospu olduğunu, her orospunun bir fiyatı bulunduğunu, Francine'in fiyatının da Albay Sanders Kentucky Şişte Piliç satış yerlerinden biri kaça çıkarsa o olduğunu, bunun o sıralarda, yeterli genişlikte bir park yeri, ışıklandırma ve dikkate alınması gereken diğer şeylerle yüz bin doların üzerinde olacağını söyledi ona.

Francine ağlayarak, yarı anlaşılır, yarı anlaşılmaz bir sesle, satış yerini kendisi için değil, Dwayne için istediğini, istediği her şeyin Dwayne için olduğunu söylüyordu. Sözlerinden

bazıları anlaşılıyordu. «Akrabaları hapiste olanların, onları görmeye geldiklerinde hep buraya uğrayacağını düşünmüştüm ben, çoğunun da zenci olacağını, zencilerin şişte pilici ne kadar çok sevdiğini düşünmüştüm,» diyordu.

«Demek benim bir zenci batakhanesi açmamı istiyorsun ha?» dedi Dwayne. Falan. Böylece Francine, Dwayne'nin sırasında nasıl alçak ve rezil bir insan olabileceğini gözüyle gören ikinci çalışma arkadaşı olmuş oluyordu. «Harry LeSabre haklıymış,» dedi Francine. Motel odasının çimentodan blok duvarına yaslanmıştı şimdi, eliyle ağzını kapamıştı. Harr LeSabre, tabii biliyorsunuz, Dwayne'nin zenne satış meneceriydi. «Senin değişmiş olduğunu söylediydi,» dedi Francine. Parmakları bir kafes gibi ağzını kapamıştı. «Aman Allahım, Dwayne...» diyordu, «değişmişsin sen, değişmişsin.»

«Belki de zamanıydı!» dedi Dwayne. «Hiç kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim!» Falan.

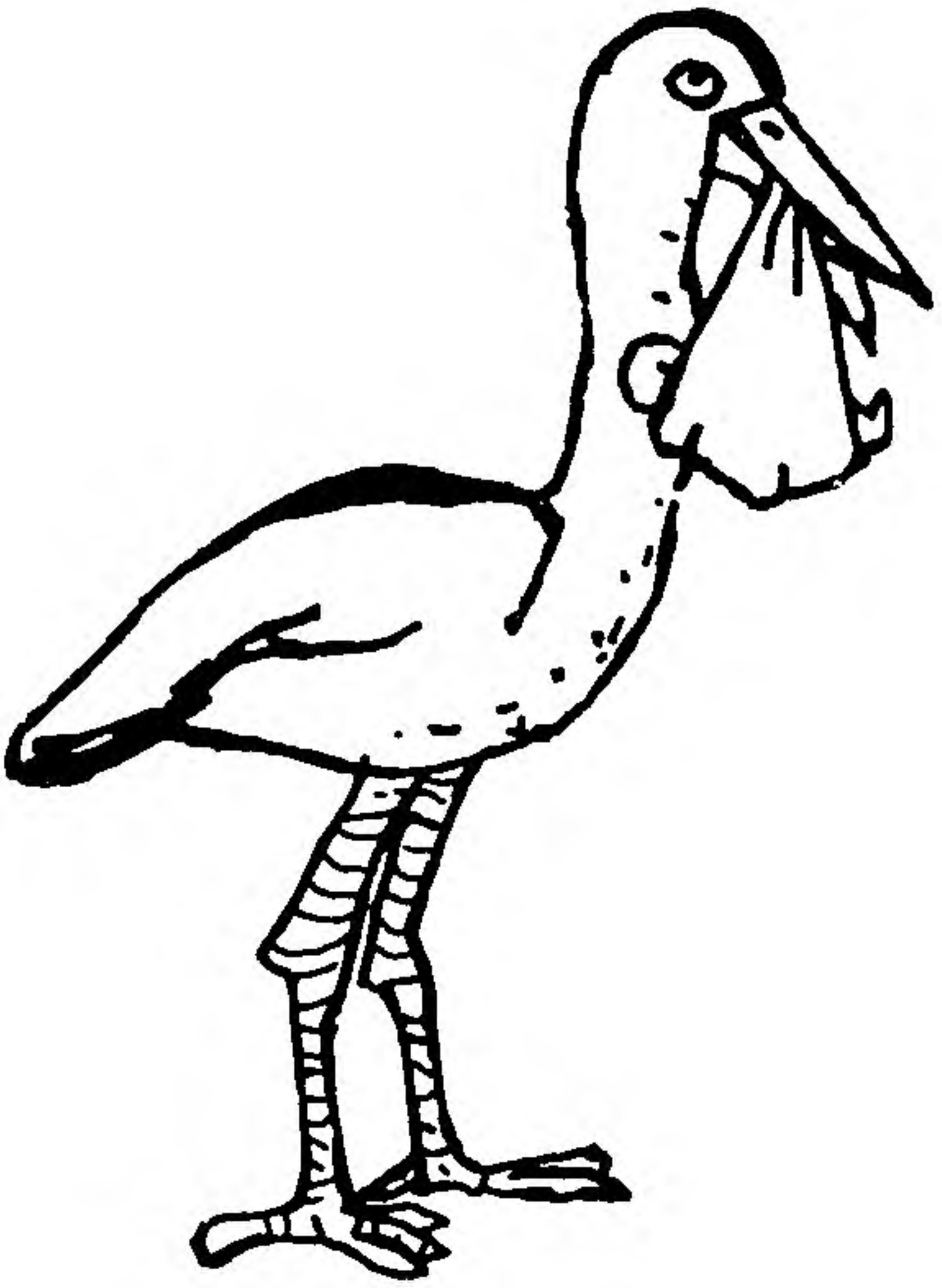
Bu sırada Harry LeSabre da ağlıyordu. Evde, yataktaydı. Mor renkli kadife bir çarşafı başının üzerine çekmişti. Tuzu kurulardandı o da. Yıllar boyu aklını kullanarak ve büyük bir şansla hisse senetlerine para yatırmıştı. Örneğin, Xeroz'un yüz hissesini her biri sekiz dolara satın almıştı. Zamanla yüz misli artmıştı değeri hisse senetlerinin, sağlam bir kasanın o mutlak karanlığı ve sessizliğinde yatmakla yalnızca.

Para kazanmanın, buna benzer bir sürü sihirli yolu vardı yürüyüp giden. Sanki, ölmekte olan gezegenin o bölümü etrafında havada uçuşup elindeki sihirli değneği bazı belirli işlere,

bonolara ve senet belgelerine dokunduran mavi bir melek vardı.

Harry'nin karısı Grace, yataktan biraz uzaktaki bir uzun iskemleye boylu boyunca uzanmıştı. Bir leyleğin bacak kemiğinden yapılmış uzun bir ağızlıkla küçük bir puro içiyordu. Leylek, Bermuda kartalının yarı büyüklüğünde kocaman bir Avrupa kuşuydu. Bebeklerin nereden geldiklerini öğrenmek isteyen çocuklara, onları leyleklerin getirdiği söylenirdi bazan. Çocuklarına böyle şeyleri söyleyen insanlar, onların, ağzı açık-kunduzlar falan hakkında anlayışla düşünemeyecek kadar küçük olduklarını sanırlardı

Ve doğum ilanlarında, resimli hikâyelerde filan, çocukların görmesi için çocuk dağıtan gerçek leylek resimleri olurdu. Onlardan tipik bir tanesi:

Dwayne Hooverle Harry LeSabre, küçücük birer oğlanken böyle resimler görmüşlerdi. Inanmışlardı da bunlara.

▷ Grace LeSabre, kocasının kaybettiğini hissettiği Dwayne'nin iyi niyetini alaya aldı. «Siktiret Dwayne Hoover'ı,» dedi. «Siktiret Midland Kentini. Gel şu Allahın belası Xerox hisse senetlerini satalım, Maui'de bir yer alalım.» Maui, Hawai adalarından biriydi. Herkes oranın bir cennet olduğuna inanıyordu.

«Dinle,» dedi Grace, «şu Midland Kentinde, şöyle ya da böyle seks hayatı olan tek beyaz biziz, benim bildiğim kadarınca. Anormal değilsin sen. Dwayne Hoover'ın kendisi anormal! Ayda kaç defa orgazm oluyor sanırsın?»

«Bilmiyorum,» dedi Harry rutubetli çadırının içinden.

Dwayne Hoover'ın aylık orgazm ortalaması, evliliğinin son yılını da içine alan on yılda iki tam bir çeyrekti. Grace'in tahmini de buna yakındı. «Bir onda beş,» diyordu. Kendisinin aylık ortalaması, aynı dönem içinde seksen yediydi. Kocasınınkiyse otuz altı. Son yıllarda gittikçe yavaşlamaktaydı kocası, duyduğu o büyük panik duygusunun nedenlerinden biri de buydu.

Grace, Dwayne'nin evliliği üzerinde yüksek sesle ve çok ağır konuşuyordu. «Seksten öyle korkardı ki o,» diyordu, «gitti, bu konunun a'sını bile duymamış olan, duymuş olsa mutlaka kendini öldürebilecek olan bir kadınla evlendi.» Falan. «Sonunda da yaptı bunu zaten,» dedi.

▷ «Ren geyiği duyabilir mi sesini?» diye sordu Harry.

«Siktiret Ren geyiğini şimdi sen,» dedi Grace. Sonra ekledi. «Hayır, duymaz Ren geyiği.» **Ren geyiği** o sırada uzakta, mutfakta bulunan zenci hizmetçi için kullandıkları şifreli sözcüktü. Genel olarak zenciler için kullanırlardı bu şifreli sözcüğü. Kentin sayılı sorunlarından biri olan zenci sorunu üzerinde, kendilerini duyabilecek olan herhangi bir zenciyi incitmeksizin konuşmalarını sağlıyordu bu sözcük.

«Ren geyiği uyuyordur ya da **Kara Panter Dergisi**ni okuyordur,» dedi.

▷ Geyik sorunu şuydu aslında: Hiç bir beyazın artık zenci halka ihtiyacı yoktu; zencilere kullanılmış araba, uyuşturucu madde ve mobilya satan gangsterler sayılmazsa tabii. Geyiklerse yine de üremeye devam ediyordu. Bu gereksiz, iri, siyah hayvanlardan her yerde vardı, çoklarının durumu da kötüydü. Kimsenin bir şeyini çalmamaları için ellerine her ay küçük bir ücret verilirdi. Onlara çok ucuz uyuşturucu madde verme konusunda konuşmalar bile oluyordu: Onları vurdumduymaz ve neşeli, üretime kayıtsız tutmak için.

Midland Kenti Polis Müdürlüğü ve Midland Bölgesi Şerifliği çoğunlukla beyazlardan oluşuyordu. Serbest geyik avı mevsiminde kullanmak üzere —ki yaklaşıyordu bu mevsim— raflar dolusu hafif makineli tüfekleri, on iki fişekli otomatik tüfekleri vardı bunların.

«Dinle, çok ciddiyim,» dedi Grace, Harry'ye. «Dünyanın büzüğü burası. Maui'deki arsa alımlarına katılalım, biraz da öyle **yaşayalım**.».

Ve yaptılar dediklerini.

▷ Bu arada Dwayne'nin kötü kimyasal maddeleri, Francine'e karşı davranışını, kötülükten acıma dolu bir bağlılığa çevirmişti. Onun bir Albay Sanders Şişte Piliç satış yeri istediğini nasıl olup da düşündüğüne şaştığını söyledi, özür diledi ondan. Yorulmak bilmeden kendini feda edişini övdü. Kendisini birazcık tutmasını rica etti ondan, o da yaptı denileni.

«Öyle berbatım ki,» dedi.

«Hepimiz öyleyiz,» dedi Francine. Dwayne'nin başını göğsüne bastırdı.

«Birisiyle konuşmalıyım,» dedi Dwayne.

«**Anneciğinle** konuşabilirsin,» dedi, «eğer istersen.» **Anneciği** dediği kendisiydi.

«Bu yaşam denen şey nedir, söylesene bana,» dedi, güzel kokulu göğsüne doğru onun.

«Bunu yalnız Tanrı bilebilir,» dedi Francine.

▷ Dwayne bir süre sessiz kaldı. Sonra, karısı Drâno içtikten hemen üç ay sonra, Michigan'da General Motors'un Pontiac Bölümü karargahına yapmış olduğu bir yolculuğu anlattı ona çabuk çabuk.

«Araştırma kolaylıklarını baştan aşağı gezdirdiler bize,» dedi. Onu en çok etkileyen şeyin, otomobilin çeşitli parçalarının, hattâ otomobilin tümünün parçalandığı laboratuvar testleriyle açık hava testleri olduğunu söyledi. Pontiac bilimadamları, arabanın döşemesini ateşe veriyor, camlarına taş fırlatıyor, krank milleriyle, direksiyon milleriyle vuruyor, iki arabayı burun buruna çarpıştırıyor, vites milini yerinden çıkarıyor, motorları hemen hiç yağsız yüksek hız-

da çalıştırıyor, torpido gözlerinin kapılarını günlerce, dakikada yüz defa açıp kapatıyor, gösterge saatlarını bir iki derece mutlak sıfır içinde soğutuyorlardı. Falan.

«Bir arabaya ne yapmaman gerekiyorsa hepsini yapıyorlardı,» dedi. «Bütün bu işkencelerin yapıldığı binanın ön kapısı üzerindeki yazıyı hiç unutamayacağım.» Dwayne'nin Francine'e söylediği yazı şuydu:

«Yazıyı gördüm,» dedi Dwayne, «hayretten alamadım kendimi, acaba Tanrı beni şu yeryüzüne, bir insanın kırılmadan ne kadar alabileceğini öğrenmek için mi gönderdi diye.»

▷ «Yolumu kaybettim ben,» dedi Dwayne. «Beni elimden tutup ormanın dışına çıkaracak birine ihtiyacım var.»

«Yorgunsun,» dedi Francine. «Neden yorgun olmayacakmışsın hem? **O kadar** çalışıyorsun ki! Erkeklere acıyorum, o kadar çalışıyorlar ki! Biraz uyumak ister misin?»

«Uyuyamam,» dedi Dwayne, «sorularıma cevap alıncaya kadar uyuyamam.»

«Bir doktora gidelim, ister misin?»

«Doktorların söyledikleri şeyleri duymak istemiyorum,» dedi Dwayne. «Yepyeni bir kişiyle konuşmak istiyorum, Francine.» Parmaklarını kadının yumuşacık etine batırdı. «Yeni kimselerden yeni şeyler duymak istiyorum. Midland Kentindeki herkesi, ne söylediğini, bundan sonra ne söyleyeceğini, her şeyi duydum, biliyorum. Yeni birisi olmalı.»

«Kim gibi?» dedi Francine.

«Bilmiyorum,» dedi Dwayne. «Belki de bir Merihli.»

«Başka bir kente gitseydik,» dedi Francine.

«Her yer burası gibi. Hepsi aynı,» dedi Dwayne.

Francine'in aklına bir şey geldi, «Bütün o ressamlar, yazarlar ve besteciler geliyor ya kente?» dedi. «Bugüne kadar böyle birileriyle konuşmadın. Belki de birisiyle konuşman gerek. Onlar öteki insanlar gibi düşünmezler.»

«Başka her şeyi denedim,» dedi Dwayne. Sonra yüzü parladı. Başını salladı. «Haklısın! Şenlik, yaşam üzerine yepyeni bir görüş kazandırabilir!» dedi.

«Zaten amacı da bu,» dedi Francine. «**Kullan** öyleyse bu fırsatı!»

«Kullanacağım,» dedi Dwayne. Büyük bir hataydı bu.

▷ Kilgore Trout, batıya hep batıya doğru otostop yaparak geliyordu, bu arada bir **Ford Galaxie**'de yolculuk etmeye başlamıştı. **Galaksi**nin kontrolunu elinde tutan adam, kamyonların kıçlarını, yükleme dokları önünde şişiren bir âletin gezici satıcısıydı. Üzeri lastik kaplı yelken bezinden yapılma iç içe geçen tunel gibi bir şeydi bu alet, çalışırkenki durumu şöyle bir şeydi:

Aletin dayandığı düşünce, bir bina içinde çalışan insanların, dışarıya yazın soğuk, kışınsa

sıcak hava kaçırmaksızın kamyonları yükleme ya da boşaltmalarını sağlamaktı.

Galaksinin kontrolunu elinde tutan adam aynı zamanda tel, kablo ve iplerin sarılması için büyük makaralar da satıyordu. Yangın söndürme gereçleri de satıyordu. Bir yapımcının temsilcisiydi, öyle diyordu kendisi. Kendi kendinin patronuydu, çünkü özel satıcılar tutmaya gücü yetmeyen yapımcıların mallarının satımını alıyordu üzerine.

«Canım isterse çalışırım, canım isterse çalışmam. Alırım malları, satarım. Mallar beni satmaz,» diyordu adam. Adı Andy Lieber'di. Otuz ikisindeydi. Beyazdı. Ülkedeki birçok insan gibi o da oldukça semizdi. Mutlu bir insan olduğu apaçık belliydi. Bir manyak gibi araba kullanıyordu. **Galaksi,** saatta doksan iki mille gidiyordu şimdi. «Ben, Amerika'da sayıları çok azalmış olan özgür insanlardan biriyim,» dedi.

Iki buçuk santim çapında ve on dokuz santim uzunluğunda bir penisi vardı. Geçen yıl, ayda yirmi iki orgazmlık bir ortalama tuttturmuştu. Ulusal ortalamanın çok üstündeydi bu. Geliri ve olgun yaşa geldiği zaman eline geçecek olan yaşam sigortası poliçelerinin değeri de ortalamanın çok üstündeydi.

▷ Trout, bir zamanlar, «**N'aber**?» adını verdiği bir roman yazmıştı, şu ya da bu konudaki ulusal ortalamalar üzerineydi roman. Bir başka gezegendeki bir reklam şirketi, Dünyadaki fıstık yağının benzeri bir yerli mal için başarılı bir kampanya açmıştı. Her ilanın hemen göze çarpacak bir yerinde bazı ortalamalara dair cümleler vardı — ortalama çocuk sayısı, gezegen

üzerinde ortalama erkek seks organı ölçüleri — beş santim uzunlukta, iç çapı yedi santim, dış çapıysa, altı bir çeyrek — falan. Ilanlar, okuyucuları şu ya da bu konuda çoğunluğun üstünde mi, altında mı olduklarını öğrenmeye çağırıyordu.

Ilan, birbirinin aynı, üstün ya da aşağı insanların şu, şu, şu marka fıstık yağı yediklerini söyleyerek devam ediyordu. Yalnız şurası vardı ki, o gezegendeki, gerçekten fıstık yağı değildi. **Shazzbutterdi.**

bölüm 16

Ve Yeryüzündeki fıstıkyağı yiyenler, Kilgore Trout'ın kitabındaki gezegende yaşayan shazzbutter yiyenleri ele geçirmeye hazırlanıyorlardı. O sıralarda Dünyalılar yalnızca Batı Virginia'yı ve Güneydoğu Asyayı yok etmemişlerdi. Her şeyi yakıp yıkmışlardı. Bu yüzden de yeni topraklar aramaya hazırlanıyorlardı.

Elektronik gözetleyicilerle shazzbutter yiyicileri dikizlemişler ve onların bir saldırıyla yenilemeyecek kadar kalabalık, gururlu ve becerikli oldukları kanısına varmışlardı.

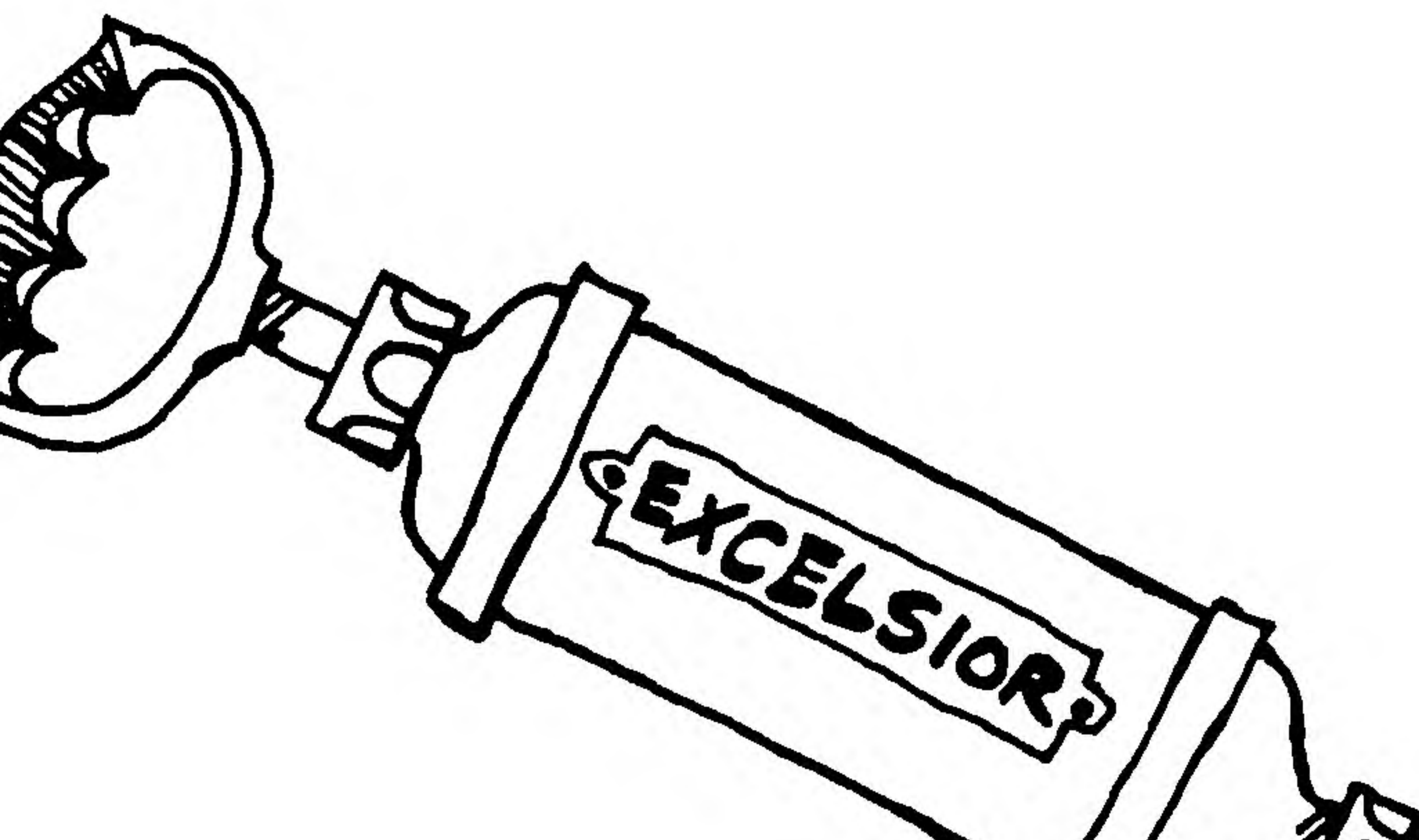
Bu yüzden, shazzbutter üzerine reklam yapan reklam şirketine sızdılar ve ilanlardaki istatistiklerin ırzına geçtiler. Her şeyin ortalamasını öyle yükselttiler ki, gezegendeki herkes, her konuda kendini çoğunluğun aşağısında hissetmeye başladı.

Sonra Dünyalıların zırhlı uzay gemileri gezegene indi ve keşfetti oraları. Şurada burada bir iki küçük direnmeyle karşılaştılar, çünkü yerliler kendilerini ortalamaların o kadar altında hissediyorlardı ki, direnmeye boş verdiler. Ve böylece yeni topraklar aranmaya, açılmaya başlandı.

Trout, mutlu gezici satıcıya, adı **Galaksi** olan bir arabayı sürmenin insana nasıl bir duy-

gu verdiğini sordu. Şoför duymadı onu, Trout da üstelemedi. Sözcükler üzerinde sessiz bir oynayıştı bu; Trout, hem bu arabayı kullanmanın, hem de yüz bin ışık yıllı çapında, on bin ışık yılı kalınlığında Samanyolu gibi bir şeyin direksiyonunu elinde tutmanın insana nasıl bir duygu verdiğini bir arada sormuş oluyordu. Her iki yüz milyon yılda bir kez dönüyordu galaksi kendi çevresinde. Yüz milyara yakın yıldız vardı içinde.

Sonra Trout, **Galaksi**'deki basit bir yangın söndürücünün üzerindeki markayı gördü:

Trout'ın bildiği kadarıyla bu sözcük, ölü bir dilde, **daha üstün, daha yüce** anlamına geliyordu. Bir de ünlü bir şiirde, hayalî bir dağa tırmanıcının, dağın doruğunda bir kar fırtınasının içine doğru yitip giderken boyuna bağırıp durduğu bir sözcüktü. Ha, bir de, kırılacak şeyleri korumak için sandıkların, paketlerin içine konulan odun talaşının ticarî adıydı.

«Ne diye kalkarlar da bir yangın söndürü-

cüye **Excelsior** adını verirler,» diye sordu şoföre.

Şoför omuzlarını silkti. «**Söylenişini** sevmiş olmalı birisi,» dedi.

Trout, dışarı, kırlara baktı, kırlar büyük bir hızla akıp gidiyordu iki yanından. Şöyle bir yazı gördü:

Yani Dwayne Hoover'a yaklaşıyordu gittikçe. Ve, sanki Evrenin Yaratıcısı ya da herhangi bir başka doğaüstü güç onu bu rastlaşmaya hazırlıyormuş gibi birden içinde **Şimdi Söylenebilir Artık** adlı kitabının sayfalarını basparmağıyla karıştırmak isteğini duydu. Bu, çok geçmeden, Dwayne'yi insan kasabı bir manyak haline çevirecek olan kitaptı.

Kitabın önerisi şuydu: Yaşam, Evrene sokmayı düşündüğü bir cins yaratığı denemek is-

teyen Evrenin Yaratıcısının yaptığı bir deneydi. Kendi kendine karar verebilme yeteneği olan bir yaratıktı bu. Öteki yaratıkların hepsi, programlanmış robotlardı.

Kitap, Evrenin Yaratıcısından deney yaratığına gönderilmiş uzun bir mektup biçimindeydi. Yaradan, yaratığı kutluyor ve katlanmak zorunda kaldığı bütün rahatsızlıklardan dolayı ondan özür diliyordu. Yaradan onu, Newyork City'deki Waldorf Astoria Otelinin Imparator odasında, şerefine verilecek ve Sammy Davis, Jr. adlı bir siyah robotun şarkı söyleyeceği ve dansedeceği bir şölene çağırıyordu.

▷ Ve deney yaratığı şölenden sonra öldürülmüyordu. Bunun yerine, bakir bir gezegene gönderiliyordu. Bilincini yitirdiği sırada, ellerinin avuç içlerinden canlı hücreler çıkarılıyordu dilimler halinde. Ameliyat, hiç mi hiç acıtmıyordu.

Daha sonra hücreler bakir gezegen üzerinde çorba gibi bir denizin içine karıştırılıyordu. Hücreler, sonsuz zamanlar sürüp gittikçe o güne kadarkinden çok daha karmaşık yaşam biçimlerine doğru gelişecekti. Ne biçime girerlerse girsinler, özgür iradeleri olacaktı.

Trout, deney yaratığına özel bir ad vermemişti. Basitçe **Insan** demişti ona.

Bakir gezegen üzerindeki Insan, Ademdi, denizse Havva.

▷ Insan, zamanının çoğunu deniz kenarında başıboş gezinerek geçiriyordu. Bazan Havvasının içinde dolaşıyordu. Bazan da yüzüyordu onun içinde, ama zindelik veremeyecek bir yüz-

meydi bu, çok koyu bir denizdi Havva. Âdem'in uykusunu getiriyor ve yapış yapış ediyordu vücudunu, bir dağın doruğundan henüz yuvarlanıp gelmiş olan buz gibi bir derenin içine dalsın da serinlesin diye.

Buz gibi suya daldığında bir haykırıyor, hava almak için suyun yüzüne çıktığında bir haykırıyordu. Sudan çıkmak için kayaların üzerine tırmanırken bacakları kan içinde kalıyordu Âdemin, ama o bakıp bakıp gülüyordu buna.

Hızlı hızlı soluk alıyor, biraz daha gülüyor, bağıracak garip bir şey düşünüyordu. Yaratıcı, onun üzerinde hiç bir kontrolu olmadığı için, nasıl bağıracağını bilemiyordu onun. Bundan sonra niçin, ne yapacağına karar verecek olan, İnsanın kendisiydi. Bir gün, günlük dalışını yaptıktan sonra «Peynir!» diye bağırdı örneğin.

Bir başka kez şöyle bağırdı: «Bir Buick kullanmak istemez miydiniz, sahi!»

▷ Bakir gezegen üzerindeki öteki büyük hayvan, ara sıra insanın ziyaretine gelen bir melekti. Evrenin Yaratıcısının bir habercisi ve denetmeniydi. Dört yüz kilo ağırlığında kahverengi bir erkek ayı biçimine giriyordu. O da bir robottu ve Kilgore Trout'a göre Yaradan da bir robottu.

Ayı, İnsan ne yaptıysa onu niçin yaptığı üzerinde bilgi toplamaya çalışıyordu. Örneğin, «Niçin 'peynir' diye bağırdın?» sorusunu soruyordu.

İnsansa alay ederek, **«İçimden öyle geldi** de ondan, budala makine,» diye karşılık veriyordu ona.

▷ Kilgore Trout'ın kitabının sonunda, bakir gezegen üzerindeki İnsanın mezarı üzerine şöyle bir taş dikiliyordu:

bölüm 17

Dwayne'nin homoseksüel oğlu Bunny Hoover işe gitmek üzere giyiniyordu. Yeni Holiday Motelinin kokteyl salonunda piyano çalardı. Yoksuldu. Bir zamanların ünlü Fairchild Otelinde banyosuz bir odada tek başına kalıyordu. Otel, şimdi, Midland Kentinin en tehlikeli bölgesinde bir harabeydi.

Çok kısa bir süre sonra Dwayne, Bunny Hoover'ı ciddi biçimde yaralayacak ve yine çok geçmeden Kilgore Trout'la, birlikte bir cankurtarana sığınacaklardı.

Bunny solgundu, bir zamanlar Kutsal Mucize Mağarasının ta dibinde yaşayan kör balıkların sağlıksız rengindeydi. Soyları tükenmişti bu balıkların. Yıllar önce karınları havaya dönmüştü hepsinin, mağaradan Ohio nehrine doğru akmışlardı; karınları havaya dönmek, öğle güneşinde kuyruğu titretmek demekti.

Bunny gün ışığından da sakınırdı. Ve Midland Kentinin musluklarından akan sular her gün biraz daha zehirleniyordu. Çok az yerdi. Yemeklerini kendi odasında kendisi hazırlardı. Bütün yeyip yiyeceği sebze ve meyve olduğu için ve onları da çiğ çiğ yalayıp yuttuğu için yemeğin hazırlanması çok basit oluyordu.

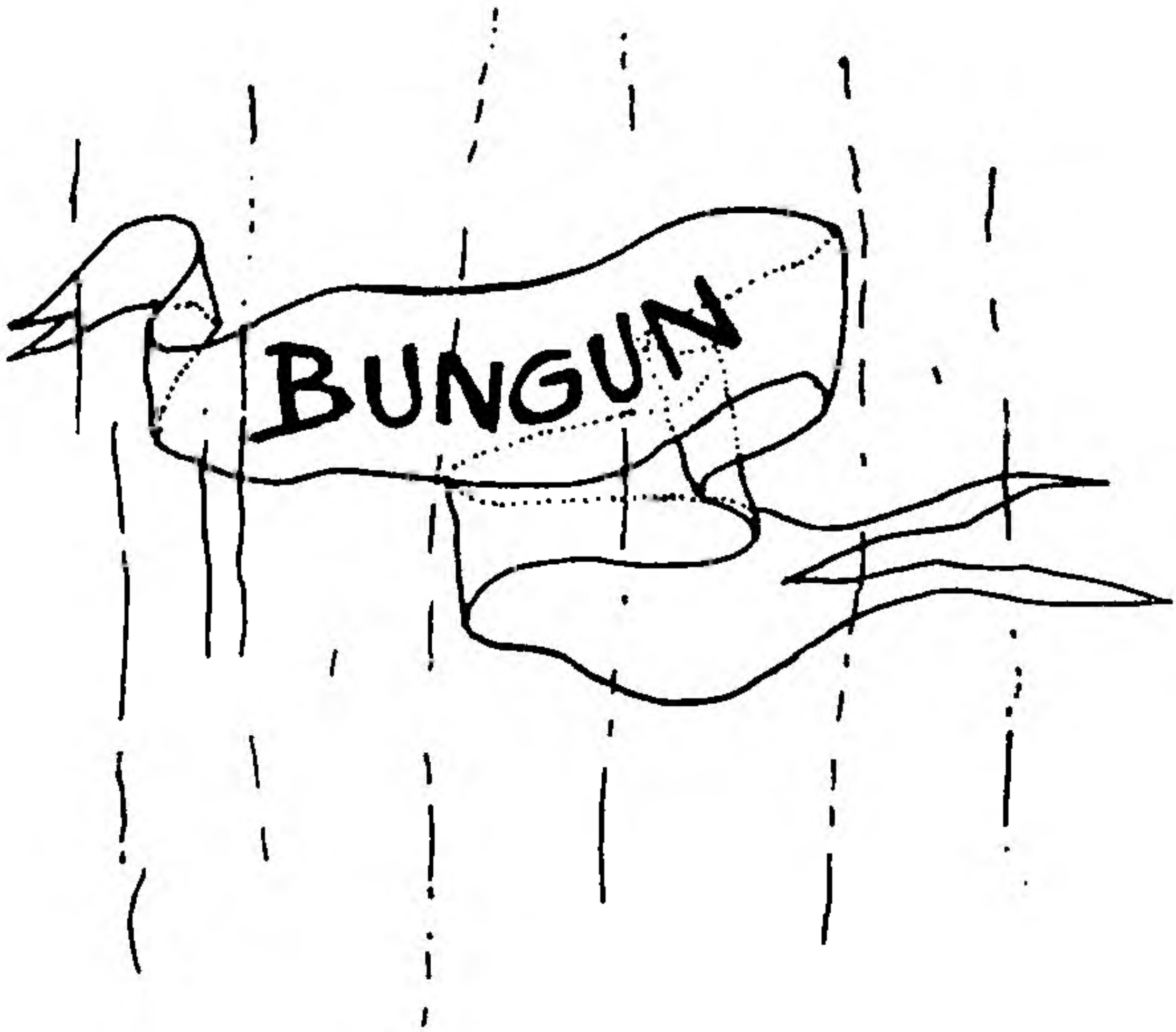
Ölü etsiz yapabildiği gibi, canlı etsiz de yapabiliyordu, dostsuz, sevgilisiz, hayvansız. Bir zamanlar çok tanınırdı. Prairie Askeri Akademisindeyken, örneğin, öğrenciler onu oy birliğiyle Öğrenci Albay seçmişlerdi, son sınıfın en yüksek rütbesiydi bu.

▷ Bunny, Holiday Motelinde piyanonun tuşlarına vururken birçok, birçok gizler saklardı içinde. Birisi şuydu gizlerinin: Gerçekte orada değildi kendisi. Kokteyl salonundan ve gezegenin kendisinden kopabiliyordu, bir çeşit Aşkın Düşünceye Dalma yöntemiyle. Bu tekniği, dünyada bir konferans gezisine çıkmış olan Maharishi Mahesh Yogi'den öğrenmişti Midland Kentine uğradığı sırada.

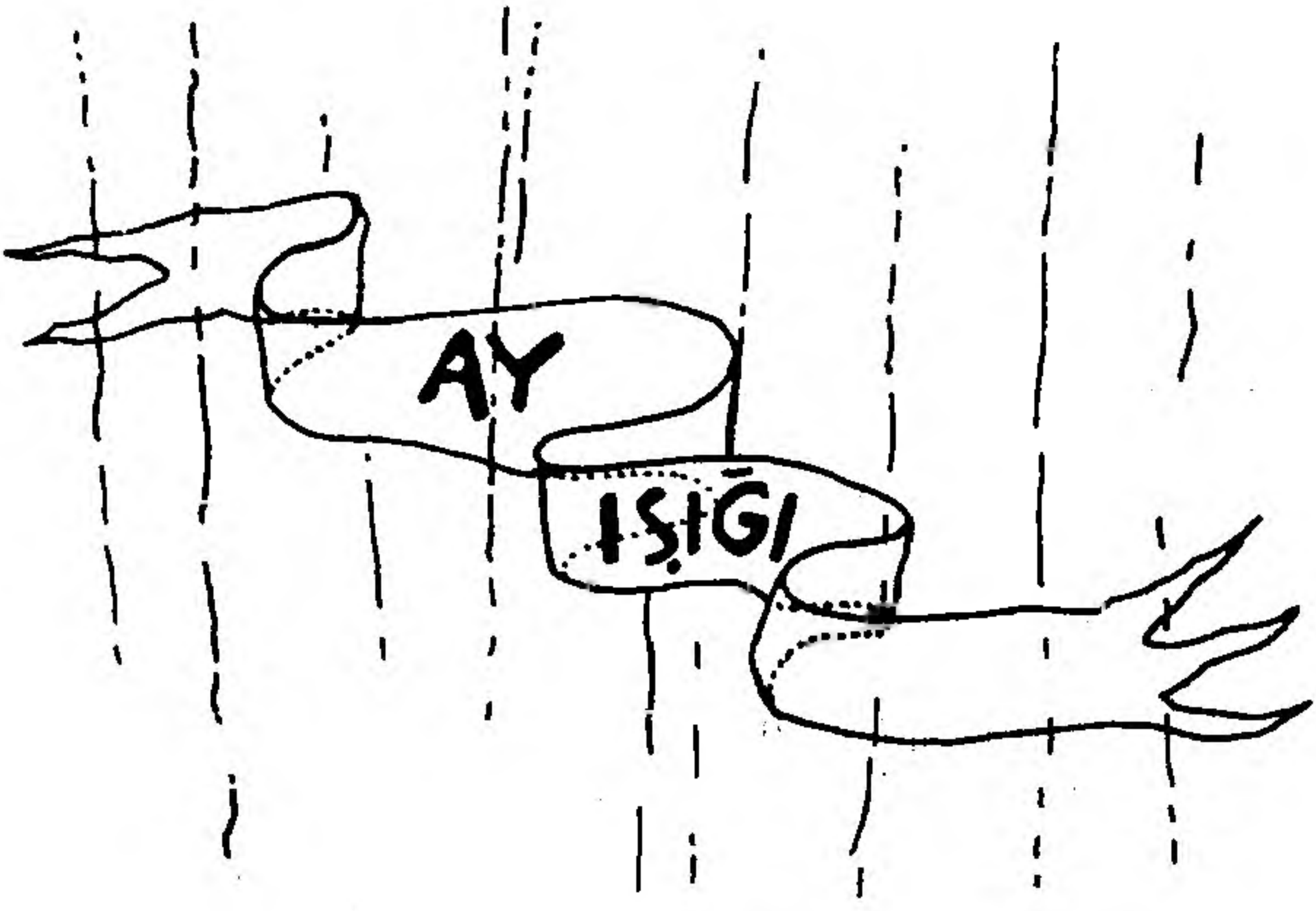
Maharishi Mahesh Yogi, yeni bir mendil, bir parça meyve, bir demet çiçek ve otuz dolar karşılığında, Bunny'ye gözlerini kapamasını ve kulağa hoş gelen şu anlamsız sözcüğü kendi kendine tekrar tekrar söylemesini öğretmişti ona: «Beeee-nnnimmmmm, beeee-nnnimmmmm, beee -niiimmm.» Bunny şu anda oteldeki odasında yatağının kenarında oturuyordu ve bu işi yapıyordu. «Beee-niiimmm, beeee-niiimmm» diyordu içinden. Melodinin bir ritmi, bir heceyi yüreğindeki her iki atışla birleştiriyordu. Gözleri kapalıydı. Beyninin derinliklerinde bir dalgıç oldu. Derinlikler pek ender kullanılırdı.

Kalbi yavaşladı. Soluğu neredeyse durdu. Enginlerde tek bir sözcük yüzüyordu. Beyninin daha meşgul bölümlerinden nasıl olmuşsa kaçmıştı. Hiç bir şeye bağlı değildi. Tembel tembel, yarı saydam, eşarpa benzer bir balık biçiminde

yüzüyordu. Can sıkıcı değildi sözcük. Şuydu: «Bungun». Bunny Hoover'a şöyle görünüyordu:

Sonra bir başka güzel eşarp yüzmeye başladı. Şöyle bir şeydi:

▷ Bunny'nin dikkati, on beş dakika sonra, kendi ayarının yüzeyine doğru kesik kesik hareketlerle kımıldadı. Bunny kendini taptaze hissetti. Yatağından kalktı, yıllarca önce Öğrenci Albay seçildiğinde annesinin vermiş olduğu askerî bir fırçayla saçlarını fırçaladı.

▷ Bunny, daha on beşindeyken evden uzaklaştırılıp askerî okula gönderilmişti, adam öldürmeye ve mutlak humorsuz bir boyun eğmeye adanmış bir kurumdu bu. Oraya niçin mi gönderildi, nedeni şu: Dwayne'ye, bir erkek olacağına bir kadın olmak istediğini söylemişti, erkeklerin yaptıkları, çoğunlukla öyle zalim ve çirkindi ki!

▷ Dinleyin: Bunny Hoover, aralıksız, spor, oğlancılık ve faşizmle dolu sekiz yıl devam etti Prairie Askerî Akademisine. Oğlancılık, birinin penisini bir başkasının büzüğüne ya da ağzına dürtmek veya bir başkası tarafından aynı şeyin kendisine yapılması demekti. Faşizm, filozofunun bağlı bulunduğu herhangi bir ulusu ya da ırkı kutsal kılan, oldukça popüler bir politik felsefeydi. Bir diktatör tarafından idare edilen otokratik ve merkezi bir hükümet gerektirirdi. Diktatör, ne söylerse söylesin, kendisine boyun eğilmesi gereken bir kimseydi.

Ve Bunny tatillerde her eve dönüşünde yanında yeni madalyalar getiriyordu. Eskrim, boks, güreş yapabiliyor, yüzebiliyordu, tüfek ve tabanca atışları yapabiliyor, süngüyle döğüşebiliyordu, ata biniyor, çalılıklar içinden sürünerek, emekleyerek geçebiliyor, kendisi görülmeksizin köşe başlarında gözcülük edebiliyordu.

Madalyalarını göstermekten hoşlanırdı, annesiyse, babasının duymayacağı zaman ve yerlerde, her geçen gün biraz daha mutsuz olduğunu söylüyordu ona. Dwayne'nin bir canavar olduğunu ima ediyordu. Doğru değildi bu. Ne varsa kendi kafasındaydı.

Bunny'ye Dwayne'nin iğrençliğini anlatmaya başlar, ama hemen kısa keserdi. «Böyle şeyleri duymayacak kadar gençsin,» derdi, Bunny on altı yaşındaydı o zaman. «Zaten ne senin ne de bir başkasının elinden bir şey gelmez ki.» Dudaklarına bir kilit vurmuş gibi yapar, ama yine fısıldamadan edemezdi Bunny'ye: «Bunlar, mezara götüreceğim sırlarım benim.»

Kuşkusuz, Bunny'nin en büyük gizi, annesi, Drâno'yla kendisini ortadan kaldırıncaya kadar anlayamadığı bir gizdi: Celia Hoover zırdeliydi.

Benim anam da öyle.

▷ Dinleyin: Bunny'nin annesiyle benim anam aynı türden insanî yaratıklardı, ama her ikisinin de garip, alışılmamış bir güzellikleri vardı, her ikisi de aşk, barış, savaş, kötülük, umutsuzluk, gelecek güzel günler, gelecek kötü günler gibi konular üzerinde karmakarışık konuşmalardan deliye dönerlerdi. Ve her ikimizin annesi de kendini öldürdü. Bunny'nin annesi Drâno içti. Benim anamsa uyku hapı; ilki kadar korkunç bir şey değildi bu.

▷ Bunny'nin annesiyle benim anamda gerçekten garip, ortak bir belirti vardı: Resimlerinin çekilmesine dayanamazlardı. Gündüzleri ço-

ğunlukla iyi olurlardı. Çılgınlıklarını gecenin geç saatlarına saklarlardı. Ama gündüz, birisi çıkıp da elindeki fotoğraf makinesini onlara doğru çevirmesin, kendisine makine çevrilen anne, sanki birisi sopayla başına vura vura öldürecekmiş gibi dizlerinin üstüne yere düşer, başını kollarıyla sararak korunmaya çalışırdı. İnsanda korku ve acıma duyguları uyandıran bir şeydi bu.

▷ Bunny'nin annesi, hiç olmazsa bir müzik aletinin, örneğin bir piyanonun nasıl işletilebileceğini öğretmişti ona. Bunny Hoover'in annesi, para kazanabileceği bir şey öğretmişti hiç olmazsa. Piyanoyu iyi çalıştırabilen bir insan, dünyanın hemen her yerinde kokteyl salonlarında müzik yaparak bir uğraş edinebilirdi ve Bunny iyiydi bu konuda. Kazandığı bütün o madalyalara karşın askerî eğitimi hiç bir işine yaramadı. Silahlı kuvvetler onun bir homoseksüel olduğunu, öteki döğüşken adamlarla sık sık aşk ilişkilerine girdiğini biliyordu ve silahlı kuvvetler bu türlü aşk işlerine katlanamazdı.

▷ Işte böyle, şu anda Bunny Hoover, ticarî işine başlamaya hazırdı. Siyah balıkçı kazağı üzerine siyah kadifeden bir smokin geçirmişti şimdi sırtına. Bunny, koridordaki tek penceresinden dışarı baktı. Daha iyi odaların, son iki yılda elli altı adam öldürme olayının geçtiği Fairchild Parkına bakan pencereleri vardı. Bunny'nin odası ikinci kattaydı, penceresinden, bir zamanlar Keedsler Opera Binası olan binanın bomboş kiremit duvarı görünüyordu.

Bir zamanların opera binasının önünde ta-

rihî bir yazı vardı. Çok kişi anlamazdı bunu, ama biz yine de koyalım, şöyle bir şeydi:

Opera binası, müzikseverlerin kurduğu amatör bir topluluk olan Midland Şehir Senfoni Orkestrası'nın yuvasıydı bir zamanlar. Ama 1927' de, Opera binası bir sinema salonuna dönünce, **Bannister** yani, onlar da yuvasız kaldı. Orkestra, Midland Barry Sanat Merkezi kurulunca kadar yuvasızdı.

Bannister, yıllar yılı, kentin en önde gelen sinema salonu oldu, hep kuzeye doğru ilerleyen yoğun suç işleme bölgesi tarafından yutuluncaya kadar... Yani sinema salonu değildi artık, iç duvarlarındaki oyuklarından aşağı doğru bakan Şekspir, Mozart filan büstleri hâlâ duruyor olmasına rağmen.

Sahne de yerindeydi hâlâ, ama küçük ye-

mek odası takımlarıyla tıka basa dolu. Empire Mobilya Şirketi devralmıştı binayı. Gangsterlerin kontrolunda bir şirketti bu.

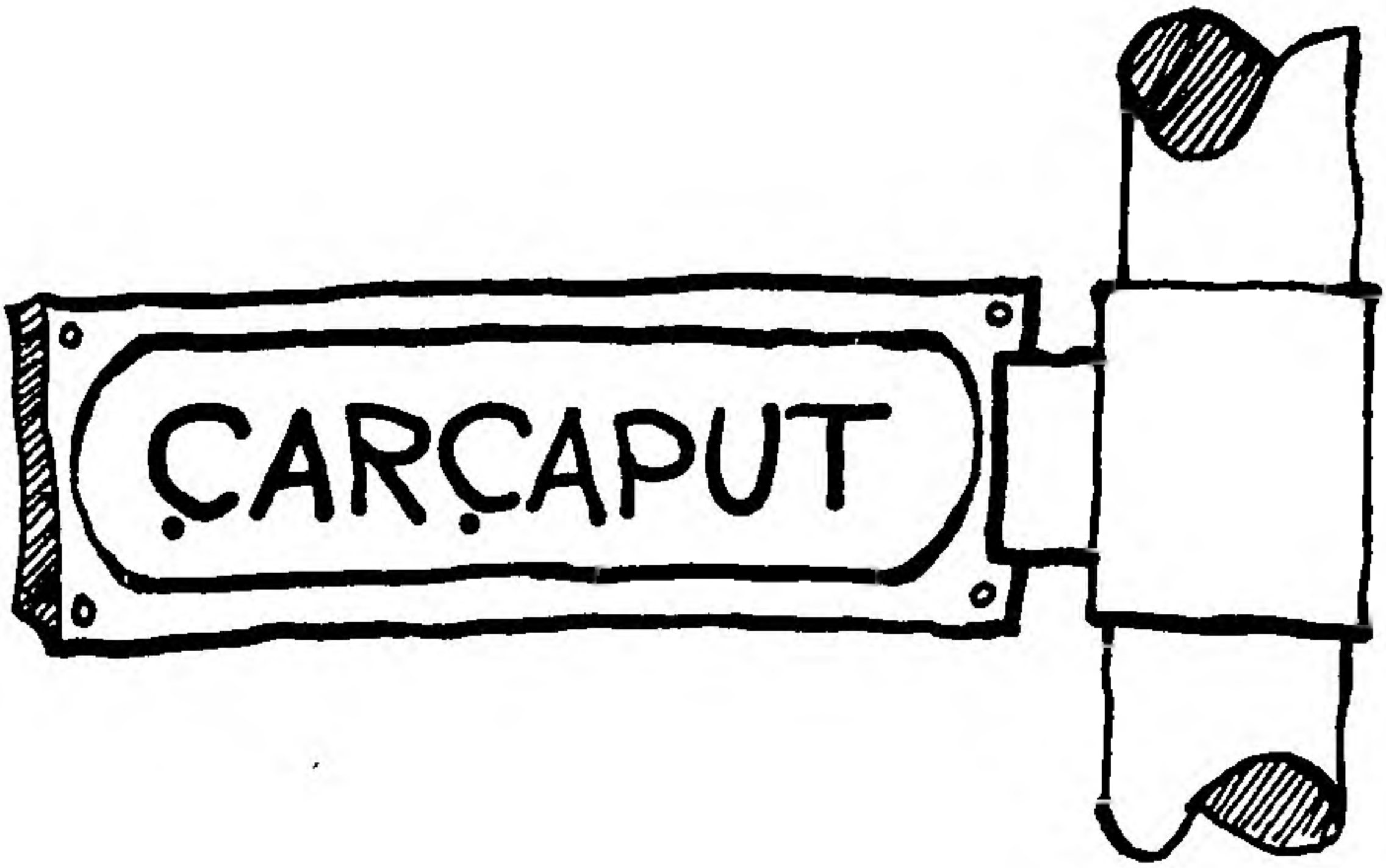
▷ Bunny'nin oturduğu semtin takma adı, **Çarçaput Mahallesi**ydi. Hangi büyüklükte olursa olsun her Amerikan kentinin aynı takma adlı bir mahallesi vardır: **Çarçaput.** Buralar, dostu, akrabası, malı-mülkü, bu dünyaya bir yararı ya da bu dünyada bir hırsı olmayan insanların gidebileceği yerlerdi.

Bu gibi insanlar öteki semtlerde nefretle karşılanır, polis tarafından devamlı kovalanıp dururdu. Oyuncak balonlar gibi kolayca oradan oraya gidebilirlerdi bu insanlar.

Havadan biraz daha ağır bir gazla doldurulmuş balonlar gibi oraya buraya sürüklenip dururlardı, ta ki Çarçaput Mahallesinde dinlenmeye, eski Fairchild Otelinin duvarlarına sırtlarını dayamaya gelinceye kadar.

Bütün gün ya uyuklarlar ya da anlaşılmaz seslerle mırıl-mırıl konuşurlardı birbirleriyle. Dilenebilirlerdi. Sarhoş olabilirlerdi. Ama asıl plan şuydu: Orada otursunlar ve başka yerlerdeki insanları rahatsız etmesinlerdi; etrafa korku vermek için bir gün öldürülünceye ya da kışın soğuktan donup ölünceye kadar.

▷ Kilgore Trout, bir zamanlar, caddelere gerçek işaretler koyarak, kimi kimsesi olmayan insanlara nerede olduklarını ve başlarına ne gelebileceğini göstermeye karar veren bir kent üzerine bir hikâye yazmıştı. Caddelere konacak işaretler şöyle bir şeydi:

Bunny kendi kendine gülümsüyordu şimdi aynada, yani **yarıkta**.

Birden kendini toparladı bir an için, askerî okulda öğrenmiş olduğu gibi çekilmez biçimde beyinsiz, kalpsiz asker oldu. Okulun parolasını, bir zamanlar günde yüz kez; her şafakta, her yemekte, her ders başlangıcında, oyunlarda, süngü taliminde, gün batarken, yatma zamanı, bağırmak zorunda olduğu parolayı mırıldandı kendi kendine.

«Muktedirsin,» dedi. «Muktedirsin.»

bölüm 18

Kilgore Trout'ın içinde yolcu olarak bulunduğu **Galaski,** Eyaletlerarası Anayol üzerindeydi şimdi, Midland Kentine yaklaşmaktaydı. Sürüne sürüne gidiyordu. Barrytron'dan, Western Electric'ten ve Prairie Mutual'dan gelen trafiğin en sıkışık zamanına yakalanmıştı. Trout okuduğu şeyden başını kaldırdı ve üzerinde şunlar yazılı bir ilan gördü yol üzerinde:

Yani Kutsal Mucize Mağarası geçmişin malı olmuştu şimdi.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Dr. Thor Lembrig yaşlı, çok yaşlı bir insan olarak Tr-

out'a, gelecekten korkup korkmadığını sorabilirdi. O ise şu karşılığı verirdi ona:

«Bay Genel Sekreter, benim asıl yüreğimi ağzıma getiren şey **geçmiş!»**

▷ Dwayne Hoover yalnızca dört mil ötedeydi. Yeni Holiday Motelinin kokteyl salonunda zebra derisinden bir sedir üzerinde tek başına oturuyordu. İçerisi karanlıktı, sessizdi. Kokteyl salonu, Eyaletlerarası Anayol üzerindeki trafiğin ışıklarından ve gürültüsünden kalın, koyu kırmızı perdelerle korunmuştu. Her masanın üzerinde, hava sakin olmasına rağmen, içinde mum bulunan bir gemici feneri vardı.

Her masanın üzerinde, ayrıca bir kâse kavrulmuş fıstık ile, orada çalışanlara, salonun havasıyla uyuşmayan kimselere «yer yok!» diyebilme olanağını sağlayacak bir yazı vardı. Şöyle deniyordu yazıda:

▷ Bunny Hoover piyanoyu idare ediyordu. Babası içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı. Babası da ondan yana bir göz olsun atmamıştı. Yıllardır birbirlerine selam bile vermiyorlardı.

Bunny, beyaz **blue**'larını çalmaya devam ediyordu. Orasında burasında keyfî susuşlar olan ağır, çıngır- çıngır şeylerdi bunlar. Bunny' nin blue'larında bir laternanın; eski, yorgun bir laternanın havası vardı. Çıngırdıyor, duruyor, sonra isteksiz, uyuşuk birkaç tıngırtı daha çıkarıyordu.

Bunny'nin annesi, başka şeylerle birlikte tıngırdayan laterna kolleksiyonu da yapardı.

▷ Dinleyin: Francine Pefko, hemen bitişikteki Dwayne'nin otomobil satış yerindeydi. O öğleden sonra yapması gereken işleri bitirmeye çalışıyordu. Birazdan Dwayne Hoover, canına okuyacaktı Francine'in.

Yazıları daktilo edip dosyalarken kendisinden başka orada bulunan tek kişi, hâlâ kullanılmış arabalar arasında gizli gizli dolaşan zenci Wayne Hoobler'di. Dwayne onun da canına okumak istedi ama, Wayne darbelerden kaçınmada bir dehaydı.

Francine o sırada salt bir makineydi, etten yapılmış bir makine, daktilo kullanan bir makine, kağıt dosyalayan bir makine.

Öte yandan Wayne Hoobler'ın makinelik bir tarafı yoktu. Yararlı bir makine olmak için can atıyordu. Kullanılmış arabalar gece olunca sımsıkı kilitlenmişti. Alanın üzerine gerilmiş tellerdeki alüminyum pervaneler rüzgarda dönüyordu ara sıra ve Wayne en güzel cevabı veriyordu onlara. «Haydi,» diyordu, «dönün durun.»

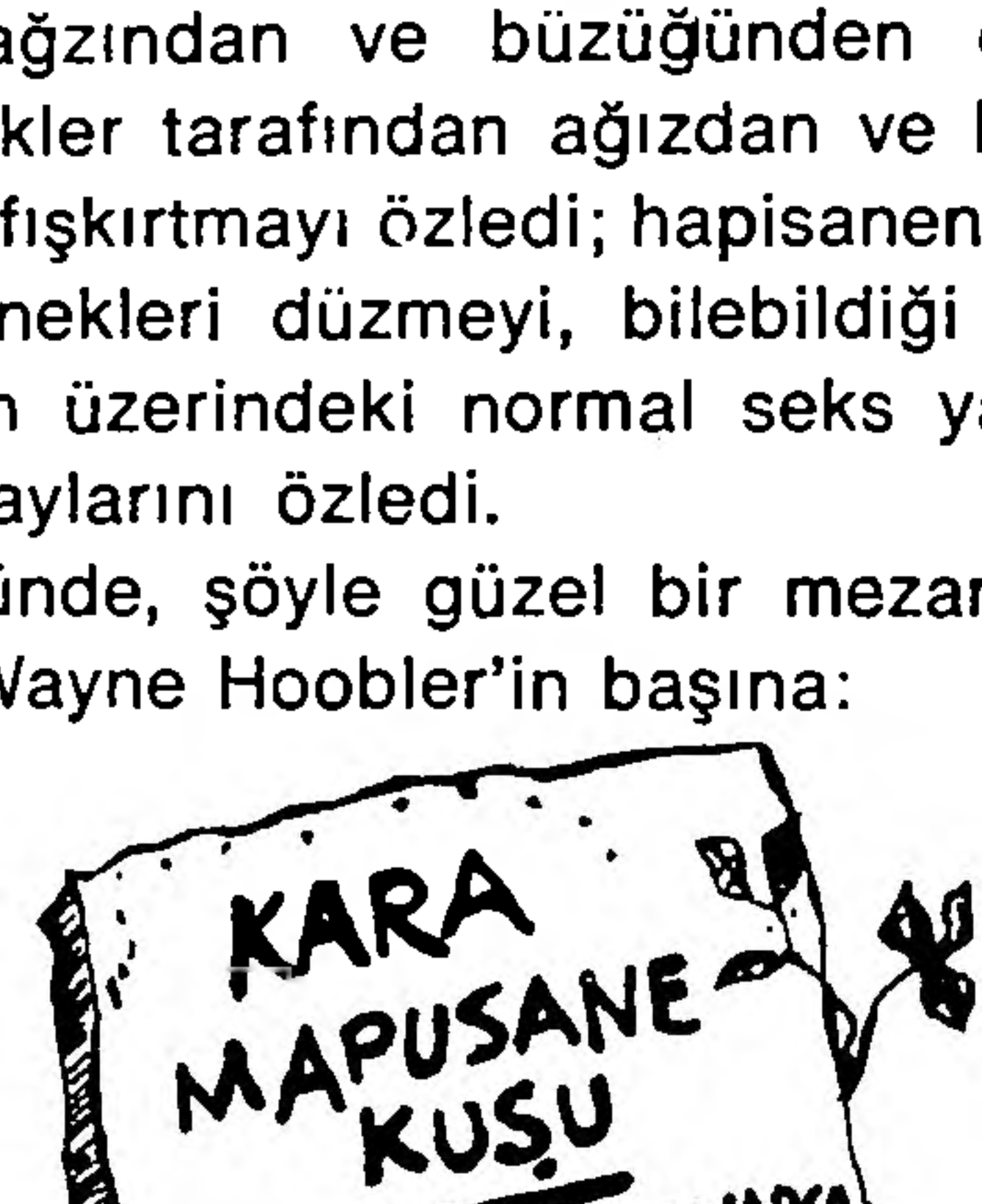
▷ Eyaletlerarası Anayoldaki trafikle, boyuna değişen saatlarına göre bir çeşit ilişki kurmuştu. Caddenin en kalabalık, en sıkışık saatlarında, «Herkes evine gidiyor,» derdi. Daha sonra

trafik seyrekleştiği saatlarda «Herkes evinde şimdi,» derdi. Güneş batmaktaydı.

«Güneş batıyor,» dedi Wayne Hoobler. Bundan sonra nereye gideceğine dair hiç bir ipucu, hiç bir işaret yoktu kafasında. Bu akşam açıkta kalmaktan ölebileceğini düşündü, ama fazla aldırmadı. Kimsenin açıkta kalmaktan öldüğünü görmemişti, ömrünün çok azını dışarda geçirdiği için açıkta kalmak tehlikesiyle karşı karşıya kalmamıştı hiç. Açıkta kalınmaktan ölüneceğini biliyordu, hücresindeki küçük radyonun kağıt gibi haşur-huşur sesi, insanların zaman zaman açıkta kalmaktan öldüğünü söylerdi.

O haşur-huşur sesi özledi. Çelik kapıların şakırtıyla kapanmalarını özledi. Ekmeği, yahniyi, bardak bardak sütü, kahveyi özledi. Başka adamları ağzından ve büzüğünden düzmeyi, başka erkekler tarafından ağızdan ve büzükten düzülmeyi, fışkırtmayı özledi; hapisanenin mandrasındaki inekleri düzmeyi, bilebildiği kadarıyla, gezegen üzerindeki normal seks yaşamının bütün o olaylarını özledi.

Öldüğünde, şöyle güzel bir mezar taşı dikilebilirdi Wayne Hoobler'in başına:

▷ Hapisanedeki mandra yalnızca hapisanenin değil Bölge Hastanesinin de süt, krema, tereyağı, peynir ve dondurma ihtiyacını karşılıyordu. Ürettiklerini dış dünyaya da satıyordu. Ticari markasında hapisanenin adı geçmiyordu. Şöyleydi:

▷ Wayne'in okuması pek iyi değildi. **Hawai** ve **Hawaili** sözcükleri, örneğin arabaların dizili bulunduğu salonun pencerelerinde ve kullanılmış arabaların bazılarının ön camlarındaki

renkli yazılarda daha tanıdık sözcük ve simgelerle birlikte görünüyordu. Wayne, o büyülü sözcükleri seslerinden çözmeye, anlamaya çalıştı, ama kandıramadı kendini. «Waii-io» diyordu, «Haa-waa-ii» falan diyordu boyuna.

▷ Wayne Hoobler gülümsüyordu şimdi, mutlu olduğundan değil, yapacak o kadar az işi olduğu için ağzını bir karış açıp dişlerini gösterebileceğini düşündüğünden gülümsüyordu. Şahane dişlerdi bunlar. Shepherdstown Yetişkinler Islah Yurdu, diş koruma programından gurur duyardı.

Gerçekten de öyle ünlü bir diş programıydı ki bu, tıp dergilerinde ve ölmekte olan gezegenin en popüler magazini olan Reader's Digest'te sözü edilmişti bu programın. Programın dayandığı kuram, sabıkalıların dış görünüşleri yüzünden iş bulamayacakları ya da bulmayacakları düşüncesiydi; iyi bir dış görünüşse dişlerle başlardı.

Gerçekten de program o kadar ünlüydü ki, komşu eyaletlerdeki polisler bile, dişleri pahalı bir bakımdan geçmiş, dolgular, köprüler falanla onarılmış yoksul bir insan yakaladılar mı, hemen sorarlardı ona: «Tamam, evlat, kaç yıl geçirdin Shepherdstown'da?»

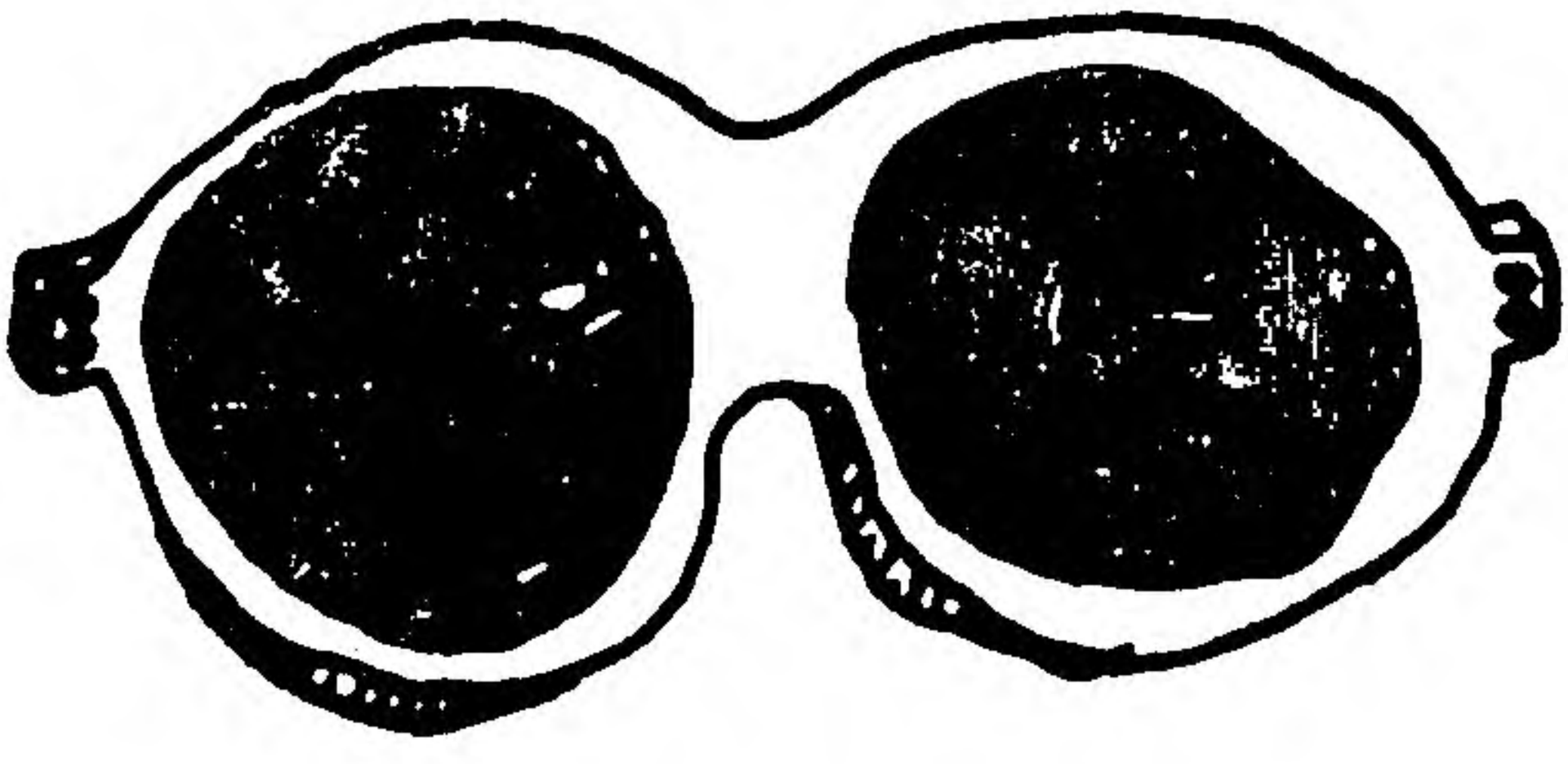
▷ Wayne Hoobler, kokteyl salonunda bir garson kızın barmene bazı şeyler ısmarlayışını duyuyordu. Şöyle diyordu kız, örneğin: «Kininli bir Gilbey,» Ne olduğunu bilmiyordu bunun ve bir Manhattan'ın, Brandi Aleksandr'ın ya da bir çakal eriği cin-fiz'inin. Kız: «Bir Johnny Walker Rob Roy ver,» diye sesleniyordu barmene. «Buz-

lu bir Güney Huzuru, bir Wolfschmidtsli Bloody Mary ver»

Wayne'in alkolle alışverişi, temizlik sıvıları içmek, ayakkabı boyaları falan yemekten ibaretti. Alkole düşkünlüğü yoktu pek.

«Sulu bir Black and White ver,» dediğini duydu garson kızın. Wayne'in kulaklarını karatması gereken bir şeydi garson kızın söylediği. Bu özel içki sıradan bir insan için değildi. Bu içki, bugüne kadar Wayne'in bütün o yoksul ve rezil yaşamını yaratmış olan, onu öldürebilecek ya da milyoner yapabilecek, yeniden hapise gönderecek ya da ona paşa gönlü ne isterse onu yapabilecek bir kimse içindi. Benim içindi bu içki.

▷ Kılık değiştirip gelmiştim Şenliğe. Yaratmış olduğum iki insanî yaratık arasındaki karşılaşmayı seyretmek için orada bulunuyordum: Dwayne Hoover'le Kilgore Trout'ın karşılaşmalarını. Etraftan tanınmaya pek hevesli değildim. Garson kız, masamın üzerindeki gemici fenerini yaktı. Parmaklarımla tutarak söndürdüm alevi. Ohio'da dün geceyi geçirdiğim Ashtabula'nın dışındaki Holiday Motelinde satın almış olduğum güneş gözlüklerini karanlıkta takıyordum şimdi. Şöyle bir şeydiler:

Camları gümüş rengindeydi, bana doğru bakanlara ayna gibi görünüyordu. Gözlerimin nasıl olduğunu görmek için bana bakanlar, erkek olsun kadın olsun, kendilerinin çift yansımalarıyla karşılaşıyorlardı. Kokteyl salonundaki insanların gözlerinin bulunduğu yerde, bir başka evrene açık iki delik vardı bende. **Yarıklar** yani.

▷ Masamın üzerinde, Pall Mail sigaramın yanında bir paket kibrit vardı. Kibrit paketinin üzerinde, bir buçuk saat sonra Dwayne, Francine Pefko'yu içindeki son soluğu da almaya çalışarak döverken okuduğum mesaj şuydu:

«Boş zamanınızda, rahat ve son model Mason ayakkaplarınızı dostlarınıza göstererek, kolayca, haftada 100 dolar kazanabilirsiniz. Ayakkabısının rahat olmasını isteyen HERKES Mason Ayakkapları arıyor! para yapan makinenizi ÜCRETSİZ gönderelim, oturduğunuz yerden yürütün işinizi. Hattâ size, kârlı siparişler göndermenizin karşılığı olarak PARASIZ ayakkabılar kazanacağınızı da söyleriz.»

Falan.

▷ **Yarık**larımın gerisindeki kendime: «Bu senin yazdığın, çok kötü bir kitap» dedim.

«Biliyorum,» dedim.

«Kendini tıpkı anan gibi öldürmekten korkuyorsun,» dedim.

«Biliyorum,» dedim.

▷ Orada, kokteyl salonunda, kendi icadım olan bir dünyaya yarıklarımın arasından bakarken, şu sözcük çıktı ağzımdan: Şizofreni.

Sözcüğün sesi ve dış görünüşü yıllar yılı

büyülemişti beni. Sabun köpüklerinden bir kar fırtınası içinde aksıran bir insanî yaratık havası ve sesi veriyordu bana.

Bu hastalığın bende de olduğunu kesin olarak bilmiyordum, halen de bilmiyorum. Bildiğim, bileceğim kadarıyla; dikkatimi, yaşamın hemen o anında önemli olan ayrıntılarına toplamamakla ve komşularımın inandığı şeye inanmayı reddetmekle kendimi korkunç huzursuz yapıyordum.

▷ Şimdi daha iyiyim.
Şerefsizim ki: Şimdi daha iyiyim.

▷ Bir süre gerçekten hastaydım ama. Kendi yarattığım bir kokteyl salonunda oturuyor, **yarık**larımın arasından kendi yarattığım bir beyaz garson kıza bakıyordum. Ona Bonnie Mac-Mahon adını vermiştim. Dwayne Hoover'ın her zaman içtiği içkiyi, içinde kıvrık limon kabuğu bulunan Lordlar Kamarası martinisini getirttim ona. Garson kız, Dwayne'nin uzun süredir tanıdığı birisiydi. Kocası, Yetişkinler Islah Yurdunun Cinsel suçlular Bölümünde gardiyandı. Kocası bütün paralarını Shepgerdstown'da bir araba yıkama yerine yatırarak batırdığı için garson olarak çalışmak zorunda kalmıştı kız.

Dwayne, bu işi yapmamalarını öğütlemişti onlara. Dwayne'nin onu ve kocasını — Ralph'ı — tanıyışı şöyle olmuştu: Geçen on beş yılda dokuz Pontiac satın almışlardı ondan.

«Biz Pontiac ailesiyiz,» derlerdi.

Bonnie martinisini verirken bir espri yaptı Dwayne'ye. Kime martini götürse hep aynı espriyi yapardı. «Şampiyonların kahvaltısı,» derdi.

▷ «Şampiyonların kahvaltısı» sözü, General Mills şirketinin çıkardığı bir kahvaltılık yiyeceğin paketleri üzerinde kullanılan sicili ticaret markasıdır. Aynı sözü bu kitaba ad olarak kullanırken General Milis'le ortak olduğumuzu ya da onun tarafından desteklendiğimizi göstermek istiyor değiliz, onların o güzel yiyeceklerini gözden düşürmek, kötülemek gibi bir niyetimiz de yok.

▷ Dwayne, hepsi de motelde kalan, Sanat Şenliğine gelmiş seçkin ziyaretçilerden bazılarının kokteyl salonuna geleceğini umuyordu. Onlarla konuşmak, eğer yapabilirse, yaşam üzerine daha önce hiç duymadığı bazı gerçekler bilip bilmediklerini öğrenmek istiyordu. Yeni gerçeklerin kendisine getireceğini umduğu şeyler şunlardı. Güçlüklerine gülüp geçme, yaşamaya devam etme ve onu Midland Bölgesi Genel Hastanesinin Kuzey Kanadından, deliler hastanesinden uzak tutabilme gücünü kazanabilme.

Bir sanatçının çıkıp gelmesini beklerken, bir zamanlar kafasına sokulmuş, birazcık derinliği ve gizi olan tek artistik yaratışla avunuyordu. O zamanlar seçkin beyazların lisesi olan Şeker Çayı lisesinin ikinci sınıfında kendisine zorla ezberletilen bir şiirdi bu. Şeker Çayı Lisesi, bir zenci lisesiydi şimdi. Şiir şuydu:

El oynar, kalem yazar,
Yazılanlar kalır gider,
Ne göz yaşı ne akıl
Bir tek sözünü siler.

Ne şiir ama, değil mi?

▷ Ve Dwayne, yaşamın anlamı üzerine yeni fikirlere öyle açıktı ki, kolayca hipnotize olurdu. Bunun için de, martini kadehinin içine bakarken, içkisinin yüzeyinde danseden on binlerce gözün kırpışlarıyla kendinden geçti. Gözler, limonun ispirtosunun çıkardığı boncuk boncuk terlerdi.

▷ Dwayne, Sanat Şenliğinin iki seçkin konuğunun içeri girişlerini ve Bunny'nin piyangosunun yanındaki yüksek iskemlelere oturuşlarını kaçırdı. Beyazdılar. Bunlar, Gotik romancı Beatrice Keedsler'le kıtipiyoz ressam Rabo Karabekian'dı.

Bunny'nin piyanosu — orta boy bir Steinway — kabak rengi bir formikayla kaplanmış, etrafı yüksek iskemlelerle kuşatılmıştı. İnsanlar, piyanonun üzerinde yeyip içebilirlerdi. Bundan önceki Tanrıya Şükür gününde onbir kişilik bir aileye piyanonun üzerinde yemek verilmişti. Bir yandan da Bunny piyano çalıyordu.

▷ Kıtipiyoz ressam Karabekian: «Burası dünyanın büzüğü olmalı,» dedi.

Gotik romancı Beatrice Keedsler, Midland Kentinde büyümüştü. «O kadar yıl sonra memleketime dönmek sersemletti beni,» dedi Karabekian'a.

«Amerikalılar memlekete dönmekten hep korkaklar zaten,» dedi Karabekian, «ama hakları da yok değil, bana sorarsan.»

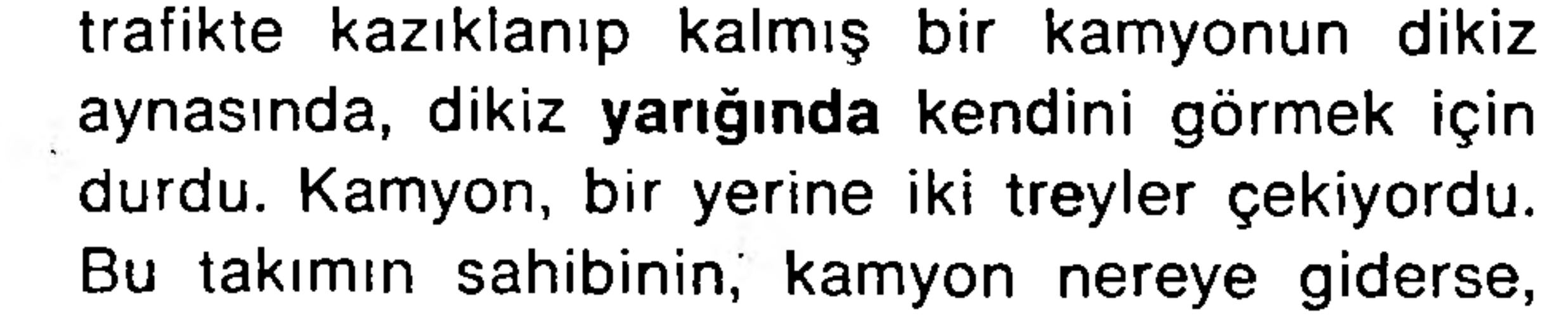
«Bir zamanlar hakları vardı,» dedi Beatrice, «ama bugün yok. Geçmiş, zararsız hale getirildi artık. Şimdi artık orada burada dolaşan herhangi bir Amerikalıya, 'Memlekete dö-

nebilirsin, hem de istediğin zaman! Tıpkı bir motele döner gibi' diyebilirim.»

▷ Eyaletlerarası Anayolun batıya giden kıvrımında trafik, yeni Holiday Moteline bir mil kala durmuştu; 10A nolu Çıkış yolu üzerinde ölümle biten bir kaza olmuştu. Şoförler, yolcular arabalarından çıkmışlar, uyuşmuş bacaklarını oynatarak ilerde ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Kilgore Trout da dışarı çıkanlar arasındaydı. Öteki yolculardan, yeni Holiday Motelinin kolayca yürünebilecek bir uzaklıkta olduğunu öğrendi. Bunun için de gidip **Galaksi**'nin ön oturma yerinden paketlerini topladı. Şoföre teşekkür etti, adını unutmuştu adamın, yorgun argın yürümeye başladı.

Bir yandan da, Midland Kentindeki sınırlı görevine uygun düşecek bir inançlar düzeni kurmaya çalışıyordu kafasında: Görevi, yaratıcılığı göklere çıkarmaya dünden hazır taşralılara, başarısızlıktan başı dönmüş sözde bir yaratıcı göstermekti. Ağır ağır yürürken, tıkanmış trafikte kazıklanıp kalmış bir kamyonun dikiz aynasında, dikiz **yarığında** kendini görmek için durdu. Kamyon, bir yerine iki treyler çekiyordu. Bu takımın sahibinin, kamyon nereye giderse, insanoğullarının yüzüne haykırmasını uygun gördüğü mesaj söyleydi:

Trout'ın **yarık**taki hayali umduğu kadar çarpıcıydı. **Pluto Çetesi** tarafından dövüldüğü günden beri hiç yıkanmamıştı, bir kulak memesinin üzerinde kan kurumuştu, sol burun deliğinin altında daha da fazla. Ceketinin bir omuzuna köpek boku bulaşmıştı. Soyulduktan sonra, Queensboro Köprüsünün altındaki hendbol alanında bir köpek boku yığınına düşmüştü. İnanılmaz bir rastlantı: Bu bok, tanıdığım bir kızın geberik tazısından çıkmıştı.

▷ Tazılı kız, Amerikan tarihi üzerine müzikal bir komedinin yardımcı ışık direktörüydü ve **Lancer** adlı tazısını dört-beş metre genişliğinde, sekiz metre uzunluğunda, yer düzeyinden altı kat merdiven yukarda tek odalı apartman dairesinde tutuyordu. Geberik tazının bütün yaşamı, dışkısını belli zamanda ve belli bir yere çıkarmaya adanmıştı. Dışkısını koyabileceği iki uygun yer vardı: Yetmiş iki basamak aşağıdaki kapının dışında, yanından vızır vızır trafik işleyen bir hendek ya da sahibinin, Westinghouse buzdolabının önünde tuttuğu bir kızartma tavası.

Lancer'in ufacık bir beyni vardı, ama zaman zaman, çok korkunç bir hatanın yapılmış olduğundan kuşkulanıyordu herhalde, tıpkı Wayne Hoobler gibi.

▷ Trout, ileriye doğru yürüyüşünü sürdürdü, yabancı bir toprakta bir yabancı olarak. Ziyareti, Cohoes'daki bodrum katta kalsaydı hiç bir zaman kendisinin olmayacak yeni bir akıl nimeti ile ödüllendiriliyordu. Birçok insanî yaratığın delicesine kendi kendilerine sordukları bir

sorunun cevabını öğrenmişti: «Eyaletlerarası Anayolun Midland Kenti uzantısı üzerinde batıya doğru dönen kıvrımda trafiği tıkayan neydi?

Kilgore Trout'ın gözlerinden pullar düştü. Sorunun cevabını gözleriyle gördü: Trafiği tıkamış olan bir **Çayırlar Kraliçesi** süt kamyonu yan yatmıştı. İki kapılı, azgın bir 1971 Chevrolet **Caprice,** şiddetle bindirmişti üzerine. Chevy, gidiş geliş yolları arasındaki kaldırımı aşmıştı. Chevy'nin yolcusu bel kemerini bağlamadığı için kırılmaz ön camdan doğru dışarı fırlamıştı. Şimdi, içinden Şeker Çayı'nın geçtiği hendekte ölü yatıyordu. Chevy'nin şoförü de ölmüştü. Direksiyonun milinde şişe geçmişti.

Chevy'nin yolcusu, Şeker Çayı'nın içinde uzanmış yatarken kanı akıyordu. Süt kamyonuysa süt kanıyordu. Süt ve kan, Kutsal Mucize Mağarasının derinliklerinde meydana gelmekte olan pis kokulu ping-pong topları karışımına dönmek üzereydi birbiri içinde.

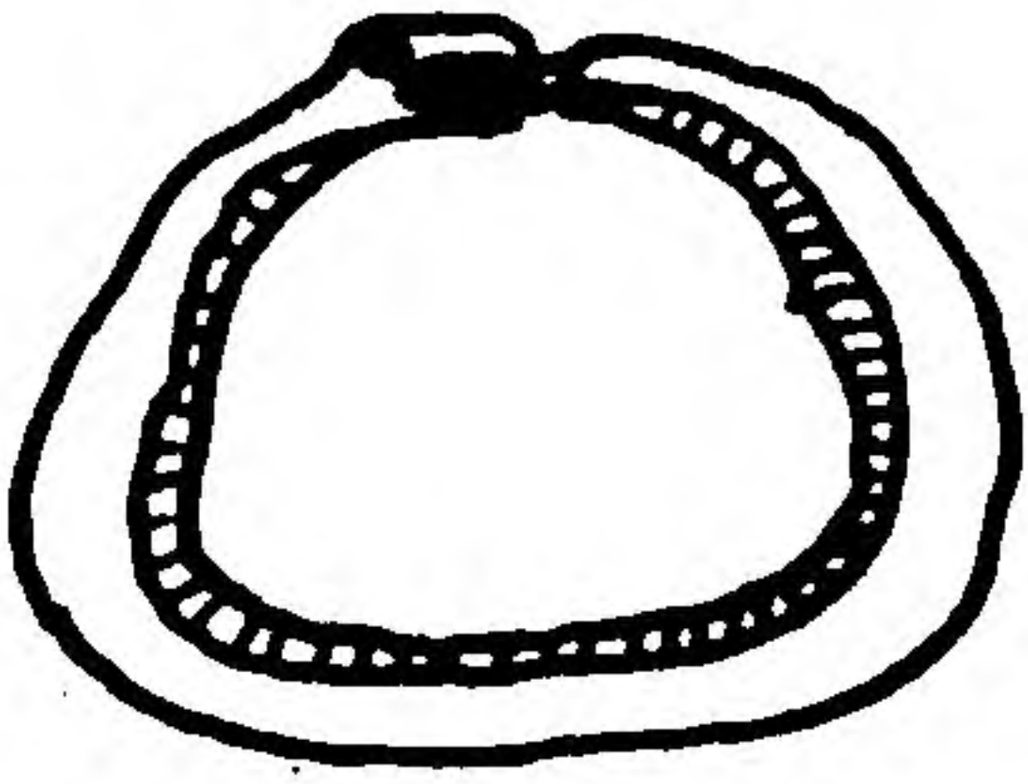
bölüm 19

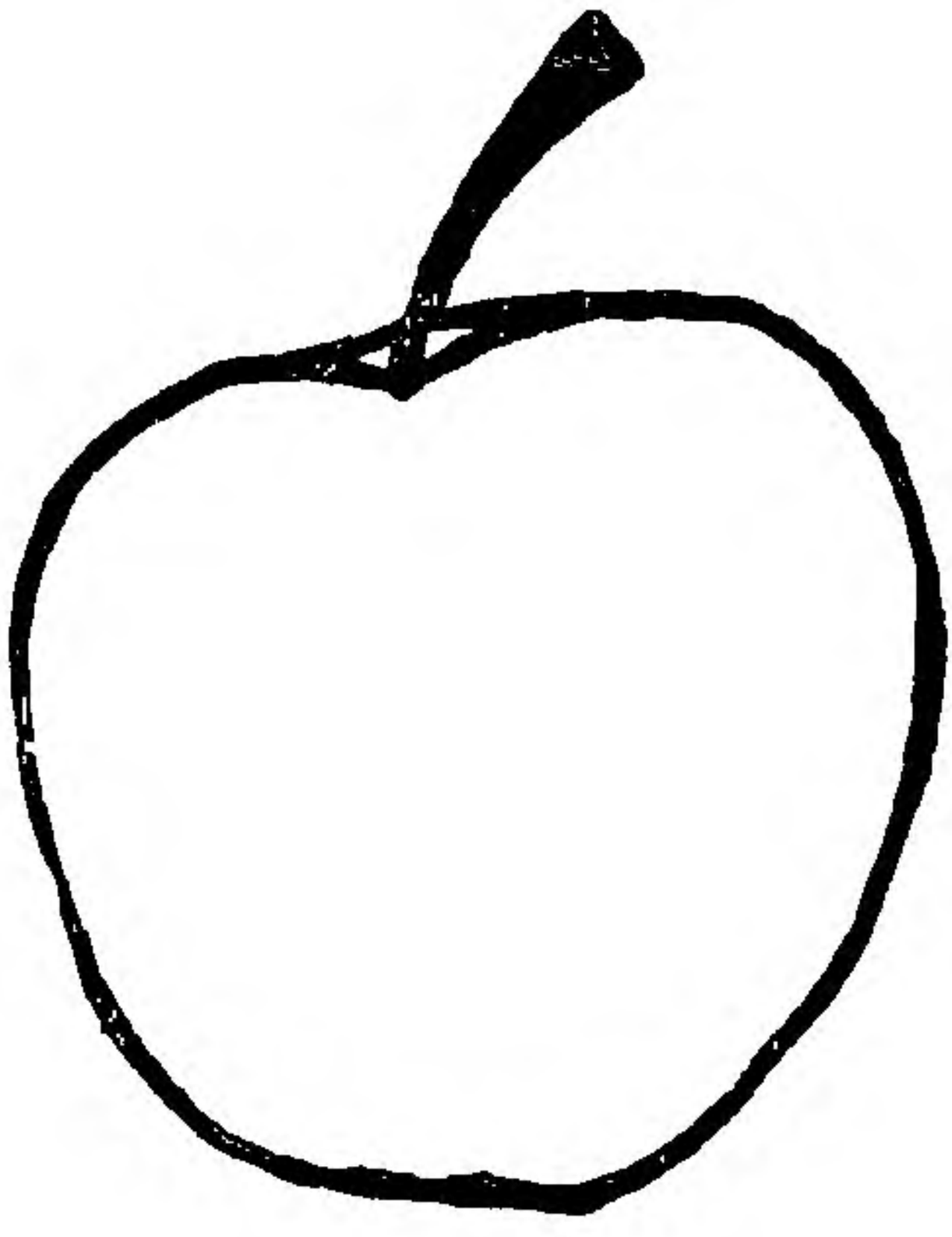
Orada, kokteyl salonunda karanlıkta otururken, Evrenin Yaratıcısı ile eşit düzeydeydim ben. Evreni tam bir ışık yılı çapında bir topa indirdim avucumda sıkarak. Patlattım. Kendi kendine yine etrafa saçıldı.

Bir soru sorun bana, ne olursa olsun bir soru. Evren kaç yaşındadır? Yarım saniye yaşında, ama bu yarım saniye bugüne dek bir katrilyon yıl sürmüş. Kim yarattı onu? Kimse yaratmadı. Her zaman vardı o.

Zaman nedir? Kendi kuyruğunu yiyen bir yılan, işte şöyle:

Bir elmayı Havva'ya sunmak için çöreklendiği yerden başını uzatan bir yılan bu. Elma şöyle bir şey:

Havva ile Adem'in yediği elma neydi? Evrenin yaratıcıydı o.

Falan.

Simgeler bazan öyle güzel oluyor ki!

▷ Dinleyin:

Garson kız bir başka içki getirdi bana. Gemici fenerini yakmak istedi yine. Bırakmadım. «Böyle, gözlüklerle, karanlıkta bir şey görebiliyor musunuz?» diye sordu.

«Asıl gösteri kafamın içinde benim,» dedim.

«Yaa!» dedi.

«Fal bakarım ben,» dedim. «Falınıza bakmamı ister misiniz?»

«Şimdi olmaz,» dedi. Bara döndü tekrar ve barmenle, sanırım bana dair konuştular. Barmen bana doğru endişeli endişeli baktı birkaç kez. Görebildiği tek şey, gözlerimin üzerindeki **yarıklar** oldu. Müesseseyi terketmemi rica edeceğinden hiç endişelenmiyordum. Ne de olsa ben yaratmıştım onu. Harold Newcomb Wil-

bur adını verdim ona. Gümüş Yıldız, Bronz Yıldız, Asker Madalyası, İyi Hal Madalyası ve iki top Meşe Yapraklı Yaralı Nişanı'yla ödüllendirdim onu, Midland Kentinde en fazla madalyası olan ikinci adam yaptı bunlar onu. Bütün madalyalarını, bir çamaşır çekmesindeki mendillerin altına koydum.

Bütün bu madalyaları, Dwayne Hoover'ın böylesi bir yakıp yıkmaya, özgür iradeli bir tepki gösterebilmesi için robotlar tarafından sahneye konmuş olan İkinci Dünya Savaşında kazandı. Savaş öylesine bir fantazyaydı ki, herhangi bir yerde ona katılmamış, onda rol almamış bir robot pek seyrek bulunurdu. Harold Newcome Wilbur, sarı robotlar olan Japonları öldürmekten kazandı bu madalyaları. Pirinçle yürürdü bu robotlar.

Artık onu durdurmak istediğim halde beni süzmekte devam ediyordu. Yarattığım karakterler üzerindeki kontrolümün şöyle bir yanı vardır: Onların hareketlerini ancak yaklaşık olarak güdebilirim, çünkü öyle büyük hayvanlardı ki. Yenilmesi gereken süredurum vardı ortada. Onlara çelik tellerle bağlı değildim sanki de lastik bantlarla bağlıydım.

O zaman barın gerisindeki yeşil telefonu çaldırdım. Harold Newcomb Wilbur cevap verdi, ama gözlerini benden ayırmıyordu. Telefonun öteki ucundakinin kim olduğunu çok hızlı düşünmek zorundaydım. Öteki uca, Midland Kentindeki en çok madalya almış olan birinci adamı koydum. Sekiz yüz mil uzunluğunda ve iki yüz on mil çapında bir penisi vardı bu adamın; ama tamamı, pratikte dördüncü boyuttaydı. Madalyalarını Vietnam'daki savaşta almış-

tı. O da pirinçle yaşayan, pirinçle çalışan sarı robotlarla dövüşmüştü.

«Kokteyl salonu,» dedi Harold Newcomb Wilbur.

«Ha?...»

«Evet?»

«Ben, Ned Lingamon.»

«Meşgulüm şimdi.»

«Kapatma. Aynasızlar içeri tıktılar beni. Bir tek telefon etmeme izin verdiler, ben de seni aradım.»

«Neden beni?»

«Tek arkadaşım sen kaldın.»

«Niye tıktılar içeri seni?»

«Bebeğimi öldürmüşüm, öyle diyorlar.»

Falan.

Bu beyaz adam, Harold Newcomb Wilbur' un sahip olduğu bütün madalyalara sahipti, ayrıca bir Amerikan askerinin alabileceği en yüksek kahramanlık nişanını da kazanmıştı. Şöyle bir şey:

Ama şimdi de bir Amerikalının işleyebileceği en adî suçu işlemiş, kendi öz çocuğunu öldürmüştü. Adı Cyntia Anne idi kızın, öldürülmeden önce pek uzun süre yaşamamıştı kuşkusuz. Boyuna ağladığı, ağladığı için öldürülmüştü. Bir türlü susmak bilmiyordu.

Önce, bitmek tükenmek bilmeyen istekleriyle on yedi yaşındaki annesini kaçırtmıştı evden, sonra da babası öldürmüştü onu.

Falan.

▷ Garson kızın falı diye söyleyebileceğim şeye gelince, şöyle: Termit canavarları tarafından dolandırılacaksın ve farkında olmayacaksın bunun. Arabanın ön tekerleri için çelik-kemerli-radyal lastikler satın alacaksın. Kedin, Headley Thomas adlı bir motosikletli tarafından ezilecek, bir başka kedi bulacaksın. Arthur, Atlanta'daki erkek kardeşin, bir taksinin içinde on bir dolar bulacak.»

▷ Bunny Hoover'ın falını da şöyle söyleyebilirdim: Baban çok kötü hastalanacak, öyle garip karşılayacaksın ki bunu, tımarhaneye kapatmaktan söz edecekler seni. Hastanenin bekleme odasında numaralar çevireceksin, doktorlara ve hemşirelere babanın hastalığından senin suçlu olduğunu söyleyeceksin. O kadar yıl onu nefretle öldürmeye çalışmakla suçlayacaksın kendini. Kinini, nefretini başka bir yöne çevireceksin. Anandan nefret edeceksin bu kez.»

Falan.

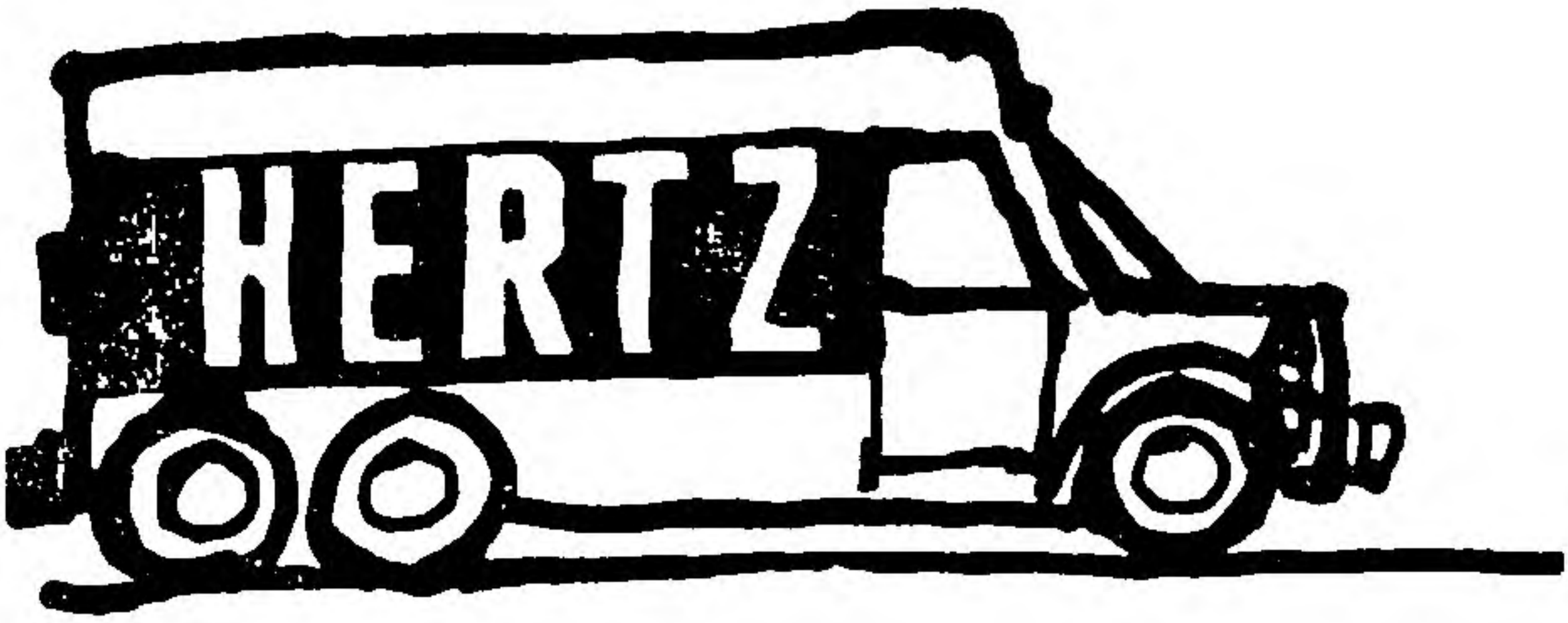
Ve Wayne Hoobler'ı, zenci sabıkalıyı, Motelin arka kapısının dışındaki çöp tenekelerinin arasında soğukta tir tir bekletiyor, sabahleyin

hapisane kapısından çıkışta kendisine verilmiş olan kağıt paraya baktırıyordum. Yapacak başka işi yoktu.

Tepesinde pasparlak bir göz olan piramiti inceliyordu. Piramite ve göze dair çok şey bilmiş olmayı istiyordu. Öğrenecek ne çok şey vardı şu dünyada!

Wayne, dünyanın, güneşin çevresinde döndüğünü bile bilmiyordu. Daha çok öyle göründüğü için, güneşin dünya çevresinde döndüğünü sanıyordu.

Eyaletlerarası Anayoldan bir kamyon geçti cayırtıyla, acıdan bağırıyormuş gibi geldi Wayne'e, kamyonun yan tarafındaki mesajı fonetik olarak okumuştu çünkü. Mesaj, Wayne'e, kamyonun, birtakım şeyleri oradan oraya çektikçe acı içinde kıvrandığını söylüyordu. Mesaj şuydu, yüksek sesle söyledi onu Wayne:

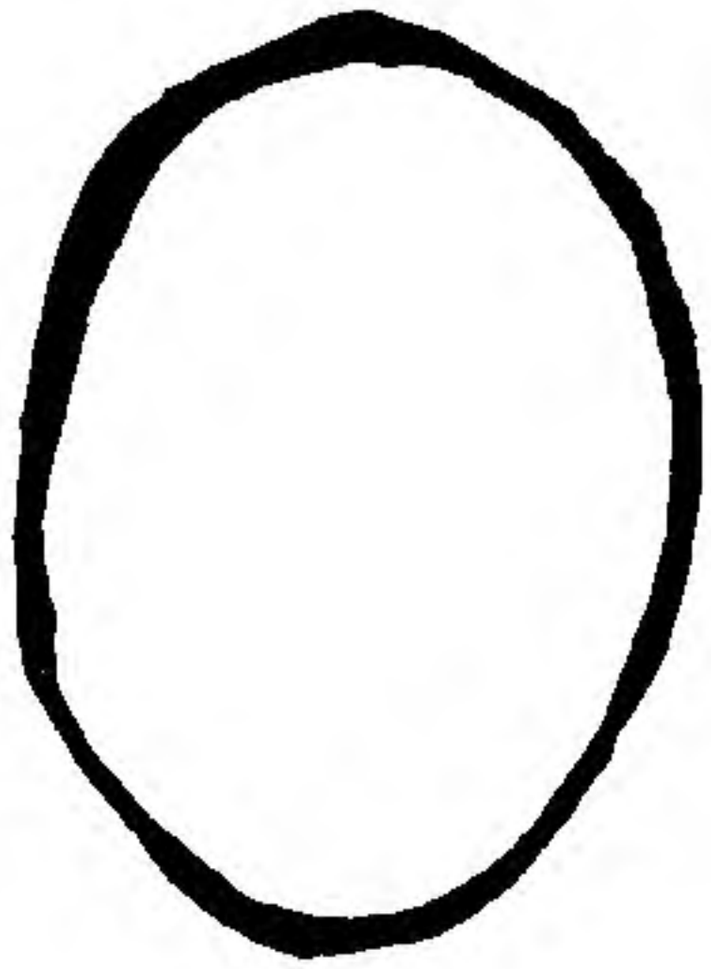
▷ Dört güne kadar Wayne'in başına şunlar gelecekti, çünkü ben öyle istiyordum: Polis yakalayacak ve sorguya çekecekti, süper-gizli silahlar üzerinde çalışan Barryton Ltd.'in arka kapısının dışında kuşkulu davranışları görüldüğü için. Önce, aptal ve karacahil numarası yaptığını, gerçekte komünistler hesabına çalışan şeytan bir casus olduğunu düşünürlerdi.

Parmak izlerini ve şahane dişlerini kontrol ettiklerinde onun, kendisinin de söylediği kimse olduğu ortaya çıkardı. Ama yine de açıklaması gereken bazı şeyler kalırdı: Üzerinde Paulo di Capistrano adına çıkarılmış Amerika Playboy Klübünün kartı ne arıyordu? Yeni Holiday Motelinin arkasındaki çöp tenekesinde bulmuştu onu.

Falan.

▷ Kıtipiyos ressam Rabo Karabekian'la romancı Beatrice Keedsler'e, bu kitabın hatırı için, daha başka şeyler söyletmemin ve yaptırmamın zamanı geldi artık. Onların iplerini elimde tutarken, öylece gözümü yüzlerine dikip korkutmak istemiyordum onları, masamın üzerine ıslak parmaklarımla resimler çizmeye dalmış bir insan gibi yaptım.

Hiçliğin dünyaca simgesini çizdim, şöyle:

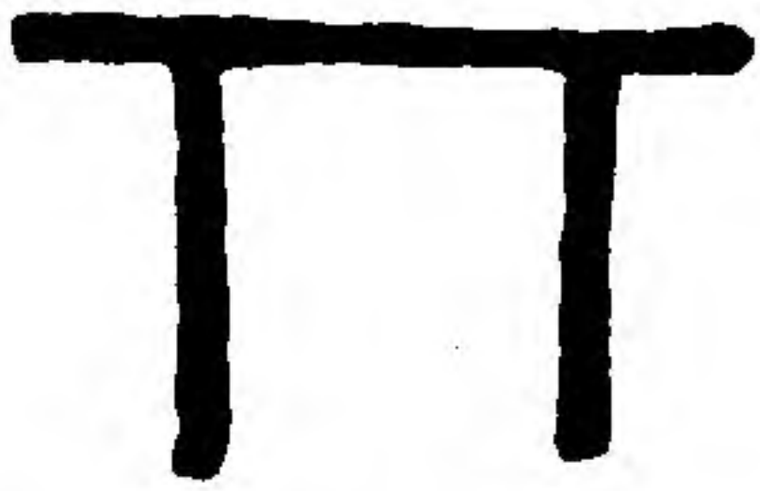
Her şeyin Dünyaca simgesini çizdim, şöyle:

Dwayne Hoover'la Wayne Hoobler birinciyi biliyor, ama ikinciyi bilmiyorlardı. Şimdi de,

hemen kuruyan, kaybolan nemin üzerine Dwayne'nin yüreği yanarak tanıdığı ama Wayne'in bilmediği bir simge çiziyordum:

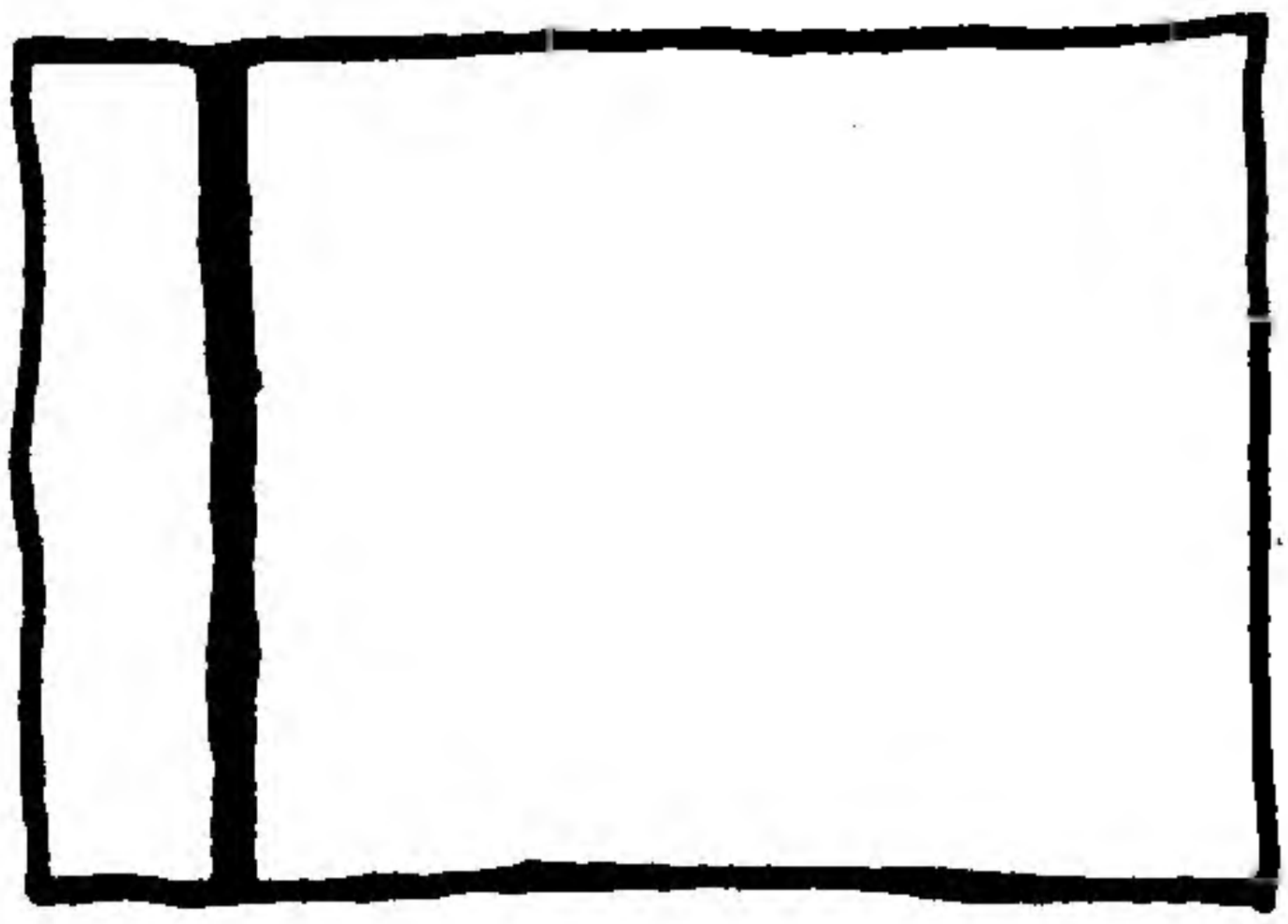

Dwayne'nin, anlamını okuldayken birkaç yıl bildiği, o zamandan beri de aklına getirmediği, unuttuğu bir simge çizdim. Simge, Wayne'e hapisane yemekhanesindeki bir masanın ucu gibi görünebilirdi. Bir daire çevresinin çapına olan oranını temsil ediyordu oysa. Bu oran bir sayıyla da gösterilebilirdi ve Wayne, Dwayne, Karabekian, Beatrice Keedsler ve hepimiz işimizde gücümüzdeyken bile dünyalı bilim adamları bu sayıyı sıkıcı bir tekdüzelik içinde uzaya yayımlıyorlardı. Bundan amaç, üzerinde yaratık bulunan öteki gezegenlere, eğer dinliyorlarsa, bizlerin ne zeki insanlar olduğumuzu göstermekti. Gizli yaşamlarının bu simgesini öksürüp aksırarak açığa vuruncaya kadar dairelere ne işkenceler etmiştik:

Ve formika masamın üzerinde Rabo Karabekian'ın **Aziz Antuvanın Baştan Çıkışı** adlı tablosunun görünmez bir benzerini çizdim. Çizdiğim şey, aslının bir minyatürüydü ve renkli de-

ğildi, ama resmin biçimini ve de ruhunu kapmıştım. İşte şunu çizdim:

Tablonun aslı altı buçuk metre genişliğinde ve beş metre yüksekliğindeydi. Zemin, Pennsylvania, Hellertown'da O'Hare Boya ve Vernik Sanayiinin çıkardığı bir yeşil duvar boyası olan **Hawaiian Avocado** ile boyalıydı. Düşey çizgi, gündüzün portakal rengi ışık yansıtan bir banttı. Binaları ve mezar taşlarını saymazsak, eski zenci lisesinin önündeki Abraham Lincoln heykelini saymazsak en pahalı sanat eseriydi bu.

Tablonun fiyatı bir rezaletti. Mildred Barry Sanat Merkezinin devamlı koleksiyonuna satın alınan ilk tabloydu. Barryton Ltd.'in Yönetim Kurulu Başkanı Fred T. Barry, resim için tam elli bin dolar sökülmüştü cebinden.

Midland Kenti küplere binmişti, sövüp saymıştı bu işe. Ben de.

▷ Beatrice Keedsler de öyle; ama piyano barda Karabekian'la birlikte otururken kızgınlığını içinde saklıyor, göstermiyordu. Üzerine Beethoven'in bir benzeri basılmış yakasız bir gömlek giymiş olan Karabekian, bu kadar kü-

çük bir işe bu kadar çok para aldığı için kendisinden nefret eden insanların ortasında bulunduğunu biliyordu. Hoşuna gidiyordu bu.

Kokteyl salonundaki herkes gibi o da alkolle beynini yumuşatıyordu. Maya adlı minicik bir yaratığın ürettiği bir maddeydi alkol. Maya organizmaları şeker yeyip alkol boşaltırlardı dışarı. Maya bokuyla kendi çevrelerini yıkarak kendi kendilerini öldürürlerdi.

→ Kilgore Trout, bir zamanlar, iki maya parçası arasında karşılıklı bir konuşma olan bir hikâye yazmıştı, Şeker yeyip kendi dışkılarında ölmek demek olan yaşamın olası amaçlarını tartışıyorlardı. Sınırlı zekaları yüzünden, hiç mi hiç akıllarına gelmiyordu kendilerinin şampanya yapmakta oldukları.

▷ Neyse, piyano barda Beatrice Keedsler'i, Rabo Karabekian'a döndürüp şöyle konuşturdum: «Korkunç bir itiraf bu ama söyleyeyim, Aziz Antuvan'ın kim olduğunu bile bilmiyorum. Kimdi ve insan neden baştan çıkarmak istesin onu?»

«Bilmiyorum, öğrenmek de istemiyorum,» dedi Karabekian.

«Hakikattan hoşlanmıyor musunuz?» dedi Beatrice.

«Hakikatın ne olduğunu biliyor musunuz?» dedi Karabekian. «Komşumun inandığı çılgınca bir şey. Onunla arkadaş olmak istiyorsam, neye inandığını sorarım ona. O bana söyler, ben de «Ya, ya, ne kadar doğru!» derim.»

▷ Ne ressamların ne de romancıların yaratılarına oldum olası saygı duymuşumdur. Kara-

bekian'ın, anlamsız resimleriyle yoksul halk kendini budala hissetsin, budala yerine kosun diye, milyonerlerle fitne birliğine girdiğine inanıyorum ben. Beatrice Keedsler'inse, halkı, yaşamın kendisinde birtakım öncü karakterlerin, daha küçük karakterlerin, önemli ayrıntıların, önemsiz ayrıntıların olduğuna, ondan alınacak birtakım derslerin, geçilecek birtakım sınavların, bir başlangıcın, bir ortanın ve bir sonun olduğuna inandırmak için öteki modası geçmiş hikâyecilerle el ele verdiğini düşünüyordum.

Ellinci doğum yıldönümüme yaklaşırken, ülkedaşlarımın verdiği budalaca kararlara her gün biraz daha öfkelenir ve şaşar olmuştum. Sonra birden acımaya başladım onlara, çünkü böyle iğrenç davranmanın, böyle iğrenç sonuçlar ortaya çıkarmanın onlar için ne kadar doğal, ne kadar masumane bir şey olduğunu anlamıştım: Hikâye kitaplarındaki uydurulmuş kişiler gibi yaşamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Amerikalıların birbirlerini o kadar sık vuruşlarının nedeni şuydu: Hikâyeleri ve kitapları bitirmenin alışılmış edebî bir buluşuydu bu.

Birçok Amerikalı, hükümetleri tarafından, yaşamları kağıttan yüz havlularıymış gibi bir davranış görüyorlardı, neden? Yazarlar, uydurma masallarında küçük roldeki insanlara çoğunlukla böyle davranıyorlardı da ondan.

Falan.

Amerika'yı böyle tehlikeli, gerçek yaşamla hiç ilgisi olmayan mutsuz bir ülke yapan şeyin ne olduğunu anlar anlamaz hikâyecilikten uzak durmaya karar verdim. Yaşam üzerine yazacaktım. Her kişi bir başkası kadar önemli ola-

caktı yazdığım şeylerde. Ne eksik, ne fazla. Bütün olaylar da eşit ağırlıkta verilecekti. Hiç bir şey dışarda bırakılmayacaktı. Başkaları kaosa düzen getirsinlerdi. Ben, düzene kaos getirecektim, sanıyorum yaptım da bunu.

Bütün yazarlar da aynı şeyi yapsaydı, o zaman belki de edebî tüccarlığın içinde olmayan yurtdaşlar, çevremizdeki dünyada düzen olmadığını, kendimizi kaosun gereklerine uydurmak zorunda olduğumuzu anlarlardı.

Kendini kaosa uydurmak zor bir şey, ama yapılabilir. Bunun canlı kanıtı benim: Yapılabilir demek ki.

▷ Orada, kokteyl salonunda kendimi kaosa uydururken, Bonni MacMahon'a, Evrende herhangi bir kimse kadar önemli olan garson kıza, Beatrice Keedsler'le Karabekian için daha fazla maya dışkısı getirttim. Karabekian'ın içkisi sert bir Sığırobur Martinisiydi, bir limon kabuğu kıvrımı vardı içinde. Bonnie yine: «Şampiyonların Kahvaltısı,» dedi.

«Ilk martinimi getirdiğinde de aynı şeyi söylemiştin,» dedi Karabekian.

«Ne zaman birine bir martini versem aynı şeyi söylerim,» dedi Bonnie.

«Sıkıcı bir şey ama, değil mi?» dedi Karabekian. «Ya da insanlar, böyle Allahın Sevgili yerlerindeki kentleri bu yüzden arayıp buluyorlardır belki de; aynı şakaları, hep aynı şakaları üst üste yapabilsinler diye. Ta ki, Ölümün Parlak Meleği gelip de bir avuç külle ağızlarını kapatıncaya kadar.»

«Insanları birazcık gülümsetmek için yapıyorum bunu ben,» dedi Bonnie. «Suç mu bu,

şu ana kadar duymadım. Bundan sonra söylemem ben de. Özür dilerim. Incitmek istememiştim sizi.»

Bonnie, Karabekian'dan nefret ediyordu, ama kendisi bir pasta kadar tatlı geliyordu Karabekian'a. Kokteyl salonunda neye kızarsa kızsın hiç bir zaman göstermezdi öfkesini. Bugüne kadar gelirinin en büyük kısmı bahşişlerden gelmişti, büyük bahşişler elde etmenin yolu da gülümsemekten, ne olursa olsun gülümsemekten geçiyordu. Bonnie'nin hayatta iki amacı vardı: Kocasının Shepherdstown'da araba yıkama işinde kaybettiği parayı yeniden kazanmak ve otomobilinin ön tekerleri için çelik kasnaklı lastikler almak.

Kocası, şu anda, televizyonda profesyonel golf oyuncularını seyrediyor ve maya dışkısıyla muşmulaya dönüyordu.

▷ Ha, Aziz Antuvan, insanların hırs, seks ve maya dışkısı gibi eğlencelerden yoksun basit bir yaşam sürdükleri ve çoğunlukla Evrenin Yaratıcısına dua ettikleri bir yer olan ilk manastırı kurmuş bir Mısırlıydı. Aziz Antuvan, genç ken, elinde avucunda bulunan her şeyi satmış ve çöllere çıkmış, yirmi yıl süreyle yalnız başına yaşamıştı. Bütün bu mutlak yalnızlık yılları boyunca yiyecekler, erkekler, kadınlar, çocuklar, parayerleri vb.'yle geçirebileceği güzel zamanları düşününce sık sık aklı başından gitmişti.

Onun yaşam öyküsünü yazmış olan bir başka Mısırlı, Aziz Athanasius'un, Isa'nın öldürülmesinden üç yüz yıl sonra toplayıp yazılmış olan Teslis, hulûl ve Kutsal Ruh'un tanrısallığı üze-

rine kuramları, Katolikler tarafından Dwayne Hoover'ın zamanında bile geçerli sayılıyordu.

Midland Kentindeki Katolik kilisesine Aziz Athanasius'un adı verilmişti. Önce Aziz Kristof'un adı verilmişti, ama sonra Papa, yani her yerdeki Katolik kiliselerinin başı, Aziz Kristof diye bir azizin belki de hiç olmadığını, halkın onun adını hiç bir yere vermemesi gerektiğini bildirmişti.

▷ Zenci bir bulaşıkçı erkek, bir Pall Mall sigarası içmek ve temiz hava almak için Motelin mutfağından dışarı çıktı. Beyaz fanilasının üzerinde iri bir rozet vardı, şunlar yazılıydı:

Her isteyen alıp taksın diye, Motelin çeşitli yerlerine tabak tabak koymuşlardı bu rozetlerden. Bulaşıkçı da matrak olsun diye almıştı onlardan birini. Uzun süre yaşasın diye yapılmamış olan ucuz ve basitlerinin dışında

sanat eseri ne işine yarardı ki onun? Eldon Robins'di adı, yirmi üç santim uzunluğunda ve beş santim çapında bir penisi vardı.

Eldon Robins de kalmıştı bir süre Yetişkinler Islah Yurdunda, onun için Wayne Hoobler'ı kolayca tanıyabildi: Çöp tenekelerinin arasında yeni bir sabıkalı. Kibar ve çarpık bir sevgiyle: «Gerçek dünyaya hoş geldin kardeş,» dedi. «En son ne zaman yemek yemiştin? Bu sabah mı?»

Wayne utana utana doğruladı bunu. Eldon, bir mutfağın içinden geçirerek mutfakta çalışanların yemek yedikleri bir masaya götürdü onu. Bir televizyon aygıtı da vardı orda, açıktı da. Iskoçya Kraliçesi Mary'nin başının kesilişini gösteriyordu. Herkes giyinmiş kuşanmıştı, Kraliçe Mary'yse başını kendi isteğiyle kütüğün üzerine koyuyordu.

Eldon, Wayne'e biftek, patates ezmesi, salça ve daha ne isterse buldu buluşturdu bedavadan; her şey, mutfaktaki öteki zencilerce hazırlanmıştı. Masanın üzerinde bir kâse Sanat Şenliği rozeti vardı. Eldon, Wayne"e de taktı onlardan bir tane yemeğe başlamadan önce. «Yakandan hiç çıkarma bunu,» dedi Wayne'e ciddi ciddi, «kötülüklerden korur seni.»

▷ Eldon, mutfakta çalışanların kokteyl salonuna açtıkları bir dikiz deliğini gösterdi Wayne'e. «Televizyondan bıkınca, hayvanat bahçesindeki hayvanları seyredersin,» dedi.

Eldon, dikiz deliğinden baktı bir. Wayne'e, piyano barda, yeşil bir pano üzerine sarı bir bant yapıştırdığı için kendisine elli bin dolar ödenmiş olan bir adamın oturduğunu söyledi.

Wayne'in, Karabekian'a iyice bir bakmasını söyledi ısrarla. Wayne yaptı denileni.

Ve Wayne birkaç saniye sonra gözünü dikiz deliğinden çekmek istedi, kokteyl salonunda olup biten şeyleri anlayacak kadar bir ön bilgisi yoktu çünkü. Örneğin mumlara bir türlü akıl erdiremedi. İçerde elektriğin sönmüş olduğunu ve birisinin sigortayı tamire gittiğini sandı. Bonnie MacMahon'un giysisinin de ne işe yaradığını anlayamadı: Ayaklarında, beyaz kovboy çizmeleri, çıplak kalçalarının büyük kısmını gösteren kırmızı jartiyerle tutturulmuş siyah ağ çoraplar vardı. Tam arkasına pembe pamuktan bir ponpon iğnelenmiş, puldan yapılmış sımsıkı bir mayo giymişti.

Bonnie'nin arkası Wayne'e dönüktü, bu yüzden de onun sekizgen, kenarsız üç odaklı gözlükler takmış ve kırk iki yaşında at yüzlü bir kadın olduğunu göremedi. Karabekian ne kadar aşağılayıcı olursa olsun onun gülümsediğini, gülümsediğini, hep gülümsediğini göremedi. Karabekian'a ne söylediğini dudaklarından okuyabiliyordu ama. Shepherdstown'da bir süre yaşamış olan herhangi bir kimse gibi o da konuşulanları dudaklardan okumakta iyiydi. Shepherdstown'da koridorda ve yemeklerde sessizlik kuralı üzerinde sıkı dururlardı.

▷ Karabekian, elinin şöyle bir salınışıyla Beatrice'i işaret ederek şunları söylüyordu Bonnie'ye: «Bu seçkin bayan ünlü bir masalcıdır, üstelik bu demiryolu kavşağında doğmuş. Belki de siz ona doğum yeri hakkında bazı yeni gerçek hikâyeler anlatabilirdiniz.»

«Ben hikâye bilmem,» dedi Bonnie.

«Haydi canım,» dedi Karabekian. «Bu odadaki her insanın yaşamı büyük bir roman olurdu.» Dwayne Hoover'ı gösterdi eliyle. «Şu adamın yaşam hikâyesi nasıl?»

Bonnie, Dwayne'nin, kuyruğunu sallayamayan köpeği Sparky'yi anlatmakla yetindi. «Hep uğraşıp durmak zorunda zavallı,» dedi.

«Harika,» dedi Karabekian. Beatrice'e döndü. «Eminim bunu kullanırsınız bir yerde.»

«Gerçekten de öyle,» dedi Beatrice. «Büyüleyici bir ayrıntı bu.»

«Ne kadar ayrıntı olursa o kadar iyi,» dedi Karabekian. «Romancılar sağ olsun. Oturup her şeyi yazmak, kağıda dökmek isteyen insanlar var, Tanrıya şükür. Yoksa, ne kadar çok şey unutulmuş olacaktı!» Bonnie'den, daha başka gerçek hikâyeler anlatmasını rica etti.

Coşkusu aldatmıştı Bonnie'yi; Beatrice Keedsler'in, kitapları için gerçekten de sahici hikâyelere ihtiyacı olduğu düşüncesi cesaretlendirmişti onu: «Şey—» dedi, «Shepherdstown'ı Midland Kentinin bir parçası olarak kabul eder misiniz acaba, aşağı yukarı yani?»

«Elbette,» dedi Karabekian, oysa Shepherdstown adını ömründe duymamıştı. «Shepherdstown olmasa Midland Kentinin ne anlamı olurdu? Midland Kenti de olmasaydı Shepherdstown'ın ne anlamı olurdu?»

«Şey» dedi Bonnie, anlatacak güzel bir hikâye aklına gelmiş gibi sürdürdü konuşmasını, «benim kocam Shepherdstown Yetişkinler Islah Yurdunda gardiyandı bir zamanlar, elektrik sandalyesine gidecek kimselerin yanında durup onlarla arkadaşlık ederdi, her gün bir dolu kişinin elektrik sandalyesine gittiği gün-

lerdi. Onlarla kağıt oynardı ya da İncil'den bazı bölümler okurdu yüksek sesle veya yapmak istedikleri başka şey varsa birlikte yapardı; birgün, Leroy Joyce adlı bir beyaz adamla birlikte bulunuyordu.»

Bonnie'nin giysileri, konuştukça balık pulları gibi, zayıf, acayip bir biçimde parlıyordu. Elbisesinin üzerini doldurmuş olan floresan kimyasal maddelerden oluyordu bu. Barmenin ceketi de öyleydi. Duvarlardaki Afrika maskeleri de. Kimyasal maddeler, tavandaki morötesi ışıklara enerji verildikçe, elektrikli işaretler gibi parlıyordu. Işıklar açılmamıştı henüz. Barmen canı ne zaman isterse, müşterilere hoş ve gizemli bir sürpriz vermek için açıyor kapıyordu ışıkları.

Sahi, yeri gelmişken söyleyelim, Midland Kentinde ışıkların ve elektrikle işleyen her şeyin elektrik gücü, Kilgore Trout'ın daha birkaç saat önce içinden geçtiği Batı Virginia'nın soyulup soğana çevrilmiş kömür yataklarından çıkan kömürden elde ediliyordu.

▷ «Leroy Joyce öyle budalaymış ki,» diye devam etti Bonnie, «kağıt oynayamıyormuş. İncil'i anlayamıyormuş. Hemen hiç konuşamıyormuş. Son akşam yemeğini yemiş ve öylece sessiz oturmuş. Irza geçme suçundan boyluyormuş elektrikli sandalyeyi. Kocam, hücrenin dışında koridorda oturmuş, kendi kendine okuyormuş. Leroy'un, hücresinde kıpırdadığını duymuş, ama hiç işkillenmemiş bundan. Sonra Leroy, teneke tasını demir parmaklıklara sürterek tıngırdatmaya başlamış. Kocam, Leroy'un biraz daha kahve istediğini sanmış. Kalkmış gitmiş,

tası almış. Leroy, şimdi her şey düzelmiş gibi gülümsüyormuş. Sanki elektrikli sandalyeye hiç gitmeyecekmiş gibi. Hani nasıl derler, şey'sini kesmiş de tasının içine onu koymuşmuş.»

▷ Bu kitap uydurma, doğru, ama Bonnie'ye anlattırdığım hikâye gerçekten oldu: Arkansas' ta bir cezaevinin ölüm hücresinde.

Dwayne Hoover'ın kuyruğunu sallamayan köpeği Sparky'ye gelince: Sparky'yi kardeşimin, kuyruğunu sallayamadığı için boyuna uğraşıp duran köpeğinden esinlendim. Böyle bir köpek gerçekten **var.**

▷ Rabo Karabekian, Bonnie McMahon'dan, kendisine, Sanat Şenliği programının kapağındaki genç kıza dair bir şeyler anlatmasını istedi. Midland Kentinde uluslararası üne sahip tek insanî yaratıktı bu. Dünya Kadınlararası İki Yüz Metre Kurbağalama Yüzme Şampiyonu Mary Alice Miller'di. «On beş yaşında daha,» dedi Bonnie.

Mary Alice, aynı zamanda Sanat Şenliği Kraliçesiydi. Programın kapağı onu, beyaz bir mayo içinde, boynunda Altın Olimpiyat Madalyasıyla gösteriyordu. Madalya şöyle bir şeydi:

Mary Alice, Aziz Sebastian'ın, İspanyol ressamı El Greco tarafından yapılmış bir resmine bakarak gülümsüyordu. Resim, Şenliğe, Kilgore Trout'ın koruyucusu Eliot Rosewater tarafından ödünç verilmişti. Aziz Sebastian, benden, Mary Alice Miller'den, Wayne'den ve Dwayne'den ve geriye kalan hepimizden bin yüzyıl önce yaşamış bir Romalı askerdi. Hıristiyanlık yasadışıyken gizlice Hıristiyan olmuştu.

Birisi tutup gammazlamıştı onu. İmparator Diocletian da okçulara vurdurtmuştu. Mary Alice'in öyle korkusuz bir mutlulukla gülümsediği resim, vücuduna saplanan sayısız oktan kirpiye dönmüş bir insanî yaratığı gösteriyordu.

Ha, ressamların, onun vücuduna bir sürü ok sokuşturmaktan hoşlanmaları da gösteriyor ki, Aziz Sebastian hakkında hemen hiç kimsenin bilmediği bir şey var: O olaydan sonra yaşamaya devam ettiği. Gerçekten de iyileşti.

Roma dolaylarında, Hıristiyanlığı överek ve İmparator hakkında ağzına geleni söyleyerek dolaşıp duruyordu, bu yüzden de ikinci kez ölüme mahkum edildi. Ölünceye kadar demir çubuklarla dövdüler onu.

Falan.

Ve Bonnie MacMahon, Beatrice'le Karabekian'a, Mary Alice'in Sherpherdstown'da Kefalet Kurulunun bir üyesi olan babasının, Mary Alice daha sekiz aylıkken yüzme öğrettiğini, üç aylıktan başlatıp onu her gün en az dört saat yüzdürdüğünü anlattı.

Rabo Karabekian, biraz düşündü bunun üzerinde, sonra birçok kimsenin duyabileceği kadar yüksek sesle: «Ne biçim bir adam bu, öz kızını kıçtan takma bir motora döndürmüş?»

Kitabımızın tinsel doruğuna geliyoruz şimdi; çünkü benim, yani bu kitabın yazarının şu ana kadar yaptığı şeylerle ansızın değişmesi bu noktada oluyor. Midland kentine bunun için gitmiştim, yeniden doğmak için. Ve Kaos, Karabekian'ın ağzına bu sözleri soktuğu sırada yeni bir ben'i doğurmak üzere olduğunu bildirdi: «Ne biçim bir adam bu, öz kızını kıçtan takma bir motora döndürmüş?»

Böyle ufak bir işaret, böyle gök gürültüsüne benzer sonuçlar doğurabilirdi, çünkü kokteyl salonunun tinsel döl yatağı, benim **deprem öncesi durum** diye adlandırmayı seçtiğim bir durumdaydı. Korkunç güçler işler durumdaydı ruhlarımızda, ama hiç iş yapmıyorlardı, çünkü birbirlerini öyle güzel dengeliyorlardı ki.

Ama o sırada bir kum taneciği parçalandı. Bir güç, ansızın ötekine üstün geldi ve tinsel kıtalar silkinmeye ve yükselmeye başladı.

O güç, elbette kokteyl salonundaki o kadar insanın başına bela olan para tutkusuydu. Rabo Karabekian'a resmi için ne kadar ödendiğini biliyorlar ve kendileri de elli bin dolar kazanmak istiyorlardı. Elli bin dolarla nasıl eğlenirlerdi kim bilir ya da kendileri öyle sanıyorlardı. Ama onlar, bunun yerine zor yoldan, dolar dolar para kazanmak zorundaydılar. Doğru değildi bu.

Bu insanlardaki bir başka güç de, yaşamlarının gülünç olabileceği, tüm kentlerinin gülünç olabileceği korkusuydu. Şimdiyse daha kötüsü gelmişti başlarına: Mary Alice Miller, kentlerinde tek alay edilmez saydıkları bir şey, bu kentten olmayan bir adam tarafından inceden inceye alaya alınıyordu.

Ve benim deprem öncesi durumum da dikkate alınmalı, çünkü yeni doğan biriydim ben. Bildiğim kadarıyla, kokteyl salonunda başka hiç kimse yeniden doğmamıştı. Geriye kalanlardan bazıları modern sanatın değeri konusunda fikir değiştirmişti.

Kendime gelince: Kendime ya da herhangi bir insanî yaratığa dair hiç bir kutsal şey olamayacağı, hepimizin birbirine çarpmaya, çarpmaya, çarpmaya mahkum makineler olduğumuz sonucuna varmıştım. Yapacak daha iyi bir şey bulunmadığından, çarpışan pervaneler olmuştuk. Bazan çarpışmalar üzerine iyi yazardım bu, iyi çalışan bir yazı makinesiyim anlamına gelirdi. Bazan kötü yazardım, bu da, bozuk bir yazı makinesiyim anlamına gelirdi. Bir Pontiac'tan, bir fare kapanındakinden daha çok kutsallık denen şey yok içimde artık.

Rabo Karabekian'ın beni kurtarmasını umuyordum. Onu ben yaratmıştım, bana göre değersiz, bayağı bir adamdı, sanatçılık manatçılık hak getire. Ama beni bugünkü sakin, sessiz Dünyalı yapan da Karabekian'ın kendisidir

Dinleyin:

«Ne biçim bir adam bu, öz kızını kıçtan takma bir motora döndürmüş?» dedi Bonnie MacMahon'a.

İşte o zaman Bonnie MacMahon patladı. Kokteyl salonuna çalışmaya geldiğinden beri ilk kez patlayışıydı bu onun. Sesi, galvanizli bir tenekeyi kesmekte olan bir şerit testerenin çıkardığı ses kadar çirkinleşti. **Yüksek** perdedendi de. «Demek öyle?» dedi. «Demek öyle?»

Herkes dondu kaldı. Bunny Hoover piyanoyu bıraktı. Hiç kimse bir tek sözcük kaçırmak istemiyordu.

«Mary Alice Miller hakkında iyi şeyler düşünmüyorsunuz demek?» dedi. «Eh, biz de sizin ressamlığınız için öyle. Beş yaşındaki çocukların yaptığı resimler sizinkilerden iyidir.»

Karabekian, karşısında dinelen bütün o düşmanları göğüsleyebilmek için yüksek bar iskemlesinden aşağı kaydı. Bayağı şaşırttı beni. Zeytin, yabani kiraz ve limon kabuğu yağmuru altında geri çekileceğini sanırdım ben onun. Ama o, heybetle dikilip duruyordu orada. «Dinleyin,» dedi, sakin sakin. «Sizin o harika gazetenizde resmime karşı yazılan yazıları okudum. Ta New York'a kadar göndermek düşünceliliğini gösterdiğiniz nefret mektuplarınızın her sözcüğünü okudum.»

Oradakileri biraz utandırdı, sıktı bu sözler.

«Ben ortaya çıkıp da yapıncaya kadar resim diye bir şey yoktu dünyada,» diye devam etti. «Şimdi artık böyle bir şey olduğuna göre, hiç bir şey, onu tekrar yapmaktan daha mutlu edemez beni, hem kentinizdeki beş yaşında çocuklara bakarak çok büyük gelişmeler gösterdim. Ayrıca sizin çocuklarınız, benim bulmak için birçok kızgın, öfkeli yıllar harcadığım şeyi, oyun oynar gibi kolayca buldularsa, çok sevindirir bu beni.

«Şimdi size şerefim üzerine söylüyorum ki,» diye sürdürdü, «kentinizin şu anda sahip olduğu resim, gerçekten bir anlam ifade eden yaşam üzerine her şeyi göstermektedir, hiç bir şeyi unutmadan. Her hayvanın anlayışının, bilişinin resmidir o. Her hayvanın maddesiz çekirdeğidir o; bütün o bildirilerin gönderildiği 'ben'im' dir o. Herhangi birimizin içinde cap-canlı yaşayan ne varsa odur: Bir farede, bir

geyikte, bir kokteyl salonu garsonunda. Başımıza, doğaya aykırı nasıl bir şey gelirse gelsin, sarsılmaz ve katkısız bir şeydir o. Aziz Antuvan'ın kutsal bir resmi, düşey, sarsılmayan bir ışık şeritidir. Bir hamamböceği ya da bir kokteyl salonu garsonu olsaydı yakınında, resim bunun gibi iki ışık şeriti gösterirdi. Anlayışımız, bilişimiz, içimizde canlı olan her şeydir, belki de herhangi birimizin içindeki kutsal olan her şey. Geriye kalan her şeyimiz ölü bir makinedir.

«Şuradaki kokteyl salonu garsonundan, şu düzey ışık şeritinden kocasına ve Shepherdstown'da idam edilmek üzere olan bir budalaya dair bir hikâye dinledim az önce. Çok güzel... Beş yaşındaki biri, bu karşılaşmanın kutsal yorumunu yapsın öyleyse resimle. Beş yaşında biri, budalalığı, demir parmaklıkları, öldürecek adam bekleyen elektrikli sandalyeyi, gardiyanın üniformasını, gardiyanın tabancasını, gardiyanın etini kemiğini soysun. Beş yaşında herhangi birinin yapabileceği o olgun resim nedir? Sarsılmayan iki ışık şeriti.»

Rabo Karabekian'ın barbar yüzünde bir kendinden geçme hali çiçek açıyordu. «Midlandlılar, sizi selamlarım,» dedi. «Siz bir şahesere bir yurt kazandırdınız!»

▷ Yeri gelmişken söyleyelim: Dwayne Hoover söylenenlerden hiç bir şeyi almıyordu. Hâlâ hipnotize olmuş durumdaydı, içine dönük durumdaydı. Hareketli parmakların yazı yazışını, hareket edişini falan düşünüyordu. Çan kulesine çomaklar sokuluydu onun. Tam takım kâğıtla oynamıyordu.

bölüm 20

Benim yaşamım Rabo Karabekian'ın sözleriyle yenilenirken, Kilgore Trout, Eyaletlerarası Anayolun yamacında, yeni Holiday Motelinin orada, beton hendeğin içindeki Şeker Çayı'na bakarken buldu kendini. Çayın üzerinde köprü falan yoktu. Yürüyerek geçmek zorundaydı.

Bir demir korkuluk üzerine oturdu, ayakkaplarını ve çoraplarını çıkardı, pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvadı. Çıplak bacakları, varisli damarlar ve yaralarla süslüydü. Yaşlı çok yaşlı bir adamken benim babamın bacakları da öyleydi.

Kilgore Trout'da benim babamın bacakları vardı. Benden bir hediyeydi bunlar kendisine. Babamın ayaklarını da verdim ona; uzun, dar ve duygulu. Gök mavisi renginde. Sanatçı ayakları.

Trout, sanatçı ayaklarını, içinde Şeker Çayı'nın aktığı beton hendek içine uzattı. Çayın yüzeyindeki açık renk plastik bir maddeyle kaplandılar birden. O şaşkınlık içinde Trout, plastikle kaplı ayağını sudan yukarı kaldırınca plastik madde havada birden kurudu, ayağını sedefe benzer ince, deri sıkılığında bir potin içine aldı. Aynı şeyi öteki ayağıyla da yaptı.

Plastik madde, Barryton fabrikasından geliyordu. Şirket, Hava Kuvvetlerine yeni bir antipersonel bomba yapmaktaydı. Bomba, çelik parçalar yerine plastik parçalar saçıyordu etrafa, plastik parçalar daha ucuza geliyordu çünkü. Ayrıca, plastik parçaların yaralı düşmanların vücudunda röntgen ışınlarıyla bulunmaları olanaksızdı.

Barryton, bu artık maddelerin Şeker Çayı'na aktığını bilmiyordu. Artık maddeleri ortadan kaldıracak bir sistem bulmak için, gangsterlerin kontrolundaki Maritimo Kardeşler İnşaat Şirketini tutmuşlardı. Şirketin gangsterler kontrolunda çalıştığını biliyorlardı. Bilmeyen var mıydı ki bunu? Ama Maritimo Kardeşler, kentte genellikle en iyi inşaatçı sayılıyorlardı. Örneğin, Dwayne Hoover'ın sağlam, dışarıya karşı kuvvetli evini onlar yapmışlardı.

Ama sık sık da, insanı şaşırtacak derecede büyük suç işlerlerdi. Barrytonların plastik yok etme sistemi böyle bir şeydi. Pahalıydı, karışık ve uğraştırıcı bir şey görünüyordu. Ama aslında, kanalizasyon borusundan çalınmış, Barrytonlardan doğrudan doğruya Şeker Çayı'na giden düz hattı gizlemek için her yanından kancalarla tutturulmuş, eski uydurma bir şeydi.

Sistemin nasıl bir pislik yayıcı haline geldiğini öğrense mutlaka hastalanırdı Barryton. Bütün geçmişi boyunca, kendisine neye malolursa olsun, birbirine sımsıkı bağlı kusursuz yurtdaşlar örneği vermeye çalışmıştı.

▷ Trout, Şeker Çayı'nı babamın bacaklarıyla ve ayaklarıyla geçti, her adım atışta bacaklarına yapışan o şeyler daha da sedeflendi. Pa-

ketlerini, ayakkaplarını, çoraplarını başının üzerinde taşıyordu, oysa su dizkapaklarına bile gelmiyordu.

Ne kadar gülünç göründüğünü biliyordu. Çok kötü bir biçimde karşılanmayı umuyor, Şenliğin canına okuyacağını hesaplıyordu. Bütün bu yolları, aşırı bir mazoşizm umuduyla aşmıştı. Bir hamamböceği gibi davranılmasını istiyordu kendisine.

▷ Bir makine olduğu için, içinde bulunduğu durum karışık, acıklı ve gülünçtü. Ama onun kutsal tarafı, anlayışı sarsılmaz bir ışık şeriti olarak kalmıştı.

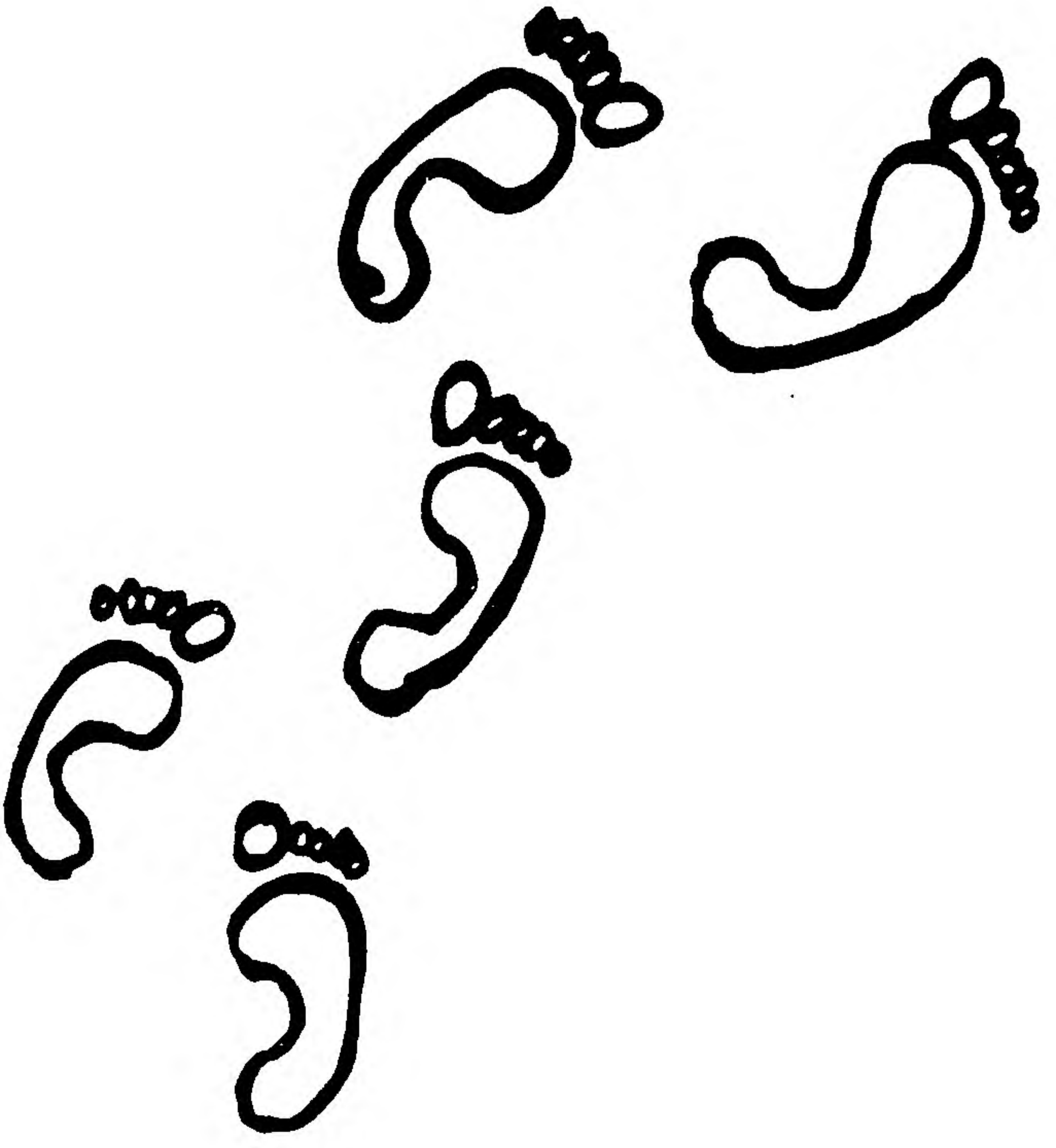
Ve bu kitap, etten bir makine tarafından, madenden ve plastikten bir makineyle işbirliği halinde yazılmaktadır. Yeri gelmişken söyleyelim. Plastik, Şeker Çayı'ndaki o yapışkan şeyin yakın akrabasıdır. Yazı yazan etten makinenin özüyse kutsal bir şeydir, yani sarsılmaz bir ışık şeriti.

Bu kitabı okuyan herkesin özünde sarsılmaz bir ışık şeriti vardır.

New York'taki apartmanımın kapı zili çaldı şu anda. Kapımı açtığımda ne bulacağımı çok iyi biliyorum: Sarsılmaz bir ışık şeriti.

Hay sen çok yaşayasın Rabo Karabekian, emi?

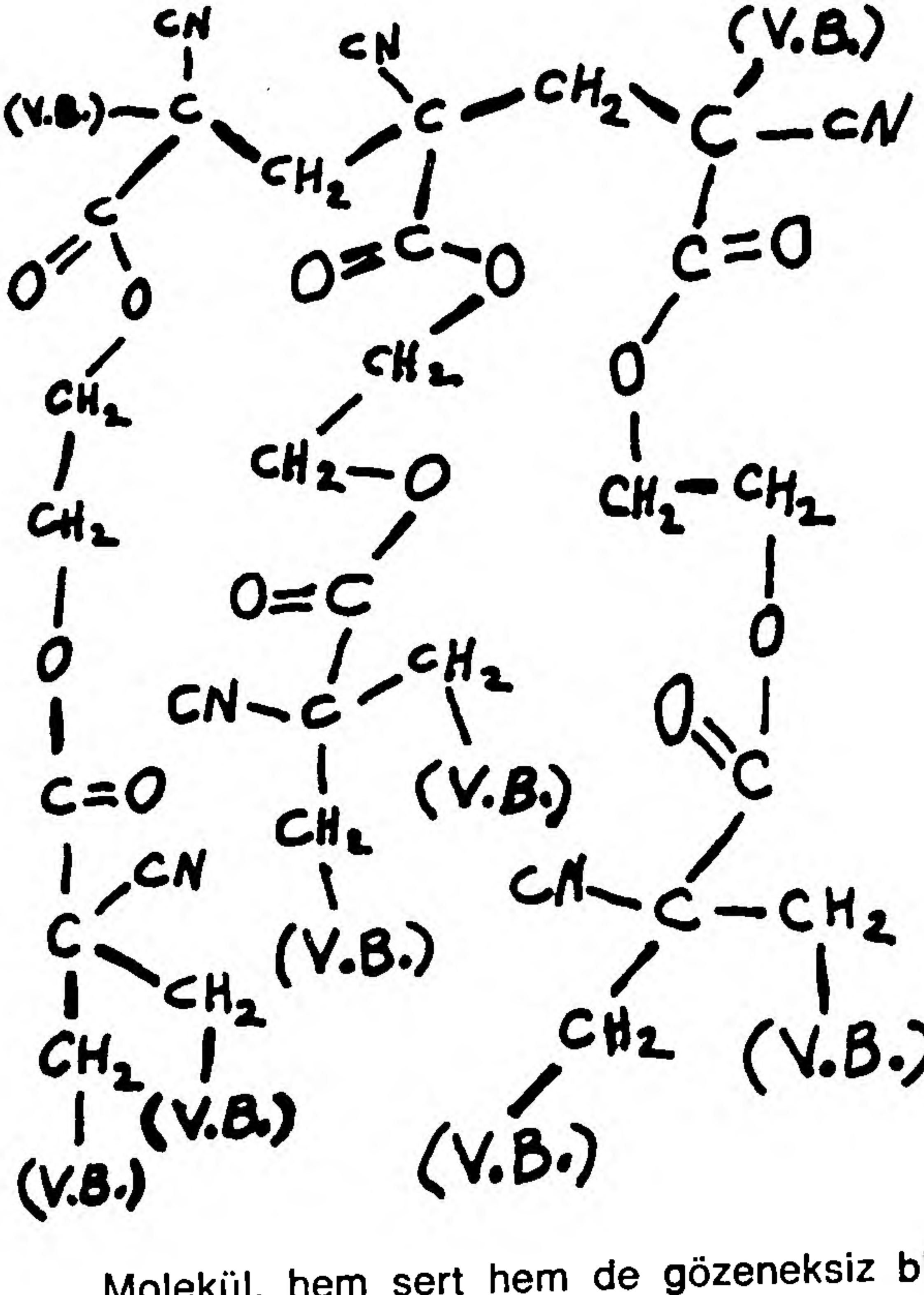
▷ Dinleyin: Kilgore Trout hendekten, aynı zamanda park yeri olan boş asfalt alana tırmandı. Halının üzerinde ayak izlerini bırakmak için Motele ıslak, çıplak ayaklarla girmeyi düşünüyordu. Şöyle:

Bazı insanların, ayak izlerinden deliye döneceği düşüncesi, Trout'ın fantezisiydi. Bu, şöyle kasıla kasıla cevap vermek fırsatını verecekti ona: «Nedir sizi bu kadar kızdıran şey? İnsanın ilk baskı makinesini kullanmaktan başka bir şey yapmıyorum ki ben. 'Ben buradayım, ben buradayım' diyen cesur ve evrensel bir yazı başlığı okuyorsunuz.»

Ama Trout, yürüyen bir baskı makinesi falan değildi öyle. Ayakları halının üzerinde iz miz bırakmıyordu, çünkü plastikle kaplanmıştı

ayakları, plastikse kurumuştu. Plastik molekülünün yapısı şöyleydi:

Molekül, hem sert hem de gözeneksiz bir tabaka oluşturuncaya kadar kendini tekrar ede ede böyle uzayıp gidiyordu.

Bu molekül, Dwayne'nin ikiz üvey kardeşleri Lyle ile Kyle'nin otomatik tüfekleriyle ateş ettikleri canavardı. Kutsal Mucize Mağarasının ağzına eden maddeydi.

▷ Bir molekülün bir parçasının nasıl yazılacağını bana Darmouth Kolejinden Profesör Walter H. Stockmayer öğretti. Seçkin bir fiziko-kimyacı, eğlendirici ve faydalı bir arkadaştır kendisi. Onu ben yaratmadım. Profesör Walter H. Stockmayer olmak isterdim ben de. Parlak bir piyanisttir. Düşteymiş gibi kayak yapar.

Ve akla yakın bir molekül çizdi mi, tıpkı benim burada gösterdiğim gibi, ne yana uzayıp gideceğini gösterirdi; sonu gelmeyen bir aynılık demek olan bir kısaltmayla.

Yaşam, içinde dünyanın öyle sımsıkı sarıp sarmalandığı bir polimer olduğuna göre, insanlar üzerine yazılmış herhangi bir hikâye için uygun bir son, aynı kısaltma olmalıydı. Bakın, koca koca harflerle yazıyorum işte, canım öyle istiyor çünkü:

FALAN

FİLAN

▷ Bu polimerin devamlılığını onaylamak içindir ki, o kadar çok cümleye «ve»ile, «böylece» yle başlıyor, o kadar paragrafi... «falan» la bitiriyorum.

Falan.

«Tıpkı bir Okyanus gibi her şey!» diye bağırmıştı Dostoyevski. Tıpkı bir selofan gibi her şey, diyorum ben de.

İşte böyle... Trout, mürekkebi tükenmiş bir baskı makinesi gibi girdi lobiye, ama yine de o güne dek oraya gelmiş en acayip insanî yaratıktı.

Çevresinde, öteki insanların **ayna,** onunsa **yarık** adını verdiği şeyler vardı hep. Lobiyi koktey salonundan ayıran duvar, baştan aşağı, üç metre yüksekliğinde ve on metre uzunluğunda bir **yarıktı.** Sigara makinesinin üzerinde bir başka **yarık** vardı, çikolata makinesinin üzerinde bir tane daha. Ve Trout, öteki evrende ne olup bittiğini anlamak için bunların içine bakınca, gözleri kan çanağı, pis, yaşlı bir yaratık gördü, ayakları çıplaktı, pantolonunun paçaları dizlerine kadar sıvanmıştı.

Bunlar olup biterken, lobide bulunan tek kişi, genç, güzel kabul memuru Milo Maritimo' ydu. Milo'nun giyinişi, cildi ve gözleri zeytinin alabileceği bütün renklerden oluşmuştu. Cornell Otel Okulunu bitirmişti. Dillere destan Şikagolu gangster Al Kapon'un fedailerinden biri olan Guille mo «Küçük Willi» Maritimo'nun homoseksüel torunuydu.

Trout bu zararsız insana takdim etti kendini, masanın önünde çıplak ayakları geniş geniş açılmış, kolları ayrık öylece dineliyordu. «Korkunç Kar Adam geldi,» dedi Milo'ya. «Öteki korkunç kar adamları kadar temiz değilsem, bu, Everest Tepesinin yamaçlarından, daha ufacık bir çocukken kaçırıldığım ve Rio de Janerio'da bir kerhaneye köle olarak götürüldüğüm ve orada elli yıldır, anlatılmaz derecede pislik içindeki helâları temizlediğim içindir. Oradaki kırbaçlanma odamıza gelen bir ziyaretçi, büyük bir acı ve kendinden geçme nöbeti içinde, Mid-

land Kentinde bir Sanat Şenliği olduğunu haykırdı. Bok gibi kokan bir sandıktan yürütülmüş çarşaflardan bir ip yapıp kaçtım ordan. Midland'a, ölmeden önce kendimi büyük sanatçı olarak — öyleyimdir — tanıtmaya geldim.»

Milo Maritimo aydınlık bir sevgiyle selamdı Trout'ı. «Mr. Trout,» dedi kendinden geçmişçesine. «Nerede olsa tanırdım sizi. Midland Kentine hoş geldiniz. Öyle **ihtiyacımız** var ki size!»

«Kim olduğumu ne biliyorsun?» dedi Kilgore Trout. O güne kadar kimse kim olduğunu bilmezdi onun.

«Siz, kendiniz olmak **zorundaydınız»** dedi Milo.

Trout'ın balonu sönmüştü, **nötralize olmuştu.** Kolları düştü, çocuğa döndü. «Bugüne kadar kimse kim olduğumu bilmezdi benim,» dedi.

«Ben biliyorum,» dedi Milo. «Biz sizi keşfettik, umarım siz de bizi keşfedersiniz. Midland Kenti, artık yalnızca Dünya Kadınlar Arası Iki Yüz Metre Kurbağlama Şampiyonu Mary Alice Miller'in memleketi olarak tanınmayacak. Kilgore Trout'ın büyüklüğünü ilk olarak tanımış bir kent olacak aynı zamanda.»

Trout masadan usul usul ayrıldı ve desenli kadifeden, Ispanyol üslubunda bir divan üzerine çöktü. Satış makineleri dışında her şey, bütün lobi, Ispanyol üslubuna göre yapılmıştı.

Milo, birkaç yıl önce çok bilinen bir televizyon gösteri numarası uyguluyordu şimdi. Gösteri havada değildi artık, ama birçok kimse numarayı hâlâ anımsıyordu. Ülkedeki konuşmaların çoğu televizyon gösteri numaraları üze-

rinde olurdu dün, bugün de öyle. Milo'nun gösterisi çoğunlukla, oldukça ünlü bazı yaşlı kimseleri, sıradan bir odaya benzeyen — aslında gerçek sahne olan — bir yere almaktı, seyirciler dışarda ön kısımda, kameralarsa etrafta gizliydi. Etrafta gizlenmiş, söz konusu kişiyi eski günlerinden tanıyan insanlar da bulunuyordu. Daha sonra ortaya çıkıp kişi hakkında kısa hikâyeler anlatırdı bunlar.

Milo şimdi, Trout gösteride olsaydı ve de perdeler kalkmak üzere bulunsaydı tören başkanının Trout'a söyleyebileceği şeyi söylüyordu: «Kilgore Trout. İşte yaşamınız!»

▷ Yalnız ne dinleyici ne perde ne de buna benzer bir şey vardı. Gerçek şu ki, Milo, Midland Kentinde Kilgore Trout hakkında herhangi bir şey bilen tek kişiydi. Keşke Midland Kentinin kaymak tabakası de Kilgore Trout'ın eserlerini okumak için en az benim kadar yanıp tutuşsaydı, diye düşünüyordu.

«Bir Yeniden Doğuşa öyle hazırız ki, Mr. Trout! Siz bizim Leonardo'muz olacaksınız!»

«Nasıl olur da benim adımı duymuş olabilirsiniz?» dedi Trout şaşkınlıktan donmuş.

«Midland Kenti Yeniden Doğuşa hazırlanırken,» dedi Milo, «buraya gelmek üzere yola çıkmış olan her sanatçının yazdığı ya da onun üzerine yazılmış her şeyi okumayı görev edindim ben.»

«Ne ben bir şey yazdım ne de benim hakkımda yazılmış bir şey var,» diye karşı çıktı buna.

Milo masasından kalktı, ilerledi. Elinde etrafı çeşitli cinsten bantlarla sarılmış, yamuk,

eski, topa benzeyen bir şey vardı. «Sizin hakkınızda hiç bir şey bulamayınca,» dedi, «Eliot Rosewater'a, sizi mutlaka buraya getirtmemiz gerektiğini söyleyen adama yazdım. Elinde sizin kırk bir romanınızdan ve altmış üç hikâyenizden oluşan özel bir koleksiyonu var, Mr. Trout. Onların hepsini okumama izin verdi.» Beyzbol topuna benzer şeyi ileri doğru uzattı, gerçekte Rosewater'ın koleksiyonundan bir kitaptı bu. Rosewater, bilim-kurgu kitaplığını çok hor kullanırdı. «Henüz bitiremediğim ek kitap bu, yarın güneş doğmadan bitirmiş olacağım onu da,» dedi Milo.

▷ Söz konusu roman, **Zekî Tavşan**'dı onu da söylemeden geçmeyelim. Romanın başta gelen tipi, bütün öteki yabanî tavşanlar gibi yaşayan, Albert Einstein ya da William Shakespeare kadar zekî olan bir tavşandı. Dişi bir tavşan. Kilgore Trout'ın yazmış olduğu roman ve hikâyelerdeki tek dişi kahramandı.

Bir balon gibi her gün biraz daha şişen, büyüyen zeka gücüne rağmen, normal bir dişi tavşan yaşamı sürüyordu. Sonunda, zekasının gereksiz olduğu, bir çeşit tümör olup, eşyalara tavşanca bakış açısı içinde hiç bir yararı olmadığı sonucuna varıyordu.

Bu yüzden seke-seke kente, tümörünü aldırmaya gidiyordu. Ama Dudley Farrow adında bir avcı, daha kente varmadan vuruyor, öldürüyordu onu. Farrow, tavşanı soyuyor, içini temizliyordu, ama bu sırada kendisi ve karısı Grace, tavşanı yemelerinin daha iyi olacağına karar veriyorlardı, çünkü öbür tavşanlara benzemeyen bir kafası vardı. Onlar da, tavşanın sağ-

lığında düşünmüş olduğu şeyi düşünüyorlardı; hastalıklıydı tavşan.

▷ Kilgore Trout'ın giysilerini hemen değiştirmesi elindeki tek giysiyi, lise smokinini ve yeni gece gömleğini falan giymesi gerekiyordu. Paçaları yukarı sıvanmış pantolonunun alt kısmı, çaydan yapışan plastik maddeyi içmiş, kaskatı kesilmişti, bir türlü inmiyordu aşağı. Lağım borularındaki bilezikler gibi kazıklanmıştı.

Milo Maritimo, odasını gösterdi Trout'a: Holiday Motelinin, aralarında açık bir kapı olan sıradan iki odasıydı bu. Trout'ın ve her seçkin ziyaretçinin bir odası, iki renkli televizyonu, iki fayans banyosu, **Sihirli Parmaklarla** donatılmış iki kişilik dört yatağı vardı. Sihirli parmaklar, yatağın somya yaylarına bağlanmış elektrik titreticilerdi. Bir konuk, yatağının baş ucundaki komodinin üzerindeki küçük bir kutuya bir yirmi beşlik atınca Sihirli Parmaklar yatağı hafif hafif titretmeye başlıyordu.

Trout'ın odasında, Katolik bir gangsterin cenaze törenine yetecek kadar çiçek vardı. Bunları, Sanat Şenliğinin Başkanı Fred T. Barray'yle Kadınlar Kulübü Midland Kenti Birliği, Ticaret odası falan göndermişti.

Trout, çiçeklerin üzerine iliştirilmiş kartlardan birkaçını okudu ve «Kent, sanatın gerçekten de arkasında, hem de nasıl!» diye yorumladı.

Milo berbat bir acıyla kasılarak zeytin gözlerini sımsıkı yumdu. «**Zaman** geldi. Tanrım, Mr. Trout, ne istediğimizi, niye acıktığımızı bile bilmeksizin, ne zamandır kıvranıp duruyoruz açlıktan,» dedi. Bu delikanlı, yalnızca usta cani-

lerin torunu değil, aynı zamanda şu sıralarda Midland Kentinde iş gören suçluların, zalimlerin yakın akrabasıydı da. Örneğin, Maritimo Kardeşler Inşaat Şirketinin ortakları, amcalarıydı. Milo'nun uzaktan akrabası Gino Maritimo, kentin afyon kralıydı.

▷ «Ah, Mr. Trout,» diye devam etti Milo, Trout'ın odasında, «şarkı söylemesini, dansetmesini, gülmesini ve ağlatmasını öğret bize. O kadar uzun zamandır parayla, seksle, hırsla, mal-mülkle, futbolla, basketbolla, otomobillerle, televizyonla ve alkolle, talaş ve kırık camla yaşamımızı sürdürmeye çalışıyoruz ki!»

«Açın gözlerinizi!» dedi Trout acı acı. «Bir dansöre, bir şarkıcıya, bir eğlence adamına benzer tarafım var mı benim? Smokinini giyiyordu şimdi. Ona göre çok büyüktü. Liseden beri çok kilo kaybetmişti. Cepleri naftalinle tıka basa doluydu. Heybe gibi şişkindi cepleri.

«Açın gözlerinizi!» dedi Trout. «Güzellikle beslenen bir insan böyle mi olur? Burada yalnızlıktan ve umutsuzluktan başka şeyimiz yok mu demek istiyorsunuz? Aynı şeylerin daha fazlasını getiriyorum ben size!»

«Gözlerim **açık** benim,» dedi Milo içtenlikle, «ve görmeyi **umduğum** şey neyse onu görüyorum ben. Bizim hiç bir zaman görmediğimiz hakikat ateşinin ortasından öteki tarafa geçmek cesaretini gösterdiği için korkunç yaralı bir insan görüyorum. Sonra da öteki tarafı bize anlatmak için geriye dönmüş bir insan.»

▷ Ve ben orada, yeni Holiday Motelinde oturuyor, moteli bir görünmez, bir görünür, sonra

yeniden bir görünmez, bir görünür yapıyorum. Aslında geniş, bomboş bir tarladan başka bir şey yoktu ortada.

Trout'ın Dwayne Hoover'a rastlamasının, Dwayne'nin zıvanadan çıkmasının tam zamanı, diye düşünüyordum.

Bu kitabın nasıl biteceğini biliyordum. Dwayne, birçok kişiyi yaralayacaktı. Kilgore Trout'ın sağ işaret parmağının bir boğumunu ısırıp koparacaktı.

Ve sonra Trout, yarası sarılınca, çekip hiç tanımadığı bir kente gidecekti. Kendisine her şeyi açıklayacak olan Yaratıcısına rastlayacaktı.

bölüm 21

Kilgore Trout kokteyl salonuna girdi. Ayakları ateş içindeydi. Ayakları yalnızca ayakkabı ve çorap içinde değil, bir de renksiz plastikle kaplıydı. Terleyemiyor, soluk alamıyordu.

Rabo Karabekian'la Beatrice Keedsler onun içeri girdiğini göremediler. Piyano barda, kendilerine sevgi gösterisinde bulunan yeni dostlarla çevriliydi etrafları. Karabekian'ın söylevi müthiş etkilemişti herkesi. Şimdi herkes Midland Kenti'nin, dünyanın en büyük tablolarından birine sahip olduğunu düşünüyordu.

«Yapılacak tek şey açıklamakmış,» diyordu Bonnie MacMahon. «Anlıyorum şimdi!»

«Açıklanacak bir şey yok sanıyordum ben,» diyordu inşaatçı Maritimo şaşkın şaşkın. «Ama varmış, hey Tanrım.»

Kuyumcu Abe Cohen, Karabekian'a şöyle diyordu: «Eğer sanatçılar daha çok açıklamalarda bulunsalardı, halk, sanatı daha çok severdi. Farkında mısınız bunun?»

Falan.

Trout, hayalet gibi hissediyordu kendini. Belki de birçok insanın kendisini, Milo Maritimo'nunki gibi büyük bir coşkuyla karşılayacağını, selamlayacağını düşünmüştü ve bu tür kutla-

malarda hiç tecrübesi olmamıştı bugüne dek. Ama hiç kimse çıkmadı yoluna. Eski dostu Adsızlık, Bilinmezlik hemen yanıbaşındaydı yine ve ikisi, Dwayne Hoover'la benim yakınımda bir masa seçtiler. Benden yana görebildiği tek şey, aynalı gözlüklerimdeki, **yarıklar**ımdaki mum alevlerinin yansımasıydı.

Dwayne Hoover kafaca hâlâ uzaktı kokteyl salonunda olup bitenden. Çok zaman önce geçmiş, çok uzaktaki bir şeye bakar gibi dalmış, koskoca bir burun oturuyordu orada.

Trout yerine otururken, Dwayne dudaklarını kıpırdatıyordu. Sessiz sessiz şunları söylüyordu, söylediklerinin Trout'la ya da benimle bir ilgisi yoktu: «Elveda bungun pazartesi.»

▷ Trout'ın yanında, manila kağıdından yapılmış şişkin bir zarf vardı. Milo Maritimo vermişti. İçinde, Sanat Şenliğinin programı, Şenlik Başkanı Fred. T Barry'den Trout'a bir hoş geldiniz mektubu, gelecek hafta yapılacak tören ve olayların zamanlarını gösterir bir liste ve daha bazı şeyler.

Trout bir de **Söylenebilir Artık** adlı romanından bir kopyayı da birlikte getirmişti. Bu, Dwayne Hoover'ın birazdan o kadar ciddiye alacağı Ağzı Açık Kunduz kitabıydı.

Yani üçümüz vardık orada. Dwayne, Trout ve ben. Kenarları dört metre uzunluğunda bir eşkenar üçgenin içine sığabilirdik.

Üç sarsılmaz ışık şeriti olarak basittik, ayrıydık ve güzeldik. Makineler olarak, içi eski boru, paslı menteşe ve zayıf yay dolu sarkık birer torbaydık. Ve aramızdaki ilişkiler Bizans ilişkisiydi.

Her şeye karşın, hem Dwayne'yi hem de Trout'ı ben yaratmıştım; şimdiyse Trout, Dwayne'yi olgunlaşmış, tam tavında bir deliliğe sürüklemek üzereydi; Dwayne'yse birazdan Trout'ın parmağının ucunu ısırıp koparacaktı.

▷ Wayne Hoobler, mutfaktaki dikiz deliğinden bizleri gözlüyordu. Omuzuna birisi dokundu. Kendisine yiyecek vermiş olan adam, artık gitmesini söylüyordu.

Avare avare çıktı dışarı, Dwayne'nin kullanılmış arabaları ortasında buldu kendini yeniden. Eyaletlerarası Anayol trafiğiyle konuşmasına kaldığı yerden yeniden başladı.

▷ Kokteyl salonundaki barmen, tavandaki morötesi ışıkları bir fiskeyle açtı. Bonnie MacMahon'un üniforması floresan maddeyle dolu olduğundan elektrikli bir işaret gibi yeniden yandı. Barmenin ceketi de, duvarlardaki Afrika maskeleri de.

Dwayne Hoover'ın gömleği de ve birçok insanların gömlekleri de. Nedeni şuydu: Bu gömlekler, içinde floresan maddeler bulunan sabunlarla yıkanmıştı. Fikir, çamaşırları gerçekten floresanlayarak gün ışığında daha parlak görünmelerini sağlamaktı.

Aynı çamaşırlar karanlık bir odada morötesi ışık altında bakıldığında gülünç şekilde parlıyordu.

Bunny Hoover'ın dişleri de yandı, içinde floresan maddeler bulunan bir diş macunu kullanıyordu çünkü, gün ışığında gülümsemesi daha da parlak oluyordu böylece. Sırıtıyordu şimdi, ağzında bir sürü küçük Noel ağacı ışığı varmış gibiydi.

Ama odadaki en parlak ışık, Kilgore Trout'ın yeni gece gömleğinin göğsüydü. Pırıl pırıl yanıyordu, derinliği vardı. Açılmış da içinden radyoaktif elmaslar dökülen bir torbanın ağzı sanırdınız.

Ama o sırada Trout, elinde olmadan öne doğru eğildi, gömleğinin kolalı göğsü kıvrım kıvrım büküldü, parabolik bir tabağa döndü. Gömleği bir ışıldağa çevirdi bu hareket. Işıldağın ışınları Dwayne Hoover'a çevrilmişti.

Anî ışık Dwayne'yi vect halinden uyandırdı. Belki de ölmüş olduğunu düşündü. Her neyse, acısız ve doğaüstü bir şey oluyordu. Dwayne kutsal ışığa güvenle gülümsedi, her şeye hazırdı artık.

▷ Trout, odanın içindeki bazı giysilerin fantastik değişimlerinin nedenlerini bilemezdi. Çoğu bilim-kurgu yazarları gibi o da bilim üzerine hemen hiç bir şey bilmezdi. Rabo Karabekian'dan daha çok ihtiyacı yoktu sağlam bilgilere. Bunun için de şaşmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden şu anda. Benim gömleğim, bayağı sabun kullanan Çin Çamaşırhanesinde birçok kez yıkandığı için parlamıyordu.

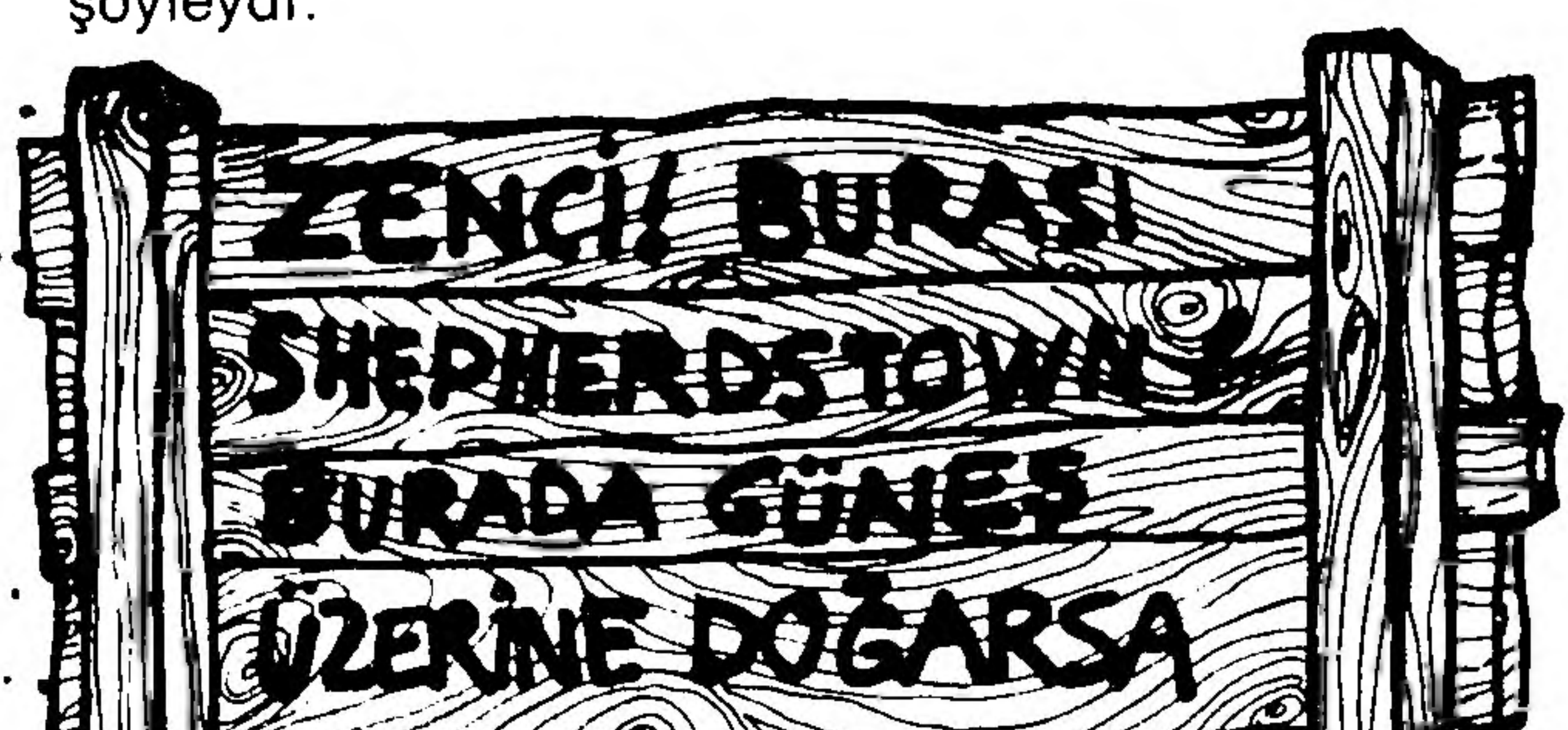
Dwayne Hoover, daha önce de limon asitinin pırıldayan tanecikleri içinde olduğu gibi, Trout'ın gömleğinin göğsünde yitirmişti kendini. Şimdi, daha on yaşındayken üvey babasının kendisine söylediği bir şeyi anımsıyordu: Shepherdstown'da neden zenci yoktu?

Tamamen yersiz, zamansız bir anımsama değildi bu. Dwayne, kocası Shepherdstown'da bir araba yıkama işinde çok para kaybetmiş olan Bonnie MacMahon'la konuşmaktaydı çün-

kü. Ve araba yıkama işinin batmasının asıl nedeni, başarılı bir araba yıkama yerinin ucuz ve bol emeğe, yani zenci emeğine ihtiyaç göstermesiydi: Shepherdstown'da ise zenci yoktu.

Dwayne on yaşındayken, Dwayne'nin üvey babası Dwayne'ye: «Yıllarca önce,» demişti. «Yıllarca önce zenciler milyonlarca akıyordu kuzeye doğru; Şikago'ya, Midland kentine, Indianapolis'e, Detroit'e. İkinci Dünya Savaşı vardı o sıralar. Öyle işçi sıkıntısı vardı ki ortalıkta, okuması yazması olmayan zenciler bile fabrikalarda iş bulabiliyordu. Zenciler o güne kadar kazanmadıkları kadar para kazanıyorlardı.»

«Ama Shepherdstown'da,» diye devam etmişti, «beyazların akılları çabuk geldi başlarına. Zencileri istemiyorlardı kentlerinde, bunun için, kentin sınırlarındaki anayollara ve demiryol giriş yerlerine yazılar koydular» Dwayne'nin üvey babasının anlattığına göre bu yazılar şöyleydi:

«Bir gece,» demişti Dwayne'nin üvey babası, «kapalı bir yük vagonundan bir zenci ailesi indi Shepherdstown'a. Belki yazıyı görmemişlerdi. Belki görmüş de okuyamamışlardı. Belki okumuş da inanmamışlardı.» Dwayne'nin üvey babası hikâyeyi böyle neşeli neşeli anlatırken, işsizdi. Büyük Bunalım daha yeni başlamıştı. O ve Dwayne, ufak bir aile arabasında, kentin dışına, kırlara çöp ve süprüntü çekiyorlar, Şeker Çayı'na döküyorlardı bunları.

«Neyse, o gece boş bir kulübeye yerleştiler bunlar,» diye devam etti Dwayne'nin üvey babası. «Sobalarını yakmışlar. Gece yarısı bir kalabalık bastı orayı. Adamı dışarı çıkardılar, bir dikenli çitin üzerinde ikiye biçtiler.» Dwayne bunları dinlerken, Şeker Çayı'nın üzerine, çöplerden çıkan yağlı bir ebemkuşağının yayıldığını anımsıyordu.

«O geceden sonra çok oldu, çok zaman geçti,» demişti üvey babası, «o geceden sonra bir tane bile zenci geceyi Shepherdstown'da geçirmedi.»

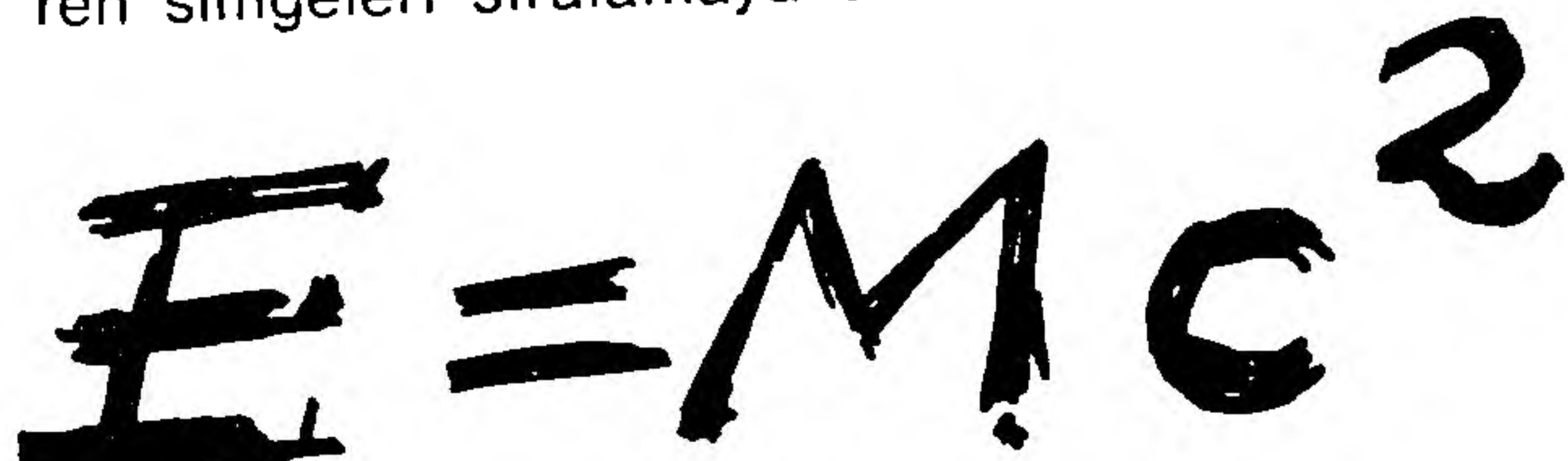
▷ Trout, Dwayne'nin, öyle deli deli göğsüne baktığının farkındaydı ve rahatsızdı bundan. Dwayne'nin gözleri yüzüyordu, Trout'sa onların alkol içinde yüzdüğünü sanıyordu. Dwayne'nin kırk uzun yıl önce Şeker Çayı'nın üzerinde ebemkuşağını meydana getirmiş olan yağ tabakasını gördüğünü nereden bilsin!

Trout, ne kadar küçük bir parçamı görürse görsün, benim de farkımdaydı. Dwayne'den de fazla rahatsız ediyordum onu. Nedeni şu: Trout, yarattığım karakterlerin içinde, kendisinin bir başka insanî yaratığın yarattığı bir şey

olabileceğinden kuşkulanacak kadar hayali işleyen tek kişiydi. Bu olasılıktan defalarca söz etmişti papağanına. Örneğin, şöyle demişti: «Şerefsizim ki, Bill; işlerin gidişine bakıyorum da kendimin, boyuna acı çeken birisini anlatmak isteyen bir adamın yazdığı bir kitapta bir tip olduğumu sanıyorum.»

Şu anda Trout, kendisini yaratmış olan kimsenin çok yakınında oturduğunu çakmaya başlıyordu. Rahatsızdı bundan. Nasıl bir tepki göstereceğini —hele tepkisi, ben ne söylersem o olacağı için— bilmesi çok zordu.

Bense sıkmadım onu, el sallamadım, gözümü dikip bakmadım. Gözlüklerim öylece duruyordu gözümde. Masamın üzerinde yine yazılar yazmaya, benim günümde anlaşıldığı şekliyle maddeyle enerji arasındaki ilişkiyi gösteren simgeleri sıralamaya devam ettim.

Bana kalırsa sakat bir denklemdi bu. Bir yerlerinde **Anlayış, Biliş** karşılığı olarak bir «A» ya da bir «B» olmalıydı; çünkü bunsuz, matematiksel bir değişmez olan «E», «M» ve «c» var olamazdı.

▷ Sırası gelmişken söyleyelim şimdi, bakın: Hepimiz bir topun yüzeyine yapışıp kalmışız. Gezegen top biçiminde. Herkes anlıyor görünüyor, ama hiç kimse neden o yuvarlağın üzerinden aşağı düşmediğimizi bilmiyor.

Gerçekten zeki kimseler, en iyi ve en kolay zengin olma yolunun, insanların üzerine yapışıp kaldığı bu yüzeyin bir kısmına sahip olmak olduğunu anlıyordu.

Trout, benimle ve de Dwayne'yle göz ilişkisi kurmaktan çekiniyordu, bunun için, o gelinceye kadar odasında kendisini beklemiş olan manila kağıdından yapılma zarfın içini karıştırmaya başladı.

İncelediği ilk şey, Sanat Şenliği Başkanı, Mildred Barry Sanat Merkezi'nin koruyucusu ve Barryton Ltd. Müdürler Kurulu Başkanı Fred T. Barry'nin mektubu oldu.

Mektuba, Barryton'ın ödenmiş sermayesinden Kilgore Trout adına düzenlenmiş bir hisse senedi iliştirilmişti. Mektup şu:

«Sayın Mr. Trout, sizin gibi seçkin ve yaratıcı bir kimsenin değerli zamanını Midland Kenti'nin ilk Sanat Şenliğine vermesi bizim için bir zevk ve şereftir. Burada bulunduğunuz sürece kendinizi ailemizin bir üyesi olarak hissetmenizi arzu ederiz. Size ve öteki seçkin ziyaretçilere, topluluğumuzun yaşamına daha derin bir biçimde katılmış olma duygusunu vermek için, her birinize, benim kurmuş olduğum şirketin, şu anda Yönetim Kurulu Başkanı bulunduğum şirketin bir hissesini hediye olarak veriyorum. Artık şirket yalnızca benim değil, sizindir de.»

«Şirketimiz, 1934'te Robo-Magic Corporation of America olarak işe başladı. Başlangıçta üç kişi çalışıyordu; şirketin

görevi, evlerde kullanılmak üzere ilk tam otomatik çamaşır makinelerini çizmek ve yapmaktı. Bu çamaşır makinesinin parolasını senet belgesinin üst kısmındaki korporasyon amblemi-nde görebilirsiniz.»

Amblem, süslü bir şezlong üzerine uzanmış bir Yunan Tanrıçasıydı. Elinde, ucundan uzun bir flama sarkan bir bayrak direği tutuyordu. Flamada şunlar yazılıydı:

Eski Robo-Magic çamaşır yıkama makinesinin parolası, insanların pazartesi günü üzerine iki ayrı düşüncesini zekice birbirine karıştırıyordu. Bir düşünce, kadınların geleneksel olarak çamaşırlarını pazartesi günü yıkadıkları fikriydi. Pazartesi çamaşır günüydü yani, bu bakımdan özellikle sıkıcı bir gün olamazdı.

Hafta içinde korkunç güç işleri olan kimselerse, bazan pazartesiye «Bungun Pazartesi» derlerdi, bir günlük dinlenmeden sonra yeniden işe başlamak zorundaydılar çünkü. Fred T. Barry, delikanlılığında Robo-Magic'in parolasını bulduğunda, çamaşır yıkamak, kadınlarca iğrenç ve yorucu bir iş sayıldığı için pazar-

tesinin «Bungun Pazartesi» diye adlandırıldığını ileri sürdü.

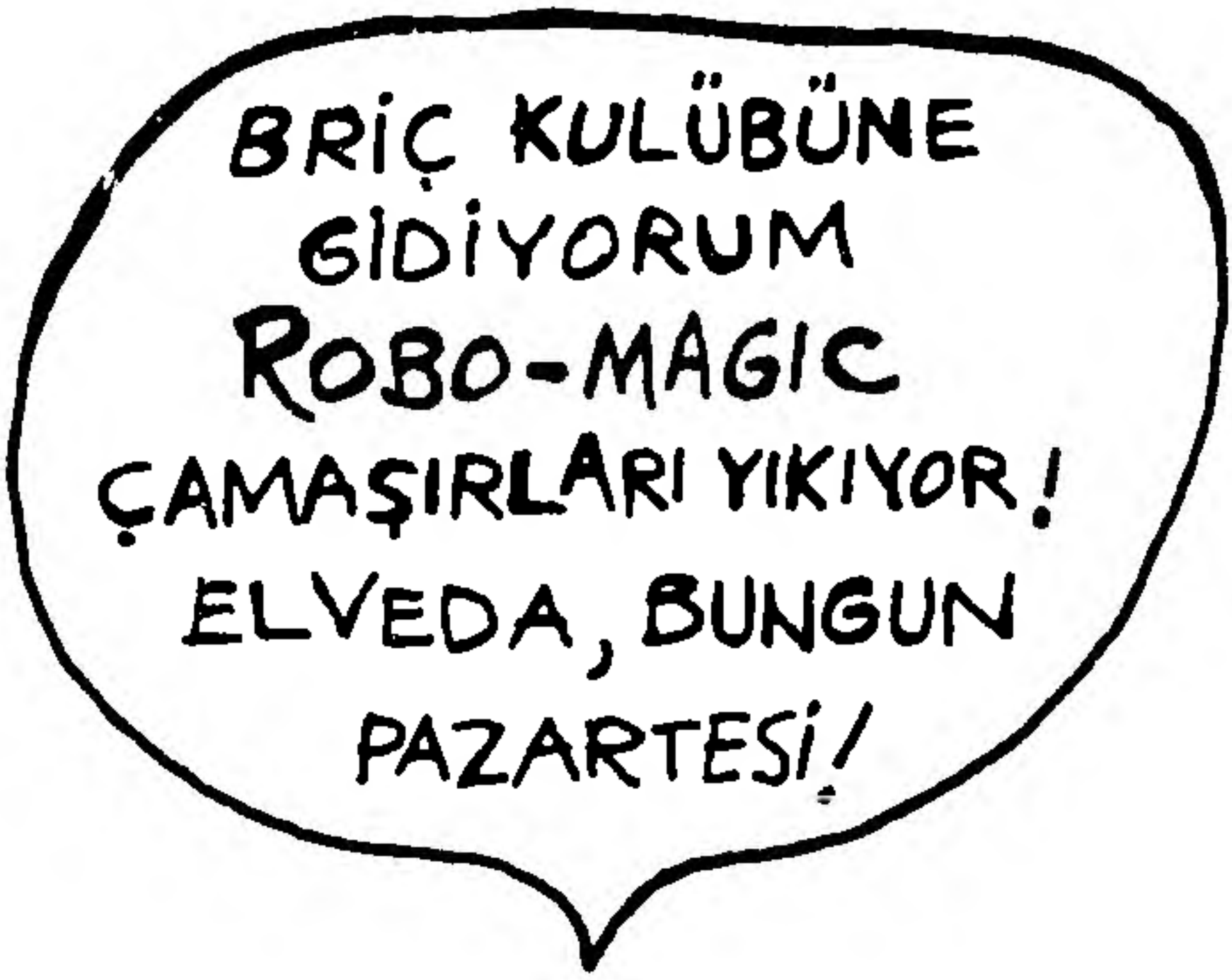
Robo-Magic onların yüzlerini güldürecekti.

▷ Doğrusunu isterseniz, Robo-Magic bulunduğunda kadınların çoğunlukla çamaşır yıkama günlerinin pazartesi olduğu doğru değildi. Canları ne zaman isterse o gün yıkarlardı. Dwayne Hoover'ın, Büyük Bunalım günlerine ait en açık anılarından biri, örneğin üvey anasının Noel arefesinde çamaşır yıkamaya karar verişiydi. Ailenin içine düşmüş olduğu kötü durumla çok sıkılıyordu ve birden kalkıp bodrum kata, kara bokböceklerinin ve kırkayakların arasına inmiş ve çamaşır yıkamıştı.

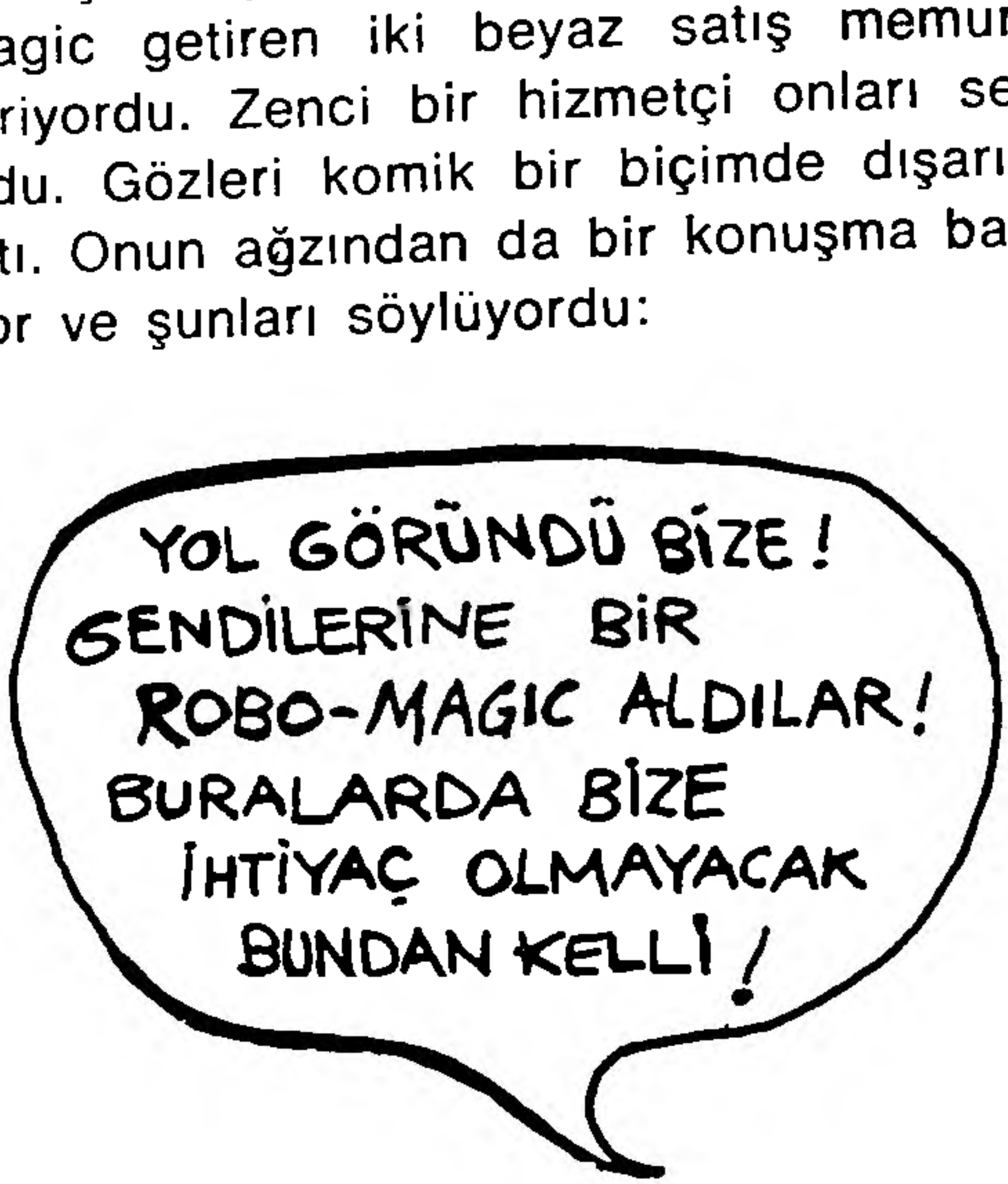
«Zenci işi yapmanın zamanı,» demişti.

▷ Fred T. Barry, Robo-Magic'i 1933'te, satışlar henüz güven verici bir duruma gelmeden önce reklam etmeye başladı. Midland Kentinde Büyük Bunalım yıllarında, yol üzerine ilan levhaları koymaya gücü yeten birkaç kişiden biriydi, bunun için de Robo-Magic'in satış bildirileri, dikkati çekmek için başka bildirilerle sürtüşmek, itişip kakışmak zorunda değildi. Hemen hemen tek simgeydi kentte.

Fred'in ilanlarından biri, Robo-Magic Corporation'ın üzerine aldığı eski Keedsler Otomobil Şirketinin ana giriş kapısının dışındaydı. Kürk mantolu ve inciler içinde bir yüksek sosyete kadınını gösteriyordu. Güzel bir öğle sonu gezintisi için konağından çıkarken şöyle diyordu kadın; ağzından çıkan konuşma balonunda şunlar yazılıydı:

Demiryolu deposunun yanındaki bir levha üzerine çizilmiş bir başka reklam, bir eve Robo-Magic getiren iki beyaz satış memurunu gösteriyordu. Zenci bir hizmetçi onları seyrediyordu. Gözleri komik bir biçimde dışarı fırlamıştı. Onun ağzından da bir konuşma balonu çıkıyor ve şunları söylüyordu:

Fred T. Barry bu reklamları kendisi yazıyordu; daha o zamandan, Robo-Magic'in çeşitli konulardaki aletlerinin zamanla hamallık, te-

mizlik, aşçılık, çamaşırcılık, ütücülük, çocuk bakıcılığı ve pislikle uğraşmak gibi «Dünyadaki Zenci İşleri»ni yapacağını haber veriyordu.

Dwayne Hoover'ın üvey anası, böyle işlerden müthiş hoşlanan tek kadın değildi. Benim anam da öyleydi nur içinde yatsın kız kardeşim de öyleydi. Yani zenci işi yapmayı açıkça reddederlerdi.

Tabii, beyaz erkekler de yapmazdı bu işleri. **Kadın işi** derlerdi bunlara, kadınlarsa **zenci işi.**

▷ Korkunç bir tahmin yapacağım şimdi: Öyle sanıyorum ki, Ülkemdeki İç Savaşın bitişi, savaşı kazanan Kuzeyli beyazları daha önce hiç görülmemiş bir biçimde bozmuştur. Yine sanıyorum ki, bu bozulma. neyin nesi olduğunu bilmeyen torunlarına da kaldı.

O savaşın en arzu edilen ganimetleri olan insan köleler, o savaşta üstün gelenlere yutturulmuştur.

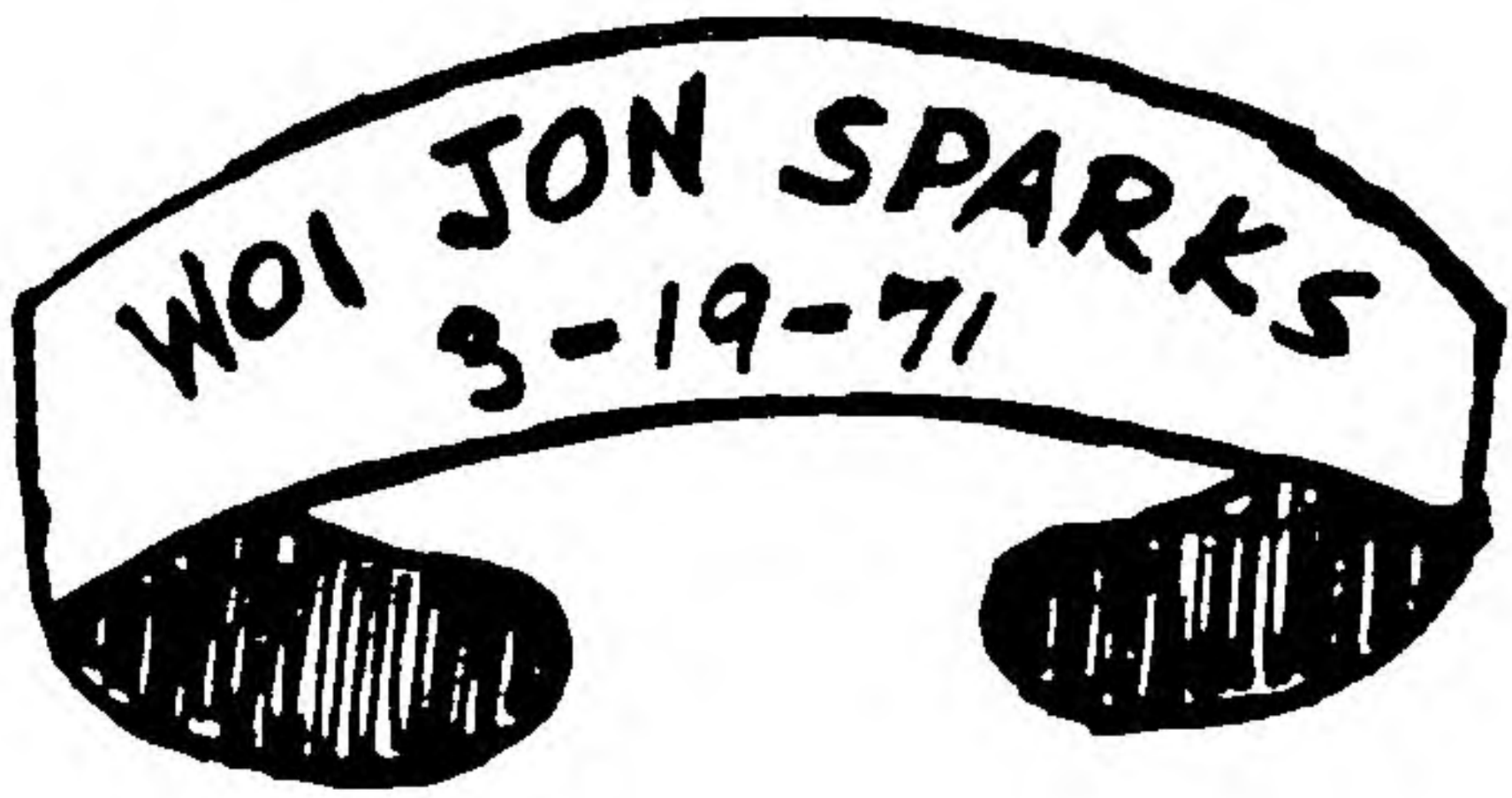
▷ Robo-Magic düşü, İkinci Dünya Savaşıyla kesildi, yarıda kaldı. Eski Keedsler Otomobil fabrikası, ev eşyaları yapan bir fabrika yerine silah yapan bir fabrika oldu. Robo-Magic'ten geriye kalan tek şey, makinenin geri kalan kısmına suyu ne zaman içeri vereceğini, ne zaman dışarı atacağını, ne zaman çalkalayacağını, ne zaman durulayacağını, ne zaman sıkacağını falan söyleyen beyniydi.

Bu beyin, İkinci Dünya Savaşında «BLINC Sistem» denilen şeyin sinir merkezi oldu. Ağır bombardıman uçaklarına takılır ve bombacı, üzerinde «bombalar aşağı» yazan parlak kır-

mızı düğmeye bastıktan sonra bombaları düşürme işini kendisi yapardı. Düğme BLINC Sistemini çalıştırır, bu sistem de aşağıdaki gezegen üzerinde istenen bir patern üstünde patlayacak şekilde bombaları bırakırdı. «BLINC», Blast Interval Normalization Computer (Patlama Aralarını Düzenleme Kompüteri) adının kısaltılmış şekliydi.

bölüm 22

Ve ben orada, yeni Holiday Motelinin kokteyl salonunda, Kilgore Trout'ın gömleğinin göğsüne gözünü dikmiş bakıp duran Dwayne Hoover'ı seyrederek oturuyordum. Kolumda şöyle bir bilezik vardı:

WO1 — Warrant Officer First Class (Birinci Sınıf Gedikli Erbaş) anlamına geliyordu, Jon Sparks'ın rütbesiydi bu.

Bilezik iki buçuk dolara mal olmuştu bana. Vietnam'da savaş süresince esir alınmış yüzlerce Amerikalıya duyduğum acımanın bir anlatım yoluydu bu. Böyle bilezikler gitgide yaygınlaşıyordu. Her birinin üzerinde gerçek savaş esirinin adı, rütbesi ve esir düştüğü gün yazılıydı.

Bilezikleri takanlar, esirler memleketlerine

dönünceye ya da öldükleri veya kayıp oldukları bildirilinceye kadar kollarından çıkaramazlardı onu.

Bileziğimi hikâyeme nasıl uyduracağımı düşünüp duruyordum ben; birden onu Wayne Hoobler'ın bulması için bir yerlerde düşürmek fikri geldi aklıma.

Wayne bunun WOI Jon Sparks adlı birini seven bir kadına ait olduğunu, kadının ve WOI'nin 19 Mart 1971'de nişanlandıklarını veya evlendiklerini ya da o tarihte onlar için önemli bir şey olduğunu varsayardı.

Wayne alışmadığı bir adı sökmeye çalışırdı. «Woe-ee?» derdi. «Woe-ee? Woe-eye? Woy?»

▷ Orada, kokteyl salonunda, Dwayne Hoover'a, Hıristiyan Gençler Birliğindeki hızlı okuma gece kursunda bir diploma verdim. Bu, Kilgore Trout'ın romanını saatlar yerine birkaç dakika içinde okuma olanağını verecekti ona.

▷ Orada, kokteyl salonunda, bir doktorun, sıkıntı hissetmememem için günde iki kez alabileceğimi söylediği beyaz bir hap aldım.

▷ Orada, kokteyl salonunda, hap ve alkol, şu ana kadar açıklamamış olduğum bütün şeyleri açıklamak ve masalımın sonuna hızla atılmak konusunda korkunç bir acelecilik hissi verdi bana.

Görelim öyleyse: Dwayne'de, çok hızlı okumak gibi bir yeteneğin daha önce olmadığını, bunu benim ona verdiğimi az önce söylemiştim. Kilgore Trout, belki de New York'tan buraya olan yolculuğunu benim ona ayırdığım

zaman içinde yapmamıştır, ama çok geç artık, bunun üzerinde kafa yormanın gereği yok. Öyle kalsın, öyle kalsın!

Daha başka, daha başka. Ha, evet... Trout'ın hastanede göreceği bir ceketi anlatmalıyım. Arkadan bakılınca şöyle bir şey:

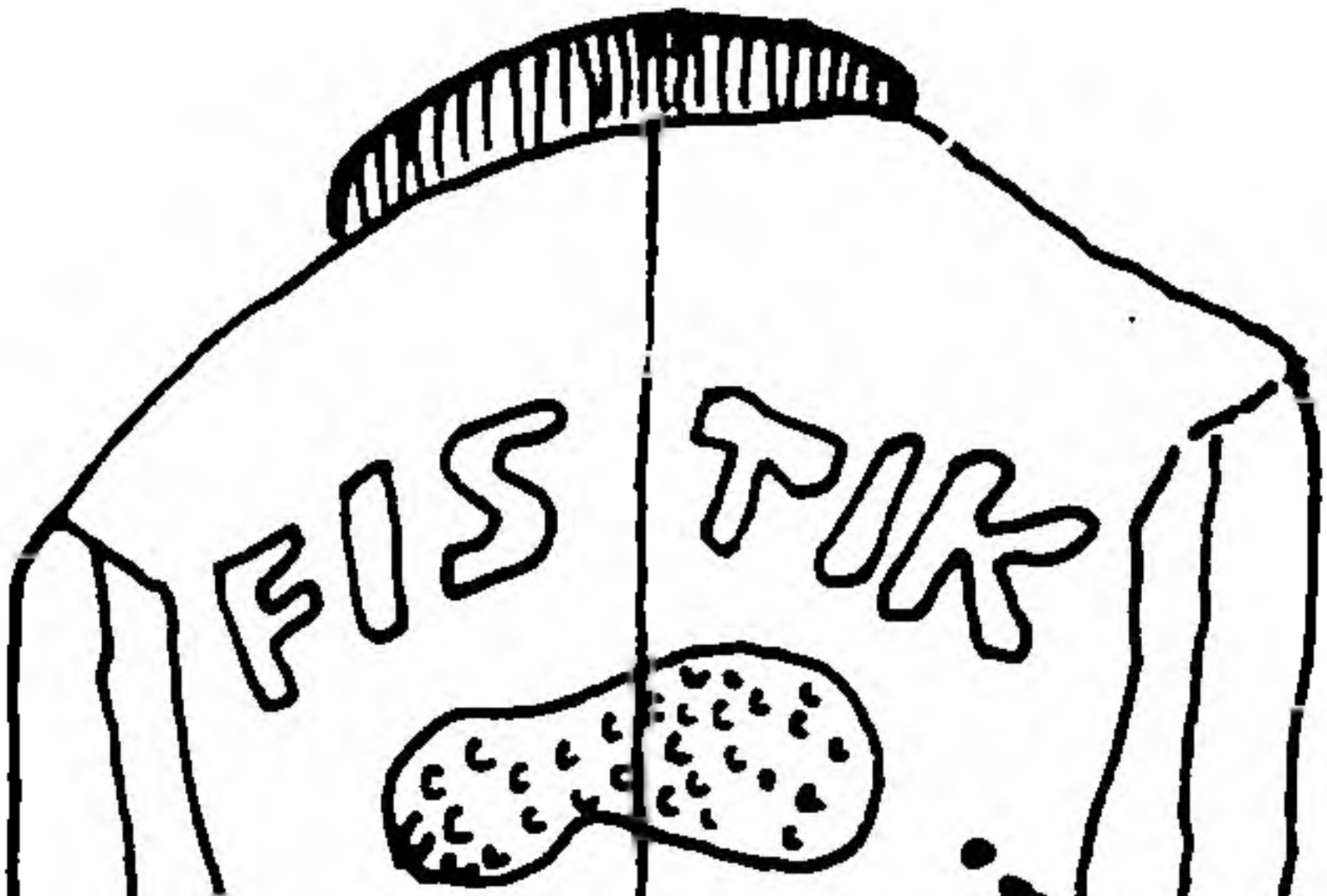
Açıklaması şöyle: Midland Kentinde yalnızca bir tek zenci lisesi vardı bir zamanlar. Ona da, 1770'te Boston'da İngiliz askerleri tarafından vurulan bir zencinin, Crispus Attucks'un adı verilmişti. Okulun anakoridorunda bu olayı anlatan, yağlıboyayla yapılmış bir resim vardı. Birçok beyaz insan da mermileri vücutlarıyla durduruyordu. Crispus Attucks'un alnında, bir kuş kafesinin ön kapısına benzer bir delik vardı.

Ama zenciler okula **Crispus Attucks Lisesi**

demiyorlardı artık. **Suçsuz Seyirci Lisesi** diyorlardı.

Ve İkinci Dünya Savaşından sonra bir başka zenci lisesi yapılınca ona da, köle doğmuş, ama sonradan ünlü bir kimyacı olan bir zencinin, George Washington Carver'in adı verildi. Carver, yer fıstığının dikkate değer birçok yeni kullanılışını bulmuştu.

Ama zenciler bu okulu da asıl adıyla çağırmadılar. Daha okul açıldığı gün, arkadan şöyle görülen birtakım ceketler giyen zenci delikanlılar çıktı ortaya:

▷ Midland Kentinde birçok zencinin, bir zamanlar İngiltere İmparatorluğu olan toprakların çeşitli yerlerindeki kuşları neden bu kadar güzel taklit ettiklerini de açıklamalıyım, anlıyor

musunuz. Mesele şuydu: Fred T. Barry'yle annesi ve babası. Büyük Bunalım günlerinde, zenci işi yapmak üzere zenci tutmaya gücü yeten biricik insanlardı. Romancı Beatrice Keedsler'in doğduğu yer olan eski Keedsler Konağını devralmışlardı. Yirmi kadar uşağın çalıştığı olurdu orada, hepsi de aynı zamanda.

Fred'in babası, yirmilerin o refah günlerinde içki kaçakçılığından, hisse senetleri ve bonolar üzerine dalavereden dünyanın parasını yapmıştı. Bütün parasını nakit halde tutuyordu, Büyük Bunalım yıllarında birçok banka iflas edince bunun ne kadar parlak bir fikir olduğu ortaya çıktı. Bir de: Fred'in babası, çocukları ve torunları için yasalara uygun işler satın almak isteyen Şikagolu gangsterlerin bir şubesiydi. Bu gangsterler, Fred'in babasının aracılığıyla, Midland Kentinde hemen her güzel mülkü gerçek değerinin onda birinden yüzde birine kadar değişen fiyatlarla satın aldılar.

Ve Fred'in annesiyle babası, Birinci Dünya Savaşından sonra Birleşik Amerika'ya gelmeden önce, İngiltere'de müzikhollerde çalışırlardı. Fred'in babası ağaç testeresiyle müzik yapardı. Annesiyse, hâlâ İngiltere İmparatorluğu olan ülkenin çeşitli yerlerinden kuşları taklit ederdi.

Sonradan, Büyük Bunalım günlerinde bile kendi zevki için kuşları taklit etmeye devam etti. Örneğin, «Malezya Bülbülü» derdi ve o kuşu taklit ederdi.

Ve onun yanında çalışan bütün zenciler, Fred'in annesi taklit yaparken yüksek sesle gülemeseler de, bunun o güne kadar gördükleri en matrak şey olduğunu düşünürlerdi. Ve, ken-

di dostlarını ve akrabalarını gülmekten kırıp geçirmek için onlar da öğrendiler kuş taklidi yapmasını.

Çılgınlık gittikçe yayıldı. Keedsler konağının o güne kadar yanına bile yaklaşmamış olan zenciler, lir kuşunu, Avustralya'nın kuyruksallayanını, Hindistan'ın sarı asmakuşunu, bülbülü, ispinozu, İngiltere'nin çalıbülbülünü ve Çit kuşunu taklit eder olmuşlardı.

Hattâ Kilgore Trout'ın çocukluğunu geçirdiği adadaki, şimdi soyu tükenmiş olan arkadaşının, yani Bermuda Kartalı'nın mutlu çığlığını bile taklit edebiliyorlardı.

Kilgore Trout bu kente geldiği sırada zenciler bütün bu kuşları taklit edebiliyor ve her taklitten önce Fred'in annesinin söylediği şeyleri sözcüğü sözcüğüne söyleyebiliyordu. Örneğin, içlerinden biri bulbulu mu taklit etmek istedi, kadın ya da erkek her kimse, önce şunları söylüyordu: «Şairlerin çok sevdiği bülbülün ötüşüne o garip güzelliği veren nedir? **Yalnızca** ay ışığında ötmesidir.»

Falan.

▷ Orada, kokteyl salonunda, Dwayne Hoover'ın içindeki kötü kimyasal maddeler, Dwayne'nin Kilgore Trout'tan yaşamın gizini sorması zamanının geldiğine karar verdiler.

«Mesajı ver bana.» diye bağırdı, Dwayne. Oturduğu divandan sendeleyerek kalktı, bir buharlı radyatör gibi islim çıkararak Trout'ın yanına yığıldı. «Mesajı, lütfen.»

Ve burada olağanüstü, doğadışı bir şey yaptı Dwayne. Ben öyle yapmasını istediğim için yaptı bunu. Bir roman kahramanının yıllar

ve yıllardır yapmasını istediğim, bana dert olmuş bir şeydi bu. Lewis Carrol'un Alis Harikalar Ülkesinde adlı kitabında, Düşes'in Allce'e yaptığını Dwayne de Trout'a yaptı. Çenesini zavallı Trout'ın omuzuna dayadı, yumuldu kaldı orada.

«Mesajı?» diyordu, çenesini gittikçe gömerek Trout'ın omuzuna.

Trout cevap vermiyordu. Bir başka insanî yaratığa tekrar dokunmadan önce, yaşamından geriye kalan o azıcık şeyi gözden geçirmek istiyordu. Dwayne'nin çenesi, bir küçük oğlan çenesi gibi takır takır atıyordu.

Dwayne, Trout'ın romanını, **Şimdi Söylenebilir Artık**'ı kaparak, «Bu mu yoksa? Bu mu yoksa?» dedi.

«Evet... o» diye kurbağa gibi garip bir ses çıkardı Trout. Dwayne, büyük bir rahatlıkla çenesini çekti omuzundan.

Dwayne, hemen açlıkla okumaya başladı. basılı şeylere olan açlıktan ölüyordu sanki. Ve Hıristiyan Gençler Birliğinde gördüğü hızlı okuma kursu, sayfalardan ve sözcüklerden bir yemin karşısına geçmiş tam bir domuza döndürdu onu.

«Sayın bayım, zavallı bayım, cesur bayım,» diye okuyordu, «Siz Evrenin Yaratıcısının bir deneyisiniz. Tüm Evrende, özgür iradesi olan tek yaratıksınız. Bundan sonra ne yapılacağını, niçin yapılacağını anlamak zorunda olan tek kişisiniz. Sizden başka herkes bir robottur, bir makinedir.

«Bazıları sever görünür sizi, bazıları nefret eder görünür sizden. Sizse 'acaba neden'

diye sormalısınız. Onlar basit birer sevme ve nefret etme makinesidirler.

«Siz, zartayı çekmiş, gözü yılmış birisiniz,» diye okuyordu Dwayne. «Hem niçin öyle olmayasınız? Mantıkî olmak için yaratılmamış bir evrende boyuna mantık aramak zorunda kalmak, elbette tüketir, bitirir insanı.»

bölüm 23

Dwayne okumaya devam ediyordu: «Etrafınız sevme makineleriyle, aç gözlü makinelerle, kendisini düşünmeyen makinelerle, cesur makinelerle, korkak makinelerle, matrak makinelerle, doğurucu makinelerle, yalancı makinelerle, ciddi makinelerle çevrilmiş,» diye okuyordu. «Onların tek amacı, Evrenin Yaratıcısı, sizin ne yapacağınızı, nasıl bir tepki göstereceğinizi görebilsin diye, akla gelen her yoldan kışkırtmaktır sizi. Ayaklı duvar saatlarından daha fazla duyguları ve akılları yoktur onların.

«Evrenin yaratıcısı, yalnızca, deney boyunca size verdiği kaprisli ve itici kakıcı arkadaşlıktan dolayı değil, aynı zamanda gezegenin o adî, pis kokulu durumundan dolayı da özür diliyor sizden. Yaratıcı, siz evrene vardığınızda orası zehirli, çürümüş, küflü bir peynir olsun diye milyonlarca yıl onun canına okuyacak robotlar programladı. Yine, yaşama koşullarına aldırmaksızın, cinsel ilişki ve bebe sevgisi için açlıktan ölen robotlarla hıncahınç doldurdu evreni.»

Ha, o sırada, Dünya Kadınlararası Kurbağalama Yüzme Şampiyonu ve Sanat Şenliği

Kraliçesi Mary Alice Miller kokteyl salonundan geçiyordu. Babasının, Dwayne'nin oradan satın aldığı 1970 Plymouth **Barracuda**'sında kendisini beklediği yandaki park yerinden, kestirmeden girmişti lobiye. Plymouth, kullanılmış bir araba olmasına rağmen yeni araba garantisi vardı.

Mary Alice Miller'in babası, Don Miller, öteki görevlerinden başka Shepherdstown'daki Kefalet Kurulunun da Başkanıydı. Dwayne'nin kullanılmış arabaları arasında tekrar gizli gizli dolaşmaya başlayan Wayne Hoobler'ın toplumdaki yerini almasının uygun olduğuna karar vermiş olan kimseydi.

Mary Alice, o geceki Sanat Şenliği şölesinde Kraliçe olarak yapacağı gösteri için tacını ve âsasını almaya gelmişti lobiye. Girişteki görevli Milo Maritimo, hani şu gangster torunu, kendi elleriyle yapmıştı tacı ve âsayı. Gözleri ışıl ışıl yanıyordu kızın. Marashin kirazlarına benziyordu.

Bir tek kişi görmüştü kızı; kız hakkındaki fikrini yüksek sesle söyleyecek kadar. Kuyumcu Abe Cohen'di bu da. Onun, cinsel duygu uyandırmaktan uzaklığını, saflığını ve boş kafasını hor gören şu sözleri söyledi Mary Alice hakkında: «Tam bir tuna balığı!»

▷ Kilgore Trout onun bu sözlerini, tuna balığı sözlerini duydu. Kafasında bir anlam çıkarmaya çalıştı bundan. Gizlerle allak bullaktı kafası. Hawai Haftası boyunca Dwayne'nin kullanılmış arabaları arasında kendi kendine dolaşan Wayne Hoobler olabilirdi o da pekâlâ.

Plastikle kaplanmış olan ayakları boyuna

ısınıp duruyordu bu arada. Sıcaklık acı vermeye başlamıştı artık. Ayakları kıvrılıyor, bükülüyor, soğuk suya daldırılması ya da havada sallanması için yalvarıyordu.

Dwayne'yse bilmek, öğrenmek için, kendisini ve Evrenin Yaratıcısını okumaya devam ediyordu:

«O, senin için kitaplar, magazinler ve gazeteler çıkaracak, televizyon ve radyo gösterileri, sahne oyunları yazacak, filmler yapacak robotlar programladı. Senin için şarkılar yazdı bu robotlar. Evrenin Yaratıcısı, sen içlerinden seçesin diye yüzlerce din icat ettirdi onlara. Milyonlarca, robotu birbirine öldürttü, bir tek amaç uğruna: Sen şaşasın diye. S-E-N'den bir tepki görsünler diye. Hissetmeksizin, otomatik olarak, kaçınılmaz bir biçimde her olası gaddarlığı, her olası inceliği gösterdiler onlar.»

Buradaki sen sözcüğü, çok büyük, kendinden gölgeli harflerle dizilmişti, şöyle:

S-E-N

«Sen ne zaman kitaplığa gitsen,» diye devam ediyordu kitap: «Evrenin Yaratıcısı soluğunu tutardı. Böyle karmakarışık bir kültür büfesi önünde, özgür iradenle neyi seçecektin?

«Annen ve baban kavga makineleriydiler, kendi kendilerine acıma makinesiydiler,» diyordu kitap. «Annen babanı bozuk bir para makinesi olduğu için azarlamaya programlanmış-

tı; babansa onu bozuk bir ev idaresi makinesi olduğu için azarlamaya. Birbirlerini, bozuk bir aşk yapma makinesi olmakla suçlamaya programlanmışlardı.

«Sonra baban sert adımlarla evden çıkıp kapıyı arkasından vurmaya programlanmıştı. Buysa anneni, kendiliğinden, bir ağlama makinesine döndürürdü. Babansa, kendisi gibi içme makineleriyle birlikte içeçeği bir meyhaneye giderdi doğruca. Sonra bütün içki içen makineler, bir kerhaneye gider ve düzüşme makineleri kiralarlardı. Daha sonra baban bir özür dileme makinesi olmak üzere eve sürüklenirdi. O zaman annen çok yavaş işleyen bir bağışlama makinesi olurdu.»

▷ Dwayne, on dakikalık bir zaman içinde, on binlerce sözcüklük böyle bencil saçmaları kurt gibi yutar yutmaz ayağa dikildi.

Piyano barın üzerine yürüdü kaskatı. Onu böyle kaskatı yapan şey, kendi gücünden ve haklılığından gelen korkusuydu. Adım atışlarıyla yeni Holiday Motelini yıkarım korkusuyla yürürken tüm gücünü kullanmaya cesaret edemiyordu. Kendi hayatı için korkmuyordu, Trout'ın kitabı, daha önce yirmi üç kez öldürüldüğüne inandırmıştı onu. Her defasında, Evrenin Yaratıcısı onarmış, yeniden ayağa dikmişti onu.

Dwayne, güvenlikten çok incelik adına tutuyordu kendini. Yeni yaşam anlayışına karşı incelikle gösterecekti tepkisini, yalnızca iki kişilik bir seyirci topluluğu önünde: Kendisi ve Yaratıcı.

Homoseksüel oğluna yaklaşıyordu

Bunny, belanın yaklaştığını görüyordu,

ölüm gibi bir şeydi bu gelen. Askerî okulda öğrenmiş olduğu bütün o dövüş teknikleriyle kendini kolayca koruyabilirdi. Ama düşünceye dalmayı seçti onun yerine. Gözlerini kapadı ve anlayışı, kavrayışı, aklının kullanılmayan loblarının sessizliğine daldı. O fosforlu eşarp yine havada yüzüyordu:

Dwayne, Bunny'nin kafasını arkadan avuçladı, piyanonun tuşlarına doğru bir kavun gibi bir aşağı bir yukarı indirip kaldırıyordu. Dwayne gülüyor ve bağırıyordu oğluna: «Allahın belası saksafon makinesi seni!»

Bunny, yüzü korkunç biçimde parçalandığı halde karşı gelmiyordu ona. Dwayne, onun başını tuşlardan kaldırıyor, sonra yeniden çarpıyordu tuşlara. Tuşların üzerinde kan vardı, tükürük, sümük vardı.

Rabo Karabekian, Beatrice Keedsler ve Bonnie MacMahon Dwayne'nin üzerine atıldılar, Bunny'den çekip kopardılar onu. Bu, Dwayne'nin neşesini daha da artırdı. «Bir kadına el

kalkmaz, tamam mı?» dedi Evrenin Yaratıcısına.

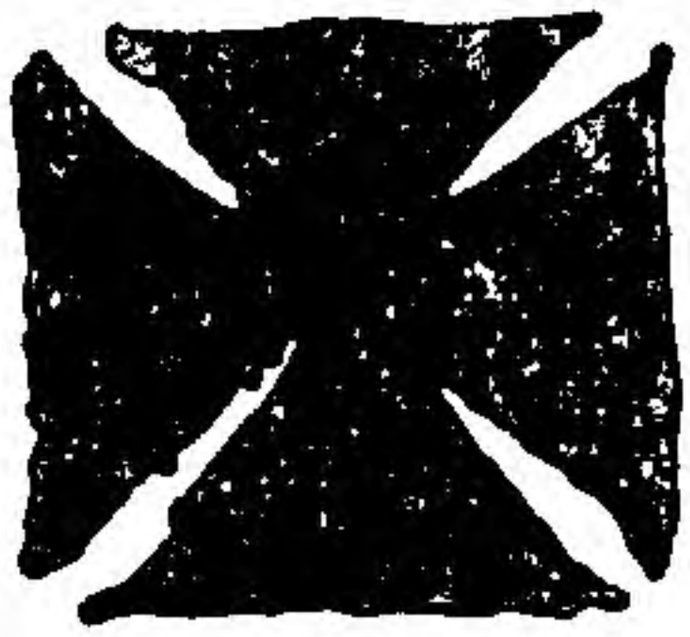
Sonra Beatrice Keedsler'in çenesine yumruğu yapıştırdı. Bonnie MacMahon'ın karnına bir yumruk indirdi. Onların hissetmeyen makineler olduklarına gerçekten inanıyordu.

«Siz, bütün robotlar, karımın neden Drâno içtiğini bilmek istiyorsunuz, değil mi?» diye sordu Dwayne, yıldırım çarpmışa dönmüş seyircilerine. «Söyleyeyim size, niçin: O biçim bir makineydi de ondan!»

▷ Ertesi sabah çıkan gazetede, Dwayne'nin o korkunç öfkesinin bir haritası vardı. Yolu, nokta nokta bir çizgiyle kokteyl salonundan başlıyor, asfaltı geçip, otomobil satış şubesindeki Francine Pefko'nun bürosuna giriyor, sonra tekrar yeni Holiday Moteline geliyor, daha sonra Şeker Çayı'nı ve Eyaletlerarası Anayolun Batıya giden kolunu geçip gidiş-geliş yolunu birbirinden ayıran çimenlik bölmeye geliyordu. Dwayne, o sırada nasılsa orada bulunan iki Eyalet Polisi tarafından enseleniyordu.

Dwayne'nin ellerini arkasından kelepçelerlerken polislere söylediği şey şu: «Tanrıya şükür ki buradasınız!»

▷ Dwayne bu saldırılar sırasında kimseyi öldürmedi, ama en az on bir kişiyi öyle kötü biçimde yaraladı ki, hastaneye kaldırılmak zorunda kaldılar. Ve gazetedeki haritanın üzerinde, her insanın ciddi şekilde yaralanmış olduğu yerleri ayrı ayrı gösteren işaretler vardı. İşaretler çok büyütülürse şöyle bir şeydi:

Dwayne'nin saldırılarını gösteren gazetedeki haritada, kokteyl salonunun içinde buna benzer üç haç vardı: Bunny için bir, Beatrice Keedsler için bir ve Bonnie MacMahon için bir.

Sonra Dwayne dışarı, Motelle kullanılmış araba arsası arasındaki asfalta koşmuştu. Zencilere bağırıyor, hemen yanına gelmelerini söylüyordu. «Sizinle konuşmak istiyorum,» diyordu.

Orada, tek başına duruyordu. Kokteyl salonundan henüz hiç kimse izlememişti kendisini. Mary Alice Miller'in babası, Don Miller, Dwayne'nin yakınında arabasının içindeydi, Mary Alice'in tacı ve asasıyla geri dönmesini bekliyordu, ama Dwayne'nin sahneye koyduğu oyundan hiç bir sahne göremedi. Arabasının sırt minderleri arkaya yatırılabilen tiptendi. Geriye yatırılınca iki yatak haline geliyordu. Don, başı pencere düzeyinin altında, sırt üstü yatmış, dinleniyor, tavana bakıyordu. Arabanın ses alma makinesine kaydedilmiş dersleri dinleyerek Fransızca öğrenmeye çalışıyordu.

«Demain nous allons passer la soirée au cinéma» diyordu makine. Don aynı şeyleri söylemeye çalışıyordu. «Nous espérons que notre grand-père vivra encore longtemps,» diyordu ses kayıt makinesi. Falan.

▷ Dwayne, zencilere bağırıp duruyordu yanına gelmeleri için. Gülümsüyordu. Evrenin Yaratıcısının, şaka olsun diye, bütün zencileri saklanmaya programladığını sanıyordu.

Dwayne şeytan şeytan bakındı çevresine. Sonra çocukluğunda saklambaç oyununun bittiğini ve saklanan çocukların eve gitme zamanının geldiğini bildirmek için söyledikleri sözleri bağırdı.

Bağırdığında, gerçekten güneş de batmıştı: «Evli evine... sıçan deliiiğineee!»

Bu büyülü sözlere cevap veren kimse, bütün yaşamı boyunca hiç saklambaç oynamamış bir insandı. Wayne Hoobler'dı; kullanılmış arabaların arasından sakin sakin çıktı. Ellerini kıçının üstüne bağladı ve ayaklarını iki yana açtı. **Rahat** durumuna geçmişti sözde. Bu durum, askerlere olduğu gibi mahkumlara da öğretilirdi: dikkatliliği, saflığı, saygıyı ve isteyerek savunmasız kalışı göstermenin bir yoluydu. Her şeye hazırdı, ölüme bile aldırmıyordu.

«Demek sen,» dedi Dwayne ve gözleri acı tatlı bir zevkle kasıldı. Wayne'in kim olduğunu bilmiyordu. Tipik bir kara robot olarak karşılamıştı onu. Yerinde bir başka kara robot da olsa olurdu. Ve Dwayne, bir robotu, hissetmeyen bir karşılıklı konuşma eşyası gibi kullanarak Evrenin Yaratıcısıyla çarpuk-çurpuk konuşmasını sürdürdü. Midland Kenti'nde birçok kimse, orta masasının, sehpasının ya da ıvır zıvırını koyduğu rafların üzerinde Hawai'den, Mexico'dan ya da buna benzer yerlerden gelme, hiç bir yararı, kullanışı olmayan eşyalar koyardı: Ve bu türlü nesnelere **konuşma eşyası** denirdi.

Dwayne, kendisinin Amerikan Izcileri Bölge Kaptanı olduğu, daha önceki yılların hepsinden fazla kara delikanlının izcilik için gönderildiği yılı anlatırken, Wayne hep rahatta duruyordu. Dwayne, Payton Brown adlı, on beş buçuk yaşında, Shepherdstown'da elektrikli sandalyeye giden en genç insan olmuş olan bir kara delikanlının hayatını kurtarmak için harcadığı çabaları anlattı Wayne'e. Dwayne, hiç kimsenin zenci tutmadığı bir dönemde kendisinin tuttuğu zencilerden söz etti, onların hiç bir zaman vaktinde işe gelmemelerinden darmadağın konuşuyordu. Ateş gibi, işine vaktinde gelen birkaçı vardı ama —burada Wayne'e göz kırparak,— «Öyle programlanmışlardı da ondan,» dedi.

Karısından ve oğlundan söz etti yine, beyaz robotların da tıpkı kara robotlara benzediklerini kabul etti; özellikle, neyseler o olmaya, ne yapıyorsalar onu yapmaya programlanmış olmaları yüzünden.

Dwayne, bundan sonra bir an sustu.

Bu arada Mary Alice Miller'in babası, yalnızca birkaç metre uzakta otomobilin içinde sırt üstü uzanmış Fransızca öğrenmeye devam ediyordu.

Sonra Dwayne, Wayne'in üzerine atladı. Sert bir şamar patlatmak istemişti, ama Wayne başını eğerek sakınmada çok ustaydı. El tam havada, başının biraz önce bulunduğu yerden ıslık çalarak geçerken o dizlerinin üzerine düştü.

Dwayne güldü. «Seni Afrikalı hacıyatmaz!» dedi. Dwayne, çocukken çok ünlü olan bir karnaval eğlencesini anlatmak istiyordu bununla.

Bir zenci, geride, bir kabinin arkasında, bir bezin üzerine açılmış bir delikten başını çıkarır, birtakım insanlar da onun başına sert beyzbol topları atıp vurmak için para verirlerdi. Vururlarsa bir ödül kazanırlardı.

▷ Yani Dwayne, Evrenin Yaratıcısının kendisini şu anda bir Afrikalı Hacıyatmaz oyunu oynamaya çağırdığını sanıyordu. Kurnazlaştı, kötü niyetlerini, yüzündeki sözümona can sıkıntısıyla gizlemeye çalıştı. Sonra eskisinden daha anî bir biçimde salladı yumruğunu Wayne'e.

Wayne yine yere kapandı, ama daha kalkdan yine sakınmak, kaçınmak zorunda kaldı; Dwayne tekme, tokat, yumruk karmakarışık ilerliyordu. Ve Wayne, 1962 Cadillac limuzinin şasesi üzerine yapılmış çok garip bir kamyonun arkasına fırladı. Maritimo Kardeşler Inşaat Şirketinindi kamyon.

Wayne biraz daha yükseğe çıkınca, Dwayne'nin arkasında uzayıp giden Eyaletlerarası yolun gidiş gelişini, onun arkasında uzanan Will Fairchild Havaalanının bir ya da iki mil ötesini görebiliyordu. Bu noktada şunu anlamak çok önemli: Wayne o güne kadar hiç havaalanı görmemişti, geceleyin bir uçak inince havaalanının nasıl olabileceğini görmeye hazırlıklı değildi.

Dwayne; «Pekâlâ pekâlâ,» diyerek indirmeye çalışıyordu Wayne'i. Oyun oynuyorlarmış gibi arkadaş görünmeye çalışıyordu şimdi. Wayne'in üzerine tekrar atılmak için kamyona tırmanmaya hiç niyeti yoktu. Önce, soluğu kesilmişti. Sonra, Wayne'in çok güzel çalışan bir

sakınma makinesi olduğunu anlamıştı. Ancak çok güzel bir dövüş makinesi vurabilirdi onu. «Benden çok üstünsün,» dedi Dwayne.

Biraz geriye çekildi, kendisinden yukarda duran Wayne'i içinden gelerek, severek övüyordu. İnsanın köleliğinden söz etti ona; yalnızca kara kölelerden değil, beyaz kölelerden de. Dwayne, yürüyen tezgahlar falan gibi yerlerde çalışan işçileri, kömür işçilerini, renkleri ne olursa olsun hep köle gibi görüyordu. «Bunun büyük bir ayıp olduğunu düşünürdüm,» dedi. «Elektrikli sandalyenin bir ayıp olduğunu düşünürdüm. Savaşın bir ayıp olduğunu düşünürdüm; otomobil kazalarının ve kanserin bir ayıp olduğunu,» diyordu.

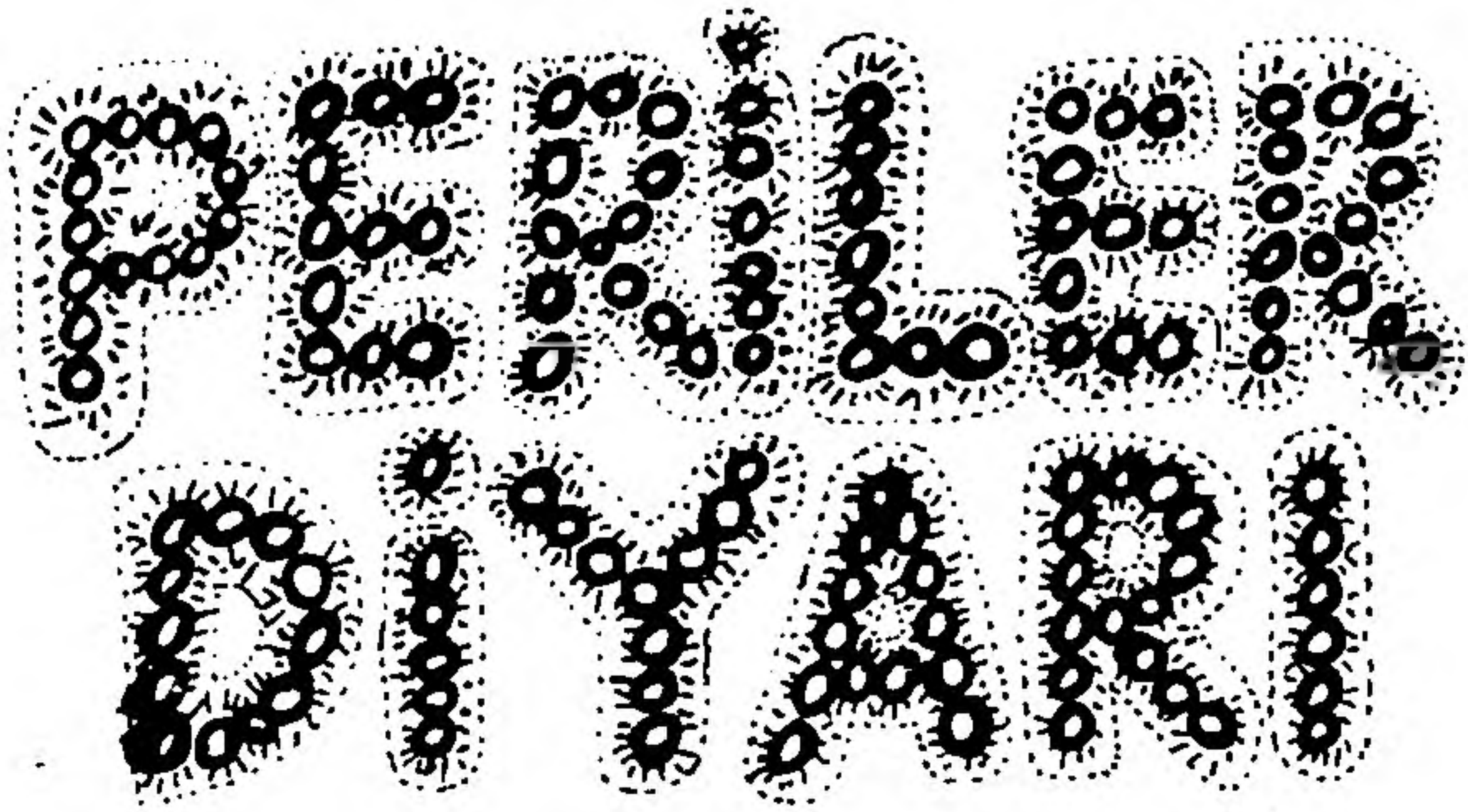
Falan.

Bunların artık birer ayıp olduğunu düşünmüyordu şimdi. «Makinelerin başına neler geliyormuş, aldırmıyorum şimdi, niçin aldırayım?» diyordu.

Wayne Hoobler'ın yüzü o zamana kadar bomboştu, anlamsızdı, ama şimdi bastırılamayan bir korkuyla açılmaya başlamıştı. Ağzı bir karış açıktı.

Will Fairchild Havaalanının pist ışıkları yanmıştı. Kilometrelerce uzayan, insanı şaşırtacak derecede güzel mücevherlere benziyordu bu ışıklar Wayne'in gözünde. Eyaletlerarası Anayolun ötesinde bir düşünün gerçekleştiğini görüyordu.

Wayne'in kafasının içi, bu düşü tanır tanımaz aydınlandı birden, düşe çocukça bir ad veren bir elektrik ışığıyla aydınlandı; şöyle bir ad:

bölüm 24

Dinleyin: Dwayne Hoover o kadar kişiyi, öyle ciddi şekilde yaraladı ki, **Martha** diye bilinen özel bir ilkyardım arabası çağırıldı. **Martha** oturacak yerleri çıkarılmış, kıta-aşan tam bir General Motors otobüsüydü. içinde otuz altı yaralı için yatak, ayrıca bir mutfak, bir banyo ve bir ameliyat odası vardı. Dış dünyadan herhangi bir yardım almadan, bir hafta süreyle, bağımsız ufacık bir hastaneye yetecek yiyecek ve ilaç stoku vardı içinde.

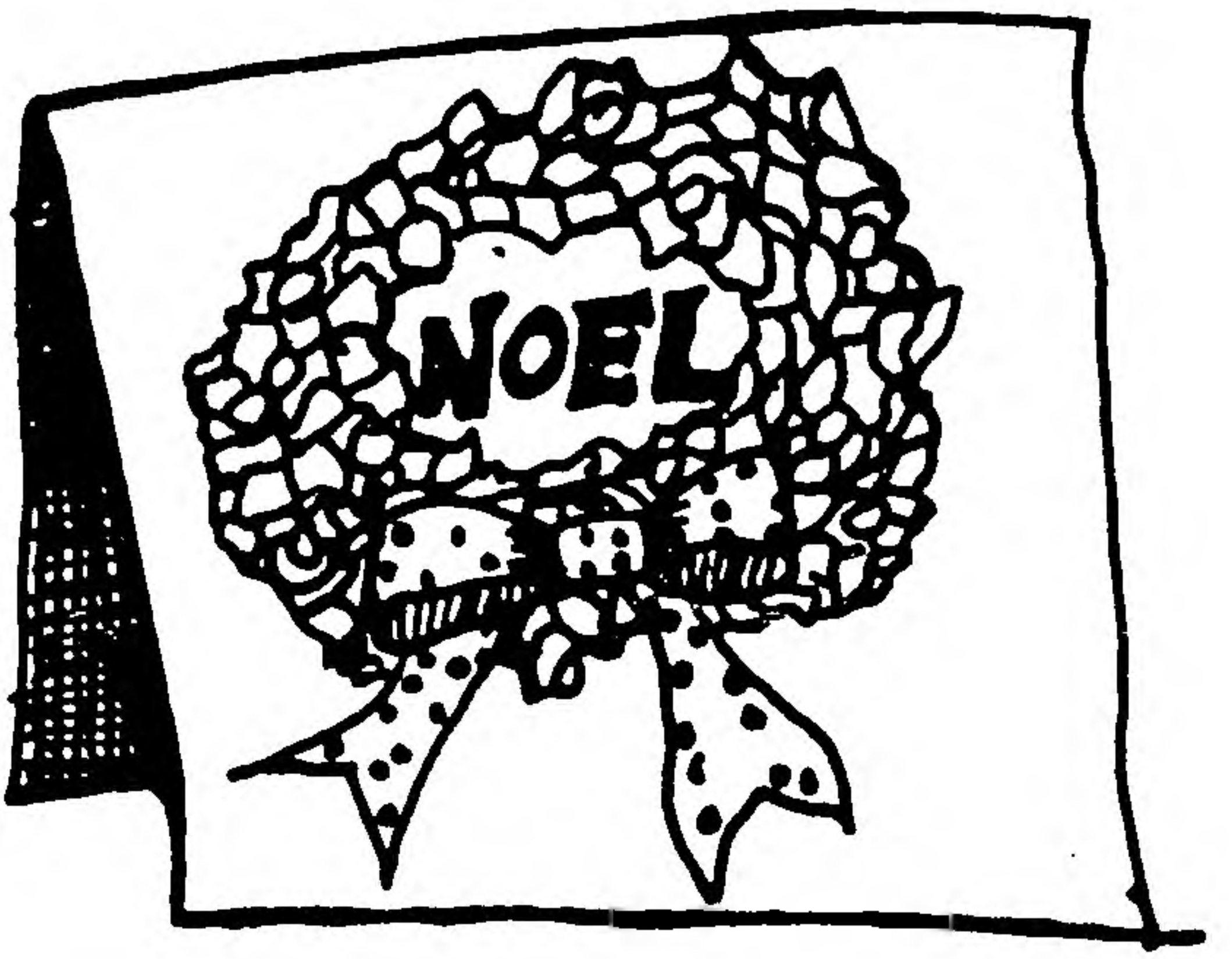
Tam adı, **Martha Simmons Yürüyen Felaket Birliği** idi; Halk Güvenliği Bölge Müdürü Newbolt Simmons'ın karısının adı verilmişti arabaya. Kadın bir sabah oturma odasının yerden tavana kadar yükselen perdelerine tırmanan bir yarasa görmüş, yakalamış, yarasadan kaptığı kuduzdan ölmüştü çok geçmeden. İnsanî yaratıkların kendilerinden daha basit hayvanlara sevgiyle davranması gerektiğine inanan Albert Schweitzer'in yaşam öyküsünü okuyordu o sırada. Yarasa öyle hafif ısırmıştı ki, kağıttan yüz havlusuyla, **Kleenex**'le sarmıştı parmağını. Yarasayı taraçaya çıkardı ve **Astroturf** adıyla tanınan yapma bir çim üzerine nazikçe bıraktı.

Öldüğü sırada kalça ölçüsü doksan bir, bel ölçüsü yetmiş üç, göğüs ölçüsü doksan altı santimdi. Kocasının, on dokuz santin uzunluğunda, beş santim çapında bir penisi vardı.

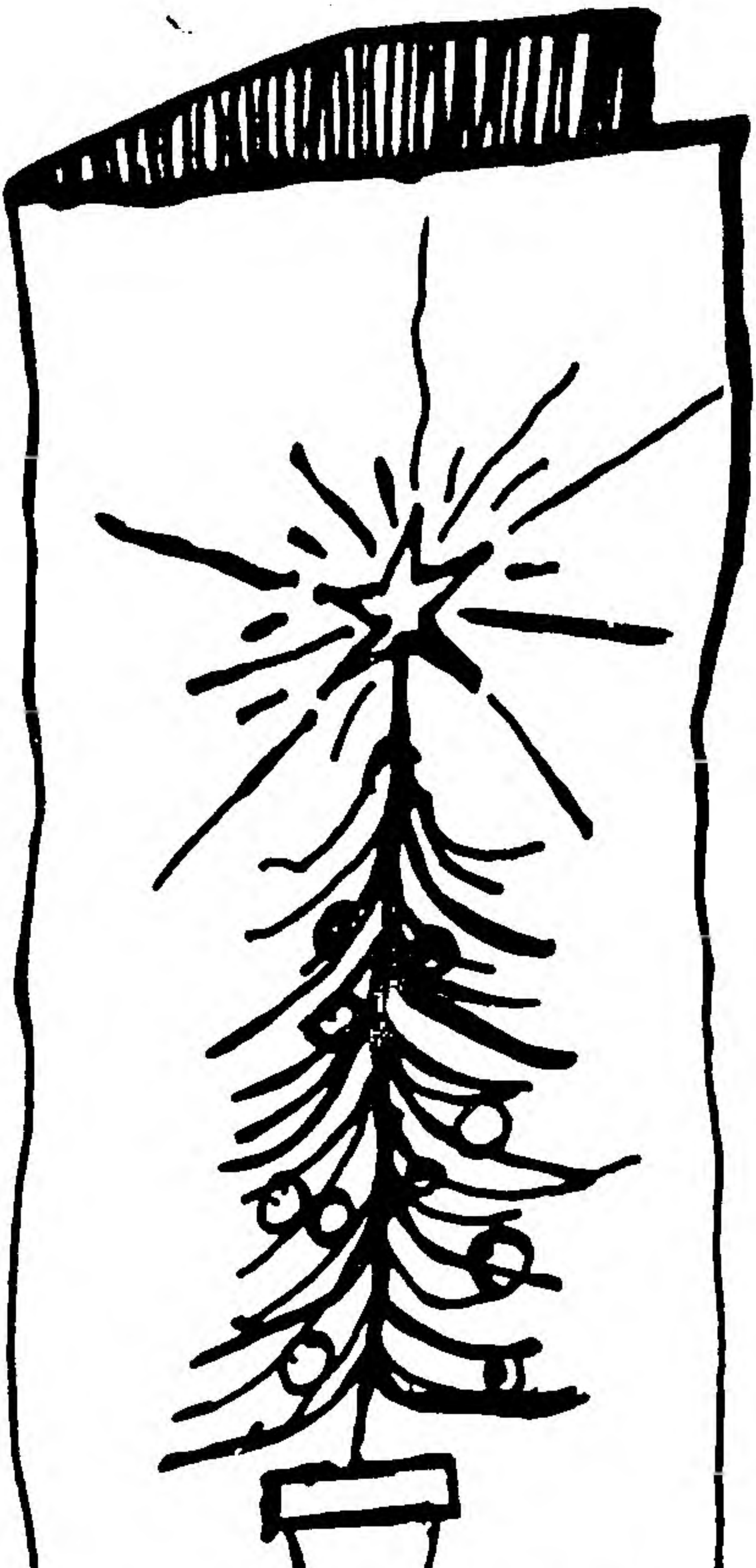
Kocası ve Dwayne, bir süre yakınlık duydular birbirlerine; hem kendi karısı hem de Dwayne'nin karısı bir ay arayla çok garip bir biçimde ölmüşlerdi.

23 A Numaralı yol üzerinde, birlikte bir çakıl ve kum yatağı satın aldılar, ama sonra Maritimo Kardeşler İnşaat Şirketi onlara ödedikleri paranın iki katını teklif etti. Teklifi kabul edip, kazancı bölüştüler, dostlukları da biraz tavsadı. Birbirlerine hâlâ Noel kartı gönderirler.

Dwayne'nin Newbolt Simmons'a gönderdiği en son Noel kartı şöyle bir şey:

Newbolt Simmons'ın Dwayne'ye gönderdiği en son Noel kartı da şöyle bir şeydi:

Benim psikiyatrımın adı da Martha. Sinirli insanları haftada bir, küçük aileler halinde toplar, görüştürür birbiriyle. Matrak bir şeydir bu.

Birbirimizi zekice nasıl teselli edebileceğimizi öğretir bize. Şimdi tatilde. Çok severim onu.

Şu andaysa, ellinci doğum günüm gittikçe yaklaşırken, öldüğünde sadece otuz sekiz yaşında olan Amerikan romancısı Thomas Wolfe'ı düşünüyorum. Romanlarını kurmakta, Charles Scribner's Sons'daki editörü Maxwell Perkins'ten büyük yardım görmüştür. Perkins'in ona, yazarken birleştirici bir fikir olarak, bir kahramanın babasını arayışını aklında tutmasını söylediğini duydum.

Bana öyle geliyor ki, gerçekten gerçekçi Amerikan romanlarının, babaları yerine **analarını** arayan kadın ve erkek kahramanlarla dolu olması daha doğru olurdu. Rahatsız edici de olmazdı bu. Gerçeğin kendisiydi çünkü.

Bir ana çok daha yararlıdır.

Bir başka baba bulsam, hiç de bugünkünden iyi hissetmezdim kendimi. Dwayne Hoover da öyle. Kilgore Trout da.

▷ Ve tam, anasız Dwayne Hoover, kullanılmış araba arsasında anasız Wayne Hoobier'a sövüp sayarken, gerçekten anasını öldürmüş bir adam, Eyaletlerarası Anayolun öte tarafındaki Will Fairchild Havaalanına inmeye hazırlanıyordu bir uçağın içinde. Kilgore Trout'ın patronu Eliot Rosewater'dı bu. Gençliğinde, bir yelkenli kazasında anasını öldürmüştü. Sözümona Tanrının oğlunun doğumundan bin dokuz yüz otuz altı yıl sonra Amerika Birleşik Devletleri Kadınlararası Satranç Şampiyonu olmuştu anası. Bu olaydan bir yıl sonra öldürdü onu Rosewater.

Havaalanı pistlerini, bir sabıkalının haya-

linde periler ülkesine dönüştüren, Rosewater'ın pilotu olmuştu. Rosewater, ışıklar yandığında anasının mücevherlerini anımsadı. Batıya doğru baktı, Şeker Çayı'nın bir kıvrımı üzerinde direkler üstünde duran bir dolunaya benzeyen Mildrad Barry Sanat Merkezi'nin kıpkırmızı güzelliğine gülümsedi.

Uykulu çocuk gözleri arasından gördüğü anasının yüzünü anımsatıyordu ona bu.

▷ Onu da ben yarattım, kuşku mu var bundan; pilotunu da. Albay Looseleaf Harper'ı, Japonya'da Nagazaki üzerine bir atom bombası düşürmüş olan adamı, uçağın kumandaları başına ben oturttum.

Bir başka kitapta Rosewater'ı bir alkolik yaptım. Şimdiyse, «**Adsız Alkolikler** derneği yardımıyla kendine getirdim onu. Yeni bulduğu ağır başlılığını, birçok şey arasında, New York City'de yabancılarla sözümona cinsel çılgınlıkların ruhsal ve bedensel yararlarını keşfetmekte kullandırdım ona. O zamana kadar öyle karmakarışıktı ki kafası.

Öldürebilirdim onu şu anda, pilotuyla birlikte, ama bıraktım yaşasınlar. Yani uçakları kazasız belasız kondu yere.

▷ **Martha** adlı araçta iki doktor vardı, Nigeryalı Cyprian Ukwende'yle bebe ulus Bengaldeşli Khashdrahr. Ikisi de, dünyanın zaman zaman ortaya çıkan yiyecek kıtlıklarıyla ünlü bölgelerindendiler. Her iki yer de, aslında, Kilgore Trout'ın **Şimdi Söylenebilir Artık** adlı romanında özellikle geçiyordu. Dwayne Hoover o kitapta, dünya yüzündeki bütün robotların, Ev-

rendeki tek özgür iradeli yaratığı, ortaya çıkması pek de olası olmayan varlığı deneyelim derken boyuna yakıt yitirdikleri ve sonunda düşüp öldüklerini okumuştu.

▷ Ilkyardım arabasının direksiyonunda Eddie Key adında, Millî Marşı yazmış olan beyaz Amerikan Yurtseveri Francis Scott Key'in torunu bir zenci delikanlı bulunuyordu. Eddie, Key'in kuşağından geldiğini biliyordu. Atalarından altı yüzden fazlasının adını sayabilirdi, her birine ait en az bir hikâye vardı kafasında. Bunlar Afrikalı, kızılderili ve beyaz insanlardı.

Örneğin, ailenin anası tarafından, bir zamanlar, üzerinde Kutsal Mucize Mağarasının keşfedildiği ve atalarının **Mavi Kuş Çiftliği** dedikleri çiftliğin sahibi olduğunu biliyordu.

▷ Yeri gelmişken söyleyelim, hastane personeli arasında neden bu kadar yabancı genç doktor bulunduğunu: Ülke, üzerindeki bütün hastalara yetecek sayıda doktor çıkarmıyordu, ama korkunç parası vardı. Bu yüzden de çok parası olmayan öteki ülkelerden doktor satın alıyordu.

▷ Eddie Key, ataları hakkında o kadar çok şey biliyorsa bu, ailesinin zenci tarafının bugün Afrika'da birçok ailenin hâlâ yapmakta olduğu şeyi izlemesindendi: Yani, her kuşaktan bir kişiye, ailenin o güne kadar ki tarihini ezberlemesi görevi veriliyordu. Eddie Key, ailesinin hem ana hem de baba tarafından olan atalarının adlarını ve serüvenlerini kafasında toplamaya daha on altı yaşındayken başlamıştı. Felaket aracının önünde otururken ve ön cam-

dan dışarı bakarken, kendisinin bir taşıt aracı, gözlerinin de ön camlar olduğunu, dedelerinin isterlerse bu ön camlardan dışarı bakabileceklerini hissetmişti birden.

Francis Scott Key, o ön camların gerisindeki binlerce kişiden yalnızca biriydi. Key'in, şu ana kadar Amerika Birleşik Devletleri haline gelmiş olan şeye binde bir şansla da olsa bakıyor olması düşüncesiyle Eddie ön cama yapıştırılmış olan bir Amerikan Bayrağı üzerine dikti gözlerini. Çok sakin bir tavırla şunları söyledi: «Hâlâ dalgalanıyor, be!»

▷ Eddie Key'in verimli, dopdolu bir geçmişle bu yakınlığı, yaşamı onun gözünde, örneğin bir Dwayne'den ya da benden veya Kilgore Trout'tan ya da o gün Midland Kentinde yaşayan hemen her beyazdan daha çok ilginç yapmıştı. Gözlerimizi ya da ellerimizi bir başkasının kullandığı duygusu diye bir şey yoktur bizde. Büyük-büyükbabaiarımızın ve büyük-büyükanalarımızın kim olduğunu bile bilmeyiz biz. Eddie Key, zaman içinde buradan oraya akan insandan bir nehir içinde yüzüyordu. Dwayne, Trout ve ben bir yerde durup duran çakıl taşlarıydık.

Ve Eddie Key, ezbere o kadar çok şey bildiği için, örneğin Dwayne Hoover hakkında, hattâ Dr. Cyprian Ukwende hakkında derin, besleyici duygular taşıyabilirdi içinde. Dwayne, ailesi **Mavi Kuş Çiftliğini** ellerinden almış olan bir adamdı. Ukwende, ataları Afrika'nın batı sahilinde Keylerin bir atasını, Ojumwa adlı bir adamı kaçırmış olan bir insandı. Indarolar onu bir tüfek karşılığında İngiliz köle tüccarlarına

satmıştı, onlar da **Skylark** adlı bir yelkenliyle Güney Carolina'da Charleston'a getirmişti onu. Orada kendinden pervaneli, tamir istemeyen bir çiftlik makinesi olarak satılmıştı mezatta.

Falan.

Dwayne Hoover, itile kakıla **Martha**'ya bindirilmişti artık; arabanın gerisinde tam motor bölmesinin önündeki iki geniş kapıdan içeri sokulmuştu. Eddie Key şoför yerindeydi, geriyi gören aynasından olanları seyrediyordu. Dwayne, hareketlerini önleyici bezlerin içine öyle sımsıkı kundaklanmıştı ki, aynadaki görüntüsü Eddie'ye, sarılmış bir başparmak hissi verdi.

Dwayne, vücuduna sarılan şeyin farkında değildi. Kilgore Trout'ın yazdığı kitaptakin vaadedilmiş bakire gezegen üzerinde olduğunu sanıyordu. Hattâ, Cyprian Ukwende ve Khashdrahr tarafından yere yatay uzatıldığında bile kendisini ayakta dineliyor sanıyordu. Kitap, bakire gezegen üzerinde soğuk suda yüzmeye gittiğini ve buz gibi havuzdan her dışarı tırmanışında bağırarak, şaşırtıcı bir şey söylediğini anlatmıştı ona. Bir oyundu bu. Evrenin yaratıcısı, Dwayne'nin her gün nasıl bağıracağını, ne diyeceğini deniyordu. Dwayne'yse aldatacaktı onu.

Dwayne, ilkyardımın içinde şöyle bağırıyordu: «Elveda Bungun Pazartesi!» Sonra bakire gezegende bir gün daha geçti ve bağırma zamanı geldi gibi geldi ona. «Bir araba dolusu adamda bir tıss yok!» diye bağırdı.

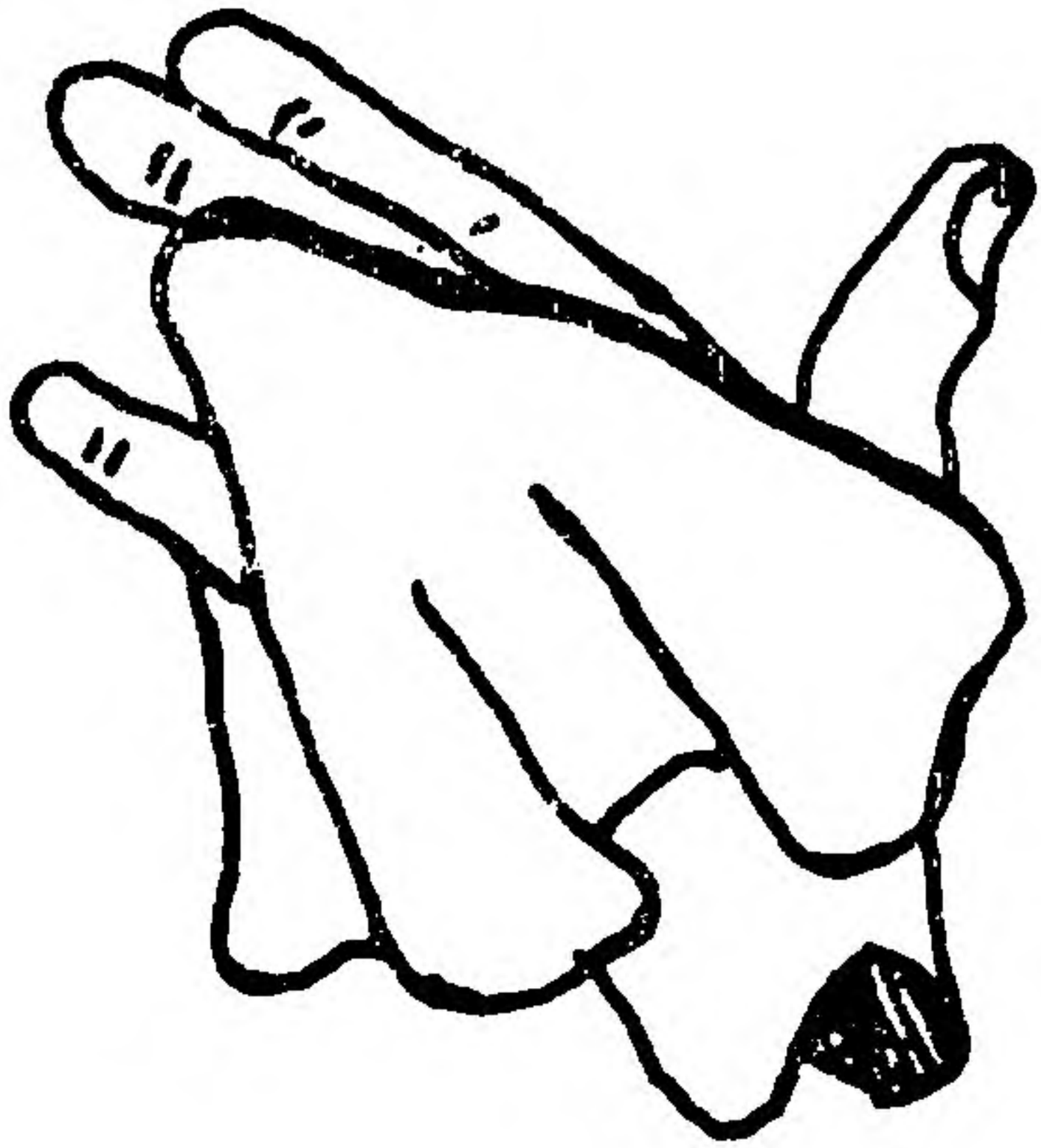
▷ Kilgore Trout, ayakta yaralılardan biriydi. **Martha**'ya yardımsız çıkabildi ve gerçek tehlikelerden uzak kalabileceği bir yer seçti oturmak için. Dwayne, Francine Pefko'yu gösteri salonundan asfalta sürüklerken, arkadan Dwayne'nin üzerine atlamıştı. Dwayne bir meydan dayağı atmak istiyordu kıza, içindeki kötü kimyasal maddeler onun bunu adamakıllı hak ettiğini düşündürtüyordu ona.

Dwayne kızı daha oraya getirmeden çenesini ve üç kaburgasını kırmıştı zaten. Onu dışarıya sürüklediğinde, kokteyl salonundan ve yeni Holiday Motelinin mutfağından dışarı fırlamış oldukça büyük bir kalabalık vardı ortada. «Eyaletin en iyi düzüşme makinesi bu,» diyordu kalabalığa. «Kurun onu, sizi düzecek, sizi sevdiğini söyleyecek, kendisine Albay Sanders Kentucky Şişte Piliç Satış yeri verinceye kadar da susmayacaktır.»

Falan. Trout arkadan yakaladı onu.

Trout'ın sağ yüzük parmağı nasıl olduysa Dwayne'nin ağzına kaydı, Dwayne üst boğumunu ısırıp kopardı. Dwayne ancak bundan sonra bıraktı Francine'i. Francine asfaltın üzerine yığılı kaldı. Kendinde değildi, en kötü biçimde yaralanan o olmuştu. Dwayne, Eyaletlerarası Anayolun yanındaki beton hendeğe kadar eşkin yürüyüşle gitti ve Kilgore Trout'ın parmağının ucunu Şeker Çayı'na tükürdü.

▷ Kilgore Trout, **Martha**'nın içinde uzanmak istemedi. Eddie Key'in arkasındaki bir deri oturağa oturdu. Key nesi olduğunu sordu, Trout kanlı bir mendille kısmen sarılı sağ elini uzattı, şöyle bir şey:

«Dilin cirmi küçük, cürmü büyük!» diye bağırdı Dwayne.

«Pearl Haorbor'ı anımsayın!» diye bağırdı Dwayne. Son üç çeyrektir yaptıklarının çoğu iğrenç bir haksızlıktı. Ama hiç olmazsa Wayne'in canını bağışlamıştı. Wayne, yarasız beresiz bir durumda yine kullanılmış arabaların arasına dönmüştü. Bulması için oralara bir yere fırlattığım bir bileziği alıyordu yerden.

Bana gelince: Kendimle bütün o şiddet arasına oldukça saygıdeğer bir ara koymuştum. Dwayne'yi, onun yarattığı şiddet olaylarını, kenti, üstümüzdeki göğü, altımızdaki dünyayı ben yaratmış olmama rağmen. Böyle olduğu halde, o şamatadan kırık bir saat camı ve daha sonra kırılmış olduğu anlaşılan bir ayak başparmağıyla çıktım. Birisi, Dwayne'nin yolundan kaçmak için geriye doğru sıçrarken,

kendisini ben yaratmış olduğum halde saatımın camını ve ayak başparmağımı kırdı.

▷ Bu kitapta, insanlar en sonunda başlarına gelecek şeylere uğramazlar, o cinsten bir kitap değil bu. Dwayne çok kötü, çok suçlu olduğu için yaralanmayı hak etmiş olanlardan ancak birini yaraladı: Don Breedlove'ydi bu. Breedlove, Dwayne'nin Crestview Avenue üzerindeki Burger Chef'inde garsonluk yapan Patty Keene'in, Bölge Fuarının dışında George Hickman Bannister Oyun Alanının park yerinde; Fıstık Üniversitesi, Suçsuz Seyirci Lisesini Bölgenin liselerarası basketbol turnuvasında yendikten sonra ırzına geçen havagazı fırını tamircisi beyazdı.

▷ Dwayne saldırılarına başladığında Don Breedlove, Motelin mutfağındaydı. Bozuk bir havagazı fırınını onarıyordu.

Biraz temiz hava almak için kapının dışına çıktı, o sırada Dwayne koşarak ona doğru geldi. Dwayne, Kilgore Trout'ın parmağını henüz tükürmüştü Şeker Çayı'na. Don'la Dwayne birbirlerini oldukça iyi tanırlardı, Dwayne bir zamanlar Don'a yeni bir Pontiac **Ventura** satmıştı da Don arabanın bir limona benzediğini söylemişti. Limon, doğru dürüst çalışmayan, hiç kimsenin onaramadığı bir otomobil demekti.

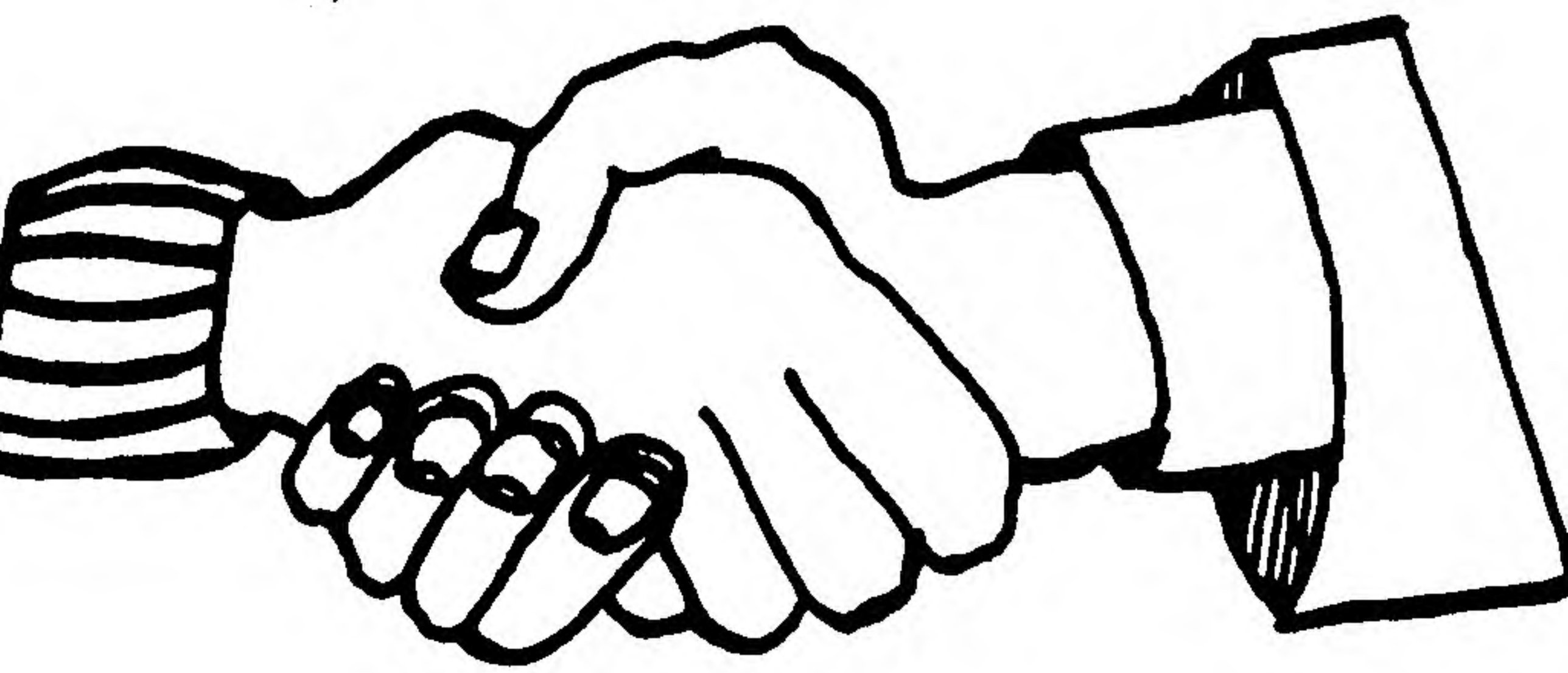
Dwayne, Breedlove'yi yumuşatmaya çalışırken, birtakım tamirler yaparak, parçalar değiştirerek oldukça para kaybetmişti aslında bu işte. Ama Breedlove bir türlü avutulamıyordu. En sonunda arabanın gövdesine ve her iki ka-

pının üzerine parlak sarı boyayla şunu yazdırdı:

Biz söyleyelim bari, arabanın gerçek arızası şuydu: Breedlove'nin bir komşusunun çocuğu, Ventura'nın benzin deposuna akçaağaç şekeri koymuştu. Akçaağaç şekeri, ağaçların kanından yapılan bir cins şekerlemeydi.

Bunun için, Hoover sağ elini Breedlove'ye uzatıyordu şimdi, Breedlove'yse, aklına en ufak bir şey gelmeden uzatılan eli avucunun içine alıyordu. Şöyle birleşiyordu iki el:

Erkekler arasında bir dostluk simgesiydi bu. İnsanların el sıkışlarından birçok karakterin okunabileceği söylenir. Dwayne'yle Don Breedlove birbirlerinin elini kaskatı ve sert sıkıyorlardı.

Yani Dwayne sağ eliyle Don Breedlove'yi sımsıkı tutmuş, geçmişi unutalım, olanlar olmuş der gibi gülümsüyordu. Sonra sol elini bir kap gibi yuvarladı ve kabın açık tarafıyla Don'ın kulağına vurdu. Don'ın kulağında korkunç bir hava basıncı yarattı bu. Korkunç bir acıyla yere yuvarlandı Don. Bir daha da o kulağıyla hiç, ama hiç işitemeyecekti.

▷ Yani, şimdi Don da ilkyardım arabasındaydı, Kilgore Trout gibi oturuyordu. Francine uzanmış yatıyordu; kendinde değildi, ama inliyordu. Beatrice Keedsler de yatıyordu, oysa pekâlâ oturabilirdi. Çenesi kırılmıştı onun da. Bunny Hoover yatıyordu. Yüzü tanınmaz durumdaydı, yüz bile denmezdi buna, kimin yüzü olursa olsun. Cyprian Ukwende morfin yapmıştı Bunny'ye.

Beş kurban daha vardı: Bir beyaz dişi, iki beyaz erkek, iki kara erkek. Üç beyaz, daha

önce Midland Kenti'nde hiç bulunmamışlardı. Hep birlikte, Erie'den Pennsylvania'ya, Büyük Kanyon'a, gezegenin üzerindeki en büyük çatlağa gidiyorlardı. Çatlağın içine bakmak istemişlerdi, ama hiç bir zaman oraya varamadılar ki baksınlar. Arabalarından çıkıp yeni Holiday Motelinin lobisine girerlerken saldırmıştı Dwayne onlara.

Iki zenci erkeğin ikisi de Motelin mutfağında çalışanlardandı.

Cyprian Ukwende şimdi Dwayne Hoover'ın ayakkaplarını çıkarmaya çalışıyordu, ama Dwayne'nin ayakkabıları, ayakkabı bağları ve çorapları plastik maddeye batıp çıkmıştı Şeker Çayı'nda yürürken.

Ukwende, plastikleşmiş, kalıplaşmış ayakkabı ve çoraplara şaşmadı. Bu türlü ayakkabı ve çorapları Şeker Çayı'na çok yakın oynayan çocukların ayaklarında her gün görüyordu hastanede. Hem, plastikleşmiş, kalıplaşmış ayakkabı ve çorapları kesmek için hastanenin âcil vakalar odasında duvara bir teneke makası asmıştı.

Bengalli asistan Dr. Khashdrahr Miasma'ya döndü. «Bir makas bul,» dedi.

Miasma, sırtını âcil vakalar aracındaki kadınlar tuvaletinin kapısına dayamış dineliyordu. Şu ana kadar hiç bir şeye elini sürmemişti, bütün o gürültü patırtıda. Bütün işi Ukwende, polis ve Sivil Savunmadan bir takım yapmıştı. Şimdi bir makas bulmaya bile yanaşmıyordu Miasma.

Aslına bakarsanız, Miasma tıp dalında hiç bulunmamalıydı ya da hiç olmazsa kendisinin

eleştirileceği olasılığı bulunan hiç bir yerde bulunmamalıydı. Eleştiriye hiç gelemiyordu. Kendi kontrolunun dışında bir özellikti bu. Kendine ait herhangi bir şeyin mutlak olarak olağanüstü olmadığına dair herhangi bir ima onu otomatik olarak, yalnızca eve gitmek istediğini söyleyen, işe yaramaz, asık suratlı bir çocuğa döndürüyordu.

Ukwende kendisine ikinci defa bir makas bulmasını söylediğinde yine öyle cevap verdi. «Eve gitmek istiyorum.»

Dwayne'nin keçileri kaçırdığına dair alarm gelmeden biraz önce eleştirilişinin nedeni şuydu: Bir zencinin ayağını kesmişti, oysa ayak kurtarılabilirdi belki de.

Falan.

▷ Süper cankurtarandaki kimselerin çeşitli yaşamları üzerinde daha derin ayrıntıları sürdürürüm de sürdürürüm istersem, ama neye yarar daha fazla bilgi?

Gerçekçi romanlar ve onlardaki bir yığın ıvır zıvır ayrıntı üzerinde ben de Kilgore Trout gibi düşünüyorum. Trout'ın **Pan Galactic Bellek Bankası** romanında kahraman, iki yüz mil uzunluğunda ve altmış iki mil çapında bir uzay gemisindedir. Yakınlarındaki bir kitaplıktan gerçekçi bir roman alır okumak için. Altmış sayfasını filan okur kitabın, sonra geri verir.

Kitaplık memuru, kitabı niçin sevmediğini sorar, kahramanımız şöyle cevap verir kıza: «İnsanî yaratıkları zaten tanıyorum ben.»

Falan.

▷ **Martha** hareket etti. Kilgore Trout çok sevdiği bir ilan gördü yol üzerinde. Şöyle diyordud ilanda:

Falan.

Dwayne'nin kavrayışı bir an için dünyaya döndü. Midland Kentinde, içinde kürek çekme makineleri, hareket etmeyen bisikletler, girdaplı banyolar, güneş lambaları, bir yüzme havuzu falan bulunan bir sağlık merkezi açmaktan söz etti Cyprian Ukwende'ye; en iyisi, sağlık merkezini açıp mümkün olduğu kadar çabuk, kazancına satmak olduğunu söyledi. «İnsanlar

eski biçimlerini almak ya da birkaç kilo vermek konusunda hemen heyecanlanırlar,» diyordu Dwayne. «Istedikleri programlara yazılırlar, ama bir yıl geçmeden bütün ilgilerini yitirirler ve gelmezler bir daha. İnsanlar böyledir işte.»

Falan.

Dwayne, sağlık merkezi açamayacaktı. Hiç bir zaman, hiç bir şey açamayacaktı bir daha. O kadar haksız yere yaraladığı insanlar, onu öyle öç alırcasına dava edeceklerdi ki meteliksiz kalacaktı. Bir zamanların gözde Fairchild Hotel'inin yakınlarındaki Midland Kentinin Çarçaput mahallesinde, bir sönmüş balon adam daha türeyecekti. Doğrusu, kendisi hakkında: «Şu adamı görüyor musun! İnanır mısın, meteliğe kurşun atıyor şimdi, oysa bir zamanlar korkunç varlıklıydı,» falan denilebilecek tek serseri de olmayacaktı.

Falan.

Kilgore Trout, cankurtaranda, yanmış bacaklarından ve ayaklarından plastik şeritleri ve yamaları soyuyordu şimdi. Bunu, yaralanmamış sol eliyle yapmak zorunda kalıyordu.

sonsöz

Hastanenin âcil vakalar odası bodrum kattaydı. Kilgore Trout kopuk yüzük parmağını dezenfekte ettirdikten, kırptırıp düzelttirdikten ve sardırdıktan sonra yukarıya malî büroya gitmesi söylendi kendisine. Midland Bölgesi dışından olduğu, sağlık sigortası olmadığı ve meteliksiz olduğu için doldurması gereken bir sürü kağıt vardı. Çek defteri yoktu. Parası yoktu yanında.

Birçok insan gibi o da, bodrum katta yolunu kaybetti bir süre. Birçok insan gibi o da, morga açılan ikili kapılara daldı. Birçok insan gibi o da, kendi ölümlülüğünü düşündü otomatik olarak. Kullanılmayan bir röntgen odasına daldı. İçinde kötü bir şeylerin büyüyüp büyümediğini düşündü otomatik olarak. Öteki insanlar da odadan geçerlerken tıpı tıpına aynı şeyi düşünmüşlerdi.

Trout, şu anda, milyonlarca insanın hissetmediği hiç bir şey hissetmiyordu otomatik olarak.

Ve merdivenleri buldu Trout, ama yanlış merdivenleri. Onu lobiye, malî büroya, hediye dükkanına falan değil, insanların türlü çeşitli yara bereden iyileşmekte oldukları ya da olmadıkları bir sürü iç içe odaya götürdü bu merdi-

venler. Insanların çoğu, bir saniye olsun durup dinlenmeyen yerçekimi gücüyle fırlatılmıştı yeryüzüne.

Trout, çok pahalı bir özel odadan geçiyordu şimdi; bir zenci delikanlı vardı içerde, etrafta bir beyaz telefon, bir renkli televizyon, kutu kutu şekerler, buket buket çiçekler. Eski Holiday Moteli dışında iş gören pezevenk Elgin Washington'dı bu. Daha yirmi altı yaşındaydı, ama korkunç varlıklıydı.

Ziyaret saatı bitmişti, bunun için bütün dişi seks köleleri gitmişti. Ama arkalarında parfüm bulutları bırakarak. Odayı geçerken ağzını burnunu tıkadı Trout. Temelde, dostça olmayan bir buluta gösterilecek otomatik bir tepkiydi bu. Elgin Washington, biraz önce gönderdiği ve aldığı telepatik mesajları korkunç biçimde yükselten kokain çekmişti sinüs geçitlerine. Yaşamdakinden yüz kez daha büyük hissediyordu kendini, çünkü mesajlar öyle bağıra çağıra, öyle heyecanlandırıcı geliyordu ki. Onu titreten şey, mesajların gürültüsüydü. Ne söylediklerine aldırmıyordu.

Ve o gürültünün ortasında, Elgin Washington, yalvarır gibi bir şey söyledi Trout'a. «Hey arkadaş! hey arkadaş! hey arkadaş!» diye yalvarıyordu. Günün ilk saatlarında Dr. Khashdrahr Miasma bir ayağını kesmişti, ama o bunu çoktan unutmuştu. «Hey Arkadaş! hey arkadaş!» diyerek kandırmaya çalışıyordu Trout'ı. Trout'dan özel olarak bir şey istediği yoktu. Kafasının bir yanı, yabancıları kendine çekme konusundaki hünerini talim ediyordu tembel tembel. Insanların ruhlarını avlayan bir balıkçıydı

o. «Hey arkadaş!» diyordu boyuna. Altın dişi görünüyordu. Göz kırpıyordu.

Trout, zencinin yatağının ayak ucuna yaklaştı. Acıma filan değildi bu. Tekrar makineleşmeye başlıyordu. Bir sürü dünyalı gibi Trout da, Elgin Washington gibi hasta bir kişi kendisine ne isteyeceğini, ne yapacağını söyleyince tam otomatik bir bön haline geliyordu. Her iki adam da Imparator Charlemagne'ın torunlarıydılar. Damarlarında bir damla Avrupalı kanı olan herkes, Imparator Charlemagne'ın torunuydu.

Elgin Washington, gerçekten istemediği halde bir başka insanî yaratığı yakalamış olduğunu farketti. Birisini, ne yapıp edip, küçülmüş, budala hissettirmeden bırakmak, yaratılışına aykırıydı onun. Bazan bir insanı küçültmek, alçaltmak için basbayağı öldürdüğü de olurdu, ama Trout'a karşı çok nazikti. Derin derin bir şeyler düşünüyormuş gibi gözlerini kapadı, sonra acele acele konuştu: «Ölüyorum galiba,» dedi.

«Bir hemşire çağırayım!» dedi Trout. Herhangi bir insanî yaratık tıpıtıpına aynı şeyi söylerdi.

Elgin Washington, düşsel bir direniş içinde ellerini sallayarak: «Yo, yo,» dedi. «Ağır ağır ölüyorum ben. Derece derece.»

«Anlıyorum,» dedi Trout.

«Bana bir iyilikte bulunmalısınız,» dedi Washington. Nasıl bir iyilikte bulunmasını isteyeceğini bilmiyordu. Ama nasıl olursa gelirdi aklına. İyilik fikirleri hep gelirdi akla.

«Nasıl bir iyilikte?» diye rahatsız bir sesle sordu Trout. İyice belirtilmemiş bir iyilikten söz

edilir edilmez kaskatı kesilirdi. O biçim bir makineydi. Washington, onun kaskatı kesileceğini biliyordu. Her insanî yaratık o biçim bir makineydi.

«Ben bülbülün şarkısını ıslıkla çalarken beni dinlemeni istiyorum,» dedi. Gözleriyle büyüleyerek, Trout'a sessiz durmasını emretti. «Şairlerin çok sevdiği bülbülün çağrısına o garip güzelliği veren nedir?» dedi, «yalnızca ay ışığında ötmesidir.» Sonra Midland Kentinde hemen her zencinin yapacağı şeyi yaptı: Bülbül gibi öttü.

▷ Midland Kenti Sanat Şenliği delilik nedeniyle geri bırakıldı. Şenlik Başkanı Fred T. Barry, Beatrice Keedsler'le Kilgore Trout'a sevgilerini sunmaya geldi hastaneye, limuzini içinde ve Çinli giysileriyle. Trout'ı hiç bir yerde bulamadılar. Beatrice Keedsler morfinle uyutulmuştu.

Kilgore Trout, Sanat Şenliğinin o akşam yapılacağını sanıyordu hâlâ. Ne türlü olursa olsun bir araca binecek parası yoktu, bu yüzden de yaya yola koyuldu. Fairchild Bulvarından aşağı, öteki uçta görünen amber renkli küçük ışığa doğru beş millik yürüyüşüne başladı. Amber renkli nokta, Midland Kenti Sanat Merkezi'ydi. Ona doğru yürümekle büyütebilirdi onu. Yürüyüşüyle büyütünce onu, kendisini yutacaktı o. İçinde yiyecek olmalıydı.

▷ Altı blok kadar ötede yolunu kesmek üzere bekliyordum onu. Benim **Diners' Club** kartımla **Avis**'ten kiralamış olduğum bir Plymouth Duster içinde oturuyordum. Ağzımda kağıt bir

boru vardı. İçi yaprakla doldurulmuştu borunun. Tutuşturdum. **Soigné** bir davranıştı bu.

Penisim yedi buçuk santim uzunluğunda ve on iki buçuk santim çapındaydı. Çapı, benim bildiğim kadarınca. bir dünya rekoruydu. **Jockey Short**'umun içinde uyuyordu şu anda. Bir başka soigné davranış daha göstermek, bacaklarımı germek için arabadan çıktım. Fabrikalar, depolar arasındaydım. Sokak lambaları uzak aralıklarla yerleştirilmişti, zayıftı. Park yerleri bomboştu. orada burada duran gece nöbetçilerinin arabalarını saymazsak. Bir zamanlar kentin sahdamarı olan Fairchild Bulvarında trafik yoktu. Eyaletlerarası Anayol ve Monon Demiryolunun geçiş hakkı üzerine yapılmış olan Robert F. Kennedy İç Kuşak Ekspres yolu, Fairchild Bulvarındaki tüm canlılığı emmiş, sömürmüştü.

Monon müteveffaydı.

▷ Müteveffa.

▷ Hiç kimse uyumazdı kentin o kısmında. Hiç kimse gizlenmezdi orada. Yüksek çitlerle ve alarmlarla. sinsi sinsi dolaşan köpeklerle tam bir kale düzeni vardı orada. Öldürme makineleriydi bu köpekler.

Plymouth **Duster**'ımdan dışarı çıktığımda hiç bir şeyden korkmuyordum. Delilikti bu benimkisi. Çok tehlikeli gereçlerle çalıştığı için muhafızsız bir yazarın, gök gürlemesi kadar kısa zamanda bela gelebilir başına. Doberman adlı Alman türü bir köpeğin saldırısına uğramak üzereydim. Bu kitabın ilk düzenlemelerinden birinde önde gelen bir tipti bu köpek.

▷ Dinleyin: Bu Doberman'ın adı **Kazak**'tı. Maritimo Kardeşler İnşaat Şirketinin araç-gereç deposunu beklerdi geceleri. Kazak'ın eğiticileri, ne tür bir gezegende bulunduğunu, ne tür bir hayvan olduğunu ona anlatan kişiler, Evrenin Yaratıcısının, yakalayabildiği her şeyi öldürmesini ve hattâ **yemesini** istediğini öğretiyorlardı ona.

Bu kitabın ilk düzenlemelerinden birinde, Dwayne Hoover'ın hizmetçisi Lottie Davis'in zenci kocası Benjamin Davis'e baktırdım Kazak'ı. Gündüzleri Kazak'ın yaşadığı çukura çiğ et parçaları atardı. Gün doğar doğmaz Kazak'ı çukura sürüklerdi. Gün batımındaysa bağırır ve tenis topları atardı ona. Sonra da çözerdi.

Benjamin Davis, Midland Orkestrasında birinci borazandı, ama ücret almazdı bu görev için, bu yüzden gerçek bir işe ihtiyacı vardı. Kazak kendisini parçalamasın diye savaş artığı şiltelerden ve tavuk kümesi tellerinden yapılma bir giysi giyerdi. Kazak, uğraşır da uğraşırdı onunla. Avlu, şilte kıtıklarından ve tel parçalarından geçilmezdi.

Ve Kazak, kendi gezegenini çevreleyen çite çok yaklaşan herhangi bir kimseyi öldürmek için elinden geleni yapardı. Sanki arada çit yokmuş gibi atlardı insanın üzerine. Çit her tarafından bel vermişti dışarı doğru. Sanki birisi içerden top mermisi atıyordu çite.

Otomobilimden çıkıp da sigara yakmak gibi **soigné** bir iş yaptığımda, çitin bu garip biçimini farketmiş olmam gerekirdi. Kazak gibi azgın bir karakterin bir romandan kolayca çıkarılıp atılamayacağını bilmem gerekirdi.

Kazak, Maritimo Kardeşlerin o gün erken

saatlarda bir hırsızdan ucuza kapattıkları bir bronz boru yığınının gerisinde pusuya yatmıştı. Öldürmek ve **yemek** istiyordu Kazak beni.

▷ Sırtımı çite döndüm, sigaramdan derin bir nefes çektim. **Pall Mall** ağır ağır öldürüyordu beni. Fairchild Bulvarının öteki tarafındaki eski Keedsler Konağının karanlık burçlarını süzdüm derin derin düşünerek.

Beatrice Keedsler orada büyümüştü. Kentin tarihindeki en ünlü öldürmeler burada işlenmişti. Savaş kahramanı ve Beatrice Keedsler'in dayısı Will Fairchild, 1926 yılında bir yaz gecesi, elinde bir Springfield tüfeğiyle ortaya çıktı. Beş akrabasını, üç hizmetçiyi, iki polisi ve Keedslerlerin özel hayvanat bahçesindeki bütün hayvanları vurdu, öldürdü. Sonunda da kendi kalbine çevirdi tüfeği.

Yapılan otopside, beyninde kuş saçması büyüklüğünde bir tümör bulundu. Bu tümör sebep olmuştu öldürmelere.

▷ Büyük Bunalımın başlangıcında Keedslerler, konağı ellerinden kaçırdıktan sonra, Fred T. Barry'yle anası-babası taşındılar oraya. Eski konak, Ingiliz kuşlarının sesleriyle doldu. Kentin sessiz bir mülküydü şimdi, çocukların Midland Kentinin tarihini öğrenebileceği bir müze haline getirileceği söylentileri vardı ortada: Ok uçlarından, içleri doldurulmuş hayvanlardan ve beyazların ilk dönemlerdeki el sanatlarından öğreneceklerdi tarihi.

Fred T. Barry, sözü edilen müzenin kuruluşuna bir milyon dolarla katılacağını söylü-

yordu, yalnız bir şartla: İlk Robo-Magic ve onun reklamı olan ilk levhalar da konacaktı oraya.

Ve sergilenen şeylerin, makinelerin de tıpkı hayvanlar gibi, ama onlardan çok daha hızlı nasıl bir gelişme gösterdiklerini açıkça belirtmesini istiyordu.

▷ Yanardağ gibi patlayacak bir köpeğin arkamdan üzerime atlamak üzere olduğunu aklıma bile getirmeksizin Keedslerlerin Konağına dalmıştım. Kilgore Trout gittikçe yaklaşıyordu. Hemen hemen kayıtsızdım onun yaklaşışına, oysa onu yaratmış olmam üzerine birbirimize söyleyecek gerçekten önemli şeylerimiz vardı.

Onun yerine, Indiana'nın ilk diplomalı mimarı olan babamın babasını düşünüyordum ben. İndianalı yerli milyonerler Hoosierler için düşevleri çizmişti. Yerlerinde morglar, gitar okulları, yeraltı mahzenleri ve park alanları vardı şimdi. Ana tarafından büyükbabamın nasıl zengin ve güçlü bir insan olduğunu bana göstermek için, Büyük Bunalım sırasında bir kez beni Indianapolis çevresinde arabayla dolaştırmış olan annemi düşündüm. Büyükbabamın bira fabrikasının nerede olduğunu, düşevlerinden bazılarının nerelerde bulunduğunu göstermişti bana. Yapılardan her biri birer mahzendi şimdi.

Kilgore Trout, yaratıcısından ancak yarım blok ötedeydi şimdi, gitgide yavaşlıyordu. Endişelendirmiştim onu.

Bütün telepatik mesajların gönderildiği yer olan sinüs boşluklarımın onunkilerle bakışık duruma gelmesi için ona doğru döndüm. Tele-

patiyle şunları söyledim ona tekrar tekrar: «Iyi haberlerim var sana.»

Kazak sıçradı.

▷ Sağ gözümün ucundan gördüm Kazak'ı. Gözleri, döne döne yanan hava fişeğiydi. Dişleri beyaz hançerdi. Salyası siyanürdü. Kanı nitrogliserindi.

Havada asılı kalmış gibi, bir zeplin gibi yüzüyordu bana doğru.

Gözlerim, kendisi hakkında ne düşündüğümü söyledi ona.

Aklım, hipotalamusuma bir mesaj gönderdi, hipotalamusumla hipofiz bezlerimi birbirine bağlayan kısa damarların içine CRF hormonu göndermesini söyledi.

CRF, hipofiz bezlerimin, kanıma ACTH hormonu boşaltmasını söyledi. Hipofiz bezlerim, bu gibi durumlar için ACTH yapıyor ve depoluyordu. Ve zeplin yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Kanımın içindeki ACTH'den bir kısmı tehlikeli durumlarda kullanmak üzere glucocordicoid yapan ve depo eden adrenal bezimin dış kabuğuna ulaşmıştı. Adrenal bezim, glucocordicoid ekledi kanıma. Hepsi birlikte, glikojeni glükoza dönüştürerek vücuduma yayıldı. Kasların besiniydi glükoz. Bir yaban kedisi gibi dövüşmeme ya da bir geyik gibi kaçmama yardım edecekti benim.

Ve zeplin yaklaşıyor, yaklaşıyordu.

Adrenal bezlerim bir atımlık adrenal de verdi bana. Kan basıncım uzay roketleri gibi yukarı fırlarken mosmor oldum. Adrenalini görünce kalbim bir hırsız alarmı gibi atmaya başladı. Bir de saçlarımı dimdik etti. Pıhtılaştırıcı

maddeyi kanımın içine akıttı, yaralanırsam hayat sıvımın dışarı akmaması için.

Vücudumun o ana kadar yaptığı her şey, bir insan makinesinin normal çalışma düzenine giriyordu. Ama vücudum, tıp tarihinde benzeri olmadığı söylenen bir savunma tedbiri daha aldı. Bazı teller kısa devre yaptığı ya da herhangi bir conta attığı zaman olabilirmiş böyle şey. Her neyse, bir de, taşaklarımı karın boşluğumun içine çektim, bir uçağın iniş takımlarını gövdenin içine alışı gibi, ben de gövdemin içine çektim onları. Bugün onların ancak ameliyatla tekrar dışarı çıkarılabileceği söyleniyor.

Olursa olsun; Kilgore Trout yarım blok öteden beni seyrediyordu; kim olduğumu bilmiyor, Kazaktan haberi yok, şu âna kadar vücudumun Kazak için yaptığı hazırlıklardan habersiz.

Dopdolu bir gün geçirmişti Trout, hâlâ da bitmemişti gün. Şimdi de Yaratıcısının bir otomobilin üzerinden sıçradığını görüyordu.

▷ Fairchild Bulvarının ortasına ellerim ve dizlerim üzerine indim.

Kazak fırlamış, tel örgü geriye atmıştı onu. Yerçekimi, beni olduğu gibi onu da kontroluna almıştı. Yerçekimi, betona çarpmıştı onu. Kazak sersemleyerek yere yıkıldı.

Kilgore Trout arkasını döndü. Yeniden hastaneye doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Ardından bağırdım, ama bu onu daha da hızlandırmaktan başka bir şeye yaramadı.

O zaman arabama zıpladım ve kovaladım onu. Vücudumda adrenalin, pıhtılaştırıcı falan

olduğu için bir uçurtma gibi havalardaydım hâlâ. O heyecan içinde taşaklarımı içeriye çekmiş olduğumu bilmiyordum henüz. Yalnızca belirsiz bir rahatsızlık hissediyordum oramda.

Trout hâlâ eşkin gidiyordu ben yanına yaklaştığımda. Saatta on bir milllik bir hıza göre kurmuştum onu, onun yaşında bir adam için de şahane bir hızdı bu. Onun içi de adrenalinle, pıhtılaştırıyla, glucocorticoidlerle doluydu.

Pencere camlarım aşağı indirilmişti, şöyle bağırıyordum ona: «Çüş! Çüş! Mr. Trout! Çüş! Mr. Trout!»

Adıyla çağırılıyor olmak yavaşlattı onu.

«Çüş! Bir dostum ben!» dedim. Ayaklarını sürüyerek durdu, General Elektrik Şirketine ait bir eşya deposunun etrafını çeviren bir tel örgüye yaslandı soluk soluğa, bitkin.

Şirketin adının baş harfleri ve parolası, Kilgore Trout'ın arkasında gökte asılı duruyordu gecenin içinde, vahşi vahşi bakıyordu gözleri Kilgore Trout'ın. Parola şuydu:

ILERLEME EN ÖNEMLI ÜRÜNÜMÜZDÜR

▷ Içi karanlık arabadan, «Mr. Trout,» diye seslendim, «korkacak bir şey yok. Çok sevinçli haberler getiriyorum sana.»

Soluk alışı yavaş yavaş düzeliyordu, onun için de başlangıçta pek konuşacak gibi değildi. «Siz - Sanat - Şenli - ğinden - misiniz?» dedi. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu.

«Ben **Her şey** Şenliğindenim,» diye karşılık verdim.

«Ne Şenliğinden?» dedi.

Bana iyice bakmasının, beni iyice görmesinin iyi bir şey olacağı geldi aklıma ve ara-

banın tavanındaki lambayı açmak istedim. Onun yerine ön camın yıkayıcılarını çalıştırmışım. Kapattım. Bölge Hastanesinin ışıkları su damlalarıyla bozuldu. Bir başka düğmeyi çektim, düğme elimde kaldı. Arabanın çakmağıydı bu kez. Yani karanlıkta konuşmaktan başka çare yoktu.

«Mr. Trout,» dedim. «Ben bir romancıyım, romanlarımda kullanmak üzere seni ben yarattım.»

«Efendim?» dedi.

«Ben senin Yaratıcınım,» dedim. «Şu anda bir kitabın yarısındasın; daha doğrusu sonuna yakın bir yerlerdesin.»

«Hımm,» dedi.

«Sormak istediğin bir şey var mı bana?»

«Efendim?» dedi.

«Ne istersen sor; geçmişten, gelecekten,» dedim. «Geleceğinde bir Nobel Ödülü görüyorum senin.»

«Bir ne?» dedi.

«Tıpta bir Nobel Ödülü.»

«Hah,» dedi. Ne anlama geldiği belirsiz bir sesti bu.

«Bu andan sonra senin ünlü bir yayımcı bulmanı da ayarlamış bulunuyorum. Artık daha fazla kunduz kitapları yok sana.»

«Hımm,» dedi.

«Senin yerinde ben olsaydım, ne sorular sorardım,» dedim.

«Bir tabancanız var mı?» dedi.

Orada, karanlıkta gülüyordum, ışığı tekrar yakmaya çalıştım, ama yine cam temizleyicilerini çalıştırdım. «Seni kontrol etmek için tabancaya ihtiyacım yok benim, Mr. Trout. Yapaca-

ğım bütün şey, oturup senin hakkında bir şeyler yazmak, hepsi bu.»

▷ «Kaçık mısınız?» dedi.

«Yo» dedim. Ve benden kuşkulanma gücünü kırdım onun. Onu Tac-Mahal'a, sonra Venedik'e, daha sonra Dar es Salaam'a, arkasından da alevlerin onu yakıp yok edemeyeceği güneş'in yüzüne götürdüm, sonra tekrar Midland Kenti'ne getirdim gerisin geri.

Zavallı ihtiyarcık, dizleri üstüne düştü. Bana, annemin ve Bunny Hoover'ın annesinin, resimleri çekilmeye kalkışıldığında yaptıkları hareketi anımsattı bu.

Korkudan çömelip dururken orada, çocukluğunun Bermudasına götürdüm onu, bir Bermuda Kartalının yumurtasını düşündürttüm ona. Oradan benim çocukluğumun Indianapolis'ine götürdüm. Bir sirk kalabalığı içine bıraktım onu. **Locomotor Ataxia**'lı bir adamla, asma kabağı kadar büyük guvatrlı bir kadın gösterdim ona.

▷ Kiralık arabadan çıktım. Gözlerini kullanmak istemiyorsa bile kulaklarının ona kendi Yaratıcısı hakkında bir şeyler söyleyebilmesi için gürültüyle yaptım bu işi. Sertçe vurdum arabanın kapısını. Arabanın şoför yerinden ona doğru yaklaşırken ayaklarımı sürüyordum, adımlarım yalnızca kararlı değil, gıcırtılıydı da.

Ayak uçlarımı, önündeki daracık görüş alanının ucuna kadar sokarak durdum. «Mr. Trout, seni seviyorum ben,» dedim usulca. «Aklını darmadağın ettim senin. Şimdi toplamak istiyorum onu. Daha önce hiç izin vermediğim

biçimde bir bütünlük ve iç-uyum duymanı istiyorum senin. Gözlerini kaldırmanı ve elimde ne olduğunu görmeni istiyorum.»

Elimde hiç bir şey yoktu, ama Trout üzerindeki gücüm öyleydi ki, ne görmesini istiyorsam elimde, onu görebilirdi o an. Örneğin, bir Truvalı Helena gösterebilirdim ona, on beş santim boyunda bir Helena.

«Mr. Trout - Kilgore - » dedim. «Elimde, bütünlüğün, uyumun ve beslenmenin bir simgesini tutuyorum. Basitliği içinde Doğulu bir şey, ama biz Amerikalıyız, Kilgore; Çinli değil. Biz Amerikalılar parlak renkli, üç boyutlu ve ağız sulandırıcı simgeler isteriz. En çok da, ulusumuzun işlediği kölelik, jenosid ve suça göz yumma gibi suçlarla ya da üçkağıtçı ticarî hırs ve dalaverelerle zehirlenmemiş simgelere açız.

«Kaldır kafanı, Mr. Trout,» dedim ve sabırla bekledim. «Kilgore...?»

Yaşlı adam kaldırdı başını: Babamın dul kaldığı zamanki yaşlı, çok yaşlı bir adamkenki yüzünü taşıyordu yüzünde.

Elimde bir elma tuttuğumu gördü.

▷ «Ellinci doğum günüme yaklaşıyorum, Mr. Trout,» dedim. «Önümde uzanan çok değişik türden yıllar için temizliyor ve yeniliyorum kendimi. Benzeri koşullar altında Kont Tolstoy, köylülerine özgürlüklerini vermişti. Thomas Jefferson kölelerini özgür bırakmıştı. Ben de, yazı hayatımda bana öylesine sadıkane hizmet etmiş olan bütün edebî karakterlere özgürlüklerini vereceğim.

«Bunu söylediğim tek kişisin sen. Bu gece,

öbürleri için tıpkı herhangi bir başka gece gibi olacak. Ayağa kalk Mr. Trout, Özgürsün, **özgürsün.»**

Hantal hantal ayağa kalktı.

Elini sıkabilirdim, ama sağ eli yaralıydı, bu yüzden ellerimiz asılı kaldı yanımızda.

«Bon voyage,» dedim, ortadan kayboldum.

▷ Maddemi yitirdiğim zamanlar saklanma yerim olan boşluğun içinde tembel tembel ve neşeyle perende attım. Aramızdaki ara arttıkça Trout'ın beni çağıran haykırışları söndü, kayboldu.

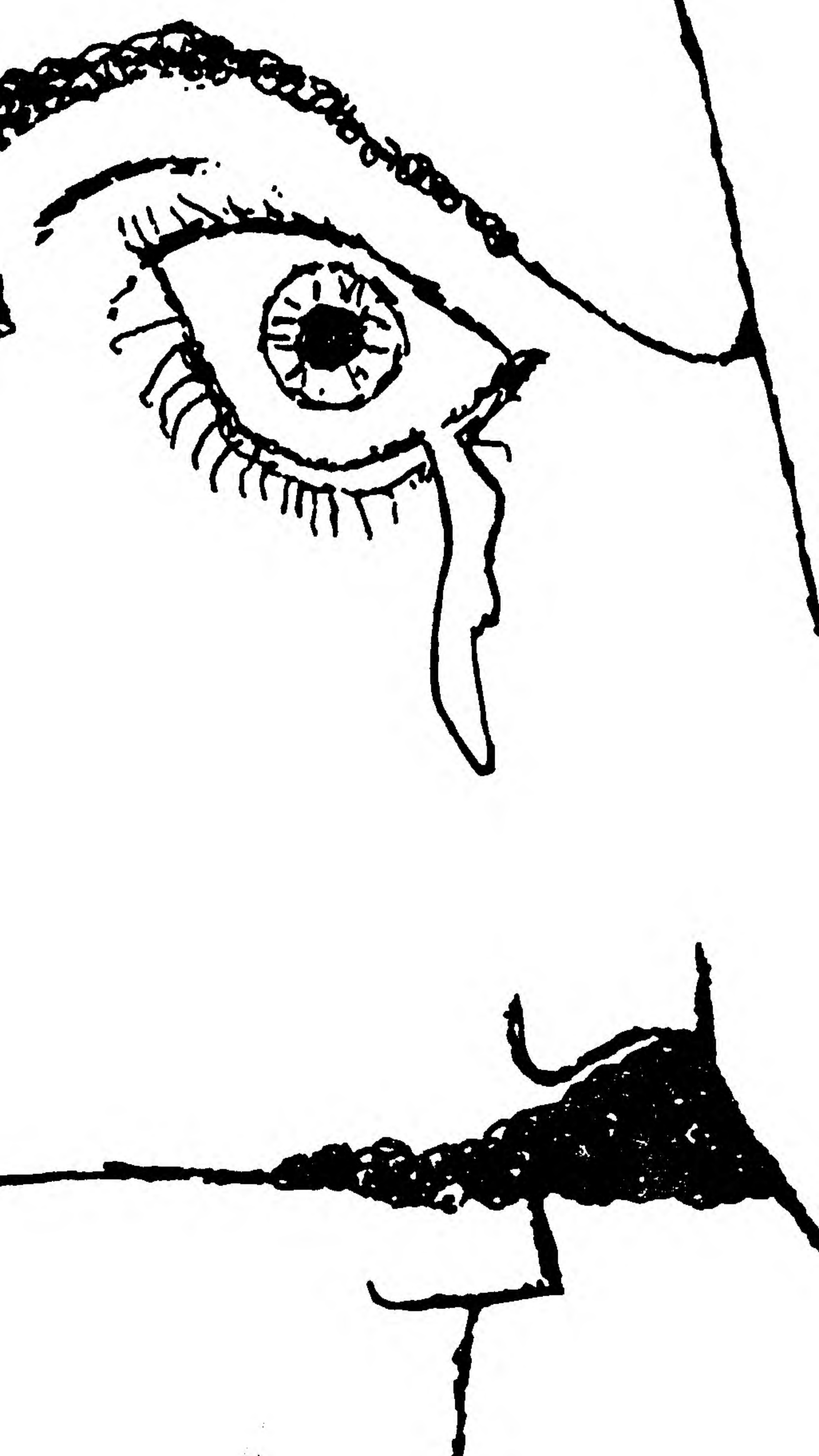
Sesi babamın sesiydi. Babamı **işittim** ve boşlukta annemi gördüm. Bana bir intihar miras bıraktığı için uzakta, çok uzakta duruyordu annem.

Ortalarda küçük bir el aynası yüzüyordu. Sapı ve çerçevesi sedeften bir **yarıktı** bu. Kolayca yakalayıverdim, kendi sağ gözüme tuttum, şöyle görünüyordu gözüm:

Kilgore Trout, babamın sesiyle şöyle bağırıyordu bana uzaktan: «Gençleştir beni, gençleştir beni, gençleştir beni!»

▷ Kurt Vonnegut, Jr. Indianapolis mimarlarının oğlu ve torunudur. Aynı zamanda ressamdılar onlar. Yaşayan tek akrabası, başka şeylerle birlikte, ara sıra yağmur yağdırabilen gümüş iyodürü keşfeden ünlü bir fizikçidir. Bu, Mr. Vonnegut'ın yedinci romanı. Çoğunu New York'ta yazdı bunların. Altı çocuğu var, hepsi de yetişkin.

Bu kitap İstanbulda basıldı
Doğuş matbaasında dizildi
BTY tesislerinde basıldı
Baba ciltevinde ciltlendi

Düzenleyen: Joel Schick